တထာဂတ ဥဒါန်

ဒီပနီ

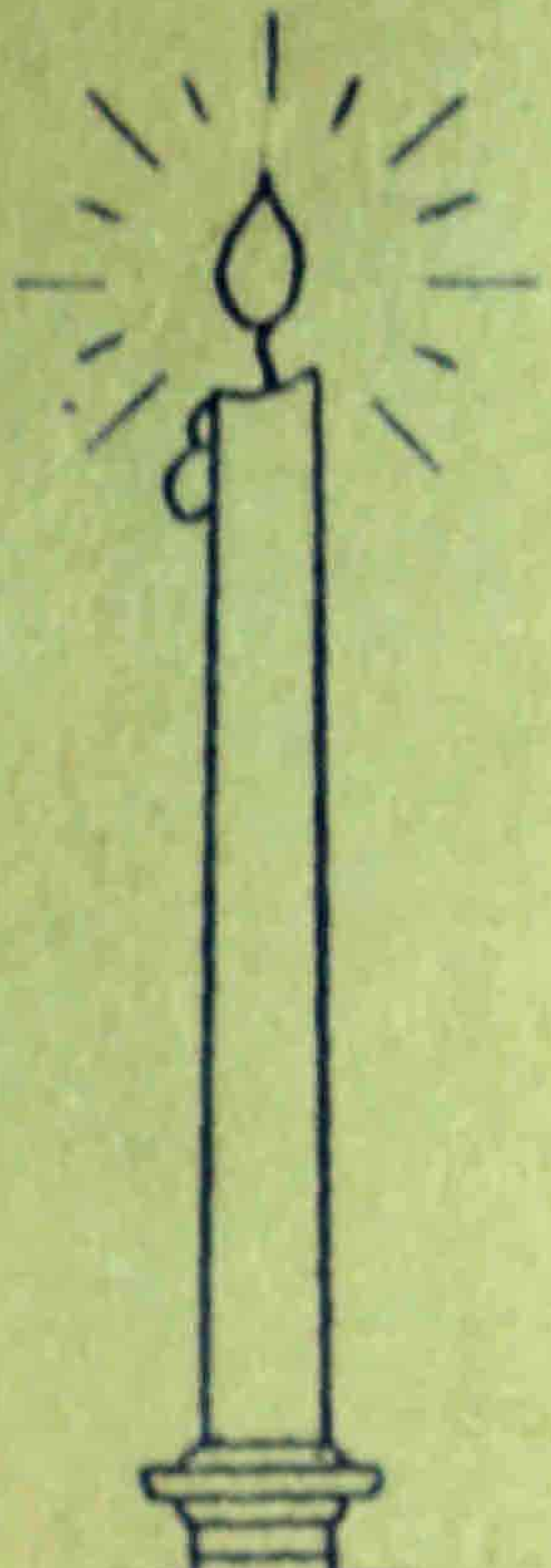

သာသနာ့ရေး ဦးစီးဌာနသို့
အရှင်ကောဝိဒ မှ
လှူဒါန်းပါသည်။

ပဌမတွဲ

ဟံသာဝတီ

ရမ္မာဝတီပြည်သုမေဓာရှင်ရသေ့အဖြစ်မှစ၍
ကုသိနာရုံပြည်မလ္လာမင်းတို့၏
အင်ကြင်းရဂုံပင်မင်းစုံတွင်
ရွှေဘုံနိဗ္ဗာန်ခိုလှုံဝင်စံသည်အထိ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာစောသတ္တာ၏ ခြင်းရာဖြစ်ပုံအကြောင်းစုံကို
ဒီပဲယင်းမြို့

သိရိသဒ္ဓမ္မာဘိလင်္ကာရထေရ်အရှင်

စီရင်ဖွင့်ဆိုရေးသားအပ်သော
မူလမဟာဗုဒ္ဓဝင်ဟုဆိုအပ်သည့်

တထာဂတဥဒါန်းဒီပနီ

ပဌမတွဲ

ဦးခင်စိုးအမှူးရှိသောပါဠိဆရာများ
ကြပ်မကြည့်ရှုပြင်ဆင်သည်။

☆

ရန်ကုန်မြို့
ဟံသာဝတီပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၉၅၈

မှတ် = ရှုတ်ချိုး သည်

၁ အဋ္ဌကထာ =

၂ ဋီကာ :

၃ လက်သင်းပိုကာ =

မက် သန်း = ကျမ်းကို ရေးသား စိပ်ထားသည်။

ဒီပနီ = ၁၁ ကျမ်းဝင် မှင် ဖြေ သော ကျမ်း

တထာဂတ ဥဒါန ဒီပနီ = အာ ဖြင်း ကောင်း သော မြတ်စွာဘုရား၏ အမြတ် အမျက် အကြောင်း အရာ တို့ကို ၁၁ ကျမ်းဝင် မှင် ဖြေ သော ကျမ်း

ဒီပနီ =

၂၄၇၂၈

အမှတ် ၂၄၇၂၈
ရက်စွဲ ....
အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်

နိဒါန်း

ကျမ်းပြု ဆရာတော်

ဤတထာဂတဥဒါန ဒီပနီ ကျမ်းကို စီရင်တော်မူသော ကျမ်းပြုဆရာတော် အရှင်မြတ်သည်ကား— ဒိပဲယင်းမြို့ အနောက်တောင်ထောင့် ဇေယျဝဇ္ဇ အမည်ရှိသော မြို့သူကြီးမင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သည့် ၃–ထပ်ရွှေကျောင်းကြီးဝိဟာရ၌ ၄–ဖြာဌာရိယာပထ မျှတရှင်ပြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော သီရိသဒ္ဓမ္မာဘိလင်္ကာရ ဘွဲ့အမည်ရှိ ဒိပဲယင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

အဆိုပါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သမ္မာသမ္ဗောဓိဘုရားဆုကြီးကိုတောင်းတော်မူသော အဲဒ္ဓာနေယျပုဂ္ဂလဝိသိသ် မဟာကရုဏာစိတ်လွန်ကဲသူဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ပညာပါရမီ ဖြည့်ရန်အလို့ငှါ ၎င်း,သတ္တဝါအများ သဒ္ဓါတရားတိုးပွား၍ နိဗ္ဗာန်တိုင် အကျိုးများရန် အလို့ငှါ၎င်း ဤတထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းကိုပြုစီရင်တော်မူခဲ့လေသည်။

ကျမ်း၏ အခြင်း အရာ

"ဥဒါန္တကထာဝဒါနေ၊အဖြစ်အပျက်နှင့်ယှဉ်သော ဥဒါန်းစကားကို ကြားဆိုတော်မူတတ်ထသော"ဟု ဤကျမ်း၏ နိဂုံးတွင် ဆိုထားသည်ကို ထောက်၍ ဥဒါန–သဒ္ဒါသည် အဖြစ်အပျက်, အကြောင်းအရာ ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်၊ သို့ဖြစ်၍ "တထာဂတဥဒါနဒီပနီ၊ ဘုရားသခင်၏ အဖြစ်အပျက်, ဘုရားသခင်၏ အကြောင်းအရာတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား,ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်,ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပြဆိုသော ကျမ်း"ဟု ဆိုရာကျပေသည်။

ထိုအတိုင်းလည်းမှန်နေပေသည်၊ ဘုရားသခင်၏ အဖြစ်အပျက်, အကြောင်းအရာများကိုပြဆိုသော မြန်မာစကားပြေကျမ်းများမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု, ဇိနတ္ထပကာသနီ,ဗုဒ္ဓုပ္ပတ္တိကထာစသည်ဖြင့် များစွာရှိလေသည်၊ ထိုကျမ်းများတို့ထက်(သာသနာ-၂၃၁၆၊ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၃၄-ခုနှစ်၌ ထွက်ပေါ်လာသော)ဤတထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်းသည် ၂-ဆကျော်ခန့် ကျယ်ပြန့်နေသည့်အပြင် ထိုကျမ်းတို့ထက်ရှေးကျ၍ ထိုကျမ်းတို့မှီရာ မူလကျမ်းကြီးတဆုဖြစ်ပေသည်၊ ထို့ကြောင့်ဤကျမ်းကြီး

နိဒါန်း

ကိုမူလမဟာဗုဒ္ဓဝင်ဟူ၍၎င်း၊ မူလမဟာဇိနတ္ထပကာသနီ ဟူ၍၎င်း၊ မူလမဟာဗုဒ္ဓပြဗ္ဗတ္တိကထာဟူ၍၎င်း ခေါ်ဆိုပါက ခေါ်ဆိုနိုင်ကြောင်း ပညာရှိကဝိသူမွန်အပေါင်းတို့ ကောင်းကောင်းကြီးဝန်ခံကြရပေသည်။

ဟံသာဝတီ၏ အာသီသ

ကျွန်ုပ်တို့ဟံသာဝတီပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်၏အာသီသ တော်တရင်းနှလုံးသွင်းမှာ—ပါဠိတော်များ, အဋ္ဌကထာများ, ဋီကာများ, ယောဇနာများ, ဂန္ထန္တရများနှင့်တကွ ရှေးဆရာတော်ကြီးများရေးသားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ်တော်လာ စာပေများ မတိမ်ကော မပပျောက်စေရန်၎င်း, မသူတော်တရားကွယ်ပ၍ သူတော်တရားထွန်းကားလာစေရန်၎င်း, ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး စည်ပင်ပြန့်ပွား၍ အဓွန့်ရှည်စွာတည်စေရန်၎င်း ရည်သန်ပြီးလျှင် အဆက်မပြတ် ပိဋကတ်တော်ကျမ်းစာများကို ရိုက်နှိပ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ဤ**တထာဂတဥဒါနဒီပနီ**ကျမ်းကို ရှင်းလင်းသေသပ်သော အထားအသို အပိုအလိုမရှိသော ပုဒ်ပါဌ် အဖြတ်အရပ် ကျ-န သေချာ၍ အက္ခရာပုဒ်ဗျည်း မလိပ်လည်းစေရအောင် **ပါဠိဆရာကြီးဦးခင်စိုး** [သာသနဓဇသိရိပဝရဓမ္မာစရိယ] အမှူးရှိသော ပါဠိဆရာအဖွဲ့အား ကောင်းစွာ သုတ်သင်ပြင်ဆင်စေကာ စက်တင်ပုံနှိပ်အပ်သည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

“ဟံသာဝတီ”

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပဏာမနှင့်ပဋိညာဉ်	၁
၁။	အသင်္ချေယျသရုပ်ကိုပြဆိုခြင်း	၂
၂။	သုမေဓာရသေ့အကြောင်းကိုပြဆိုခြင်း	၇
၃။	ဘုရားဖြစ်အံ့သော တိတ်နိမိတ်ကိုပြခြင်း	၂၃
၄။	ပါရမီဆယ်ပါးကိုဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူခြင်း....	၂၆
၅။	ဗျာဒိတ်ရကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးကိုပြခြင်း	၃၅
၆။	နှစ်ကျိပ်သုံးဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ထံ၌ အလောင်းတော်ဗျာဒိတ်ခံသည်ကိုပြခြင်း	၃၆
၇။	နိယတဗျာဒိတ်ရပြီး ပါရမီဖြည့်ရသော ဇာတ်တော်စဉ်ကိုပြခြင်း	၆၄
၈။	မဟာသမ္မတမင်းမှ ဆင်းသက်သော မင်းဆက်ကိုပြခြင်း	၆၈
၉။	ကပိလဝတ်ပြည်တည်ထောင်သည်ကိုပြခြင်း	၇၃
၁၀။	ကောလိယပြည်တည်ထောင်သည်ကိုပြခြင်း	၇၇
၁၁။	ကပိလဝတ်ပြည် သာကီဝင်မင်းဆက်ကိုပြခြင်း	၇၈
၁၂။	မယ်တော်သိရိမာယာ၏ အဌုပ္ပတ္တိကိုပြခြင်း	၈၀
၁၃။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့် ထိုက်သောမိဖုရားကို ရှာစေခြင်း	၈၅
၁၄။	သီဟဟနုမင်းကြီးမြင်မက်သော အိပ်မက်ကိုပြခြင်း	၉၃
၁၅။	အိပ်မက်ဘတ်နေစဉ် ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာခြင်း	၉၅
၁၆။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့် သိရိမဟာမာယာမင်းသမီး ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုခြင်း	၁၀၀
၁၇။	သိရိမဟာမာယာမင်းသမီးကို ကပိလဝတ်ပြည် သို့ဆောင်ခြင်း	၁၀၉

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၈။	ခမည်းတော်သီဟဟနုမင်းကြီး၏ ထီးနန်းရိုက်ရာကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားဆက်ခံခြင်း....	၁၁၂
၁၉။	အလောင်းတော်နတ်သားအား ပဋိသန္ဓေယူရန် တောင်းပန်ခြင်း	၁၁၃
၂၀။	အလောင်းတော်တို့ကြည့်ခြင်းငါးပါးကိုပြခြင်း....	၁၁၆
၂၁။	ဘုရားအလောင်းပဋိသန္ဓေနေအံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်ကိုပြခြင်း	၁၁၈
၂၂။	ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို ပုဏ္ဏားတို့ဘတ်ဆိုခြင်း	၁၂၀
၂၃။	ဘုရားအလောင်းမယ်တော်ကို နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ခြင်း	၁၂၁
၂၄။	သိရိမဟာမာယာ မိဖုရား ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားခြင်း	၁၂၅
၂၅။	လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားလောင်း ဘွားမြင်ခြင်း	၁၂၉
၂၆။	ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဥဒါန်းကျူးခြင်း, ဘုရားလောင်းခုနစ်ဘဝါးကြွခြင်း	၁၃၁
၂၇။	ဘွားဘက်တော် ခုနစ်ယောက်နှင့် မယ်တော် မာယာစုတေသည်ကိုပြခြင်း	၁၃၇
၂၈။	၃၂-ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့၏ အကျိုးကို ပြခြင်း	၁၄၀
၂၉။	ကာလဒေဝီလ ရသေ့အကြောင်း	၁၄၃
၃၀။	အလောင်းတော်လက္ခဏာကို ဘတ်စေ၍ အမည်မှည့်ခြင်း	၁၄၅
၃၁။	၃၂-ပါးသော မဟာပုရိသ လက္ခဏာ တော်ကြီးကိုပြခြင်း	၁၄၆
၃၂။	မဟာပုရိသ လက္ခဏာတော်မြတ်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုပြခြင်း	၁၅၆
၃၃။	သက္ခဏာတော်ယေ် ရှစ်ဆယ်ကိုပြခြင်း	၁၆၂

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃၄။	နိမိတ်လေးပါးကို မမြင်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားခြင်း	၁၆၅
၃၅။	အလောင်းတော်သည် မိထွေးတော်လက်၌သာ ကြီးမြင့်လာရသည်ကို ပြခြင်း	၁၆၆
၃၆။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုခြင်း	၁၆၇
၃၇။	အလောင်းမင်းသား၏ ပြာသာဒ် ၃-ဆောင် ကိုပြခြင်း	၁၆၉
၃၈။	အလောင်းတော် ၁၂-ပါးသော လေးအတတ် တို့ကိုပြခြင်း	၁၇၂
၃၉။	အလောင်းတော်နိမိတ်ကြီး ၄-ပါးထင်ခြင်း	၁၇၅
၄၀။	သိကြားမင်းတန်ဆာဆင်စေခြင်း	၁၈၃
၄၁။	သားတော်ရာဟုလာကို ဘွားမြင်တော်မူခြင်း....	၁၈၅
၄၂။	ဘုရားလောင်းတောထွက်သည်ကိုပြခြင်း	၁၈၇
၄၃။	အနောမာမြစ်၌ဆံတော်ပယ်သည်ကိုပြခြင်း	၁၉၂
၄၄။	စူဠာမဏိပုထိုးတည်သည်ကိုပြခြင်း	၁၉၄
၄၅။	ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာမင်း ဒုဿစေတီ တည်သည်ကို ပြခြင်း	၁၉၄
၄၆။	ကဏ္ဍကမြင်းနတ်သားဖြစ်ခြင်း	၁၉၅
၄၇။	ဘုရားလောင်း ရဟန်းပြုပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သည်ကိုပြခြင်း	၁၉၆
၄၈။	ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာကြွခြင်း	၁၉၇
၄၉။	ရသေ့နှစ်ဦးထံနည်းခံပြီးမှ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၁၉၉
၅၀။	ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်တို့အကြောင်း	၂၀၀
၅၁။	ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပုံကိုပြခြင်း	၂၀၁
၅၂။	အလောင်းတော်သေလွန်ပြီ-ဟုခမည်းတော်ထံ နတ်တို့သွားရောက်ပြောဆိုခြင်း	၂၀၃

မာတိကာ

ခေါင်းစဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
✱ ၅၃။	ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ် မာရ်နတ်လာ၍ တားမြစ်ခြင်း	၂၀၅
✓ ၅၄။	ဘုရားလောင်းကိုစွန့်၍ ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့သွားကြခြင်း....	၂၀၆
✓ ၅၅။	သုဇာတာ ယနာခွန်ဆွမ်းချက်ပုံကိုပြခြင်း	၂၀၇
✓ ၅၆။	အိပ်မက်ကြီး ၅-ပါးကိုပြခြင်း	၂၀၉
✓ ၅၇။	နို့ယနာဆွမ်းကို ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံတော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၂၁၁
✓ ၅၈။	နေရဥ္စရာမြစ်နားတွင် နို့ယနာဆွမ်းကို ဘုဥ်းပေးတော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၂၁၃
✓ ၅၉။	အလောင်းတော် မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၂၁၄
✓ ၆၀။	အင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဝီရိယကို အားထုတ်တော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၂၁၆
✱ ၆၁။	အလောင်းတော်သည် မာရ်နတ်စစ်သည်တို့ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း	၂၁၇
✓ ၆၂။	နတ်, ဗြဟ္မာ, နဂါး, ဂဠုန်တို့ ကောင်းချီးပေးကြခြင်း	၂၃၀
✓ ၆၃။	နတ်,ဗြဟ္မာတို့ အထူးထူးအပြားပြားပူဇော်ကြခြင်း	၂၃၂
၆၄။	ဘုရားလောင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားဆင်ခြင်တော်မူခြင်း	၂၃၆
✓ ၆၅။	ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ကိုပြခြင်း	၂၄၀
၆၆။	ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ၃၂-ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ် ဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း	၂၅၀
၆၇။	သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ သရုပ်ကိုပြခြင်း	၂၅၆
၆၈။	မဟာကရုဏာ သမာပတ္တိ, မဟာဝဇိရ, ပဋိသမ္ဘိဒါ ဉာဏ်တော် ၃-ပါးကိုပြခြင်း	၂၆၅

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ		စာမျက်နှာ
၆၉။	အသာဓာရဏ ဉာဏ်တော် ၆-ပါးကိုပြခြင်း	....	၂၇၂
၇၀။	အဘိညာဉ် ၆-ပါး, ဝိဇ္ဇာ ၈-ပါး,ဝေသာရဇ္ဇ ဉာဏ်တော် ၄-ပါးတို့ကိုပြခြင်း	....	၂၇၄
၇၁။	ဒသဗလဉာဏ်တော် ၁၀-ပါးကိုပြခြင်း	....	၂၇၇
၇၂။	အာဝေဏိက ဗုဒ္ဓဓမ္မ ၁၈-ပါးကိုပြခြင်း	....	၂၈၆
၇၃။	အစိန္တေယျ ၄-ပါးကိုပြခြင်း	....	၂၈၇
၇၄။	သတ္တသတ္တတိ ဉာဏ်တော်ကိုပြခြင်း	....	၂၉၆

တထာဂတဥဒါနဒီပနီ

ပဌမတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမနှင့်ပဋိညာဉ်

၁။ အနန္တဂုဏသမ္ပန္နံ၊ သေဋ္ဌံ ဇေဋ္ဌံ အဂ္ဂံ ဇိနံ။
သဗ္ဗသတ္တဟိတာဝဟံ၊ သတ္တုဒါနကထာချာတံ။ ။

၂။ နိဗ္ဗာနနာယကံ နေယျံ၊ သာမလာရိယဇံ နာထံ။
ဝန္ဒိတွာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ကရိဿဟံ ဗုဒ္ဓုဒါနံ။ ။

၃။ သဇ္ဈာနာနံ ပဉ္စာကာလေ၊ သောတာလင်္ကာရဘာဝတ္တံ။
နီတတ္ထံ နာနာဂန္ထေသု၊ ဂဟေတွာ သင်္ခေပေနေဝ။ ။

၁။ အဟံ၊ငါသည်။ အနန္တဂုဏသမ္ပန္နံ၊အဆုံးမရှိသောကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော၊ သေဋ္ဌံ၊ ချီးမွမ်းအပ်သောသူတို့ထက် အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းအပ်ထသော။ ဇေဋ္ဌံ၊ ကြီးသောသူတို့ထက် အထူးသဖြင့်ကြီးတော်မူထသော။ အဂ္ဂံ၊ အမျိုးအားဖြင့် မြတ်တော်မူထသော။ ဇိနံ၊

မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူပြီးထသော။ သဗ္ဗသတ္တ ဟိတာဝဟံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွါးကို ရွက်ဆောင်တော်မူတတ်ထသော။ သတ္တုဒါနကထာချာတံ၊ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏ဉဒါန်းစကားကိုဟောကြားတော်မူတတ်ထသော။—

၂။ နေယျံ၊ ကျွတ်ထိုက်သောဝေနေယျသတ္တဝါကို။ နိဗ္ဗာနနာယကံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ဆောင်တော်မူတတ်ထသော။နာထံ၊ လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူထသော။ သာမလာရိယဇံ၊ အညစ် အကြေးကင်းသော သူတော်ကောင်းတို့၏တရား,အရိယာရှစ်ယောက်တို့နှင့်တကွ ဖြစ်တော်မူထသော။သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊သင်္ခတ,အသင်္ခတအားဖြင့်ပြားသော ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို မဘောက်မပြန် မိမိအလိုလိုသိတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို။ ဝန္ဒိတွာ-ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ဝန္ဒိတွာ၊ရှိခိုးပြီး၍။—)

၃။ ပစ္ဆာကာလေ၊ နောက်နောက်သော အခါ၌။ သဇ္ဇနာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့အား။ သောတာလက်ာရ ဘာဝတ္ထံ၊ နား၏တန်ဆာ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ။နာနာဂန္ထေသု၊အထူးထူးသောကျမ်းတို့၌။နီတံ၊ ဆောင်သင့်သော။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ သင်္ခေပေနေဝ၊အကျဉ်းအားဖြင့်သာလျှင်။ ဗုဒ္ဓုဒါနံ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉဒါန်းစကားကို။ ကရိဿံ၊ ပြုပေလတ္တံ့။

၁။ အသင်္ချေယျသရုပ်ကိုပြဆိုခြင်း

ဘုရားဆုပန် သင်္ချေနှစ်ဆယ်

စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယျံ၊ နဝသင်္ချေယျဝါစကံ။
ကာယဝါစာ စတုချာတံ၊ ဗုဒ္ဓတ္တံ သမုပါဂတံ။ ။

(သာရိပုတ္တ၊ ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ သတ္တသင်္ချေယျံ၊ မဟာကပ်အပေါင်းခုနစ်သင်္ချေပတ်လုံး။စိန္တိတံ၊ဘုရားဆုကိုတောင်းအံ့-ကြံ၍ပါရမီကိုဖြည့်၏။ နဝသင်္ချေယျံ၊ မဟာကပ်အပေါင်း ကိုးသင်္ချေကာလပတ်လုံး။ဝါစကံ၊ ဘုရားဖြစ်ရလို၏-ဟုနှုတ်ဖြင့်တောင်း၍ ပါရမီကိုဖြည့်၏။ စတုချာတံ၊ လေးသင်္ချေနှင့်(ကမ္ဘာတသိန်း)ကာလပတ်လုံး။

ကာယဝါစာ၊ ကိုယ်, နှုတ်,နှလုံးသုံးပါးဖြင့် ပါရမီဖြည့်၍ဆုတောင်း၏။ တွေ့က၊ ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ပါရမီယော၊ပါရမီတို့ကို။ ပူရေတွာ၊ ဖြည့်၍။ ဗုဒ္ဓတ္တံ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့။ သမုပါဂတာ၊ ကောင်းစွာ ရောက်၏။)

(ဤသို့ ဟောတော်မူအပ်သော ဂါထာ၌ အဓိပ္ပါယ်သော်ကား- "ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ····သင်တို့ဆရာငါဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်ရလို၏-ဟု စိတ်ဖြင့်ကြံလျက် ပါရမီကိုဖြည့်ရသည်ကား-မဟာကပ် အပေါင်း ခုနစ်သင်္ချေကြာ၏။ဘုရားဖြစ်ရလို၏-ဟု နှုတ်ဖြင့်တောင်း၍ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ရသည်ကား-ကိုးသင်္ချေနှင့် မဟာကပ်အပေါင်း များတောင်းကြာ ၏၊) ကိုယ်,နှုတ်, နှလုံးသုံးပါးဖြင့်ဆုတောင်းလျက် ပါရမီဖြည့်ရသည် ကား-လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာအစွန်း တသိန်းလျှင်တည်း၊ ဤမျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး ပါရမီသုံးဆယ်, (စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး, စရိယ သုံးပါးတို့ကိုဖြည့်ကျင့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရ၏" ဟုလိုသည်။

ဤဂါထာ၌ သတ္တသင်္ချေယျ၏ သရုပ်ကား- ၁-နန္ဒအသင်္ချေ, ၂-သုနန္ဒအသင်္ချေ, ၃-ပထဝီအသင်္ချေ, ၄-မဏ္ဍအသင်္ချေ, ၅-ဓရဏီ အသင်္ချေ,၆-သာဂရအသင်္ချေ, ၇-ပုဏ္ဍရိက အသင်္ချေ-ဟူ၍ ခုနစ်ပါး တည်း၊ ထိုခုနစ်အသင်္ချေတို့တွင်—

၁။ နန္ဒအသင်္ချေ၌ ဗြဟ္မဒေဝ အစရှိသောဘုရား ငါးထောင်တို့ သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၂။ သုနန္ဒအသင်္ချေ၌ ဘုရားကိုးထောင်,

၃။ ပထဝီအသင်္ချေ၌ ဘုရားတသောင်း,

၄။ မဏ္ဍအသင်္ချေ၌ ဘုရားတသောင်း-တထောင်,

၅။ ဓရဏီအသင်္ချေ၌ ဘုရားနှစ်သောင်း,

၆။ သာဂရအသင်္ချေ၌ ဘုရားသုံးသောင်း,

၇။ ပုဏ္ဍရိက အသင်္ချေ၌ ဘုရားလေးသောင်း-

၂၅တ်သာ: ၁,၂၅,၀၀၀

(ဤသို့ အားဖြင့် ခုနစ် အသင်္ချေအတွင်း၌ဖြစ်ကုန်သော ဘုရားအပေါင်း တသိန်း, နှစ်သောင်း,ငါးထောင်ရှိကုန်၏။ ။လူသုံးပါးတို့၏ အထွတ်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတသိန်း, နှစ်သောင်း, ငါးထောင်သော ဘုရားတို့၏အထံ၌ "ငါသည်ဘုရား ဖြစ်ရလို၏" ဟု စိတ်တော်ကသာကြံလျက် အလှူကြီးစွာပေးခြင်းစသော ပါရမီသုံးဆယ်တို့ကို ဖြည့်တော်မူခဲ့၏။)

နှုတ်မြွက်ဆုပန် ၉-သင်္ချေ

နဝသင်္ချေယျ၏ သရုပ်ကား- ၁-သဗ္ဗဘဒ္ဒအသင်္ချေ, ၂-သဗ္ဗဖုလ္လအသင်္ချေ,၃-သဗ္ဗရတနအသင်္ချေ,၄-ဥသဘက္ခန္ဓအသင်္ချေ, ၅-မာနိဘဒ္ဒအသင်္ချေ, ၆-ပဒုမအသင်္ချေ, ၇-ဥသဘအသင်္ချေ, ၈-ခန္ဓုတ္တမအသင်္ချေ, ၉-သဗ္ဗဖာလအသင်္ချေ—

ဟူ၍ ကိုးပါးတည်း၊ထိုကိုးပါးတို့တွင်—

၁။ သဗ္ဗဘဒ္ဒအသင်္ချေ၌ ပေါရာဏဂေါတမ အစရှိသော ဘုရားငါးသောင်းဖြစ်၏။

၂။ သဗ္ဗဖုလ္လအသင်္ချေ၌ ဘုရား ခြောက်သောင်း။

၃။ သဗ္ဗရတနအသင်္ချေ၌ ဘုရားခုနစ်သောင်း။

၄။ ဥသဘက္ခန္ဓအသင်္ချေ၌ ဘုရားရှစ်သောင်း။

၅။ မာနိဘဒ္ဒအသင်္ချေ၌ ဘုရား ကိုးသောင်း။

၆။ ပဒုမအသင်္ချေ၌ ဘုရားနှစ်သောင်း။

၇။ ဥသဘအသင်္ချေ၌ ဘုရားတသောင်း။

၈။ ခန္ဓုတ္တမအသင်္ချေ၌ ဘုရားငါးထောင်။

၉။ သဗ္ဗဖာလအသင်္ချေ၌ ဘုရားနှစ်ထောင်ဖြစ်၏။

၆ သ ဒျာ ၈၇ ၂၅တ် ၂၁။

(ဤသို့လျှင် ပေါင်းသောအားဖြင့် ကိုးသင်္ချေတွင်း၌ သုံးသိန်း, ရှစ်သောင်း, ခုနစ်ထောင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုကိုးအသင်္ချေတို့တွင် သဗ္ဗဘဒ္ဒအသင်္ချေ၌ ငါတို့ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် နန္ဒာမည်သောပြည်၌ လောကသာရ အမည်ရှိ

၃,၈၇,၀၀၀

သော စကြာမင်းဖြစ်၏၊)ထိုအခါ ကပိလဝတ်ပြည်၌ သာကီဝင်မင်းမျိုး သကျမုနိပေါရာဏဂေါတမ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊) ငါတို့မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် စကြာမင်းသည် ထိုမြတ်စွာ ဘုရားအား စန္ဒကူးနံ့သာ အတိပြီးသော စုလစ်အမွှန်း တပ်သော ကျောင်းတသိန်း,မဏ္ဍပ်တသိန်း, စကြံတသိန်း, စရပ်တသိန်း, ရေအိမ် တသိန်း,တံခါးမုခ်တသိန်း,ဆွမ်းဝတ်တသိန်း, အပ်တသိန်း၊ ဤသို့သော အလှူကြီးကိုပေး၍ "နောင်သောအခါ အရှင်ဘုရားနှင့်အတူ ဘုရား ဖြစ်ရပါလို၏"ဟု နှုတ်မြွက်၍ ဆုတောင်းတော်မူ၏၊ တောင်းဟန်ကား- "အရှင်ဘုရားကဲ့သို့အမည်လည်းသကျမုနိဂေါတမ,ခမည်းပေါ်လည်း သုဒ္ဓေါဒန,မယ်တော်လည်း သိရိမဟာမာယာ,မယားကား ယသော ဓရာ,သားကား ရာဟုလာ,ဘွားဘက် ကျွန်ဆန်, စီးသည့်မြင်းယာဉ် ကဏ္ဍက, ပြည်လည်း ကပိလဝတ်, ပွင့်သည့်သစ်ပင် ညောင်ဗုဒ္ဓေါ၊ ဤသို့အချင်းခပ်သိမ်း အရှင်ဘုရားနှင့် အတူတူချည်း ဖြစ်ရပါလို၏"ဟု ဆုတောင်း၏၊ထိုအခါ သကျမုနိပေါရာဏ ဂေါတမဘုရားလည်း "ငါ့ အတူဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝေးမူကား ဝေးသေး၏"ဟု အနိယတဗျာဒိတ် ကြား တော်မူခဲ့၏။

ဤသို့လျှင် ပေါရာဏဂေါတမအစရှိသော ကိုးအသင်္ချေတွင်း၌ ဖြစ် ကုန်သော သုံးသိန်း,ရှစ်သောင်း, ခုနစ်ထောင်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ ၏အထံ၌ ဒါန,သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်ကိုပြုလျက် နှုတ်မြွက်၍ ဘုရားဆုကိုတောင်းတော်မူ၏၊တရားတော်ကိုနာ၏၊ပါရမီဆယ်ပါး,စွန့် ခြင်းကြီးငါးပါး,စရိယသုံးပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူ၍ အနိယတဗျာ ဒိတ်ကိုရတော်မူ၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်ကား- ငါတို့ သုံးယောက်အဖွဲ့ကဲ့ အရှင်ဂေါတမ ဘုရားသည် ခုနစ်သင်္ချေတွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော ဘုရားတို့၏ အထံတော်၌ ဘုရားဆုကိုတောင်းအံ့ဟု ကြံလျက်—ပါရမီဖြည့်ရန် ကိုးသင်္ချေတွင်း၌ ဖြစ် ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏အထံ၌ ဘုရားဆုကို ရပါလို၏ဟု နှုတ်မြွက်၍ ဆုတောင်းတော်မူသဖြင့် ဒါန,သီလ အစရှိသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်တော် မူကြောင်းကို ဆိုသောစကားတည်း။]

ကိုယ်,နှုတ်ဆုပန် ၄–သင်္ချေ

ကာယဝါစာစတုချာတံ-ဟူသောပါဠိ၌ လေးအသင်္ချေဟူသည်ကား ၁-သေလအသင်္ချေ, ၂-ဘာသအသင်္ချေ, ၃-ဇဃအသင်္ချေ, ၄-ရုစိယ အသင်္ချေ-ဟူ၍ လေးပါးတည်း၊ (*ဤလေးအသင်္ချေတို့၌ ဘုရားမဖြစ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မဖြစ်၊ စကြဝတေးမင်းမျှသော်လည်း မဖြစ်၊ အချည်းနှီး သုဉ်းခဲ့၏။)

၁။ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တသိန်းမြောက်ဖြစ်သော သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ တဏှင်္ကရာ, မေဓင်္ကရာ,သရဏင်္ကရာ,ဒီပင်္ကရာ-ဟူ၍ ဘုရားလေးဆူ ဖြစ်တော်မူ၏၊ဒီပင်္ကရာလွန်၍ သာရမဏ္ဍကပ်ဆုံးခဲ့လျှင် သေလအသင်္ချေ လုံးလုံး ဘုရားမဖြစ်ဘဲသုဉ်းခဲ့၏။

၂။ ထိုသေလအသင်္ချေကိုလွန်၍ သာရကမ္ဘာ၌ ကောဏ္ဍညဘုရား တဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ ကောဏ္ဍညဘုရားလွန်၍ သာရကပ်ဆုံးခဲ့ လျှင် ဘာသအသင်္ချေ၌လည်း ဘုရားမဖြစ်ဘဲသုဉ်းခဲ့၏။

၃။ ထိုဘာသအသင်္ချေကိုလွန်၍ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာထက်၌ မင်္ဂလ, သုမန, ရေဝတ, သောဘိတ ဘုရားလေးဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ သောဘိတလွန်၍ သာရမဏ္ဍ ကမ္ဘာဆုံးလျှင် ဇဃအသင်္ချေလုံးလုံး ဘုရားမဖြစ်ဘဲသုဉ်းပြန်လေ၏။

၄။ ထိုအသင်္ချေကိုလွန်၍ ဝရကမ္ဘာထက်၌ အနောမဒဿီ,ပဒုမ, နာရဒ ဘုရားသုံးဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ နာရဒဘုရားလွန်၍ ဝရကပ် အဆုံး၌လည်းရုစိယ အသင်္ချေလုံးလုံးဘုရားမဖြစ်ဘဲ သုဉ်းပြန် လေ၏။

---

* ဤလေးသင်္ချေတို့၌ ဘုရားမဖြစ် စသောစကားကိုဆိုခြင်းသည် တသင်္ချေတွင် ကမ္ဘာပေါင်းမရေတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားစွာရှိရာ တကမ္ဘာမျှလောက် သာဘုရားဖြစ်၍ ဘုရားမဖြစ်သော ကမ္ဘာပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိသည်ကိုရည်၍ ဆိုဟန်ရှိလေသည်။

ထိုရှစ်ဝိယအသင်္ချေကိုလွန်၍ သာရကပ်၌ **ပဒုမုတ္တရ** ဘုရားတဆူသာ ဖြစ်တော်မူ၏၊ ပဒုမုတ္တရဘုရားလွန်၍ သာရကမ္ဘာဆုံးလျှင် တကမ္ဘာ ဘုရားမဖြစ်ဘဲသည်း၏။

ထိုနောက်မဏ္ဍကမ္ဘာထက်၌ **သုမေဓာ, သုဇာတာ** ဘုရားနှစ်ဆူဖြစ် တော်မူ၏၊ မဏ္ဍကမ္ဘာဆုံးလျှင်ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ကမ္ဘာပေါင်း တထောင့် ရှစ်ရာသည်း၏။

ထိုနောက်ဝရကမ္ဘာ၌ **ပိယဒဿီ, အတ္ထဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ** ဘုရားသုံးဆူ ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဝရကမ္ဘာဆုံးလျှင် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာသည်း၏။

ထိုနောက်သာရကမ္ဘာ၌ **သိဒ္ဓတ္ထ** ဘုရားတဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ သာရ ကပ်လွန်လျှင်ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာသည်း၏။

ထိုနောက်မဏ္ဍကမ္ဘာ၌၊ **တိဿ, ဖုဿ** ဘုရားနှစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ၏၊ မဏ္ဍကမ္ဘာလွန်လျှင် ဘုရားမဖြစ်ဘဲကိုးဆယ့်တကမ္ဘာသည်း၏။

ထိုနောက်သာရကမ္ဘာ၌ **ဝိပဿီ** ဘုရားတဆူသာ ဖြစ်တော်မူ၏၊ သာရကမ္ဘာအဆုံး၌ ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ကမ္ဘာသုံးဆယ်သည်း၏။

ထိုနောက် မဏ္ဍကမ္ဘာ၌ **သိခီ, ဝေဿဘူ** ဘုရားနှစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ၏၊ မဏ္ဍကမ္ဘာမှနောက်၌ ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ကမ္ဘာသုံးဆယ်သည်း၏။

ထိုနောက် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ **ကကုသန်, ကောဏာဂုံ, ကဿပ, ဂေါတမ**ဟူ၍ဘုရားလေးဆူဖြစ်တော်မူပြီ၊ ဤဂေါတ္တမအရှင် ဂေါတမဖြစ် တော်မူသော အန္တရကပ်ဆုံး၍ နောက်အန္တရကပ်ကကပ်ခွဲရောက်လျှင် **အရိမေတ္တေယျ**ဘုရားဖြစ်တော်မူလတ္တံ့၊ ဤဘုရားငါးဆူဖြစ်ရာ ဖြစ်သော ဤကမ္ဘာသည်လျှင် ကောင်းမြတ်သော ဘဒ္ဒကပ်မည်၏၊ ဤသို့လျှင် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းတွင်း၌ တကျက်ရာဘုရားမှစ၍ ကဿပ ဘုရားတိုင်အောင် နှစ်ကျိပ်ခုနစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည် ဖြစ် တော်မူကုန်၏။

၂။ သုမေဓာရသေ့အကြောင်းပြဆိုခြင်း

ဆုပန်သော်လည်းမျှော်ဒိတ်မရ

ဤလေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းအတွင်း၌ဖြစ်တော်မူကုန်သော ရှင် စောဘုရားတို့၏အထံ၌ငါတို့အရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည်

ကိုယ်, နှုတ်, နှလုံးသုံးပါးဖြင့် ပါရမီကိုဖြည့်၍ ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူသောအကြောင်းကို သူတော်ကောင်းတကာတို့အား မှတ်သားစေလိုညွှန်ပြဆိုအံ့၊ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းမြောက်ဖြစ်သော သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ တဏှင်္ကရာ, မေဓင်္ကရာ, သရဏင်္ကရာ ဘုရားသုံးဆူတို့ အထံ၌လည်း ငါတို့အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် ကိုယ်, နှုတ်, နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ဒါန, သီလအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူ၏၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးမစုံငြား၍ ဗျာဒိတ်မခံရ။

သုမေဓာသတို့သား၏ ပညာ,ဥစ္စာ

သရဏင်္ကရာဘုရား ဖြစ်တော်မူသောနောက်၌ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမဖြစ်မီ လူတို့အသက် တသိန်းနေသောကာလ၌ ကျုံးမြောင်း, ပစ္စင်, ရင်တား, ပြအိုး, တန်ဆောင်း, ရွှေနန်းပြာသာဒ်တို့ဖြင့် ရှုချင်ဘွယ်နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောဆင်သံ,မြင်းသံ,ရထားသံ,စည်ကြီးသံ, လက်ခတ်သံ, မောင်းကြေးနင်းသံ, ခွက်ခွင်းသံ, စားလှည့်ကုန်-ဟုခေါ်သောအသံ, သောက်လှည့်ကုန်-ဟု ခေါ်သောအသံ၊ဤဆယ်ပါးသော အသံတို့ဖြင့် မဆိတ်မညံခပ်သိမ်းသော အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော ခပ်သိမ်းသော ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရတနာခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အထူးထူးသော လူမျိုးတို့ဖြင့်ပြွမ်းသော ကောင်းမှုကိုပြုကုန်သော သူတို့၏ နေရာဖြစ်သော အမရဝတီ မည်သော ပြည်၌ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလမျိုး၌ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်သည် သုမေဓာဟူ၍ ကျော်စောထင်ရှားစွာဖြစ်၏။

အမိမျိုးမှရင်း, အဘမျိုးမှရင်း ကောင်းစွာစင်ကြယ်သော ဝမ်းမီးရှိ၏၊အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ဇာတိဝါဒဖြင့် မကဲ့ရဲ့အပ် ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏၊ မြတ်သောအဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသော ကိုယ်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ အကုဋေမက များသောရွှေ,ငွေရှိ၏၊ ဥစ္စာစပါးများစွာ၏၊ ထိုသုမေဓာလည်း တပါးအမှုကိုမပြုမူ၍ ပုဏ္ဏားတို့၏အတတ်ကိုသင်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏အပြီးသို့ရောက်၏၊ လက္ခဏာကျမ်း၌ရင်း၊ ဣတိဟာသလျှင် ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော နိဃဏ္ဍု ကျမ်း, ကေဋုဘကျမ်းတို့နှင့်တကွဖြစ်သော သဒ္ဒါကျမ်းတို့၌ရင်း အပြီးသို့ရောက်၏။

ထိုသုမေဓာသည် ငယ်စဉ်ကပင် အမိ, အဘလွန်ခဲ့၏၊ ထိုအခါ၌ သိရိဝဍ္ဍနအမည်ရှိသော အမတ်သည် ရွှေ, ငွေ, ပတ္တမြား, ပုလဲအစရှိသော ရတနာတို့ဖြင့်ပြည့်သော တိုက်တို့ကိုဖွင့်၍ ကြေးနီပုရပိုက်ကိုယူ၍ "သတို့သား····ဤမျှသော ဥစ္စာသည် သင်၏အမိမှပါသော ဥစ္စာတည်း၊ ဤမျှသောဥစ္စာသည် သင်၏အဘမှပါသောဥစ္စာတည်း၊ ဤမျှသောဥစ္စာသည်အဘွားမှပါသော ဥစ္စာတည်း၊ ဤမျှသောဥစ္စာသည် အဘိုးမှပါသောဥစ္စာတည်း"၊ ဤသို့လျှင် အထက်သို့ အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင်ကြား၍ "ဤအလုံးစုံတို့ကိုခံစားပါလော့"ဟူ၍ကြား၏။

သုမေဓာသတို့သား သံဝေဂရ၍ တောထွက်ခြင်း

ထိုသို့ကြားသောအခါ၌ သုမေဓာပုဏ္ဏားသည် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌နေ၍ကြံ၏၊

* ၁။ ဤမျှလောက်သောဥစ္စာတို့ကိုရုံးစု၍ ငါ၏အမိ,အဘ, အဘိုး, အဘွား အစရှိသောသူတို့သည် တမလွန်သို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် တသပြာကိုမျှယူ၍ မသွားလေကုန်၊ ငါသည်ယူ၍သွားအံ့သောငှါအပ်၏၊

၂။ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ ခန္ဓာကိုယ်၏ပျက်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ မိုက်မဲတွေဝေ၍ သေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။

၃။ ငါသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသဘော, အိုခြင်းသဘော, နာခြင်းသဘော, သေခြင်းသဘောရှိ၏၊ သေခြင်းမရှိသော ဘေးတို့၏ကုန်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်ကို ရှာအံ့။

၄။ အထူးထူးသော ပိုးလောက်တို့ဖြင့်ပြည့်သော ဤခန္ဓာကိုယ်ကိုငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရာ၏။

၅။ ဘဝမှလွတ်ခြင်းငှါ အကြောင်းအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ ထိုအကြောင်းကိုရှာအံ့၊

၆။ ဆင်းရဲခြင်းရှိသော် ချမ်းသာရှိသကဲ့သို့ ဘဝရှိသည် ရှိသော် ဘဝကင်းခြင်းကိုအလိုရှိအပ်၏၊

၇။ အပူရှိသော် အချမ်းရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မီးသုံးပါးရှိသော် မီးသုံးပါး၏ငြိမ်းခြင်းကို အလိုရှိအပ်၏၊

၈။ မကောင်းမှုရှိသော် ကောင်းမှုရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဖြစ်ခြင်းရှိသော် မဖြစ်ခြင်းကို အလိုရှိအပ်၏။

၉။ မစင်ဖြင့် လိမ်းကျံသော ယောက်ျားသည် ရေဖြင့်ပြည့်သော ဆည်ကန်ရှိလျက် ထိုဆည်ကန်ကို မရှာအံ့၊ ဆည်ကန်၏ အပြစ်မဟုတ်သကဲ့သို့ကိလေသာအညစ်အကြေးဆေးလျှော်ရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ရေကန်ရှိလျက် ထိုအမြိုက်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ရေကန်ကိုမရှာအံ့၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ရေကန်၏ အပြစ်မဟုတ်။

၁၀။ ရန်သူဖြင့် ခြံရံအပ်သောယောက်ျားသည် တပါးပြေးရာခရီးရှိလျက်မပြေးအံ့၊ ခရီး၏ အပြစ်မဟုတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူကိလေသာ ထိုးကျင့်သောသူသည် ကိလေသာငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟူသောခရီးရှိလျက် ထိုခရီးကိုမရှာအံ့၊ထိုအပြစ်သည် နိဗ္ဗာန်ခရီး၏ အပြစ်မဟုတ်။

၁၁။ အနာနှိပ်စက်သော ယောက်ျားသည် ဆေးသမားရှိလျက် အနာကိုဆေးမကုအံ့၊ ဆေးသမား၏ အပြစ်မဟုတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ကိလေသာအနာနှိပ်စက်သောယောက်ျားသည် ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ်သော ဆရာရှိလျက် ထိုဆရာကို မရှာအံ့၊ထိုအပြစ်သည် ဆရာ၏အပြစ်မဟုတ်။

၁၂။ လည်၌ဆွဲအပ်သော စက်ဆုပ်ဘွယ်သော အကောင်ပုပ်ကို စွန့်ပစ်၍သွားသောယောက်ျားသည် ချမ်းသာစွာအိပ်ရ,နေရသကဲ့သို့ ထို့အတူငါသည်လည်း အထူးထူးသော ပိုးလောက်တို့၏ စုဝေးရာဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်တည်းဟူသောအကောင်ပုပ်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသဖြင့် စွန့်၍သွားအံ့။

၁၃။ မိန်းမ, ယောက်ျားတို့သည် ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်၌ ကျင်ကြီးကိုစွန့်၍ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသွားကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါသည်လည်း အထူးထူးသော ပိုးလောက်တို့ဖြင့်ပြည့်သော ဤကိုယ်ကို ကျင်ကြီးအိမ်ကိုစွန့်၍ သွားသကဲ့သို့ သွားအံ့။

၁၄။ အိုသော ပေါက်သော ရေယိုသောလှေကို လှေရှင်သည် ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ စွန့်၍သွားသကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါသည်လည်း

ကိုးပါးသောအပေါက်တို့မှ အမြဲယိုသော ဤအကောင်ပုပ်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ လှေအိုကိုကဲ့သို့ စွန့်၍သွားအံ့။

၁၅။ ဥစ္စာကို ယူ၍သွားသောယောကျ်ားသည် ခိုးသူကိုမြင်၍ ဥစ္စာပြတ်အံ့သည်ကိုစိုးသောကြောင့် စွန့်၍သွားသကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါသည်လည်း ကုသိုလ်ပြတ်အံ့သည်ကိုစိုးသောကြောင့် ခိုးသူနှင့်တူသော ဤကိုယ်ကို စွန့်၍သွားအံ့။

ဤသို့များစွာကြံပြီး၍ မင်းအားကြားပြီးလျှင် မြို့၌စည်လည်စေ၍၊ အကုဋေ အရာမက များစွာသောဥစ္စာတို့ကို ကိုးကွယ်ရာရှိသောသူ, မရှိသောသူတို့အား ရေပြည့်အိုးကို မှောက်သွန်ဘိသကဲ့သို့ ပေးလှူ၍ ငါတို့အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော် သုမေဓာသည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်လေ၏။

သိကြားမင်းက ကျောင်းစသည်ကို ဖန်ဆင်းစေခြင်း

ထိုအကြောင်းကို သိကြားမင်းမြင်သဖြင့် ဝိသုကြံနတ်သားကိုခေါ်၍ "အချင်းဝိသုကြံ....ယနေ့ သုမေဓာပညာရှိသည် ရဟန်းပြုအံ့-ဟုတောသို့ဝင်၏၊ ထိုသုမေဓာ၏ နေရာအရပ်ကို ဖန်ဆင်းချေ" ဟုစေ၏၊ ဝိသုကြံနတ်သားလည်း "ကောင်းပါပြီ" ဟု ဝန်ခံ၍—

၁။ လုံခြုံစွာမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရှိသော သစ်ရွက်မိုးသော ဥစ္စာစပါး သိမ်းဆည်းရခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်,
၂။ အပြစ်မရှိသောဆွမ်းကို ရှာရသောအဖြစ်,
၃။ ပြီးပြီးသောဆွမ်းကို စားရသောအဖြစ်,
၄။ ပြည်တိုင်းကားကိုနှိပ်စက်၍ ဥစ္စာ အသပြာကို ယူကုန်သော မင်းတို့၌ကဲ့သို့ ပြည်တိုင်းကားကိုနှိပ်စက်ခြင်း ကိလေသာ၏ မရှိသောအဖြစ်,
၅။ သစ်,ဝါးစသော အဆောက်အဦတို့၌ ဆန္ဒရာဂကင်းသော အဖြစ်,
၆။ ခိုးသူတို့၏လုယက်ခြင်းကြောင့် ဘေးမရှိသောအဖြစ်,
၇။ မင်း,မင်းတို့၏အမတ်တို့နှင့် မနီးနှောသောအဖြစ်,
၈။ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောအဖြစ်-

ဤသို့အားဖြင့် ရှစ်ပါးသောရဟန်း၏ ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော နေရာ သင်္ခမ်းကိုလည်း ဘန်ဆင်း၏။

၁။ ကြမ်းတန်းသော မညီမညွတ်သော မြေအဘို့ရှိသောအပြစ်,

၂။ စင်္ကြံတွင်း၌ သစ်ပင်ရှိသောအပြစ်,

၃။ မြက်ချုံနွယ်ဖုံးလွှမ်းသောအပြစ်,

၄။ အလွန်ကျဉ်းလွန်းသောအပြစ်,

၅။ အလွန်ကျယ်လွန်းသောအပြစ်—

ဤသို့အားဖြင့် ငါးပါးသောအပြစ်မှကင်းသော အနံမှာ နှစ်တောင့်ထွာရှိသော နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ အနံတတောင်ရှိသော စင်္ကြံယ်နှင့်တကွသော အလျားအားဖြင့် အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော နူးညံ့သိမ်မွေ့ညီညွတ်သော အပြင်ရှိသောသဲတို့ဖြင့်ကြဲထသော စင်္ကြံကိုဘန်ဆင်း၏၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်ဘန်ဆင်းသည်ရှိသော် ထိုသင်္ခမ်း၌ နေသောသူသည် အဘိညာဉ်ငါးပါးကိုရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဝိပဿနာအားကို ဆောင်နိုင်၏၊ ထိုအခြင်းဖြင့်ကုဋို,လိုဏ်, စင်္ကြံအစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အသီးအပွင့်ကိုဆောင်သော သစ်ပင်တို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မွေ့လျော်ဘွယ်အေးမြသောရေရှိသော ဖဲစေအပ်ပြီးသော ကြောက်မက်ဘွယ်သော သားရဲ,ငှက်ရဲရှိသော ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းငှါခံ့သော သင်္ခမ်းကိုဘန်ဆင်းပြီး၍ တန်ဆာဆင်အပ်သောစင်္ကြံ၏အစွန်းနှစ်ဘက်တို့၌ တံကဲပျဉ်စီရင်၍ ထိုင်စိမ့်သောငှါ စင်္ကြံအလယ်၌ ညီညွတ်သော အပြင်ရှိသော ပဲနောက်အဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာဘန်ဆင်း၍—

၁။ သင်္ခမ်းအတွင်း၌ ဆံကျစ်အဝန်း,လျော်တေသက်န်း, တိဒဏ္ဍ, ကရားစသောရသေ့ပရိက္ခရာတို့ကိုဂုင်း။

၂။ မဏ္ဍပ်၌သောက်ရေအိုး, သောက်ရေခွက်ငယ်, ရေသောက်ခရုသင်းတို့ကိုဂုင်း။

၃။ မီးတင်းကုပ်၌ မီးမယ်ဖျူး,ထင်းအစရှိသည်တို့ကိုဂုင်း။

ဤသို့လျှင်ရသေ့တို့အား အဆောက်အဦဖြစ်ထိုက်သော အလုံးစုံသော ဝတ္ထုကိုဘန်ဆင်း၍ သင်္ခမ်း၏နံရံ၌“အကြင်သူတို့သည် ရသေ့,ရဟန်းပြုလိုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ဤပရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ ရဟန်းပြုပါကုန်”ဟု ကမ္ပည်းစာရေး၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

လျှော်တေသက်နိုးကိုဝတ်၍ဆင်ခြင်တော်မူခြင်း

သုမေဓာပညာရှိလည်းဟိမဝန္တာတောင်ခြေ၌တောင်မြှောင်ချောက်ကြားအစဉ်မှီးသဖြင့် မိမိအားနေခြင်းငှါ လျောက်ပတ် သင့်တင့်သော အရပ်ကိုကြည့်ရှုရှာလတ်သော်တခုသောမြစ်အကွေ့၌ဝိသုကြုံနတ်သား ဘန်ဆင်းသော သိကြားပေးသော မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော သခ်မ်း ကိုမြင်၍ စင်္ကြံဦးသို့သွားခြေရာမမြင်သော် "မဋ္ဌုတ်ရဟန်းတို့သည် ဝေး သောရွာ၌ဆွမ်းခံ၍ ပင်ပန်းစွာလာ၍ သခ်မ်းတွင်း၌ဝင်၍ နေကုန် သည်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟုကြံ၍အတန်ငယ်ငံ့၍နေပြီးမှ "အလွန်ကြာစွတကား၊ သိရလတ္တံ့"ဟု သခ်မ်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် ထိုမှ,ဤမှ ကြည့်သော် နံရံမ၌အက္ခရာတို့ကိုဘတ်၍ "ဤအလုံးစုံသော ပရိက္ခရာ သည် ငါ့အားအပ်သောပရိက္ခရာတည်း၊ ဤပရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ ရဟန်း ပြုအံ့"ဟု မိမိဝတ်ခဲ့သောပုဆိုး၌—

၁။ ထိုပုဆိုး၏အဘိုးကြီးသောအပြစ်,
၂။ သူတပါးနှင့်စပ်သဖြင့် ဖြစ်သောအပြစ်,
၃။ သုံးဆောင်သဖြင့် လျင်စွာညစ်နွမ်းလွယ်သောအပြစ်,
၄။ သုံးဆောင်သဖြင့် ဆွေးမြေ့လွယ်သောအပြစ်,
၅။ တဘန်ရှာ၍ ရနိုင်ခဲသောအပြစ်,
၆။ ရဟန်းတို့အားမလျောက်ပတ်သောအပြစ်,
၇။ ရန်သူတို့နှင့်ဆက်ဆံသည်ဖြစ်၍ ရန်သူတို့မယူနိုင်အောင် လုံခြုံ စွာထားရသောအပြစ်,
၈။ သုံးဆောင်သောသူအား အတင့်အတယ် တန်ဆာဆင်သော အပြစ်,
၉။ ယူဆောင်၍ခရီးသွားသော် ပခုံးဝန်လေးသောအပြစ်—

ဟုဆိုအပ်သောရဟန်းတို့အား ဤကိုးပါးသောအပြစ်တို့သည် ထင် ကုန်သောကြောင့် ဝတ်ရုံသောပုဆိုးကိုစွန့်၍—

၁။ သိကြားပေးသော အဘိုးနည်းသော အပ်သော ကောင်းသော အဖြစ်,
၂။ မိမိကိုယ်တိုင်ပြုလွယ်သောအဖြစ်,

၃။ သုံးဆောင်သဖြင့် ညစ်နွမ်းခဲသောအဖြစ်,
၄။ ဖွပ်ရသော်လည်း ကြာမြင့်ခြင်းမရှိသောအဖြစ်,
၅။ သုံးဆောင်သဖြင့် ဆွေးမြေ့လွယ်သော်လည်း မချုပ်ရသော အဖြစ်,
၆။ တဘန်ရှာ၍ရလွယ်သောအဖြစ်,
၇။ ရသေ့,ရဟန်းတို့အားလျောက်ပတ်သောအဖြစ်,
၈။ ရန်သူတို့အားမသုံးဆောင်ထိုက်သောအဖြစ်,
၉။ သုံးဆောင်သောသူအား အတင့်အတယ်မရှိသောအဖြစ်,
၁၀။ ဆောင်ခြင်း၌ ပေါ့ပါးသောအဖြစ်,
၁၁။ သင်္ကန်းပစ္စည်း၌ အလိုနည်းသောအဖြစ်,
၁၂။ လျှော်တေခွာခြင်း၌ တရားနှင့်အညီအပြစ်မရှိသောအဖြစ်,
၁၃။ လျှော်တေသင်္ကန်းပျောက်သော်လည်း ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်၏ အဖြစ်။

ဤတဆယ့်သုံးပါးသော အကျိုးဆက်ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို လျှော်တေသင်္ကန်း၌မြင်၍ အလောင်းတော်သုမေဓာသည် သင်္ကန်းတန်း၌ဆွဲအပ်သော အနောဇာပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော လျှော်တေသင်္ကန်း တထည်ကို ဝတ်၍ ထိုသင်္ကန်း၏အထက်၌ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောလျှော်တေသင်္ကန်း တထည်ကိုဖုံလွှမ်း၍ ပဲနောက်အဆင်းနှင့်တူသော ခွာနှင့်တကွသော သစ်နက်ရေကိုပခုံးတဘက်၌တင်၍ ဆံကျစ်အဝန်းကိုစွပ်၍ ဆံကျစ်နှင့် တကွ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်စိမ့်သောငှါ သစ်နှစ်ဆံထိုးကိုလျို၍ ပုလဲသွယ်နှင့် တူသောဆိုင်း၌ သန္တာနှင့်တူသော ကရားကိုထည့်၍ အရပ်သုံးပါး၌ ကောက်သောထမ်းပိုးကိုယူ၍ တဘက်သော ထမ်းပိုးစွန်း၌ ကရားကို, တဘက်စွန်း၌တံချူ,သင်တောင်း, တိဒဏ္ဍာအစရှိသည်တို့ကိုဆွဲ၍ ပြာစစ် ထမ်းပိုးကိုပခုံးတဘက်၌ထမ်း၍ လကျာလက်ဖြင့် တောင်ဝှေးကိုကိုင်၍ သင်္ခမ်းမှထွက်၍ အတောင် ခြောက်ဆယ်မျှသော စင်္ကြံ၌ တလူးလာ လာသွား၍ မိမိ၏ အသွင်ကိုကြည့်၍—

"ငါ၏ နှလုံးအလိုလည်း အပြီးရောက်ပြီ၊ ငါ့အား ရဟန်း အဖြစ်သည်တင့်တယ်စွတကား၊ဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အစရှိသော လုံ့လကြီးသောသူတို့သည် ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကို ချီးမွမ်း

အပ်၏၊ ငါသည် ဃရာဝါသဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို ပယ်ရပြီ၊ တောထွက်အပ်သည် ဖြစ်ပြီ၊ မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်ကိုငါရပြီ၊ ရဟန်းတရားကိုပြုအံ့၊ မဂ်,ဖိုလ်ချမ်းသာကို ရလတ္တံ့”–

ဟူ၍ အားထုတ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြာစစ်ထမ်းပိုးကိုချ၍ စကြံ၏ အလယ်၌ ပဲနောက် အဆင်းနှင့်တူသော ကျောက်ဖျာ၌ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ထိုင်လျက် နေ့အဘို့ကို လွန်စေ၍ ညချမ်းသောအခါ၌ သင်္ခမ်းသို့ဝင်၍ ကြိမ်ခက်သော ညောင်စောင်း၏ နံပါး၌ သစ်ခက်အခင်း၌လျောင်း၍ ကိုယ်ကို ဥတုကိုယူစေ၍ မိုးသောက် အားကြီးသောအခါ၌ နိုး၍ မိမိ၏ သေခြင်းကို ဆင်ခြင်၏။

“ငါသည် ဃရာဝါသအိမ်၌ နေခြင်းအပြစ်ကိုမြင်၍ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံကိုစွန့်၍ တောသို့ဝင်၍ နေက္ခမ္မချာန်ကို ရှာလိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းပြု၏၊ ယခုအခါ၌ ယနေ့မှစ၍ မေ့လျော့သဖြင့် နေခြင်းငှါမအပ်၊ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကိုစွန့်၍ ကျင်လည်သောသူကို မိစ္ဆာဝိတက်ဟူသော ယင်တို့သည် ခဲတတ်ကုန်၏၊ ယခုအခါ ငါသည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ပွါးစိမ့်သောငှါအပ်၏၊ (ငါသည် အိမ်ရာနေသော ကြောင့်ကြခြင်းမှ အပြစ်ကိုမြင်၍ တောထွက်၏၊) ဤသစ်ရွက်မိုးသော သင်္ခမ်းသည် နှစ်လိုဘွယ်ရှိ၏၊ ဥသျှစ်သီးမှည့် အဆင်းနှင့်တူသော အပြေအပြစ် ပြုအပ်ပြီးသော မြေအဘို့ရှိ၏၊ ငွေအဆင်းနှင့်တူသော ဖြူသောနံရံရှိ၏၊ ခိုခြေ၏ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သစ်ရွက်အမိုးရှိ၏၊ ဆန်းကြယ်သော အခင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ကြိမ်ခက်သော ညောင်စောင်းရှိ၏၊ ဤနေရာအရပ်သည် နေခြင်းငှါ ချမ်းသာလှ၏၊ ဤသင်္ခမ်းထက် လူဖြစ်သောအခါ ငါ့အားအိမ်၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် လွန်သကဲ့သို့ မထင်ပြီ”၊ ဤသို့ကြံ၍–

သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကိုစွန့်၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်ခြင်း

တဘန် သစ်ရွက်မိုးသော သင်္ခမ်း၌အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ပြန်သော် သင်္ခမ်း၌အပြစ်ရှစ်ပါးကိုမြင်၏။

၁။ များစွာသောအဆောက်အဦတို့ကို ပေါင်းစု၍ ပြုရ,ရှာရသော အဖြစ်တည်းဟူသော အပြစ်,

၂။ မြက်,သစ်ရွက်, မြေတို့သည်ကျသည်ရှိသော် ထိုမြက်,သစ်ရွက်တို့ကို ထားအပ်သောအဖြစ်ဖြင့်အမြဲသုတ်သင် ရခြင်းတည်းဟူသောအပြစ်,

၃။ ကျောင်းမည်သည်ကား ကြီးသောသူ့ အားရောက်၏၊သိတင်းကြီးလာသဖြင့် အခါမဟုတ်သည်၌ ထရသောသူအား စိတ်ကေဂ္ဂတာမကျ၊ ထိုကြောင့်ထရသော အဖြစ်တည်းဟူသောအပြစ်,

၄။ အချမ်း,အပူကို ဖျောက်သဖြင့် ကိုယ်၏ သိမ်မွေ့ နူးညံ့ခြင်းကို ပြုတတ်သော အဖြစ်တည်းဟူသောအပြစ်,

၅။ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သဖြင့် တစုံတခုသော မကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါတတ်နိုင်၏၊ ထို့ကြောင့် ကွဲရှုခြင်းကို ဖုံးလွှမ်းသော အဖြစ်တည်းဟူသောအပြစ်,

၆။ ငါ၏ကျောင်း-ဟူ၍ သိမ်းဆည်းခြင်းကို ပြုရခြင်းအဖြစ်တည်းဟူသော အပြစ်,

၇။ အိမ်ရှိသောအဖြစ် မည်သည်ကား နှစ်ယောက်နေသကဲ့သို့ရှိသော အပြစ်,

၈။ သန်း, ကြမ်းပိုး အစရှိသည်တို့နှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့် များစွာသော သူတို့နှင့် ဆက်ဆံသော အဖြစ်တည်းဟူသောအပြစ် ။

ဤသို့ ရှစ်ပါးသော အပြစ်တို့ကို မြင်တော်မူ၍ အလောင်းတော်သုမေဓာ ပုဏ္ဏားပညာရှိသည် သိကြားကပ်လှူသော သင်္ခမ်းကို စွန့်တော်မူပြန်၏၊ ဤသို့ သစ်ရွက်မိုးသော သင်္ခမ်းကို စွန့်ပြီး၍ ဆယ်ပါးသော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ခဲလ၏၊ ထိုသစ်ပင်ရင်း၌ ဆယ်ပါးသော ကျေးဇူးကား—

၁။ နည်းသော အဆောက်အဦ ရှိသောအဖြစ်,

၂။ ထိုသစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်၍ နေရကာမျှသာဖြစ်၍ မသုတ်သင်ရသောအဖြစ်,

၃။ သီတင်းကြီးလာသည်-ဟု မထရသောအဖြစ်,
၄။ ကွဲရှဲခြင်းကို မဖုံးလွှမ်းသောအဖြစ်,
၅။ လွှင်တီးခေါင်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကို မခန့်ကျန်းစေသောအဖြစ်,
၆။ သိမ်းဆည်းခြင်းကို မပြုရသောအဖြစ်,
၇။ အိမ်၌တည်ခြင်းကို ပယ်ရသောအဖြစ်,
၈။ သန်း,ကြွမ်းပိုး အစရှိသည်တို့နှင့် ဆက်ဆံသော အိမ်၌ကဲ့သို့ သစ်ပင်ရင်းကို သုတ်သင်အံ့၊ သင်တို့ထွက်ကုန်ဟူ၍ မဆိုရသောအဖြစ်,
၉။ နေသောသူအား နှစ်သက်ခြင်းနှင့် တကွဖြစ်သော အဖြစ်,
၁၀။ ရောက်လေရာရာ အရပ်၌ သစ်ပင်ရင်းတည်းဟူသောကျောင်းကို ရလွယ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မငဲ့ကွက်ရသောအဖြစ်။

ဤသို့အားဖြင့် သစ်ပင်ရင်း၌ ဆယ်ပါးသောကျေးဇူးတို့ကို မြင်တော်မူ၍ သိကြားကျောင်း၌ တည်ခွဲမျှအိပ်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ရင်းကျောင်းသို့ ပြောင်းတော်မူလေ၏။

ဈာန်သမာပတ်၌မွေ့လျော်၍ ဘုရားပွင့်မှန်းမသိခြင်း

အိမ်မှလာ၍ တမိုးသောက်သောနေ့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားလေသော် ရောက်သောရွာ၌ လူတို့သည် ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် လှူကြကုန်၏၊ ထိုအလောင်းတော် သုမေဓာသည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေ၍ သင်္ခမ်းသို့လာ၍ ထိုင်နေတော်မူလျက်ကြံ၏၊ "ငါသည် အစာ အာဟာရ မစားရသောကြောင့် ရဟန်းပြုသည်မဟုတ်၊ဤသိမ်မွေ့သော အစာအာဟာရသည်လည်း မာန်ယစ်ခြင်း,ငါယောကျ်ား-ဟူ၍ ယစ်ခြင်းကို ပွါးစေတတ်၏၊ အာဟာရ အကြောင်းရင်းရှိသော ဆင်းရဲ၏အဆုံးသည် မရှိ၊ အကြင် ငါကြီအောက်မေ့သည်ကား သူတပါးတို့ စိုက်ပျိုးသော စပါးမှဖြစ်သော အစာကိုစွန့်၍ အလိုလိုကြွေသော သစ်သီးကိုသာစား၍ ရဟန်းတရားကိုသာ ပြုတော့အံ့" ဟု ကြံတော်မူပြီး၍ အလောင်းတော် သုမေဓာသည် ထိုအခါမှစ၍ ထိုကြံတော်မူတိုင်း ပြု၍ စေ့ဆော်လျက် လုံ့လပြုလျက် ခုနစ်ရက်အတွင်း သမာပတ် တို့ကိုရင်း, အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုရင်း ဖြစ်စေတော်မူ၏။

ဤသို့ ခုနစ်ရက်၏အတွင်း၌ ရသေ့ ရဟန်း၏ တရားအပြီးသို့ရောက်သော သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ သာသနာတော်၌ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်သည် တုသိတာမှစုတေ့ခဲ့၍ ရမ္မာဝတီပြည်၌ သုဒေဝမင်း၏ သုမေဓာအမည်ရှိသော မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲယူတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့လျှင် ဘွားတော်မူ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်က ရမ္မာဝတီပြည်ကိုအပ်နှင်းသဖြင့် ဟံသ,ကောဉ္စ,မယူရ တည်းဟူသော ရွှေနန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်၌ သုံးသိန်းသောမောင်းမ အခြံအရံရှိသောပဒုမာအမည်ရှိသော တောင်ညာမိဖုရားကြီးနှင့်အနှစ်တသောင်းပတ်လုံး မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူပြီး၍ ဥသဘက္ခန္ဓ အမည်ရှိသော သားတော်တပါးဘွားမြင်လျှင် ဆင်ရှစ်သောင်းလေး ထောင်ခြံရံလျက် ဆင်ယာဉ်စီး၍တောထွက်တော်မူ၏၊တကုဋေမျှသော ဗိုလ်ခြေပါလေ၏၊ပြဟ္မာကပ်လှူသော ကြာသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ရဟန်းပြု၏။

ဒုက္ကရစရိယာ (ဆယ်လ)ကျင့်၏၊ ရွာနိဂုံးသို့ဆွမ်းရပ်တော်မူ၏၊ နိဂုံးသူတို့သည် ယနာဆွမ်းကိုလှူကြကုန်၏၊ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင်နေ့အဘို့ အင်ကြင်းတော၌နေတော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါ ဗောဓိချာသို့တက်တော်မူလေ၏၊သုနန္ဒာမည်သော မြက်ရိတ်သမားသည် ရှစ်ဆုပ်မြက်ကို လှူလိုက်၏၊ ထိုမြက်ကို ညောင်ကြတ်ပင်အောက် ဖြန့်ကြဲတော်မူလျှင် တဆယ့်သုံးတောင်အစောက်ရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါ်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌ သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၏၊ သုဒ္ဓါဝါသပြဟ္မာကြီးတောင်းပန်သောကြောင့် နန္ဒာရုံ၌ ကုက္ကုပင်ရင်းတွင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသို့ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခါ, ဘွားတော်မူသောအခါ, ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ, ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူသောအခါ၊ ဤလေးပါးတို့၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောပုဗ္ဗနိမိတ် တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာတို့၌ မြေကြီးပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏၊ ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ကို အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ချာန်သမာပတ်ချမ်းသာ၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးနေမိ၍ မသိဘဲအလျှင်လွန်လေ၏။

လမ်းပြင်နေကြစဉ် ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူခြင်း

ဤဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူပြီး၍ အကြင်အခါ၌ ကျောက်အတိပြီးသော သုဒဿနတောင်၌ သုဒဿနကျောင်းတော်ဝယ်နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကို(ပစ္စန္တဒေသအရပ်)သားတို့သည် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအံ့သောငှါ ပင့်ဘိတ်၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူရာခရီး၌ ရေစီးညွန်ပျောင်းရှိသော အရပ်တို့ကို ထိုအရပ်သားတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တူးဆွ၍ထွင် ပြင်ဆင်ဖို့ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် မိမိနေရာသင်္ခမ်းမှထွက်၍ လျှော်တေသက်န်းတို့ကိုခါ၍ ကောင်းကင်ပြင်၌ ဈာန်ဖြင့် သွားလေသည်ရှိသော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးသုတ်သင်ပြင်ဆင်ဖို့ကြသော သူအပေါင်းတို့ကိုမြင်၍ကောင်းကင်မှသက်ခဲ့၍ "အို-လူအများတို့....သင်တို့ ယခု တစုတဝေးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရွှင်ပျစွာခရီးသုတ်သင်ပြုပြင်ကြသည်ကား အဘယ်သူ၏ ကြွသွားတော်မူရာခရီးပေနည်း" ဟု မေးလေ၏၊ ထိုသူများလည်းကြားပေကုန်၏၊ "အို-ရှင်ရသေ့....ယခုအခါဘုံသုံးရွာ၌ အတုမရှိမြတ်သောဒီပင်္ကရာအမည်ရှိသောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရား၏ဆွမ်းစားကြွတော်မူရာခရီးကို ပြင်ဆင်ဖို့ကြကုန်၏" ဟု ကြားပေကုန်၏။

ထိုသို့ကြားသောခဏ၌ သုမေဓာရသေ့အား နှစ်လိုခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဘုရား,ဘုရား-ဟုဆိုလျက်ထိုအရပ်၌ရပ်၍ရွှင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤညွန်ပျောင်း၌ ဘုရားမျိုးကိုစိုက်ပျိုးအံ့၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါသည်မလွန်စေသတည်း-ဟု ကြံပြီး၍ "အို-လူအများတို့...ဘုရားကြွတော်မူရာခရီးကို အကယ်၍သုတ်သင်ကုန်အံ့၊ ငါ့အားတဘို့ပေးပါ၊ ငါလည်းခရီးကိုသုတ်သင်ပါအံ့" ဟူ၍တောင်း၏၊ ထိုအခါသုမေဓာရှင်ရသေ့အား ခရီးတဘို့ကိုပေးလေကုန်၏၊ရှင်ရသေ့လည်းဘုရား,ဘုရား-ဟုကြံလျက်သုတ်သင်၏၊ သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ဖို့တာခရီးမပြီးမီလျှင် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် လေးသိန်းအရေအတွက်ရှိသော တပည့်သံဃာရဟန္တာအပေါင်းနှင့် ထိုခရီးသို့ကြွတော်မူလတ်၏၊ ခရီးဦးကြိုဆိုကုန်သောနတ်,လူအပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရာစည်ကြီးတို့ကိုတီးကုန်၏၊ကောင်းချီးပေးသော အခြင်းအရာကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ နတ်တို့သည် လူတို့ကိုမြင်ကုန်

၏၊ လူတို့သည်နတ်တို့ကိုမြင်ကုန်၏၊ နတ်,လူနှစ်ပါးတို့သည် လက်အုပ်ချီကာမြတ်စွာဘုရားသို့လိုက်ကုန်၏၊ နတ်,လူနှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့၏စည်မျိုးငါးပါးတို့ကိုတီးကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားသို့လိုက်ကုန်၏၊ ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်သောနတ်တို့သည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ထင်ရှားပန်း, ပဒုမာပန်း,ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ကိုအရပ်တပါးမှသည် အရပ်တပါးသို့ကြဲကုန်၏၊ ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်သောနတ်တို့သည်စန္ဒကူးမှုန့်ကို၎င်း၊အလုံးစုံသော မြတ်သောအခိုးအထုံနံ့သာကို၎င်း၊ အရပ်တပါးမှအရပ်တပါးသို့ကြဲကုန်၏၊ မြေ၌သွားကုန်သောလူတို့သည် စကားပန်းကို၎င်း၊ ထင်းရှူးပန်းကို၎င်း၊တမာပန်း,ပုန်းညက်ပန်း, ကံ့ကော်ပန်း, ဆတ်သွားပန်းတို့ကို၎င်း၊အရပ်တပါးမှအရပ်တပါးသို့ကြဲကုန်၏။

မိမိကိုယ်ကိုတံတားခင်း၍ဗျာဒိတ်ခံခြင်း

ထိုအခါ၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည်ဆံကိုဖြေ၍ လျှော်တေကို၎င်း,ခွာနှင့်တကွသစ်နက်ရေကို၎င်း ညွန်၌ဖြန့်၍မှောက်လျက်အိပ်၏၊ "အရှင်ဘုရားသည် တပည့်နောက်ပါရဟန္တာလေးသိန်းတို့နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်ကျောက်ကိုနင်း၍ ကြွတော်မူပါ၊ ညွန်ပျောင်းကိုနင်းတော်မမူပါလင့်၊ အကျွန်ုပ်ကိုနင်း၍ကြွတော်မူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား စီးပွါးအလို့ငှါဖြစ်ပါလတ္တံ့."ဟူ၍ လျှောက်၏။

မြေ၌ဝပ်သောသုမေဓာရှင်ရသေ့အား ဤသို့စိတ်၌အကြံဖြစ်၏။

၁။ "ငါသည် ယခု ဤမြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ကိလေသာကိုသာ သတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိအံ့၊သတ်နိုင်ရာ၏။

၂။ ဤသို့ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားအထံ၌ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုသဖြင့် ငါ့အားအဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း၊ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ရောက်၍ နတ်နှင့်တကွသောလူ၌ဘုရားဖြစ်ရလို၏။

၃။ အား-လုံ့လအမြင်ရှိသော ယောကျ်ားဖြစ်လျက် တယောက်တည်းကူးသဖြင့် ငါ့အားအဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ရောက်၍ နတ်နှင့်တကွသောလူကိုသံသရာမှ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ရလို၏။

၄။ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သောငါသည် ဤမြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ပြုအပ်သောအသက်ကိုစွန့်၍ နင်းသွားစရာတံတားခင်းရသောကောင်းမှုကြောင့် သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ရောက်၍ များစွာသောလူအပေါင်းကို ကယ်ချွတ်ရလို၏။

၅။ သံသရာအယဉ်ကိုဖြတ်၍ ဘဝသုံးပါးကိုဖြတ်၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားသင်္ဘောလှေသို့တက်၍ နတ်နှင့်တကွသောလူကို နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ပို့ရလို၏”။

ဤသို့ကြံ၍ “အကျွန်ုပ်အား နင်းသွားတော်မူပါ၊ နင်းသွားတော်မူပါ”ဟုလျှောက်၏၊ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားလည်းဦးခေါင်းရင်း၌ရပ်၍ “ဤသုမေဓာကား အဘယ်ဆုကို တောင်းသနည်း”ဟု ဉာဏ်တော်ဖြင့်ရှုသော် ဘုရားဆု ကိုတောင်းသည်-ဟု မြင်တော်မူ၍ “ရှေးဘုရားတို့၌လည်းပါရမီကိုဖြည့်ဘူးလေပြီလော”ဟု ဉာဏ်တော်ဖြင့်ရှုသော် ခုနစ်သင်္ချေတွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော တသိန်း,နှစ်သောင်း,ငါးထောင်ကုန်သောဘုရားတို့၏အထံ၌ရင်း၊ ကိုးသင်္ချေတွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သောသုံးသိန်း, ရှစ်သောင်း, ခုနစ်ထောင်ကုန်သောဘုရားတို့၏အထံ၌ရင်း ပါရမီဖြည့်လေပြီ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးမစုံ၍ နိယတဗျာဒိတ်ကိုသာ မရပလေသေးသည်-ဟု မြင်တော်မူပြီးမှနောက်ကိုရှုပြန်သော် ဤကမ္ဘာမှလေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာတွင် ဘုရားသုံးဆူတို့နောက် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့-ဟု အလုံးစုံကိုမြင်တော်မူ၍ယခုသုမေဓာဗျာဒိတ်ရကြောင်းအင်္ဂါရှစ်ပါးစုံလေပြီ၊ သုမေဓာအား ဗျာဒိတ်ကြားအံ့-ဟုကြံတော်မူ၍ ဤသို့ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားတော်မူ၏။

၁။ “ချစ်သားရဟန်းတို့….ဆံကျစ်ထုံးသော မြိုးခြီသော အကျင့်ရှိရှိသော ဤရှင်ရသေ့ကို ရှုကြပါကုန်လော့၊ ဤကမ္ဘာမှ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ ဤသုမေဓာ ရသေ့သည် လောကသုံးပါး၌ ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့။

၂။ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော ကပိလဝတ်ပြည်မှတောထွက်၍ အနော မာမြစ်နား၌ ဃဋိကာရဗြဟ္မာလှူသောကြာသင်္ကန်းဖြင့် ၆-နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာကျင့်ပြီး၍ အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌

သေနနိဂုံး၌သေနသေ့ဌေးသို့း သုဇာတာလှူသော နို့ဃနာကို ခံ၍ နေရဥ္စရာမြစ်နား၌ ထိုဘုရားသည် ဘဉ်းပေးလတ္တံ့။

၃။ ညချမ်းသောအခါ၌ နတ်တို့စီရင်အပ်သောခရီးဖြင့် ဗောဓိပင်သို့ကပ်လတ္တံ့၊ ဗောဓိပင်ကိုလက်ျာရစ်လှည့်၍ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်ရင်း၌ ဤဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိလတ္တံ့။

၄။ ဤဘုရားကိုဖြစ်စေတတ်သောအမိကား-မာယာ၊ အဘကား-သုဒ္ဓေါဒန၊ ကြင်ဘက်တော်ကား-ယသောဓရာ၊ သားကား-ရာဟုလာ၊ ဤရသေ့သည် ဂေါတမဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၅။ ကင်းပြီးသောရာဂရှိသော ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသော ဥပတိဿကား-လက်ျာရံ, ကောလိတကား-လက်ဝဲရံ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာနန္ဒာကား-အလုပ်အကျွေးဖြစ်လတ္တံ့၊ ခေမာ, ဥပ္ပလဝဏ်တို့ကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံတပည့် ရဟန္တာမ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့။

၆။ ဤဘုရား၏ပွင့်ရာဗောဓိကား-ညောင်ဗုဒ္ဓဟေဖြစ်လတ္တံ့"။ ဤသို့ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။

သုမေဓာရသေ့အား ချီးကျူးပူဇော်ကြခြင်း

ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ စကားကိုကြားကြကုန်၍ နတ်,လူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဘုရား-ဟူသော မျိုးစေ့၏ အညွန့်တည်း-ဟု ဟစ်ကြွေး ကြော်ငြာကြကုန်၏၊ လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကြကုန်၏၊ရယ်ကြကုန်၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာ၌ နေကြကုန်သောနတ်,လူတို့သည် လက်အုပ်ချီလျက်ရှိခိုးကြကုန်၏၊ "ဒီပင်္ကရာဘုရားသာသနာ၌ မဂ်,ဖိုလ် မရချွတ်ယွင်းကုန်အံ့၊ နောင်အခါ၌ ဤအလောင်းတော်ဖြစ်သော ဘုရားကိုမျက်မှောက်ပြုရလိုကုန်၏၊ တန္တုကား-မြစ်ကိုကူးကုန်သောလူတို့သည် ရည်မှတ်ရာအညာဆိပ်မှချွတ်ယွင်းကုန်အံ့၊ အောက်ဆိပ်ကိုယူ၍ မြစ်ကိုကူးကုန်၏၊ ထို့အတူအလုံးစုံသော ငါတို့သည် ဤဒီပင်္ကရာဘုရားမှ လွတ်တုံအံ့၊ နောင်အခါ၌ ဤသုမေဓာ

ဖြစ်တော်မူသော ဂေါတမဘုရားကို မျက်မှောက်ပြုရပါလိုကုန်၏''ဟု ဆုတောင်းကြကုန်၏။

လောကသုံးပါးကို အကြွင်းမရှိသိတော်မူသော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားလည်း ဤမျှသော ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားတော်မူ၍ လကျ်ာခြေတော်ကို ချီတော်မူလေ၏၊ ထိုရောအခါ နောက်တော်၌ပါကုန်သော သံဃာတော် အပေါင်းတို့သည် သုမေဓာရသေ့ကို လကျ်ာရစ်လည်၍ သွားလေကုန်၏၊ လူ, နဂါး, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည် ရှိခိုး၍ ဖဲကြလေကုန်၏၊ သံဃာတော်နှင့်တကွဖြစ်သော ဒီပင်္ကရာဘုရားသည် သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ မျက်စိအမြင်ကိုလွန်လေသည်ရှိသော် နှစ်လိုဝမ်းသာ သုမေဓာသည် နေရာမှထ၏၊ ထိုအခါချမ်းသာခြင်း, ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် နှစ်သက်ခြင်း နှံ့သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေတော်မူ၍ ဤသို့ကြံ၏၊ ''ငါသည်ဈာန်သမာပတ်၌ အလေ့အလာဖြစ်ပြီ၊အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့၌ အပြီးရောက်ပြီ၊ တသောင်းသောလောကဓာတ်၌ ငါနှင့်တူသောရသေ့မည်သည်မရှိ၊တန်ခိုးကျေးဇူးတို့၌ အတုမရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့သော ချမ်းသာကို ရပြီ''ဟုကြံ၏။

၃။ ဘုရားဖြစ်အံ့သောတိတ်နိမိတ်ကိုပြခြင်း

ထို သုမေဓာရှင်ရသေ့ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေရာ၌ တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ်, လူတို့သည် သည်းစွာသော အသံကိုဖြစ်စေကုန်၏၊ဤသုမေဓာရှင်ရသေ့သည် မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁။ ရှေးဘုရားလောင်းတို့၏ ဗျာဒိတ်ရစ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ နေသောအခါ၌ အကြင်နိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်မြဲ၊ ထိုနိမိတ်တို့သည် ယခုထင်ကုန်ပြီ၊ အချမ်းကင်းခြင်း, အပူငြိမ်းခြင်း နိမိတ်တို့သည် ယခုထင်ကုန်၏၊မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၂။ (တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် အသံမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နှောင့်ရှက်ခြင်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏၊) ထိုနိမိတ်တို့သည် ယခုထင်ကုန်၏၊ မချွတ်လျှင်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၃။ ပြင်းစွာသောလေတို့သည် မလာကုန်၊ မြစ်ရေတို့သည် မစီးကုန်၊ ဤနိမိတ်တို့သည် ယခုထင်ကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၄။ ထိုရှေးဘုရားလောင်းတို့ ဗျာဒိတ်ရစ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေသော အခါ၌ ကြည်း၌၎င်း, ရေ၌၎င်းဖြစ်ကုန်သော ပန်းတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသောထိုပန်းတို့သည်ပွင့်ကုန်ပြီ၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၅။ ထိုအခါ၌ နွယ်တို့သည်၎င်း, သစ်ပင်တို့သည်၎င်း အသီးကို ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံ နွယ်သစ်ပင်တို့သည် သီးကုန်ပြီ၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၆။ ထိုရှေးသောအခါ၌ ကောင်းကင်ပြင်၌၎င်း, မြေ၌၎င်း တည်ကုန်သောရတနာတို့သည် ထွန်းပကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ရတနာတို့သည် ယခုထွန်းပကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၇။ ထိုရှေးသောအခါ၌ နတ်၌၎င်း, လူ၌၎င်းဖြစ်ကုန်သော စည်ငါးပါးတို့သည် အလိုလိုမြည်ကုန်၏၊ ယခုအခါ ထိုနှစ်ပါးကုန်သော စည်တို့သည် အလိုလို မြည်ကုန်ပြီ၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၈။ ထိုရှေးသောအခါ၌ အထူးသဖြင့်ဆန်းကြယ်သောပန်းမိုဃ်းတို့သည် ကောင်းကင်မှရွာကုန်၏၊ ထိုပန်းမိုဃ်းတို့သည် ယခုရွာကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၉။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အောက်သို့ မစီးဘဲလည်၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာသည်တုန်လှုပ်၏၊ ထိုနှစ်ပါးတို့သည် ယခုပြင်းစွာမြည်ကုန်၏၊ မချွတ်လျှင်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၀။ ထိုရှေးဘုရားလောင်းတို့ ဗျာဒိတ်ရစ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေသော အခါ၌ ယူဇနာတသောင်းရှိသော အဝီစိငရဲ၌ မီးတို့သည်ငြိမ်းကုန်၏၊ ထိုမီးတို့သည်ယခုငြိမ်းကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၁။ နေသည် အသစ်အကြေးကင်း၏၊ အလုံးစုံသောကြယ်တို့သည် ထင်ကုန်၏၊ ယခု ထိုကြယ်တို့သည်ထင် ကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၂။ ထိုရှေးသောအခါ၌ မိုဃ်းမရွာဘဲရေတို့သည် မြေ၌ပေါ်ထွက်ကုန်၏၊ ထိုရေတို့သည် ယခုမြေ၌ ပေါ်ထွက်ကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၃။ ကြယ်အပေါင်းတို့သည် အထူးသဖြင့် ထွန်းကုန်၏၊ လမင်းသည် ဝိသာခါနှင့် ယှဉ်၏၊ နက္ခတ်တို့သည် ထွန်းပကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၄။ တွင်း၌နေသော သတ္တဝါ, ချောက်၌နေသော သတ္တဝါတို့သည် မိမိနေရာမှထွက်ကုန်၏၊ ယခု ထိုသတ္တဝါတို့သည် နေရာမှ ထွက်ကုန်ပြီ၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၅။ ထိုရှေးသောအခါ၌ သတ္တဝါတို့အား မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲကုန်၏၊ ယခု ထိုသတ္တဝါတို့အား မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၆။ ထိုရှေးသောအခါ၌ အနာတို့သည် ငြိမ်းကုန်၏၊ ဆာမွတ်ခြင်းသည် ပျောက်၏၊ ထိုနှစ်ပါးတို့သည် ယခုထင်ကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၇။ ရာဂသည် ခေါင်းပါး၏၊ ဒေါသ, မောဟသည် ပျောက်၏၊ ထို အလုံးစုံတို့သည် ယခုကင်းကုန်ပြီ၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၈။ ထိုရှေးသောအခါ၌ ဘေးသည်မဖြစ်၊ ထိုဘေးမဖြစ်ခြင်းသည် ယခုထင်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၁၉။ ထိုအကြောင်းဖြင့် ငါတို့သိကုန်၏၊ မြူသည်အထက်သို့မတက်၊ ယခု ထိုမြူမတက်ခြင်းသည် ထင်၏၊ ထိုအကြောင်းဖြင့် ငါတို့ သိကုန်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၂၀။ မကောင်းသောအနံ့သည်ဖဲ၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော အနံ့သည် မွှေးကြိုင်လှိုင်၏၊ ထိုနတ်၌ဖြစ်သောအနံ့သည် ယခုလှိုင်၏၊ မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၂၁။ [အရူပဗြဟ္မာတို့ကိုထား၍ ခပ်သိမ်းသော နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် ထင်ကုန်၏၊ ယခု အလုံးစုံသော ထိုနတ် ဗြဟ္မာတို့သည် ထင်ကုန်၏၊] မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၂၂။ [အကြင်မျှလောက်သောငရဲတို့သည် ရှိကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ငရဲတို့သည် ထိုရှေးသောအခါ၌ ထင်ကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ငရဲတို့သည် ယခုထင်ကုန်၏၊] မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၂၃။ [ထိုရှေးသောအခါ၌နံရံ,တံခါးရွက်,တောင်တို့သည် မပိတ်ပင်ကုန်၊ ယခုထိုအလုံးစုံတို့သည် ဟင်းလင်းဖြစ်ကုန်ပြီ၊] မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

၂၄။ [ထိုရှေးဘုရားလောင်းတို့ ဗျာဒိတ်ရစ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေသော အခါ စုတေခြင်းသည်၎င်း, ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်၎င်း မရှိ၊ ထိုစုတေခြင်း,ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတို့သည် ယခုမထင်ကုန်၊] သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

"ရှင်ရသေ့....လုံ့လကို မြဲစွာချီးမြှောက်ပါ၊ နောက်သို့ မဆုတ်ပါလင့်၊ ရှေ့သို့သာတက်ပါ၊ ထိုအလုံးစုံသော တိတ်နိမိတ်တို့ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် သိပါကုန်၏၊ ရှင်ရသေ့သည် မချွတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်တော်မူပါလတ္တံ့"၊ ဤသို့နတ်,လူတို့သည် ပြင်းစွာဟစ်ကုန်၏။

ပါရမီဆယ်ပါးကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူခြင်း

၁-ဒါနပါရမီ

ထိုအခါ၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို၎င်း, လူ-နတ်တို့၏ နိမိတ်တဘောင်ဘတ်သော အသံကို၎င်း ကြား၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်လိုရွှင်ပျသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ကြံ၏၊ "ဘုရားရှင်တို့သည် နှစ်ခွန်းသောစကားကို မဆိုကုန်၊ အချည်းနှီးသောစကားကိုမဆိုကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စကားတော်သည် ချွတ်ယွင်းသောမည်သည်မရှိ၊ ငါသည်ကား မချွတ်လျှင်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ အတန္တုကား—ကောင်းကင်သို့ပစ်အပ်သော အုန်းခဲသည် မြေသို့အကျ မြဲသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားမြတ်တို့၏ စကားတော်သည် မချွတ်မြဲ၏၊

ဥပမာ တနည်းတုံ-ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား သေခြင်းမြသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားမြတ်တို့၏စကားသည် မချွတ်မြဲ၏၊ တနည်းတုံ-ညဉ့်၏ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သော နေ၏တက်ခြင်းမြဲသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားတို့၏စကားသည် မချွတ်မြဲ၏၊ တနည်းတုံ-အိပ်ရာမှထွက်သော ခြင်္သေ့၏ဟောက်ခြင်းမြဲသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားမြတ်တို့၏စကားသည် မချွတ်မြဲ၏၊ ဥပမာတနည်းတုံ-ကိုယ်ဝန်ဆောင်သောသတ္တဝါတို့အားကိုယ်ဝန်ချခြင်းမြဲသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားမြတ်တို့၏စကားတော်သည် မချွတ်မြဲ၏၊ ငါသည် မချွတ်အမြဲလျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုသို့ မှန်သော်လည်း လွန်လေပြီးသော ရှေးဘုရားတို့သည် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်လေကုန်၊ ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သောကြောင့်သာလျှင် ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်ပြီ၊ နောင်လာလတ္တံ့သော ဘုရားတို့သည်လည်း အကြောင်းမရှိဘဲ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်၊ ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့သာလျှင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်စေကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတရားတို့ကို စူးစမ်းရှာဖွေဦးအံ့''ဟု ကြံပြီး၍ ဤအရပ်မှ ထိုအရပ်မှ အထက်သို့, အောက်သို့ အကြင်မျှလောက် ဓမ္မဝတ်၌ စူးစမ်းရှာဖွေသော် ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့တွင် ရှေးဘုရားတို့သည် အလေ့အကျက်ပြုအပ်သော ခရီးမသဘွယ် ဖြစ်သော ဒါနပါရမီကို ရှေးဦးစွာသုမေဓာရှင်ရသေ့မြင်လေ၏။

ဤသို့မြင်ပြီး၍ ကိုယ်ကိုဆုံးမ၏၊ "သုမေဓာ..အကယ်၍ သင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လိုမူ ရှေးဦးစွာ ဤဒါနပါရမီကို မြဲစွာပြု၍ ဆောက်တည်လော့၊ ဒါနပါရမီကို ဖြည့်သောအဖြစ်သို့ ရောက်စေလော့၊ ဥပမာကား-အကြင်အမှတ်မဲ့သော သူ၏အောက်သို့မျက်နှာပြု၍ ထားရသော ရေပြည့်သော ဖျဉ်းသည် အကြွင်းမဲ့ ရေကိုအန်သကဲ့သို့ ထိုဖျဉ်း၌ အစောင့်မရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်သည်လည်း ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့ကိုမြင်၍အယုတ်,အလတ်,အမြတ်မရွေးအောက်သို့မျက်နှာထားသော ဖျဉ်းသည် အကြင် အကြွင်းမဲ့ အန်သကဲ့သို့ အကြွင်းမဲ့အလှူကိုပေးလော့"ဟူ၍ဆုံးမ၏။

၂-သီလပါရမီ

"ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော တရားတို့သည် ဤမျှသာ မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤဒါနပါရမီမှတပါးဖြစ်ကုန်သော အကျင့်တရားတို့ သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရင့်စေတတ်ကုန်၏၊ ထိုတရားတို့ကို စူးစမ်းရှာ ဖွေဦးအံ့"ဟူ၍ စူးစမ်းရှာဖွေသော် ရှေးဘုရားတို့သည် အမြဲမှီဝဲအပ် သော နှစ်ခုမြောက်သောသီလပါရမီကို မြင်၍ "သင်သုမေဓာသည် အကယ်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လိုအံ့၊ ဤသီလပါရမီကို မြဲစွာပြု၍ ဆောက်တည်လော့၊ သီလပါရမီကိုဖြည့်လော့၊ ဥပမာကား-စာမရီ မည်သော သားသည် တစုံတခု၌ငြိသော မိမိ၏အမြီးကို မပျက်စေမူ၍ ထိုငြိရာ၌သေခြင်းသို့ ကပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုံသုံးပါးတို့၌ သီလကို ဖြည့်သောသူသည် စာမရီသားအမြီးကိုစောင့်သကဲ့သို့ အခါခပ်သိမ်း သီလကို စောင့်လော့"။

၃-နိက္ခမပါရမီ

"ဗုဒ္ဓဓမ္မသည် ဤမျှသာ မဟုတ်လတ္တံ့သေး၊ ဤမှတပါးဘုရားဉာဏ် ကို ရင့်စေတတ်သောတရားကိုစူးစမ်းဦးအံ့"ဟုစူးစမ်းသော် ရှေးဘုရား တို့မှီဝဲအပ်သော သုံးခုမြောက်သောနိက္ခမပါရမီကိုမြင်၍"သင်သုမေဓာ သည် အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်လိုအံ့၊ဤသုံးခုမြောက်သောနိက္ခမပါရမီကို မြဲစွာဆောက်တည်လော့၊ ဥပမာကား-နှောင်အိမ်၌ ရှည်မြင့်စွာနေရ သော ဆင်းရဲဖြင့်နှိပ်စက်သောယောကျာ်းသည် ထိုနှောင်အိမ်၌ တပ် ခြင်းကိုမဖြစ်စေဘဲ လွတ်ကြောင်းကိုသာရှာသကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်သည် လည်း ဘဝသုံးပါးတို့ကို နှောင်အိမ်ကဲ့သို့မှတ်၍ ဘဝမှလွတ်ခြင်းငှါ တောထွက်ခြင်းကိုရှေးရှုလော့"။

၄-ပညာပါရမီ

"ဗုဒ္ဓဓမ္မသည် ဤမျှသာမဟုတ်တန်သေး၊ဤမှတပါးဆင်ခြင်စူးစမ်း အံ့"ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သော် ရှေးဘုရားတို့မှီဝဲအပ်သော လေးကြိမ် မြောက်သော ပညာပါရမီကိုမြင်၍ "သင်ရသေ့သည် အကယ်၍ ဘုရား ဖြစ်လိုအံ့၊ဤလေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ပညာပါရမီကိုမြဲစွာဆောက် တည်လော့၊ ပညာပါရမီကိုဖြည့်သော အဖြစ်သို့ရောက်လော့၊ ဥပမာ

ကား-အယုတ်,အလတ်,အမြတ်ဖြစ်သော အမျိုးတို့ကိုမကြည့်မူ၍ ဆွမ်းခံသွားသောရဟန်းသည် မျလောက်ရုံဖြစ်သော ဆွမ်းကိုရသကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်သုမေဓာသည် အခါခပ်သိမ်း များစွာသောသူကို မေးမြန်း၍ ပညာပါရမီကိုဖြည့်သော အဖြစ်သို့ရောက်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့။"

၅-ဝီရိယပါရမီ

လုံ့လ ဝီရိယ

"ဗုဒ္ဓမမ္မတို့သည် ဤမျှသာ မဟုတ်ကုန်သေး၊ဤမှတပါး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရင့်စေတတ်သောတရားတို့ကို စူးစမ်းဦးအံ့"ဟူ၍ စူးစမ်းသော် ရှေးဘုရားတို့သည် အမြဲမှီဝဲအပ်သော ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော ဝီရိယပါရမီကိုမြင်၍ "သင်သုမေဓာသည် အကယ်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လိုအံ့၊ ဤငါးခုမြောက်သော ဝီရိယပါရမီကို မြဲစွာပြု၍ ဆောက်တည်လော့၊ ဝီရိယပါရမီကို ဖြည့်သောအဖြစ်သို့ ရောက်စေလော့၊ ဥပမာကား-သားတို့၏မင်းဖြစ်သော ကေသရာဇာခြင်္သေ့သည် အခါခပ်သိမ်း ထိုင်ခြင်း,ရပ်ခြင်း,သွားလာခြင်းတို့၌ မတွန့်တိုသော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်ရသေ့သည် ခပ်သိမ်းသောဘဝ၌ မြဲစွာလုံ့လကိုချီးမြှောက်ပါလော့၊ ဝီရိယပါရမီကို ဖြည့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။"

၆-ခန္တီပါရမီ

"ဘုရားဖြစ်စေတတ်သော တရားတို့သည် ဤမျှသာမဖြစ်ဟန်သေး၊ ဤမှတပါး ဘုရားဖြစ်စေတတ်သောတရားတို့ကို စူးစမ်းအံ့"ဟု စူးစမ်းသော် ရှေးဘုရားတို့သည် မှီဝဲအပ်သော ခြောက်ခုမြောက်သော ခန္တီပါရမီကိုမြင်၍ "သင်သုမေဓာသည် ခြောက်ခုမြောက်သော ဤခန္တီပါရမီကို မြဲစွာဆောက်တည်၍ ထိုသည်းခံခြင်း၌ နှလုံး နှစ်ခွ မရှိမူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊ဥပမာကား-မြေကြီးသည် လူတို့စွန့်အပ်သော ပန်းနံ့သာစသည်ကိုဎင်း, မစင်တီးပြင်အစရှိသည်ကိုဎင်း အလုံးစုံကိုသည်းခံ၏၊ထိုကောင်းသည်,မကောင်းသည်၌ မုန်းခြင်း,ချစ်ခြင်းကို မပြုသကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်သုမေဓာသည် ခပ်သိမ်းသော သူတို့အား အမျှစီရင်ခြင်းငှါ ခံသည်ဖြစ်၍ ခန္တီပါရမီကိုဖြည့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။"

၇-သစ္စာပါရမီ

"ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောတရားတို့သည် ဤမျှသာ မဟုတ်တန်သေး၊ ဤမှတပါးစူးစမ်းဦးအံ့"ဟူ၍ စူးစမ်းသော် ရှေးဘုရားတို့မှီဝဲအပ်သော ခုနစ်ခုမြောက်သောသစ္စာပါရမီကိုမြင်၍"သင်သုမေဓာသည် ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤသစ္စာပါရမီတို့ကို မြဲစွာဆောက်တည်လော့၊ထိုသစ္စာပါရမီ၌ နှစ်ခွန်းသော စကားကို မဆိုမူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့၊ ဥပမာကား-သောက်ရှူးကြယ်သည် နတ်နှင့်တကွသောလူ၌ ချိန်သဘွယ်ဖြစ်၏၊မိုးဥတု၌၎င်း,ဆောင်း,နွေဥတု၌၎င်း သွားမြဲခရီးမှ မလွှဲသကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်သည်သစ္စာစကားကို ဆိုမြဲစကားမှမလွှဲလင့်၊ သစ္စာပါရမီကိုဖြည့်သော အဖြစ်သို့ရောက်၍ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"။

၈-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ

"ဗုဒ္ဓဓမ္မတို့သည် ဤမျှသာမဖြစ်ကုန်သေး၊ဤမှတပါး ဘုရားဖြစ်စေတတ်သော တရားတို့ကို စူးစမ်းဦးအံ့"ဟု စူးစမ်းသောအခါ၌ ရှေးဘုရားတို့ မှီဝဲအပ်သော ရှစ်ခုမြောက်သော အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကိုမြင်၍ "သင်သုမေဓာသည် ရှစ်ခုမြောက်သော ဤအဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို မြဲစွာဆောက်တည်၍ ထိုအဓိဋ္ဌာန်၌ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ သင်သည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ဥပမာကား- မတုန် မလှုပ်ကောင်းစွာတည်သော ကျောက်တောင်သည် ပြင်းစွာသော လေမုန်တိုင်းတို့ကြောင့် မတုန်လှုပ် မိမိနေရာ၌ တည်သကဲ့သို့ ထို့အတူ သင်သည် အခါခပ်သိမ်းဆောက်တည်မြဲ၌ မတုန်မလှုပ်သည်ဖြစ်လော့၊ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကိုဖြည့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့"။

၉-မေတ္တာပါရမီ

"ဗုဒ္ဓဓမ္မတို့သည် ဤမျှသာမဟုတ်တန်သေး၊ဤမှတပါးဘုရားဖြစ်စေတတ်သောတရားတို့ကို စူးစမ်းအံ့"ဟု စူးစမ်းသောအခါ၌ ရှေးဘုရားတို့မှီဝဲအပ်သော ကိုးခုမြောက်သော မေတ္တာပါရမီကိုမြင်၍ "သင်သုမေဓာသည် ကိုးခုမြောက် ဤမေတ္တာကို မြဲစွာဆောက်တည်၍ မေတ္တာနှင့်အတူမရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့၊ ဥပမာကား-ရေသည် သူတော်ကောင်းကို၎င်း, မကောင်းသောသူကို၎င်း အချမ်းဖြင့်

အမျှန့်၏၊ မြူအသစ်အကြေးကို မျော၏၊ ထို့အတူ သင်သုမေဓာသည် သင်အား အကျိုးစီးပွါးကိုဆောင်သောသူအားဇွင်း,မဆောင်သောသူ အားဇွင်း မေတ္တာချစ်ခြင်းအမျှဖြစ်လော့၊မေတ္တာပါရမီကိုဖြည့်၍ ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့”။

၁၀–ဥပေက္ခာပါရမီ

(“ဘုရားအဖြစ်ကိုပြုတတ်သော တရားတို့သည် ဤမျှသာလျှင် မဖြစ် ကုန်သေး၊ဤမေတ္တာမှတပါး အကြင်တရားတို့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရင့်စေတတ်ကုန်၏၊ထိုတရားကိုစူးစမ်းဦးအံ့”ဟု စူးစမ်းသော် ထိုအခါ ၌ ဘုရားရှင်တို့ အဘန်တလဲလဲ အမြဲမှီဝဲအပ်သော ဆယ်ခုမြောက် ဖြစ်သော ဥပေက္ခာပါရမီကိုမြင်၍ “သင် သုမေဓာရသေ့သည် ဆယ်ခု မြောက်ဖြစ်သော ဥပေက္ခာပါရမီကို မြဲစွာဆောက်တည်၍ ချိန်သ ဘွယ်ဖြစ်ခြင်းမြဲသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့၊ ဥပမာကား- မြေကြီးသည် လူတို့စွန့်အပ်သော မစင်တီးပြင်ကိုဇွင်း, စင်ကြယ်သော ပန်းနံ့သာကိုဇွင်း လျစ်လျူရှု၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်းမှကင်းသကဲ့သို့ ထို့ အတူ သင်သုမေဓာသည် ဆင်းရဲ, ချမ်းသာတို့၌ ချိန်သဘွယ်ဖြစ်သော လျစ်လျူရှုခြင်း-ဥပေက္ခာပါရမီကို ဖြည့်အပ်ပြီးသော အဖြစ်သို့ရောက် ၍ သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိသော ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတ္တံ့”။

“သုမေဓာ····အကြင်တရားတို့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရင့်စေတတ် ကုန်၏၊ထိုတရားတို့သည် လောကသုံးပါး၌ ဤမျှသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုပါရမီဆယ်ပါးကိုထား၍ အလွန်မရှိပြီ၊ ထိုပါရမီဆယ်ပါးတရား တို့၌ သင်သုမေဓာသည် မြဲစွာဆောက်တည်လော့”ဟု မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမ၏။

မြေလျှင်လှုပ်ခြင်း

သဘောလက္ခဏာနှင့်တကွ ဤပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို သုံး သပ်သောအလောင်းတော်သုမေဓာ၏တရားတန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ မြေကြီးသည် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏၊ တုန် လှုပ်လျက်ကျည်းညည်း၏၊ ကြံညှစ်ယန္တရားကဲ့သို့ဇွင်း, ဆီညှစ်ယန္တရား စက်ကဲ့သို့ ပြင်းစွာလည်၏၊ ဒီပင်္ကရာဘုရားအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရာ၌

↓ အသံ

ပရိသတ်အလုံးစုံသည် တုန်လှုပ်သောနှလုံးရှိကုန်လျက် မှုးကုန်လျက် ထိုအရပ်၌ မြေ၌ အိပ်ရ၏၊ အထောင်မကသော ဖျဥ်းတို့သည်၎င်း, အရာမျှကုန်သော ရေအိုးတုပ်တို့သည်၎င်း ထိုဆွမ်းလုပ်ကျွေးရာ၌ အချင်းချင်းခတ်မိကုန်လျက် ညက်ညက်ကြေလေကုန်၏၊လူများအပေါင်း တို့သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြောင့်ကြသဖြင့် နှိပ်စက် ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဒီပင်္ကရာဘုရားသို့ ကပ်လာကုန်၍ "လူအပေါင်းအား ကောင်းကျိုး,မကောင်းကျိုး အဘယ်သို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ အလုံးစုံသော လူသည် ကြောက်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်၏၊မျက်စိအမြင်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖျောက်တော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည်" အို-လူအများတို့....ဤမြေ လှုပ်ရာ၌ မကြောက်ကုန်လင့်၊ယခုအခါ၌ အကြင်သုမေဓာကို 'သင်သည် လောကသုံးပါး၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ကြား၏၊ ထိုသုမေဓာ သည် ရှေးဘုရားတို့ မှီဝဲအပ်သောတရားကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ဘုရား ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သောတရားကို အကြွင်းမဲ့သုံးသပ်သော ထိုသုမေဓာ ၏ တရားတန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် တသောင်းသောစကြဝဠာ၌ မြေ သည်တုန်လှုပ်၏"ဟု ကြားသိစေ၏၊ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား စကား တော်ကိုကြား၍ ကြောက်လန့်ခြင်း ငြိမ်းကုန်ပြီးသော လူအပေါင်းတို့ သည် တဖန် သုမေဓာရှင်ရသေ့သို့ကပ်လာကုန်၍ ရှိခိုးကုန်၏၊ ထိုအ ခါ၌ သုမေဓာရသေ့သည် ဘုရားကျေးဇူးကိုဆောက်တည်၍ နှလုံးမြဲမြံ စွာပြု၍ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ နေရာမှထ၏။

နတ်,လူတို့ ချီးမွမ်းထောမနာပြုကြခြင်း

နေရာမှထသော သုမေဓာအား နတ်,လူတို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်း, လူ၌ဖြစ်သောပန်းတို့ဖြင့် ကြဲကုန်၏၊ နတ်, လူတို့သည် ဝမ်းမြောက် ကုန်သည်ဖြစ်၍"သင် ရသေ့ချမ်းသာခြင်းကို ရစေသတည်း၊သင်-ရသေ့ သည် အကြင်ဆုကိုအလိုရှိ၏၊ တောင့်တ၏၊ ထိုကြီးစွာသောဆုကိုရစေ သတည်း၊သင်-ရသေ့အား ခပ်သိမ်းသောဘေးရန်တို့သည် ကြဉ်ရှောင် စေသတည်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည်၎င်း, ခပ်သိမ်းသောအနာတို့သည်၎င်း ပျောက်စေကုန်သတည်း၊ ခပ်သိမ်းသော အန္တရာယ်တို့သည် မဖြစ်စေ

ကုန်သတည်း၊ လျှင်စွာ-မြတ်သော သစ္စာလေးပါးတရားကို ရှင်ရသေ့သည် မြင်သိစေသတည်း၊ အတန္တုကား-အပွင့်ကို ဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် အခါရောက်သော်ပွင့်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရှင်ရသေ့သည် ဘုရားဉာဏ်ဖြင့်ပွင့်စေသတည်း၊ဥပမာကား-ခပ်သိမ်းသောဘုရားတို့သည် ပါရမီဆယ်ပါးကို ဖြည့်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရှင်ရသေ့သည်လည်း ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကိုဖြည့်လေလော့၊ ခပ်သိမ်းသောဘုရားတို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရှင်ရသေ့သည် အောင်မြေဗောဓိ၌ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိစေသတည်း။

ခပ်သိမ်းသောဘုရားတို့သည် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကုန်သကဲ့သို့ ရှင်ရသေ့သည်လည်း ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောစေသတည်း၊လပြည့်နေ့၌ လမင်းသည်စင်ကြယ်သော အရောင်ရှိသည်ဖြစ်၍ တင့်တယ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရှင်ရသေ့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် ပြည့်လျက် တသောင်းသော လောကဓာတ်၌ထွန်းပတော်မူလော့(ရာဟု)မှလွတ်သောနေမင်းသည် အပူဖြင့်လွန်စွာထွန်းပသကဲ့သို့ ထို့အတူ ရှင်ရသေ့သည် လောကသုံးပါးမှလွတ်၍ ဘုရား၏အသရေဖြင့်ထွန်းပတော်မူလော့၊ခပ်သိမ်းသောမြစ်တို့သည် သမုဒ္ဒရာသို့စီးဝင်လာကုန်သည်၊ ထို့အတူ နတ်နှင့်တကွသောလူတို့သည် ရှင်ရသေ့အထံသို့ စုဝေးလာစေကုန်သတည်း”။ ဤသို့လျှင် နတ်လူအပေါင်းတို့သည် ချီးမွမ်းထောမနာကြကုန်၏၊ဤသို့ ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုအပ်ပြီးသော သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဆယ်ပါးသောတရားတို့ကို မြဲစွာဆောက်တည်၍ ထိုဆယ်ပါးသောတရားတို့ကို ဖြည့်လျက် တောသို့ဝင်လေ၏။

ဒီပင်္ကရာဘုရား၏သာသနာထွန်းကားပုံ

ထိုအခါ သံဃာတော်နှင့်တကွ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကုန်ပြီးသော ထိုလူများတို့သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားအား ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏၊ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် အချို့သောသူကို သရဏဂုံဆောက်တည်စေ၏၊ အချို့သောသူကိုပဉ္စသီ, အချို့သောသူကို ဒသသီ ဆောက်တည်စေ၏၊ အချို့သောသူအား သာ

မညဖိုလ်ကိုပေး၏၊ အချို့အားပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးကို, အချို့အားသမာပတ်ရှစ်ပါးကို,အချို့အားဝိဇ္ဇာ ၃-ပါးကိုပေးတော်မူ၏၊ ထိုသို့သောယှဉ်ခြင်းဖြင့်ဆုံးမတော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့်သာသနာတော်ပြန့်ပွား၏၊များစွာသောသူတို့ကို သံသရာဝဋ်မှကယ်တော်မူ၏၊ ဒုဂ္ဂတိမှ လွတ်စေ၏၊ ယူဇနာတသိန်းအထက် ကျွတ်ထိုက်သောဝေနေယျတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ကျွတ်စေ၏။

ပဌမဗောဓိ၌အကုဋေတရာသော ဝေနေယျတို့ကိုကျွတ်စေ၏၊ဒုတိယဗောဓိ၌အကုဋေ တသိန်းတို့ကိုကျွတ်စေ၏၊ တတိယဗောဓိ၌ တာဝတိံသာ၌တရားဟောတော်မူ၏၊ အကုဋေကိုးသောင်းကျွတ်၏၊ပဌမအစည်းအဝေး၌ ရဟန္တာကုဋေတသိန်းစည်းဝေး၏၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ နာရဒတောင်ထွဋ်၌ အကုဋေတရာသော ရဟန္တာ စည်းဝေးကုန်၏၊ တတိယအစည်းအဝေး၌ကား-ကျောက်အတိပြီးသောသုဒဿနတောင်၌ အကုဋေ ကိုးသောင်းသောရဟန္တာ စည်းဝေးကုန်၏၊ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား သုဒဿနတောင်ကျောင်း၌သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သုမေဓာရသေ့ဗျာဒိတ်ရတော်မူ၏၊ ထိုအခါနှစ်သိန်းသော ဝေနေယျတို့သည် မဂ်,ဖိုလ်ရကြကုန်၏၊တယောက်,နှစ်ယောက်တို့၏မဂ်,ဖိုလ်ရခြင်းကား-မရေတွက်နိုင်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါပြန့်ပြောစည်ပင်သော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသာသနာကို အရှင်သုမေဓာရသေ့သည် အထူးသဖြင့်သုတ်သင်၏၊ လေးသိန်းသော ဆဠဘိညရဟန္တာ တို့သည် အခါခပ်သိမ်းမြတ်စွာဘုရားကိုခြံရံကုန်၏၊ ထိုအခါ၌အကြင်သူတို့သည်ရဟန္တာမဖြစ်, သေက္ခသာဖြစ်၍ လူ့အဖြစ်ကိုမစွန့်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်ကုန်၏။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ ပြည်တော်ကား-ရမ္မဝတီ၊ ခမည်းတော်ကား-သုဒေဝ၊ မယ်တော်ကား-သုမေဓာ၊လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝကကား-သုမင်္ဂလ၊ လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝကကား-တိဿ၊ အလုပ်အကျွေးကား-သောဘိတ၊ နန္ဒာကား-လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိကာ၊ သုနန္ဒာကား-လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမ၊ အလုပ်အကျွေးဒါယကာတွင် အကြီးကား-တပုဿနှင့်ဘလ္လိက၊ ဒါယိကာမတွင် အကြီးကား-သိရိမာနှင့်

သေနာလျှင်အကြီးတည်း၊ ဗောဓိပင်ကား-ညောင်ကြတ်၊ အရပ်တော်ကား-အတောင်ရှစ်ဆယ်၊ ကိုယ်တော်မှထွက်သောရောင်ခြည်တော်ကား-ထက်ဝန်းကျင်သို့ ၁၂-ယူဇနာပြေး၏၊ အသက်တော်ကား-တသိန်း၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး လူအပေါင်းကို ကယ်တင်တော်မူ၍ နန္ဒာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ ဓာတ်တော်ကို ထိုနန္ဒာရုံ၌၃၆-ယူဇနာအစောက်ရှိသော စေတီတည်၍ လူ,နတ်တို့ ကိုးကွယ်လေကုန်၏။

၅။ ဗျာဒိတ်ရကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးကိုပြခြင်း

သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏-ဟုဆိုရာ၌ဗျာဒိတ်ရခြင်းအကြောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးဟူသည်ကား-

မနုဿတ္တံ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ဟေတု သတ္ထာရဒဿနံ။
ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဂုဏသမ္ပတ္တိ၊ အဓိကာရော စ ဆန္ဒတာ။ ။

ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ လူစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း, ယောကျ်ားစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း, ဟိတ်ပစ္စည်းသန္တေနေရခြင်း, ဘုရားကိုဖူးတွေ့ရခြင်း, ရသေ့ရဟန်းဖြစ်ရခြင်း, ဈာန်သမာပတ်အဘိညာဉ်စသော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံခြင်း, ကိုယ့်အသက်ကိုစွန့်၍ ကောင်းမှုပြုခြင်း, ဘုရားဖြစ်ခြင်း၌ ပြင်းသောဆန္ဒရှိခြင်း၊ ဤရှစ်ပါးသောအင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည်ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌နေရာတိုင်းပြည်, မိဘ,အမည်အရည် စသည်တို့နှင့်တကွ နိယတဗျာဒိတ်ကိုရသတည်း။

ဤနိယတဗျာဒိတ်ရပြီးသော ဘုရားလောင်းတို့သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်မီ ကမ္ဘာအကုဋေတရာမက များစွာသံသရာ၌ ကျင်လည်သော်လည်း အဝီစိငရဲ၌မဖြစ်၊ လောကန္တရိက် ငရဲတို့၌လည်း မဖြစ်၊ ပူလောင်ခြင်း ပြင်းသောတဏှာရှိသော တေမွတ်ခြင်းပြင်းသော ကာလကဉ္စိက အသုရာ ပြိတ္တာလည်း မဖြစ်၊ ဒုဂ္ဂတိ၌ ဖြစ်ငြားသော်လည်း ငုံးအောက်ငယ်သော တိရစ္ဆာန်မဖြစ်၊ လူ၌ ဖြစ်သော်လည်း အမိဝမ်းတွင်း၌ ကန်းသောသူ, နားပင်းသောသူ, အအ,အဆွံ့မဖြစ်၊

မိန်းမ မဖြစ်၊ဥဘတောဗျည်း နပုံးပဏ္ဍုက် မဖြစ်၊မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကိုမမှီဝဲ၊ ကံသာလျှင်ပြု၏-ဟု အယူရှိ၏၊နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော်လည်းအသညသတ်, သုဒ္ဓါဝါသ, အရူပဘုံတို့၌မဖြစ်၊ တောထွက်ခြင်းသို့သာ ညွတ်ကုန်၏၊ လောဘ,ဒေါသအစရှိသော ကိလေသာတို့၌ မယှဉ်ကုန်၊ လောကတ္ထစရိယကိုကျင့်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသောပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကုန်၏၊ နိယတဗျာဒိတ်ကိုရပြီးသော ဘုရားအလောင်းတို့သည် ဤမျှသောအကျိုးတို့ကို ရကုန်၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား- လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း အထက်၌ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော် သုမေဓာ ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ပါရမီကိုဖြည့်ဟန်, ဗျာဒိတ်ရဟန် အဋ္ဌုပ္ပတ္တိကိုဆိုသော စကားတည်း။]

၆။ နှစ်ကျိပ်သုံးဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ထံ၌ အလောင်းတော် ဗျာဒိတ်ခံသည်ကိုပြခြင်း

၁-ကောဏ္ဍညဘုရား

ဒီပင်္ကရာဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီးသောနောက် ကမ္ဘာတသင်္ချေလွန်၍ သာရကပ်၌ အသက်တသိန်းနေသောကာလ၌ ရမ္မဝတီပြည်၌သုနန္ဒာ အမည်ရှိသောမင်းသည် သုဇာတာမိဖုရားနှင့်တကွ မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ကောဏ္ဍည ဘုရားလောင်းသည် သုဇာတာမိဖုရား၀မ်း၌ဖြစ်၍ ဘွား၍ အရွယ်ရောက်လျှင်ခမည်းတော်နန်းကိုနှင်း၍ရမ္မ,သုဘ,သုရမ္မ အမည်ရှိ သော ပြာသာဒ်ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ မောင်းမသုံးသိန်း အခြွေအရံ ရှိသော စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားနှင့် မင်း၏စည်းစိမ်ကို အနှစ်တသောင်း ပတ်လုံး စံစားခံစား၍ ဝိဇိတသေနအမည်ရှိသော သားတော်ဘွားသည့် ညဉ့်တွင် ရထားစီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ ပြဟ္မာကပ်သောသင်္ကန်းကို ဝတ်၍ ရဟန်းပြု၏၊ နောက်ပါအခြွေအရံ အကုဋေမျှသောလူတို့သည် လည်း ရဟန်းပြုလေကုန်၏၊ဒုက္ကရစရိယာဆယ်လကျင့်တော်မူ၏၊သုနန္ဒာ မည်သောနိဂုံး၌ သူဌေးသမီး ယသောဓရာ ရွှေခွက်နှင့်တကွလှူလိုက်

သောနို့ဃနာကိုဘုဥ်းပေးတော်မူ၍ အင်ကြင်းတော၌နေ့အဘို့နေပြီး၍ ညချမ်းသောအခါ၌ ဗောဓိချာသို့သွားသည်ရှိသော် သုန္ဒြာမည်သော မြက်ရိတ်သမားသည် လှူအပ်သော ရှစ်ဆုပ်သောမြက်ကို ခံတော်မူ၍ သာလကလျာဏီ အမည်ရှိသော ဗောဓိပင်ရင်း၌သစ္စာပြု၍ ကြွတော်မူလျှင် ငါးဆယ်ရှစ်တောင် အစောက်ရှိသောရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ရွှေပလ္လင်ထက်၌နေ၍ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကိုသိ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

သတ္တပဏ္ဏာအမည်ရှိသော ဥယျာဥ်တော်၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာ အကုဋေတသိန်း အကျွတ်တရားရကုန်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကကား-သုန္ဒြာ, လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကား-သုဘဒ္ဒါတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား-အနုရုဒ္ဓါတည်း၊ တိဿကား-လက်ျာရံရဟန္တာမအကြီးတည်း၊ဥပတိဿကား-လက်ဝဲရံရဟန္တာမ အကြီးတည်း၊သောဏ,ဥပသောဏတို့ကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံသီတင်းသည် ဒါယကာအကြီးတည်း၊ သုန္ဒြာနှင့် သိရိမာကား- လက်ဝဲရံ, လက်ျာရံ သီတင်းသည် ဒါယိကာမအကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား-ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်,အသက်တော်ကား-တသိန်းတည်း၊ သာဝကအစည်း အဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်း,ဒုတိယ၌လည်း ကုဋေတသိန်း, တတိယ၌လည်းကုဋေတသိန်းတည်း၊ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းသည် ဝိဇိတာဝီ အမည်ရှိသော မကြုံတေးမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ကုဋေတသိန်းအရေအတွက်ရှိသော သံဃာတော်အား အလှူကြီးကိုပေး၍ ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူ၏၊ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားလည်း“ဤကမ္ဘာမှ သုံးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း အထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဗျာဒိတ်ကြား၍ တရားဟောတော်မူ၏၊ တရားတော်ကိုကြားလျှင် သဒ္ဓါကြည်ညို၍ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း တတ်အောင်သင်၏၊ အဘိညာဉ်ငါးပါး, သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုဖြစ်စေ၍ မယုတ်သောဈာန်ရှိသဖြင့်စုတေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ ကောဏ္ဍည ဘုရားလည်း နန္ဒာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်ကို ခုနစ်ယူဇနာ အစောက်ရှိသော စေတီတည်၍ လူ,နတ်တို့ ကိုးကွယ်လေကုန်၏။

၂-မင်္ဂလဘုရား

ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား၏ နောက်၌ ကမ္ဘာတသင်္ချေကို လွန်၍ တခုသော သာရမဏ္ဍကပ်၌ မင်္ဂလ, သုမန,ရေဝတ, သောဘိတ-ဘုရား လေးဆူတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါလူတို့တွင်အသက်တသိန်းနေသော ကာလ၌ ဥတ္တရာမည်သောပြည်၌ ဥတ္တရမင်း၏ ဥတ္တရာအမည်ရှိသော မိဖုရားဝမ်း၌ မင်္ဂလဘုရားအလောင်းစွဲဝင်လာ၍ ဘွား၍အရွယ်ရောက်လျှင် ပြည်ကိုနှင်းသဖြင့် ယသဝတ,သုစိမ စသော ပြာသာဒ်ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ ယသဝတီအမည်ရှိသောမိဖုရားနှင့်တကွ မောင်းမသုံးသောင်း ခြံရံလျက် မင်းစည်းစိမ်ကိုခံစား၍ သားတော်သီလဝကို ဘွားသည့်ညဥ့်တွင် ဥတ္တရမည်သော မြင်းကိုစီးလျက် တောထွက်တော်မူလေ၏၊ သုံးကုဋေမျှသော လူများသည် ရဟန်းလိုက်၍ ပြုလေ၏၊ ဖြဟ္မာ ကပ်လှူသောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ဆယ်လဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူ၏၊ဥတ္တရာမည်သော နိဂုံး၌ ဥတ္တရာမည်သော သူဌေးသမီးရွှေခွက်နှင့်တကွ လှူလိုက်သောနို့ယနာကိုဘုဉ်းပေး၍ အင်ကြင်းတော၌နေ့အဘို့နေပြီးမှ ဥတ္တရာမည်သော မြင်းစာရိတ်သမားသည် လှူအပ်သော ရှစ်ဆုပ်မြက်ကိုခံ၍ ဗောဓိပင်သို့ ကပ်လေ၏။

ကံ့ဂေါ်ပင်ရင်း၌ ရှစ်ဆုပ်မြက်ကိုကြဲလျှင် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိသော ရွှေပလ္လင်ဖြစ်၏၊ ရွှေပလ္လင်ထက်၌ သစ္စာလေးပါး ထင်ရှားသိ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ သိရိဝရဥတ္တရာရာမ-ဟူသော ဥယျာဉ်၌ ဓမ္မစကြာကို ဟောတော်မူ၏၊ တကုဋေ မျှသောလူ, နတ်, ဗြဟ္မာတို့သည် ကျွတ်ကုန်၏၊ တပည့် အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ ရဟန္တာအကုဋေ တသိန်း, ဒုတိယ၌ ရဟန္တာအကုဋေတသိန်း, တတိယ၌ကား-ထိုမင်္ဂလ ဘုရား၏မိထွေးတော်သား ညီတော်အာနန္ဒာမင်းသားသည် အကုဋေ ကိုးဆယ် အရေအတွက်ရှိသောပရိသတ်နှင့်တကွ တရားနာအံ့သောငှါ ကျောင်းသို့သွား၍ တရားတော်ကို ကြားနာရလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး နှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်၏၊မြတ်စွာဘုရားလည်း ဧဟိဘိက္ခု ခေါ်တော်မူ၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန္တာချည်း အကုဋေကိုးဆယ် တတိယအစည်းအဝေး ဖြစ်၏။

လကျ်ာရံ အကြီးကား-သုဒေဝ, လက်ဝဲရံ အကြီးကား-ဓမ္မသေန၊ အရှင်ဘလ္လိကကား-အလုပ် အကျွေးတည်း၊ သီလဝါကား-လကျ်ာရံ တပည့်မအကြီးတည်း၊ အသောကာကား- လက်ဝဲရံတပည့်မအကြီး တည်း၊ သုနန္ဒနှင့် ဝိသာခကား- သီတင်းသည် ဒါယကာအကြီးတည်း၊ အနုလာနှင့် သုတနာကား-သီတင်းသည်မ အကြီးတည်း၊ အရပ်တော် ကား- ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား- အနှစ်ကိုးသောင်း၊ အရောင်တော်ကား-တပါးဘုရားတို့၏ အရောင်သည် ကိုယ်တော်မှ ထက်ဝန်းကျင်အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှ ထွန်းသကဲ့သို့ မဟုတ်မူ၍ စကြဝဠာ တသောင်းလုံးကို အနှံ့ထွက်၍ အမြဲတည်၏၊ သစ်ပင်, မြေ, တောင်, သမုဒ္ဒရာတို့သည်၎င်း၊ အယုတ်သဖြင့် ထမင်းအိုးအစရှိသည်တို့ကိုစွဲ၍ ရွှေပြားဖြင့် ခြံရံဘိသကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏။

*(သက်တော်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး လ,နေတို့သည် မိမိတို့အရောင် အဝါဖြင့် မထွန်းနိုင်ကုန်၊ နေ့,ညဥ့်အပိုင်း အခြားမထင်၊ နေ့အခါ နေ ရောင်ဖြင့် သွားသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့သည် ဘုရား၏ အရောင်ဖြင့် အမြဲ သွား,လာကုန်၏၊ ညဥ့်အခါပွင့်သော ပန်းတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ၎င်း, နံနက်အခါတွန်ကုန်သော ငှက်အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအား ဖြင့်၎င်း လူတို့သည် နေ့,ညဥ့်အပိုင်းအခြားကို မှတ်ရကုန်၏၊ ဤသို့သော အာနုဘော်သည် တပါးသောဘုရားတို့အား မရှိသလော-ဟူသော် မရှိ သည် မဟုတ်၊တပါးသော ဘုရားရှင်တို့အားလည်း အလိုတော်ရှိသည် ရှိသော် စကြဝဠာတသောင်းလုံးကို၎င်း, ထိုထက် အလွန်ကို၎င်း အရောင်တော်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေနိုင်၏၊မင်္ဂလာဘုရားအားကား- ရှေးဆု တောင်းကံ၏အစွမ်းကြောင့် တပါးသောဘုရားတို့အား ကိုယ်တော် ထက်ဝန်းကျင် တလံမျှလောက်အရောင်တော်သည် အမြဲထွန်းသကဲ့သို့ တသောင်းသောစကြဝဠာကို အမြဲထွန်းသတည်း။

(အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုသနည်း ဟူငြားအံ့၊ မင်္ဂလာဘုရားသည် ဝေဿန္တရာကဲ့သို့ အဆုံးစွန်သော အလောင်းတော်၏အဖြစ်၌ သား မယားနှင့်တကွ ဝင်္ကပါတောင်၌နေ၏၊ ခရဒါဠိက အမည်ရှိသော ဘီလူးသည် ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ဘုရားလောင်းသို့ကပ်၍ နှစ်ယောက် သောသူငယ်ကို အလှူခံ၏၊ဘုရားလောင်းလှူတော်မူ၏၊ဘီလူးသည် စကြ

ဦး၌ တံကဲပျဉ်ကိုမှီ၍ ကြာစွယ်,ကြာရင်းကိုကဲ့သို့ သူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို ဘုရားလောင်းမြင်စဉ်စားလေ၏၊ ဘီလူးခံတွင်းဖွင့်ကာမျှ၌ မီးလျှံကဲ့သို့ သွေးအရည်ယိုသည်ကိုမြင်သောဘုရားလောင်းအား တဆံဖျားမျှနှလုံးမသာမဖြစ်မူ၍ ငါ၏အလှူသည် ကောင်းစွတကား-ဟု ကြံသောဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသော နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်၏၊ "ဤကောင်းမှုအကျိုးအားကြောင့် နောင်ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ငါ၏ကိုယ်မှအရောင်တို့သည်ထွက်စေကုန်သတည်း"ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုမှတပါးလည်း ထိုမင်္ဂလဘုရားသည် အလောင်းတော်ဖြစ်သောအခါဘုရားတဆူ၏စေတီကိုမြင်၍ ဤစေတီတော်အား"ငါသည်အသက်ကိုစွန့်အံ့သောငှါအပ်၏"ဟုဆီမီးတိုင်ကိုရစ်သောနည်းဖြင့်တကိုယ်လုံးကိုဆီဆွတ်သောပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ တတောင်မျှလောက်အဝှံ့ရှိသော အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ထောပတ်ဖြင့်ပြည့်စေ၍ ထိုခွက်၌တထောင်သော ဆီမီးစာတို့ကိုငြိစေ၍ ထိုဆီမီးခွက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့်ယူ၍ တကိုယ်လုံးကိုငြိစေ၍ စေတီကိုလက်ျာရစ်လည်လျက် တညဉ့်လုံးကိုထွန်းစေ၏၊ဤသို့အရုဏ်တက်သည့်တိုင်အောင် လုံ့လပြုသော်လည်းမွေးတွင်းတခုမျှကိုလည်း အငွေ့သည်မယူ၊ ပဒုမာကြာတိုက်သို့ဝင်သောအခါကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏၊ ဤသို့ပြုအပ်သော ကောင်းမှုနှစ်ပါးကြောင့် ထိုဘုရား၏ကိုယ်တော်မှထွက်သောအရောင်သည် စကြဝဠာတသောင်းကိုနှံ့၍ နေ့,ညဉ့်မပြတ်ထွန်း၏။

ထိုမင်္ဂလဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်ကားသုရုစိပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ပဌမအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်းသောသံဃာတော်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို "နက်ဖြန် အကျွန်ုပ် ဆွမ်းကိုအလှူခံတော်မူပါ"ဟုဘိတ်မန်၍အိမ်သို့ရောက်လျှင်ကြံ၏၊"ငါသည်ဤမျှလောက်သောအရှင်မြတ်တို့အား ယာဂုဆွမ်း, ပုဆိုးအစရှိသော အလှူဝတ္ထုတို့ကိုလှူအံ့သောငှါ တတ်နိုင်ပါ၏၊ အရှင်မြတ်တို့ နေရာသည်အဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း"ဟုကြံ၏၊ထိုအကြံကိုသိကြားမင်းသိ၍ "ငါသည် သုရုစိပုဏ္ဏားအလှူပေးရာ ကောင်းမှုဝင်အံ့"ဟု ကြံ၍ လက်သမားအသွင်ဖြင့် ပဲခွပ်,ပုဆိန်အစရှိသည်လက်စွဲလျက် ဘုရားလောင်း

၏ရှေ့၌ ထင်ရှားဖြစ်လာ၍ "အခဖြင့် တစုံတခုသောပြဘွယ်ကိစ္စရှိပါ၏လော"ဟုမေး၏၊ "အဘယ်အမှုကိုပြုအံ့နည်း"ဟု မေးလျှင်"ငါမတတ်သောလက်အမှုမည်သည်မရှိ၊အလိုရှိတိုင်းပြုတတ်ပါ၏"ဟုဆိုသော် "ငါ့အား ကုဋေတသိန်းသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းလှူပါမည်၊ အရှင်ကောင်းတို့နေစရာမဏ္ဍပ်ပြုပါ"ဟုဆို၏။

"အခပေးအံ့လော"ဟု မေးလျှင် "ပေးပါအံ့"ဟူ၍ ဆိုသောခဏ၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, တဆယ့်သုံးယူဇနာရှိသောအရပ်ကို ကသိုဏ်းဝန်းကဲ့သို့ဖြစ်စေပြီးမှ"ဤအရပ်၌ ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသောမဏ္ဍပ်သည် ပေါက်စေသတည်း"ဟုကြံ၍ ကြည့်သောခဏ၌ မြေကိုခွဲ၍ပေါက်၏၊ရွှေသည်တိုင်တို့၌ ငွေကြာသွတ်,ငွေသည်တိုင်တို့၌ရွှေကြာသွတ်, ပတ္တမြားသည်တိုင်တို့၌သန္တာဖြင့်ပြီးသောကြာသွတ်,သန္တာဖြင့်ပြီးသောသည်တိုင်တို့၌ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသောကြာသွတ်,ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသောသည်တိုင်တို့၌ ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသော ကြာသွတ်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ တတိုင်နှင့်တတိုင် အကြားအကြားတို့၌ ရွှေခြူကွန်ယက်တို့သည်ဆွဲကုန်၏၊ လေညှင်းခတ်သောအခါ၌ နတ်တို့၏ စည်, စောင်းငြင်းအသံကဲ့သို့မြည်ကုန်၏၊အကြားအကြား၌ နံ့သာဆိုင်း,ပန်းဆိုင်းတို့သည် ဆွဲကုန်၏၊ "ကုဋေတသိန်းသောရဟန်းတို့၏ နေရာတို့သည်ငုင်း, သပိတ်ခြေတို့သည်ငုင်း မြေမှာပေါက်စေသတည်း"ဟု ကြည့်သောခဏ၌ ပေါက်ကုန်၏ ။

အထောင့်တိုင်း, အထောင့်တိုင်း ရေအိုးကြီးတို့ကို ဘန်ဆင်း၏၊ ဤအလုံးစုံကိုဘန်ဆင်းပြီး၍ "အရှင်····မဏ္ဍပ်ကိုကြည့်၍ ငါ့အားအခပေးလော့"ဟုဆို၏၊ဘုရားလောင်းလည်းမဏ္ဍပ်ကိုမြင်လျှင် ပီတိငါးပါးဖြင့် အခြားမဲ့နှံ့သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မဏ္ဍပ်ကိုကြည့်၍"ဤမဏ္ဍပ်ကိုလူဖြစ်သောသူသည် ပြုအပ်သည် မဟုတ်၊ ငါ၏အလိုကိုသိ၍ သိကြားဘန်ဆင်းလာသတည်း၊ဤသို့သဘောရှိသောမဏ္ဍပ်၌ တနေ့မျှသာအလှူပေးအံ့သောငှါမအပ်၊ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအလှူပေးအံ့"ဟု ကြံပြီး၍ ထိုမဏ္ဍပ်၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ကုဋေတသိန်းမျှသော သံဃာတော်ကို နေစေ၍ ကြီးစွာသော အိုးတို့ကို ခံလောက်၌တင်၍ နို့ရည်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ ဆန်အတန်ငယ်ထည့်၍ ပျားသကာ မုံ့,ထောပတ်တို့ဖြင့် ပြုပြင်

အပ်သော တခဲနက်ကျက်စေအပ်သော နို့ယနာဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လုပ်ကျွေး၏၊ လူတို့ချည်းသာ မလျှုဒါန်းနိုင်ကုန်၊ နတ်တို့လည်း လူတို့နှင့် တယောက်ခြားနေ၍ လှူဒါန်းကုန်၏။

တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ,တဆယ့်သုံးယူဇနာအရပ်တို့သည်လည်းရဟန်း တို့အား နေအံ့သောငှါ မလောက်ကုန်၊ ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ဘန်ဆင်း၍ နေရကုန်၏၊ အဆုံးစွန်သောနေ့၌ကား-ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့၏ သပိတ်ကိုဆေး၍ ဆေး အလို့ငှါ ထောပတ်, ဆီဥ, ပျား, တင်လဲတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍ သင်္ကန်း သုံးထည်စီနှင့်တကွလှူ၏၊သယ်နောဖြစ်သော ရဟန်းသည် ရအပ်သော သင်္ကန်းအစုံသည်ကား-အဘိုးတသိန်းထိုက်၏၊ မင်္ဂလာဘုရား ဆွမ်းအနု မောဒနာပြုပြီးလျှင် "ဤဒါယကာသည် ဤသို့သဘောရှိသော ကြီးစွာ သော အလှူကိုပေး၏၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း"ဟု ဆင်ခြင်သော် ဤကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာတသိန်းအလွန်ရှိကုန်သော နှစ်သင်္ချေတို့၏ အထက်၌ ဂေါတမဘုရားဖြစ်လတ္တံ့-ဟု မြင်တော်မူ၍ ဘုရားအလောင်းကို ခေါ် တော်မူပြီးလျှင်"သင်ဒါယကာသည်ဤမျှလောက်သောကာလကိုလွန်၍ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။

သုရုစိပုဏ္ဏားလည်း "ငါသည်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား အိမ်ရာ ထောင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း"ဟု ကြံပြီး၍ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ပိဋကတ် သုံးပုံကိုတတ်အောင်သင်၍ အဘိညာဉ်ငါးပါး, သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ဖြစ်စေ၍ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်လေ၏၊ မင်္ဂလာဘုရားလည်း အသက်တော် ၉-သောင်းပြည့်လျှင် ဝဿရုံ၌ ပရိ နိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ယူဇနာသုံးဆယ် အမြင့် စေတီတည်၍ လူ နတ်တို့ကိုးကွယ်ကုန်၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် တသောင်းသော စကြဝဠာတို့သည် အမိုက်အတိဖြစ်ကုန်၏၊ စကြဝဠာတသောင်းလုံးတို့၌ လူတို့သည် ပြင်းစွာငိုကြွေးကြကုန်၏။

၃-သုမနဘုရား

မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၏နောက်၌ လူတို့အသက် တသိန်းနေသော ကာလ၌ ခေမအမည်ရှိသော ပြည်၌ သုဒတ္တမင်း၏မိဖုရား သိရိမာ

အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်း၌ သုမနဘုရားအလောင်း စွဲဝင်လာ၍ ဘွား၍ အရွယ်ရောက်လျှင် မင်း၏စည်းစိမ်အနှစ်တသောင်း ခံစားပြီးမှ သားတော် ဘွားသည်တွင် ဆင်စီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ ဆယ်လဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၏၊ ကံ့ဝေါပင်ရင်း ရွှေပလ္လင်ထက် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ပဌမ အစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်းသော ရဟန္တာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ ကဉ္စနတောင်ထွတ်၌ အကုဋေကိုးသန်းသော ရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ တတိယ အစည်းအဝေး၌ အကုဋေရှစ်သန်းသော ရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်ကား-နဂါးပြည်၌ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးလှစွာသော အတုလအမည်ရှိသော နဂါးမင်းဖြစ်၍ လူ့ပြည်၌ဘုရားဖြစ်သည်ကြား၍ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နဂါးပြည်မှ ထွက်လေ၍ ပဌမအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်း အခြံရံရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား နတ်တို့၏ စည်,စောင်းငြင်းဖြင့် ပူဇော်၍ ကြီးစွာသော အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၏၊ အသီးအသီးပုဆိုးတစုံစီ သံဃာတော်အား လှူ၏၊ သရဏဂုံဆောက်တည်၏၊ သုမန ဘုရားလည်း "သင်နဂါးမင်းသည် နောင်သောအခါ၌ ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ သုမနမြတ်စွာဘုရားပြည်တော်ကား-မေခလ၊ခမည်းတော်ကား-သုဒတ္တ၊မယ်တော်-သိရိမာ၊ လက်ျာရံကား-သရဏ၊ လက်ဝဲရံကား-ဘာဝိတတ္တ၊အလုပ်အကျွေးကား-ဥဒေန၊ သောဏာနှင့် ဥပသောဏာကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံတပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ဗောဓိပင်ကား-ကံ့ဝေါ၊အရပ်တော်-အတောင်ကိုးဆယ်၊ အသက်တော် ၉-သောင်းပြည့်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူလေ၏။

၄-ရေဝတဘုရား

သုမနဘုရားလွန်တော်မူပြီးသောနောက် ရေဝတဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏၊သာဝကအစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ ရေတွက်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်း၊ တတိယ အစည်းအဝေး၌လည်း ကုဋေတသိန်းသော ရဟန္တာတို့သည် စည်း

ဝေးကုန်၏၊ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကား အတိဒေဝ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ကို ကြား၍ သရဏဂုံသုံးပါးဆောက်တည်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိလေသာကို ပယ်ခြင်း၌ ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်း၍ အပေါ်ရုံပုဆိုးဖြင့် ပူဇော်၏၊ ရေဝတဘုရားလည်း အတိဒေဝ ပုဏ္ဏားအား ''နောင်သောအခါဂေါတမဘုရားဖြစ်လတ္တံ့''ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား ဘွားတော်မူသောပြည်ကား - ဓညဝတီ၊ ခမည်းတော်ကား-ဝိပုလမင်း၊ မယ်တော်ကား-ဝိပုလာမိဖုရား၊ လက်ျာရံအကြီးကား-ဝရုဏ၊ လက်ဝဲရံအကြီးကား-ဗြဟ္မဒေဝ၊ အလုပ်အကျွေးကား-သမ္ဘဝ၊ ဘဒ္ဒါနှင့်သုဘဒ္ဒါကား-တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိကား-ကံ့ကော်ပင်၊ အရပ်တော်ကား- အတောင်ရှစ်ဆယ်၊ အသက်တော်ကား- အနှစ်ခြောက်သောင်းတည်း။

၅-သောဘိတဘုရား

ရေဝတဘုရားနောက် အနှစ်တသိန်းသောကာလ၌ သောဘိတဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ သာရကအစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ အကုဋေတရာ၊ ဒုတိယ၌ အကုဋေကိုးဆယ်၊ တတိယ၌ အကုဋေရှစ်ဆယ်သော ရဟန္တာအစည်းအဝေးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းကား- အဇိတအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ကိုကြား၍ သရဏဂုံဆောက်တည်ပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်အားကြီးစွာသောအလှူကိုပေး၏၊ သောဘိတဘုရားလည်း''ဒါယကာ..နောင်သောအခါဂေါတမဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'' ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား ပြည်တော်ကား-သုဓမ္မ၊ ခမည်းတော်ကား-သုဓမ္မ၊မယ်တော်ကား-သုဓမ္မာ၊ အသမနှင့်သုနေတ္တကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊အလုပ်အကျွေးကား-အနောမ၊ နကုလာနှင့် သုဇာတာကား-တပည့်သမီး လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊ ဗောဓိကား-ကံ့ကော်ပင်၊ အရပ်တော် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်ကိုးသောင်းတည်း။

၆–အနောမဒဿီဘုရား

သောဘိတဘုရား၏ နောက်အဘို့၌ အသင်္ချေကိုလွန်၍ တခုသော ဝရကပ်၌ အနောမဒဿီ, ပဒုမ, နာရဒ-ဘုရားသုံးဆူတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊အနောမဒဿီဘုရား၏ အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ ရှစ်သိန်း၊ ဒုတိယ၌ ခုနစ်သိန်း၊တတိယ၌ ခြောက်သိန်းသောရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ထိုအခါ ငါတို့အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်ကား- တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော ဘီလူးစစ်သူကြီးဖြစ်၍ အကုဋေတသိန်းမကသော ဘီလူးတို့ကိုအစိုးရ၏၊ ထိုငါတို့ဘုရားအလောင်း ဘီလူးစစ်သူကြီးသည် "လောက၌ ဘုရားဖြစ်၏"ဟု ကြား၍ လှူဒါန်းရာသို့လာ၍ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာအား အလှူကြီးကိုပေး၏၊ အနောမဒဿီဘုရားလည်း "နောင်သောအခါ၌ သင်သည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟုဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ပြည်ကား-စန္ဒဝတီ၊ ခမည်းတော်ကား-ယသဝါ အမည်ရှိသောမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-ယသောဓရာ၊ နိသဘကား-လက်ျာရံ၊ အနောမကား - လက်ဝဲရံသာဝကအကြီးတည်း၊ ဝရုဏာ ရဟန္တာကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ သုန္ဒရီနှင့် သုမနာကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိပင်ကား - ထောက်ကြံ့၊ အရပ်တော်ကား - ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား - အနှစ်တသိန်းတည်း။

၇–ပဒုမဘုရား

အနောမဒဿီဘုရားလွန်သည့်နောက် မြင့်မြတ်သော် အသက်တော်တသိန်းနေသောကာလ၌ ပဒုမဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်း၊ ဒုတိယအစည်းအဝေး၌ သုံးသိန်း၊ တတိယအစည်းအဝေး၌ကား-ကြီးစွာသော တောအုပ်၌နေကုန်သော ရဟန္တာနှစ်သိန်းတို့သည် အစည်းအဝေးဖြစ်ကုန်၏၊ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတောအုပ်၌ နေတော်မူသောအခါ ငါတို့အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် ခြင်္သေ့ဖြစ်၍ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားသော မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ကြည်သောစိတ်ဖြင့် လက်ျာရစ်လှည့်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ နှစ်လိုဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်လျက် သုံးကြိမ်ခြင်္သေ့၏အသံကိုမြည်သဖြင့် ပူဇော်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားလျှင် အာရုံ

ရှိသော ပီတိကိုမစွန့်မူ၍ နှစ်လိုခြင်း, ချမ်းသာခြင်းဖြင့် အစာမကျက် စားမူ၍ အသက်ကိုစွန့်ကြခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်လျက် တည်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း နိရောဓသမာပတ်မှထသည်ရှိသော် ခြသေ့်ကို ကြည့်၍ "ရဟန်းသံဃာကိုမြင်၍ စိတ်ကိုကြည်ညိုစေအံ့၊ ရဟန်းသံဃာ သည် လာစေသတည်း"ဟု ကြံတော်မူ၏၊ ထိုခဏ၌ အလုံးစုံသော သံဃာတော်သည်လာ၏၊ခြသေ့်လည်း သံဃာတော်၌ စိတ်ကိုကြည်စေ ၏၊ပဒုမဘုရားလည်း အလောင်းတော်ခြသေ့်မင်း၏ စိတ်အလိုကိုကြည့် တော်မူ၍"သင်သည် နောင်သောအခါ ဂေါတမ အမည်ရှိသောဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ပဒုမဘုရားပြည်ကား- စမ္ပက၊ ခမည်းတော်ကား-အသမ၊ မယ်တော်ကား- အသမာတည်း၊ သာလ, ဥပသာလကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊အလုပ်အကျွေးကား- ဝရုဏမည်၏၊ ရာမာ,သုရာမာကား- လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံတပည့်သမီး အကြီးတည်း၊ ဗောဓိပင်ကား- ကြောင်လျှာပင်တည်း၊ အရပ်တော် ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်တသိန်းတည်း။

၈-နာရဒဘုရား

ပဒုမဘုရား လွန်ပြီးသည့်နောက် မြင့်မြသော် လူတို့အနှစ်တသိန်း နေသော ကာလ၌ နာရဒဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ တပည့်အစည်းအဝေး သုံးကြိမ်တည်း၊ ပဌမအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်း၊ ဒုတိယ၌ အကုဋေ ကိုးသန်း၊ တတိယ၌ အကုဋေရှစ်သန်းရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကား ရသေ့ရဟန်းပြု၍အဘိ ညာဉ်ငါးပါး, သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့၌ အလေ့အလာပြုအပ်သော ဝသီ ဘော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အားအလှူကြီးပေး ၍ စန္ဒကူးနံ့သာနီဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုနာရဒ ဘုရားလည်း "သင်ရသေ့သည်နောင်သောအခါဂေါတမဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟုဗျာဒိတ် ကြားတော်မူ၏၊ နာရဒဘုရားပြည်တော်ကား-ဓညဝတီတည်း၊ ခမည်း တော်ကား-သုဒေဝ၊ မယ်တော်ကား-အနောမာတည်း၊ ဘဒ္ဒသာလနှင့် ဇိတမိတ္တကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံတပည့်သား အကြီးတည်း၊ အလုပ်

အကျွေးကား- ဝါသေဋ္ဌတည်း၊ ဥတ္တရာနှင့်ဖဂ္ဂုနီကား တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိကား-ကြောင်လျှာကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား-ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား-ကိုးသောင်းတည်း။

၉-ပဒုမုတ္တရဘုရား

နာရဒမြတ်စွာဘုရားနောက်၌ တသင်္ချေကိုလွန်၍ ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ တခုသော သာရကပ်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရားတဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ ကုဋေတသိန်း၊ ဒုတိယဝေဘာရတောင်၌ အကုဋေကိုးသန်း၊ တတိယ၌ အကုဋေရှစ်သန်းသော ရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကား ဇဋိလအမည်ရှိသော သူဌေးကြီးဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား သင်္ကန်းအလှူကိုပေး၏၊ ထိုပဒုမုတ္တရဘုရားလည်း "သင်သူဌေးသည်နောင်သောအခါ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ပဒုမုတ္တရဘုရားလက်ထက်တော်၌ တိတ္ထိတို့သည်မရှိကုန်၊ နတ်လူတို့သည် ဘုရားကိုသာကိုးကွယ်ကုန်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားပြည်တော်ကား-ဟံသာဝတီ၊ ခမည်းတော်ကား-အာနန္ဒာ၊ မယ်တော်ကား-သုဇာတာတည်း၊ ဒေဝလနှင့် သုဇာတကား-တပည့်သား အကြီးတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား-သုမနမထေရ်တည်း၊ အမိတာနှင့် အသမာကား-တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိကား-အင်ကြင်းပင်တည်း၊ အရပ်တော်ကား-ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အရောင်တော်ကား-ကိုယ်တော်မှ ထက်ဝန်းကျင်အရပ်သို့ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ တိုင်တိုင်ထွန်း၏၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်တသိန်းတည်း။

၁၀–သုမေဓာဘုရား

ထိုပဒုမုတ္တရဘုရားနောက်၌ ကမ္ဘာသုံးသောင်းကိုလွန်၍ တခုသော မဏ္ဍကပ်၌ သုမေဓာ, သုဇာတာ-ဘုရားနှစ်ဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ သုမေဓာဘုရားအား တပည့်အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ သုဒဿနမြို့၌ ကုဋေတရာသော ရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ဒုတိယ၌ ကုဋေကိုးဆယ်၊ တတိယ၌အကုဋေရှစ်ဆယ်တို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုအခါ

အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်ကား ဥတ္တရအမည်ရှိသော လုလင်ဖြစ်၍ မြှုပ်ထားအပ်သော အကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာကို စွန့်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား အလှူကြီးပေး၍ သရဏဂုံ ဆောက်တည်၍ တောထွက်၍ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုသုမေဓာဘုရားလည်း ထိုဥတ္တရလုလင်ကို "ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ထိုဘုရားပြည်ကား-သုဒဿန၊ ခမည်းတော်ကား-သုဒတ္တ၊ မယ်တော်ကား-သုဒတ္တာတည်း၊ သရဏနှင့် သဗ္ဗကာမကား-လကျ်ာရံ, လက်ဝဲရံတပည့်အကြီးတည်း၊ သာဂရမထေရ်ကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ ရာမာနှင့် သုရာမာကား-တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ပွင့်တော်မူသော ဗောဓိကား-တမာပင်တည်း၊ အရပ်တော်ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်ကိုးသောင်းတည်း။

၁၁—သုဇာတဘုရား

သုမေဓာဘုရားလွန်သည့်နောက် မြင့်မြသော် သုဇာတ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ ခြောက်သန်း၊ ဒုတိယ၌ ငါးသန်း၊ တတိယ၌ လေးသန်း ရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍၊ ဘုရားဖြစ်သည်-ဟု ကြား၍ ဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်၍ တရားတော်ကိုနာ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ရတနာခုနစ်ပါးနှင့်တကွ လေးကျွန်းလုံးကို ပူဇော်၍ ရဟန်းပြု၏၊ အလုံးစုံသော တိုင်းသူတို့သည် တိုင်း၌ဖြစ်သော အခွန်ကိုယူ၍ အရံစောင့်ကိစ္စကို ပြီးစေကုန်လျက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား အလှူကြီးကို ပေးကုန်၏၊ သုဇာတဘုရားလည်း ထိုဘုရားအလောင်းကိုဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ သုဇာတဘုရားပြည်ကား-သုမင်္ဂလမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား-ဥဂ္ဂတမည်သောမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-ပဘာဝတီ မိဖုရားတည်း၊ သုဒဿနနှင့် သုဒေဝကား-လကျ်ာရံ, လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား-နာရဒ အမည်ရှိသော မထေရ်တည်း၊ နာဂါနှင့်နာဂသမာလာကား-တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိကား- ကြခတ်ဝါးပင်တည်း၊ အရပ်တော်ကား-အတောင်ငါးဆယ်၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်ကိုးသောင်းတည်း။

၁၂–ပိယဒဿီဘုရား

ထိုသုဇာတဘုရားနောက်၌ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ရေသော်ကမ္ဘာတရာ့တဆယ့်ရှစ်ကမ္ဘာအဆုံး၌ တခုသောဝရကပ်၌ ပိယဒဿီ,အတ္ထဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ-ဘုရားသုံးဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ ပိယဒဿီဘုရား၏ တပည့်အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌အကုဋေတသိန်း၊ ဒုတိယ၌အကုဋေကိုးဆယ်၊ တတိယ၌ အကုဋေရှစ်ဆယ် ရဟန္တာတို့သည်စည်းဝေးကုန်၏၊ထိုအရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်ကား-ကဿပ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏အပြီးသို့ရောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူသောတရားတော်ကိုကြား၍ အကုဋေတသိန်းသောဥစ္စာကိုစွန့်သဖြင့်သံဃာ့အရံပြုစေ၍ သရဏဂုံတို့၌ရင်း, ပဉ္စသီလတို့၌ရင်း, ဒသသီလတို့၌ရင်းဆောက်တည်၏၊ထိုအခါ၌ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားလည်း ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကို"သင်ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ဤကမ္ဘာမှသည် ကမ္ဘာတရာ့တဆယ့်ရှစ်ကမ္ဘာ လွန်သဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိသောဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ထို မြတ်စွာဘုရားပြည်တော်ကား-အနောမမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား-သုဒိန္န အမည်ရှိသောမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-စန္ဒာအမည်ရှိသော မိဖုရားတည်း၊ ပါလိတ,သဗ္ဗဒဿီကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊သောဘိတမထေရ်ကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ သုဇာတာနှင့် ဓမ္မဒိန္နာကား-တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိပင်ကား-ထောက်ကြံ့တည်း၊ အရပ်တော်ကား-အတောင်ရှစ်ဆယ်၊ အသက်တော်ကား- အနှစ်ကိုးသောင်းတည်း။

၁၃–အတ္ထဒဿီဘုရား

ပိယဒဿီဘုရားနောက်၌ အတ္ထဒဿီဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ကိုးသန်း,ရှစ်သိန်းသော တပည့်ရဟန္တာတို့သည်စည်းဝေးကုန်၏၊ ဒုတိယ၌ရှစ်သန်း,ရှစ်သိန်း၊ တတိယ၌လည်းရှစ်သန်း,ရှစ်သိန်းတို့သည်စည်းဝေးကုန်၏၊ထိုအခါရှင်ဂေါတမအလောင်းကား သုသိမအမည်ရှိသော တန်ခိုးကြီးသောရသေ့ဖြစ်၍ နတ်ပြည်မှထင်ရှားပန်းကိုဆောင်ခဲ့၍ အတ္ထဒဿီမြတ်စွာဘုရားကိုပူဇော်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလောင်းတော်ရသေ့ကို ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊

ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ပြည်တော်ကား- သောဘဏအမည်ရှိ၏၊ ခမည်းတော်ကား- သာဂရအမည်တော်ရှိသောမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား- သုဒဿနာမိဖုရားတည်း၊ သန္တနှင့်ဥပသန္တကား-လက်ျာရံ၊ လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊ အဘယမထေရ်ကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ ဓမ္မာနှင့်သုဓမ္မာကား-လက်ျာရံ၊ လက်ဝဲရံတပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ ဗောဓိပင်ကား-စကားပင်တည်း၊ အရပ်တော်ကား-အတောင်ရှစ်ဆယ်၊အရောင်တော်ကား-အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်တော်မှထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာ ထွန်း၏၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်တသိန်းတည်း။

၁၄-ဓမ္မဒဿီဘုရား

ထိုမြတ်စွာဘုရားနောက်၌ ဓမ္မဒဿီ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ တပည့်အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌အကုဋေတရာ၊ ဒုတိယ၌ အကုဋေကိုးဆယ်၊တတိယ၌အကုဋေရှစ်ဆယ်သောသံဃာ့အစည်းအဝေးဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ငါတို့ဘုရားအလောင်းကားသိကြားမင်းဖြစ်၍ နတ်၌ဖြစ်သောပန်းတို့ဖြင့်ရင်း,နတ်၌ဖြစ်သောစည်,စောင်းငြှင်းတို့ဖြင့်ရင်းမြတ်စွာဘုရားကိုပူဇော်၏၊ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားလည်းအလောင်းတော်သိကြားမင်းကို ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူ၏၊ထိုမြတ်စွာဘုရား ပြည်တော်ကား-သရဏမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား-သရဏမည်သော မင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-သုနန္ဒာမိဖုရားတည်း၊ ပဒုမနှင့် ဖုဿဒေဝအရှင်ကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊ သုဒတ္တ အရှင်ကား- အလုပ်အကျွေးတည်း၊ ခေမာနှင့်သဗ္ဗနာမာကား-တပည့် သမီးအကြီးတည်း၊ ပွင့်တော်မူသောဗောဓိကား-သန်သတ်ပင်တည်း၊ [မျက်နှာပန်းပင်လည်းဆို၏၊] အရပ်တော်ကား-အတောင်ရှစ်ဆယ်၊အသက်တော်ကား-အနှစ်တသိန်းတည်း။

၁၅-သိဒ္ဓတ္ထဘုရား

ဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရားနောက်၌ ဤကမ္ဘာမှသည် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာထက်၌ တခုသောသာရကပ်၌ လူတို့အသက် တသိန်းနေသောကာလ၌ ဝေဘာရပြည်၌ ဇယသေနမင်း၏သုဖဿာမည်သော မိဖုရား၏ဝမ်း၌ သိဒ္ဓတ္ထဘုရားလောင်း စွဲယူလာ၍ဘွား၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်နန်းကိုနှင်းသဖြင့် ကောကနုဒ,သုပုပ္ဖိတစသော ရွှေ

နန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်၍သောမနဿာမိဖုရားနှင့်တကွ လေးသောင်း, ရှစ်ထောင်သော မောင်းမရံလျက် အနှစ်တသောင်းပတ်လုံး မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ သားတော် အနုပမာကို ဘွားသည့် ညဉ့်တွင် ရွှေထမ်းစင်စီး၍ တောထွက်၏၊ အကုဋေမျှသော လူတို့လည်းလိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏၊ ဖြဟ္မာကပ်လှူသော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ဒုက္ကရစရိယာ ဆယ်လကျင့်၏၊အသံဝိဿပုဏ္ဏားရွာ၌ သုဒတ္တပုဏ္ဏားသမီးလှူအပ်သော ရွှေခင်းနှီးရွှေခွက်နှင့် နို့ယနာကိုခံယူ၍ ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် အိမ်ဆီးတောတွင် နေ့အဘို့နေ၍ ညချမ်းသောအခါ ဗောဓိပင်သို့ တက်လေသော် ဝရဏမည်သော မြက်ရိတ်သမားလှူအပ်သော ရှစ်ဆုပ်သောမြက်ကို မဟာလှေကားပင်ရင်း၌ ကြဲသဖြင့် အတောင်လေးဆယ် ရွှေပလ္လင် ပေါက်၍ ထိုရွှေပလ္လင်ထက်၌ သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

သာဝကအစည်းအဝေးတွင် ပဌမ၌ အကုဋေတသိန်း၊ဒုတိယ၌ အကုဋေကိုးဆယ်၊ တတိယ၌ အကုဋေရှစ်ဆယ်တို့သည် အစည်းအဝေးဖြစ်ကုန်၏၊ သမ္ဗလနှင့်သုမိတ္တကား - လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ အကြီးတည်း၊ ရေဝတအရှင်ကား- အလုပ်အကျွေးတည်း၊ သီလာနှင့် သူရာကား- တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားအရပ်တော်ကား-အတောင်ခြောက်ဆယ်၊ အသက်တော်ကား - အနှစ် တသိန်းတည်း၊ ထိုအခါ ရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကား - ကျော်စော ထင်ရှားသော အဘိညာဉ်အားနှင့် ပြည့်စုံသော မင်္ဂလရသေ့ ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူ့သပြေသီးကိုဆောင်ချေ၍ မြတ်စွာဘုရားအားလှူ၏၊သိဒ္ဓတ္ထဘုရားလည်း သုမင်္ဂလရသေ့ကို "ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားဂေါတမဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ကြား၏၊ သိဒ္ဓတ္ထဘုရားလွန်လျှင် ဓာတ်တော်ကို ဌာပနာ၍ လေးယူဇနာ အစောက်ရှိသော စေတီတော်တည်၍ လူ, နတ်တို့ ကိုးကွယ်၏။

၁၆—တိဿဘုရား

သိဒ္ဓတ္ထဘုရားလွန်သည့်နောက် ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ရေသော် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက် မဏ္ဍကပ်၌ တိဿ, ဖုဿ-ဘုရားနှစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ၏၊ တိဿဘုရားဖြစ်သောပြည်ကား-ခေမအမည်ရှိ၏၊ ခမည်းတော်ကား-

ဇနသန္တမည်၏၊ မယ်တော်ကား- ပဒုမာမိဖုရားတည်း၊ တိဿဘုရား အလောင်းကိုဘွားလျှင် ခမည်းတော် နန်းကိုနှင်းသဖြင့် ကုမုဒ, နာဠိယ,ပဒုမဟူသော ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌သုဘဒ္ဒါမည်သော မြောက် သားတော်နှင့်တကွ မောင်းမသုံးသောင်းရံလျက် အနှစ်တသောင်း ပတ်လုံး မင်း၏စည်းစိမ်ကိုခံစား၍ သားတော် အာနန္ဒာကို ဘွားသော ညဉ့်တွင် အာနန္ဒာမည်သော မြင်းကိုစီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ အကု ဋေမျှသော လူများလည်းလိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏၊ ဗြဟ္မာလှူသော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ဆယ်လဘုန်းရစ်ရိယာကျင့်၏၊ ခန္ဒမီ မည်သော နိဂုံးပြည် ခန္ဒမီမည်သော သူဌေးသမီးလှူသော နို့ဃနာကို ရွှေခွက်နှင့်တကွခံ၍ ဘုဉ်းပေးပြီးသောနေ့အဘို့ အင်ကြင်းတော၌နေ၍ ညချမ်း၌ ဗောဓိပင် သို့သွားလေရာတွင် ဝိဇိတသေနမည်သော လယ်စောင့်သည် လှူအပ် သော နေဇာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကို ပိတောက်ပင်ရင်း၌ ကြဲလေသော် အတောင်လေးဆယ်ရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။

ယသဝတီမည်သောပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူ၏၊ အကုဋေအရာမကသော လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ အကျွတ် တရားရ၏၊အစည်းအဝေး ၃-ပါးတွင် ပဌမ၌ အကုဋေတရာ၊ ဒုတိယ၌ အကုဋေကိုးဆယ်၊ တတိယ၌ အကုဋေရှစ်ဆယ်ကုန်သော ရဟန္တာတို့ အစည်းအဝေးဖြစ်ကုန်၏၊ဗြဟ္မဒေဝနှင့်ဥဒယကား- လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံ တပည့်သားအကြီးတည်း၊သုမင်္ဂလအရှင်ကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ ဖုဿာနှင့် သုဒတ္တာကား - တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ သာဝကနှင့် အသောကကား- သီတင်းသည်အကြီး အလုပ်အကျွေးတည်း၊ ကိသ ဂေါတမီနှင့် ဥပသေနာကား - သီတင်းသည်မ အလုပ်အကျွေးတည်း၊ အရပ်တော်ကား- အတောင်ခြောက်ဆယ်၊ အသက်တော်ကား- အနှစ် တသိန်းတည်း။

ထိုအခါ ရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်ကား စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီး စွာသော သုဇာတအမည်ရှိသောမင်းဖြစ်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ တန်ခိုး ကြီးသောအဖြစ်သို့ရောက်၍ ဘုရားဖြစ်သည် ဟုကြား၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ် သော ထင်ရှားပန်း,ပဒုမာပန်း,ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ကိုဆောင်ချေ၍

ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ ကြွတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်၍ ကောင်းကင်၌ ဗိတာန်ဖြစ်၍ တည်၏၊ တိဿမြတ်စွာဘုရားလည်း အလောင်းတော်ရသေ့ကို“ဤကမ္ဘာမှသည် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာအထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဗျာဒိတ်ကြားပေ၏။

၁၇–ဖုဿဘုရား

တိဿဘုရားနောက်၌ ဖုဿဘုရားဖြစ်၏၊ပြည်ကား- ကာသိမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား - ဇယသေနမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-သိရိမာမိဖုရားတည်း၊ ဖုဿဘုရားအလောင်းကိုဘွား၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်ပြည်ကိုနှင်းသဖြင့် ရမ္မထ,ပက္ခိဟံသ,သုဝဏ္ဏအမည်ရှိသော ပြာသာဒ် ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ မြောက်သားတော် ကိသဂေါတမီနှင့် အနှစ်တသောင်း မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ သားသော် အာနန္ဒာကို ဘွားသည့်ညဉ့်တွင် ဆင်စီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ အကုဋေမျှသော လူပိုလ်ခြေလိုက်၍ရဟန်းပြုလေ၏၊ဗြဟ္မာကပ်လှူသောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ဆယ်လဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူ၍အထွက်တွင် သာလမည်သော နိဂုံး၌ သူဌေးသမီးလှူလိုက်သော နို့ယနာကို ဘုဉ်းပေး၍ ယင်းတိုက်တော၌ နေ့အဘို့နေ၍ ညချမ်းသောအခါ ဗောဓိပင်သို့တက်လေသော် မထင်ရှားသော လုလင်လှူသော ရှစ်ဆုပ်သောမြက်ကို သျှိသျှားပင်အောက်၌ ကြဲလေသော် သုံးဆယ့်ရှစ်တောင်ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုရွှေပလ္လင်ထက်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

သံဃဿမည်သော နိဂုံး၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူ၏၊အကုဋေတသိန်းသောလူ,နတ်,ဗြဟ္မာတို့သည်အကျွတ်တရားရကုန်၏၊အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ခြောက်သန်း၊ဒုတိယ၌ငါးသန်း၊တတိယ၌သုံးသန်း,နှစ်သိန်းသော ရဟန္တာတို့သည် အစည်းအဝေးဖြစ်ကုန်၏၊ သုရက္ခိတနှင့် ဓမ္မသေနကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ တပည့်သားအကြီးတည်း၊ အရှင်သဘိယကား-အလုပ် အကျွေးတည်း၊ စာလာနှင့် ဥပစာလာကား- တပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား-ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်၊ အသက်တော်ကား-ကိုးသောင်းတည်း။

ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းကား-ဝိဇိတာဝီအမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားဟောတော်မူသော တရားကိုကြား၍ မြတ်သောမင်း၏အဖြစ်ကိုစွန့်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို တတ်အောင်သင်၏၊ သီလပါရမီကိုဖြည့်၏၊ လူတို့အားတရားမပြတ်ဟောပေ၏၊ ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလည်း ငါတို့ဘုရားအလောင်းကို "နောင်သောအခါ ဂေါတမဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ငါတို့ဘုရားအလောင်းလည်း ရဟန်းအဖြစ်မှစ၍တွေ့သော် ဖြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ဖုဿမြတ်စွာဘုရားအသက်တော် ကိုးသောင်းပြည့်၍ ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူ၏။

၁၈—ဝိပဿီဘုရား

ဖုဿဘုရား လွန်ပြီးသောနောက် ၅၉ကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာအထက် သာရကပ်၌ ဝိပဿီဘုရားတဆူဖြစ်တော်မူ၏၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော ပြည်ကား-ဗန္ဓုမတီတည်း၊ခမည်းတော်ကား-ဗန္ဓုမမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား- ဗန္ဓုမတီ မိဖုရားတည်း၊ ဝိပဿီဘုရားအလောင်းကို ဘွားတော်မူ၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်နန်းကိုနှင်းသဖြင့် နန္ဒ, သိရိမာစသော ပြာသာဒ်ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ သုဒဿီ မိဖုရားနှင့်မောင်းမနှစ်ထောင်ရံလျက် အနှစ်ရှစ်သောင်း မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီး၍ သားတော်သမဝတ္တက္ခန္ဓကို ဘွားသည်တွင် ရထားစီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော လူများလည်းလိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏၊ဖြဟ္မာကပ်လှူသောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ဆယ်လဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူ၍အထွက်တွင် သုဒဿန သူဌေးသမီး လှူအပ်သော နို့ယနာကို ရွှေခွက်နှင့်တကွခံတော်မူ၍ ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့နေ၍ ညချမ်း၌ ဗောဓိပင်သို့တက်လေသော် သုစိတ္တာမည်သော ဥယျာဉ်စောင့်လုလင် လှူသော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုခံ၍ သခွတ်ပင်ရင်း၌ ခင်းကြဲလျှင် ငါးဆယ့်သုံးတောင်ရှိသောရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုရွှေပလ္လင်ထက်၌ နေ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

ဗန္ဓုမတီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူ၏၊ အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ ရဟန္တာ ၆-သန်း, ၈-သိန်း၊ ဒုတိယတသိန်း၊ တတိယရှစ်သောင်း ရဟန္တာ

အစည်းအဝေးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ အရှင်ခဏ္ဍကား-လက်ျာရံ အကြီးတည်း၊ အရှင်တိဿကား-လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊ အသောကကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ စန္ဒာနှင့် စန္ဒမိတ္တာကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံတပည့် သမီးအကြီးတည်း၊ ပုဏ္ဏနှင့် သုမိတ္တကား- သီတင်းသည်အကြီးတည်း၊ နာဂါနှင့် ဥပ္ပလာကား-သီတင်းသည်မ အကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား- အတောင် ၅၈ဆယ်၊ အရောင်တော်ကား- အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်တော်မှ ထက်ဝန်းကျင်သို့ ခုနစ်ယူဇနာ တိုင်အောင်ထွန်း၏၊ အသက်တော်ကား-၅၈သောင်းတည်း။

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကား အတုလမည်သောနဂါးမင်းဖြစ်၍ ရတနာခုနစ်ပါးအတိစီအပ်သော ရွှေအင်းပျဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားအားလှူ၏၊ ဝိပဿီဘုရားလည်း ထိုအတုလ နဂါးမင်းအား "ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ ထက်၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ အသက်တော်၅၈သောင်းပြည့်လျှင် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် သုမိတ္တာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ဓာတ်တော်ကို၌ာပနာ၍ ခုနစ်ယူဇနာရှိသောစေတီတည်၍ လူ,နတ်တို့ ကိုးကွယ်ကုန်၏။

၁၉–သိခီဘုရား

ဝိပဿီဘုရား လွန်တော်မူသောနောက် ငါးဆယ့်ကိုးကမ္ဘာလုံး ဘုရားမဖြစ်ဘဲသုဉ်းပြီး၍ ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ရေသော် သုံးဆယ့်တကမ္ဘာမြောက်သောမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ သိခီ,ဝေဿဘူ-ဘုရားနှစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ၏၊ သိခီဘုရားဖြစ်သော ပြည်ကား-အရုဏဝတီတည်း၊ ခမည်းတော်ကား-အရုဏဝါမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-ပဘာဝတီမိဖုရားတည်း၊ သိခီဘုရားလောင်းကို နာသပါရဟူသော ဥယျာဉ်တော်၌ ဘွားတော်မူ၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်ကပြည်ကိုနှင်း၍ သုစန္ဒာ,သိရိဝါဟနစသောပြာသာဒ်ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ဝိသံမိတ္တာမည်သော မြောက်သားတော် မိဖုရားနှင့်တကွ မောင်းမရှစ်သောင်း လေးထောင် ရံလျက်အနှစ်ခုနစ်ထောင် မင်း၏စည်းစိမ်ကိုခံစားပြီးမှ သားတော်အတုလကိုဘွားသည့်ညဉ့် ဆင်စီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ ဗိုလ်ခြေခုနစ်ထောင်လိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏၊ပြဟ္မာကပ်လှူသော သက်န်းကိုဝတ်၍ ဆယ်လတိုင်တိုင်ဒုက္ကရစရိယာကျင့်ပြီးသော် အထွက်နေ့တွင်သုဒဿနနိဂုံး၌ ပိယ

ဒဿီသူဌေးသမီးလှူသော နို့ဃနာကိုဘုဉ်းပေး၍ ရှားတော၌နေ့အဘို နေပြီး၍ ညချမ်းသောအခါ ဗောဓိပင်သို့သွားလေသော် အနောမဒဿီမည်သော မြက်ရိတ်လုလင်လှူသော နေဇာမြက်ဆုပ်ကို ပုဏ္ဏရိက်ပင်ရင်း၌ ခင်းကြဲတော်မူလျှင် နှစ်ဆယ့်လေးတောင်သော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌နေတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

အရုဏာဝတီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူ၏၊ တပည့်အစည်းအဝေးသုံးပါးတွင် ပဌမ၌ရဟန္တာတသိန်း၊ ဒုတိယ၌ရှစ်သောင်း၊ တတိယ၌ခုနစ်သောင်း ရဟန္တာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ အဘိဘူနှင့် သမ္ဘဝကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံတပည့်အကြီးတည်း၊ ခေမင်္ကရအရှင်ကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ သခိလာနှင့် ပဒုမာကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံတပည့်သမီးအကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား-အတောင် ခုနစ်ဆယ်၊ အရောင်တော်ကား-နေ့,ညဥ့်မပြတ်ကိုယ်တော်မှ ထက်ဝန်းကျင်၃-ယူဇနာတိုင်တိုင် နှံ့၍တည်၏၊ အသက်တော်ကား-ခုနစ်သောင်းတည်း။

ထိုအခါ ငါတို့အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကား အရိန္ဒမမည်သောမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား သက်နိုးစုံနှင့်တကွသောအလှူကြီးကိုဖြစ်စေ၍ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောဆင်ရတနာကိုလှူ၍ ထိုဆင်၏အဘိုး အတိုင်းအရှည်ဖြင့်ကျိုက်ျဘဏ္ဍာကိုလှူ၏၊ သိခီမြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုအလောင်းတော်အရိန္ဒမမင်းကို "သင်ဒါယကာသည် ဤကမ္ဘာမှ သုံးဆယ့်တကမ္ဘာအထက်၌ ဘုရားဂေါတမ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ သီလဝတီမည်သောပြည်၏အနီး အသမာရုံ၌ နိဗ္ဗာန်ဝင်တော်မူ၏၊ ဓာတ်တော်ကို ဌာပနာ၍ သုံးယူဇနာရှိသောစေတီတည်၏။

၂၀–ဝေဿဘူဘုရား

သိခီဘုရားလွန်ပြီးသော် ဝေဿဘူဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ဖြစ်တော်မူသောပြည်ကား-အနောမ အမည်ရှိ၏၊ ခမည်တော်ကား-သုပ္ပတိတမည်သောမင်းတည်း၊ မယ်တော်ကား-ယသဝတီအမည်ရှိ၏၊ အနုပမာ

မည်သောဥယျာဉ်တွင် ဝေဿဘူဘုရားလောင်းကိုဘွားတော်မူ၏၊ဘွား၍အရွယ်ရောက်လျှင်ခမည်းတော်ကပြည်ကိုနှင်း၍ရုစိ,သုရုစိ,ရတိဝဍ္ဎန ဟူသော ရွှေနန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်၌ သုစိတ္တာမိဖုရားနှင့် မောင်းမ သုံးသောင်းရံလျက် အနှစ်ခြောက်ထောင် မင်းစည်းစိမ်ကိုခံစားပြီးမှ သားတော်သုပ္ပဗုဒ္ဓကိုဘွားသောညဉ့်တွင် ရွှေထမ်းစင်စီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ သုံးသောင်းခြောက်ထောင်သော လူများတို့သည် လိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊မြဟ္မာကပ်လှူသော ကြာသက်နှန်းကိုဝတ်၍ ခြောက်လ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူ၏၊ ဒုက္ကရစရိယာအထွက်၌သုစိတ္တာမည်သော နိဂုံး၌ သိရိဝဍ္ဍနာသူဌေးသမီးလှူသော နို့ဃနာကို ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံ၍ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် အင်ကြင်းတော၌နေ့အဘို့နေ၍ညချမ်းသော်ဗောဓိ သို့သွားသောအခါ တိတ္တိမည်သော နဂါးလုလင်လှူသော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုအင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ကြဲတော်မူလျှင် အတောင်လေးဆယ်ရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုရွှေပလ္လင်ထက်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

အနုပမာမည်သောပြည်၏အနီး၌ အနုပမာမည်သောဥယျာဉ်တွင် ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူ၏၊ အကုဋ္ဌေရှစ်သောင်းသော လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် အကျွတ်တရားရကုန်၏၊ တပည့်အစည်းအဝေးသုံးပါး တွင် ပဌမအစည်းအဝေး၌ ရှစ်သောင်း၊ ဒုတိယ၌ ခုနစ်သောင်း၊ တတိယ၌ခြောက်သောင်း ရဟန္တာအစည်းအဝေးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ အရှင်သောဏကား-လက်ျာရံ, ဥတ္တရကား-လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကအကြီး တည်း၊အရှင်ဥပသန္တကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊ရာမာ,သုရာမာကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံတပည့်သမီးအကြီးတည်း၊သောတ္ထိကနှင့် ရမ္ဘကား-ဒါယကာ-သီတင်းဦးအကြီးတည်း၊ ဂေါတမီနှင့် သိရိမာကား-ဒါယကာ မိန်းမသီတင်းဦး အကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား-အတောင်ခြောက် ဆယ်တည်း၊ အသက်တော်ကား-အနှစ်ခြောက်သောင်းတည်း။

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် သုဒဿန အမည်ရှိ သောမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်အား သင်္ကန်းစုံနှင့်တကွ အလှူကြီးကိုပေး၍ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ ဝေဿဘူမြတ် စွာဘုရားလည်း အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်ရဟန်းကို "ဤကမ္ဘာ

မှသည် သုံးဆယ့်တကမ္ဘာအထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’’ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ဘုရားအလောင်းသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် ဖြုဟ္မာပြည်၌ဖြစ်လေ၏၊ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား အသက်တော် ခြောက်သောင်းပြည့်သော် ဝဿဘာတိမည်သော ပြည်၏အနီး မေခါရာမဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏၊ ဓာတ်တော်ကို ဌာပနာ၍ စေတီအမြင့်အတောင်-တထောင်တည်လေ၏။

၂၁—ကကုသန်ဘုရား

ဝေဿဘူဘုရား လွန်တော်မူသောနောက် နှစ်ဆယ့်ကိုးကမ္ဘာလုံး အလျဉ်းဘုရားမဖြစ်သုဉ်းပြီး၍ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ ကကုသန်, ကောဏာဂုံ, ကဿပ, ဂေါတမ လေးဆူဖြစ်ပြီး၍ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားဖြစ်တော်မူလတ္တံ့၊ ဤသို့ဘုရားငါးဆူတို့၏ ဖြစ်ရာဖြစ်သောကြောင့် ဘဒ္ဒကပ်မည်သတည်း၊ ကပ်အပြားကား-၁-အာယုကပ်, ၂-အန္တရကပ်, ၃-အသင်္ချေယျကပ်, ၄-မဟာကပ်-ဟူ၍ လေးပါးဖြစ်သတည်း၊ ထိုလေးပါးတို့တွင်—

၁။ အသက်တဆယ်တမ်း, နှစ်ဆယ်တမ်း(လ)ကိုးဆယ်တမ်း, တရာတမ်း, ဟရာ့တဆယ်တမ်း, တရာ့နှစ်ဆယ်တမ်း, (လ)တရာ့ကိုးဆယ်တမ်း,နှစ်ရာတမ်း(လ)ကထာနတမ်း, မဟာကထာနတမ်း, အသင်္ချေယျတမ်း၊ ဤသို့အသက်နေသော ကာလကိုမှတ်၍ သမုတ်အပ်သော ကာလသည် **အာယုကပ်**မည်၏။

၂။ အန္တရကပ်ဟူသည်ကား-တဆယ်တမ်းမှစ၍ အစဉ်အတိုင်း အသင်္ချေယျတမ်းတိုင်အောင်တက်ပြီး၍ အသင်္ချေယျတမ်းမှသည် အစဉ်အတိုင်း တဆယ်တမ်းတိုင်အောင် ယုတ်၍ အသက်နေသော ကာလသည် **အန္တရကပ်**မည်၏။

၃။ ဤအန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးသည်ကား- အသင်္ချေယျကပ်မည်၏၊ တနည်းလည်း-အန္တရကပ် နှစ်ဆယ်သည် **အသင်္ချေယျကပ်** မည်၏-ဟူ၍လည်းဆို၏၊ အသင်္ချေယျကပ်

သည်ကား-သံဝဋ္ဋအသင်္ချေယျကပ်, သံဝဋ္ဋဋ္ဌာယီအသင်္ချေယျကပ်, ဝိဝဋ္ဋအသင်္ချေယျကပ်, ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီ အသင်္ချေယျကပ်-ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

(က) ကမ္ဘာပျက် မိုဃ်းရွာသည်မှစ၍ နေခုနစ်စင်းပေါ်သဖြင့် မီးလောင်၍ မီလျှံစဲသည်တိုင်အောင် အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်နှင့် မျှသော ကာလသည် သံဝဋ္ဋအသင်္ချေယျကပ်မည်၏။

(ခ) မီးလျှံစဲသည်မှစ၍တဘန်ကမ္ဘာပြုမိုဃ်းရွာသည်တိုင်အောင် ပျက်၍ ဟင်းလင်းဖြစ်၍ အန္တရကပ်ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်နှင့် အမျှတည်သော ကာလသည် သံဝဋ္ဋဋ္ဌာယီ အသင်္ချေယျကပ်မည်၏။

(ဂ) ကမ္ဘာပြုမိုဃ်းရွာသည်မှစ၍ မြင်းမိုရ်,မြေ,တောင်, နေ,လ, နက္ခတ်တာရာ ပေါ်သည်တိုင်အောင် အန္တရကပ်ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်နှင့်မျှသော ကာလသည် ဝိဝဋ္ဋအသင်္ချေယျကပ်မည်၏။

(ဃ) မြင်းမိုရ်,နေ,လ,နက္ခတ်တာရာပေါ်သည်မှစ၍တဘန်ကမ္ဘာပျက်မိုဃ်းရွာသည်တိုင်အောင် အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်နှင့်မျှသော လူနေဖြစ်သော ကာလသည် ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီ အသင်္ချေယျကပ်မည်၏။

၄။ ဤအသင်္ချေယျ ကပ်လေးပါးကို ပေါင်း၍ မဟာကပ် ဆိုသတည်း။

ဤဘဒ္ဒကပ်ထက်၌ အန္တရကပ် ခုနစ်ကပ်နှင့် အခွဲတွင် ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ဖြစ်တော်မူသောပြည်ကား-ခေမာ အမည်ရှိ၏၊ ခမည်းတော်ကား - အဂ္ဂိဒတ္တပုဏ္ဏားတည်း၊ မယ်တော်ကား-ဝိသာခါအမည်ရှိသောပုဏ္ဏေးမတည်း၊ခေမာဝတီအမည်ရှိသောပြည်၏အနီး ဥယျာဉ်တော်တွင် ဘုရားအလောင်းကို ဘွားတော်မူ၏၊ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်ကပြည်ကိုနှင်း၍ ကာမ, ကာမဝဏ္ဏ, ကာမသုဒ္ဓိ-ဟု သမုတ်အပ်သော ပြာသာဒ်ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ ရောစိနီအမည်ရှိသော မြောက်သားတော်ပုဏ္ဏေးမ မိဖုရားနှင့် ပုဏ္ဏေးမ

အပေါင်းသုံးသောင်းခြံရံလျက် အနှစ်လေးသောင်း ပတ်လုံး ကာမ စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ သားတော်ဥတ္တရာကို ဘွားသည့် ညဥ့်တွင် ရထားစီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ လူများလိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏၊ မြဟ္မာကပ်လှူသော ကြာသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ဆယ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၏။

အထွက်နေ့တွင် သုစန္ဒရမည်သော နိဂုံး၌ ဝိသရီမည်သော သူဌေး သမီးလှူလိုက်သော နို့ဃနာကိုဘုဉ်းပေး၍ အိမ်ဆီးတောတွင် နေ့အဘို့ နေ၍ ညချမ်းသောအခါ ဗောဓိချာသို့သွားလေသော် သုဘဒ္ဒာမည် သော မြက်ရိတ်လုလင် လှူလိုက်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုခံ၍ ကုတ်ကိုပင်ရင်း၌ ခင်းကြဲတော်မူလျှင် အတောင်လေးဆယ်အလျား,အနံ ရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုရွှေပလ္လင်ထက်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ပဏ္ဍိလမည်သောပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားဟော တော်မူ၏၊ အကုဋေ လေးသောင်းမျှသော လူ့နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် အကျွတ်တရား ရကြကုန်၏၊လေးသောင်းကုန်သော ရဟန္တာအစည်း အဝေးတို့သည် တကြိမ်သာဖြစ်ကုန်၏၊ ဝိဓုရနှင့် သဉ္ဇီဝကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံအကြီးတည်း၊ဗုဒ္ဓိဇအရှင်ကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊သာမာ နှင့်ရမ္မာကား-လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံတပည့် သမီးအကြီးတည်း၊အစ္စုတနှင့် သုမနကား-ဒါယကာသီတင်းဦး အကြီးတည်း၊ နန္ဒာနှင့်သုနန္ဒာကား- ဒါယိကာမသီတင်းဦးအကြီးတည်း၊အရပ်တော်ကား-အတောင်လေးဆယ် တည်း၊ အရောင်တော်ကား- အခါခပ်သိမ်း ၁၂-ယူဇနာ ထွန်း၏၊ အသက်တော်ကား-လေးသောင်းတည်း။

ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကား ခေမာမည်သောပြည်၌ ခေမာအမည်ရှိသောမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား သပိတ်, သင်္ကန်းနှင့်တကွဖြစ်သော အလှူကြီးကိုလည်း၊ မျက်စဉ်း အစ ရှိသော ဆေးတို့ကိုလည်း လှူ၍ တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရ၍ ပြည်ကိုစွန့်၍ ဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြုတော်မူ၏၊ ကကုသန်ဘုရားလည်း "သင်ချစ်သားသည် ဤကမ္ဘာထက် ကဿပဘုရားနောက်၌ ဂေါတမ မည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားလည်း အသက်တော်လေးသောင်းပြည့်ခဲ့သော် ခေမာ

ရာမကျောင်းတော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်ကို တထောင်မျှလောက်သော စေတီတည်လေ၏။

၂၂–ကောဏာဂုံဘုရား

ကကုသန်ဘုရား လွန်တော်မူသည့်နောက် ဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာဦးမှ သည် အန္တရကပ်ရှစ်ကပ်နှင့်အခွဲရောက်သောအခါ လူတို့အသက် သုံးသောင်းနေသောကာလ၌ ကောဏာဂုံဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဖြစ် တော်မူသောပြည်ကား - သောဘဝတီအမည်ရှိ၏၊ ခမည်းတော်ကား- ယညဒတ္တအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားတည်း၊ မယ်တော်ကား- ဉတ္တရာအမည် ရှိသောပုဏ္ဏေးမတည်း၊သောဘဝတီမည်သော ဉယျာဉ်တော်၌ ကော- ဏာဂုံဘုရားလောင်းကို ဘွားတော်မူ၏၊ တုသိတ,သန္တုသိတ,သန္တုဋ္ဌ, အမည်ရှိသော ရွှေနန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်၌ ရုစိဂတ္တာ အမည်ရှိသော မြောက်သားတော် မိဖုရားနှင့်တကွ ပုဏ္ဏေးမပေါင်း ခြောက်သောင်း, လေးထောင်ခြီရံလျက် အနှစ်သုံးထောင်ပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် ကိုခံစားတော်မူ၍ သားတော်သတ္တဝါဟကိုဘွားသည့်ညဉ့်တွင် ဆင်စီး၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသို့လိုက်၍ ပုဏ္ဏားသုံးသောင်း တို့သည် ရဟန်းပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်း သုံးသောင်း ခြံရံလျက် ခြောက်လဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ အဂ္ဂိသေန ပုဏ္ဏား၏သမီးလှူသော ဃနာကို ဘုဉ်းပေး၍ ရွာတော၌နေ၍ ညချမ်းသောအခါ တိန္ဒုက အမည်ရှိသော လယ်စောင့်သည် လှူအပ်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ရေသဖန်းပင် ရင်း၌ ခင်းကြဲတော်မူလျှင် အတောင်သုံးဆယ်အလျား,အနံ ရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ထိုရွှေပလ္လင်ထက်၌ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၏၊ သဟံပတိပြဟ္မာ တောင်းပန်သဖြင့် သုဒဿနမည်သော ပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ မဓ္မစကြာတရား ဟောတော်မူ၏၊ အကုဋေမျှလောက် သော လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် အကျွတ်တရားရကုန်၏၊သုံးသောင်းကုန် သော တပည့်ရဟန္တာအစည်းအဝေးတို့သည် တကြိမ်သာဖြစ်ကုန်၏၊ ဘိယောသနှင့်ဉတ္တရကား-အဂ္ဂသာဝက အကြီးတည်း၊ ရှင်သောတ္ထိဇ ကား- အလုပ်အကျွေးတည်း၊ သုမုဒ္ဒါနှင့်ဉတ္တရာကား - တပည့်သမီး

အကြီးတည်း၊ ဥဂ္ဂနှင့် သောမဒေဝကား-ဒါယကာ သီတင်းဦးအကြီးတည်း၊ သီလဝါနှင့်သာမာကား- သီတင်းသည်မအကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား-အတောင်သုံးဆယ်၊ အသက်တော်ကား- သုံးသောင်းတည်း။

ထိုအခါ ရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကား ထိုသောဘဝတီပြည်၌ ပဗ္ဗတမည်သော မင်းဖြစ်၍အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့သွား၍ တရားတော်ကိုနာ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကိုပင့်ဘိတ်၍ ကြီးစွာသောအလှူကြီးကိုပေး၍ ပဋ္ဋုဏ္ဏတိုင်း၌ဖြစ်သောပုဆိုး, စီနကတိုင်း၌ဖြစ်သောပုဆိုး, ပိုးချည်ပုဆိုး,ကမ္ဗလာဘဲ့ဖြူပုဆိုးတို့ကိုဂုဏ်း,ရွှေပြားဖြင့်ပြီးသော ကုက္ကား,တံခွန်ကိုင်း လှူ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြုလေ၏၊ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားလည်း ရှင်ဂေါတမအလောင်းကို "သင်သည် ဤကမ္ဘာထက် ကဿပဘုရား ဖြစ်တော်မူသောနောက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသောဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားလည်း အသက်တော်သုံးသောင်းစေ့ခဲ့သော် ပဗ္ဗတာရုံကျောင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်ကိုဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌စေတီထောင်,သောင်းတည်၍ ကိုးကွယ်လေကုန်၏။

၂၃–ကဿပဘုရား

ကောဏာဂုံဘုရားလွန်ပြီးသော် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာဦးမှ အန္တရကပ်ကိုးကပ်နှင့် အခွဲရောက်လတ်သော် လူတို့အသက် နှစ်သောင်းနေသောကာလ၌ ကဿပဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားဖြစ်တော်မူသောပြည်ကား-ဗာရာဏသီမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား - ဗြဟ္မဒတ္တပုဏ္ဏားတည်း၊မယ်တော်ကား-ဓနဝတီအမည်ရှိသောပုဏ္ဏေးမတည်း၊ ကဿပဘုရားလောင်းဘွား၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ဟံသ, ယသ, သိရိနန္ဒအမည်ရှိသောပြာသာဒ်ရွှေနန်းသုံးဆောင်၌ သုနန္ဒာမြောက်သားတော်ပုဏ္ဏေးမအမှူးရှိသော ပုဏ္ဏေးမအပေါင်း ရှစ်သောင်း,လေးထောင်ရံလျက်အနှစ်နှစ်ထောင်ပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကိုခံစားပြီး၍ သားတော် ဝိဇိတသေနကို ဘွားသည့်ညဉ့်တွင် ပြာသာဒ်စီးလျက် တောထွက်တော်မူ၏၊ အကုဋေမျှလောက်သောသူတို့သည် လိုက်၍ ရဟန်းပြု

လေကုန်၏၊ ပြဟ္မာကပ်လှူသော ကြာသက်နံ့ကိုဝတ်၍ ခုနစ်ရက်ဒုက္ကရ စရိယာကျင့်တော်မူ၍ အထွက်နေ့၌ မြောက်သားတော် သုနန္ဒာမိဖုရား လှူလိုက်သော နို့ဃနာကို ဘုဉ်းပေး၍ ရှားတောဝယ် နေ့အဘို့နေပြီး သော် ညချမ်းသောအခါ၌ ဗောဓိပင်သို့သွားလေသောအခါ အသောက မည်သော မြက်ရိတ်လုလင် လှူလိုက်သော နေဇာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကို ပဒ္ဒောင်ပင်ရင်း၌ ခင်းကြဲတော်မူလျှင် အတောင်နှစ်ဆယ် အလျား, အနံရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

သဟံပတိပြဟ္မာ တောင်းပန်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်အနီး မိဂဒါ ဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အကုဋေ နှစ်သောင်း မျှလောက်သော လူ နတ် ပြဟ္မာတို့သည် ကျွတ်ကုန်၏၊ နှစ်သောင်း သောတပည့် ရဟန္တာ အစည်းအဝေးတို့သည် တကြိမ်သာဖြစ်၏၊တိဿ နှင့် ဘာရဒွါဇကား—လက်ျာရံ,လက်ဝဲရံ အကြီးတည်း၊ အရှင်သဗ္ဗ မိတ္တကား-အလုပ်အကျွေးတည်း၊အနုဠာနှင့်ဥရုဝေဠာကား-လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ တပည့်သမီး အကြီးတည်း၊ သုမလနှင့် ယဋိကာရကား ဒါယကာသီတင်းဦး အကြီးတည်း၊ ဝိဇိတသေနာနှင့် ဘဒြာကား— ဒါယိကာမ သီတင်းဦးအကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား— အတောင်နှစ် ဆယ်၊ အသက်တော်ကား—နှစ်သောင်းတည်း။

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကား ဇောတိပါလ အ မည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌အပြီးသို့ရောက်၏၊မြေ၌ရင်း,ကောင်းကင်၌ရင်း ကျော်စောထင်ရှား၏၊ သီတင်းဦးအကြီးဖြစ် သော အိုးထိန်းသည် ယဋိကာရနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၏၊ ထိုယဋိကာ ရနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ရောက်၍ တရားစကားကိုကြား၍ ဃ ရာဝါသ၌ အပြစ်ကိုမြင်သဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုစွန့်၍ တောထွက်၍ ရဟန်းပြု၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို တတ်အောင်သင်၏၊ဝတ်ကြီး,ဝတ်ငယ်နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကို တင့်တယ်စေ၏၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလည်း အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ကို "ဤကမ္ဘာ ထက် ငါဖြစ်သော အန္တရကပ်၏ နောက်ဖြစ်သော အန္တရကပ်ထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူ၏၊

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလည်း အသက်တော် နှစ်သောင်း ပြည့်သော် ပဗ္ဗတာရာမကျောင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏၊ ဓာတ်တော်ကို တယူဇနာ အမြင့်ရှိသော စေတီ၌ ကိုးကွယ်လေကုန်၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားနောက် ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားမှစ၍ ကဿပမြတ်စွာဘုရားတိုင်အောင် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းတွင်း၌ဖြစ်ကုန်သောနှစ်ကျိပ်သုံးဆူကုန်သောဘုရားရှင်တို့၏အထံ၌ ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ပါရမီကိုဖြည့်၍ ဘုရားဆုကို တောင်းသဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ငါတို့အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်သည် ဗျာဒိတ်ရသည်ကို ဆိုသောစကားတည်း။]

၇။ နိယတဗျာဒိတ်ရပြီးပါရမီဖြည့်ရသော ဇာတ်တော်စဉ်ကိုပြခြင်း

ပါရမီဆယ်ပါး-အပြားသုံးဆယ်

ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏နောက်အတို့၌ကား အရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကိုထား၍ တပါးသော ဘုရားဖြစ်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ ဤသို့ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော် သည် သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍—

မနုဿတ္တံ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ဟေတု သတ္ထာရဒဿနံ။
ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဂုဏသမ္ပတ္တိ၊ အဓိကာရော စ ဆန္ဒတာ။
အဋ္ဌဓမ္မသမောဓာနာ၊ အဘိနီဟာရော သမိဇ္ဈတိ။ ။

မနုဿတ္တံ၊ လူ၏အဖြစ်ငင်း။ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ပုရိသလိင်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း ငင်း။ ဟေတု၊ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းငင်း။ သတ္ထာရဒဿနံ၊ ဘုရား ကို ဖူးတွေ့ရခြင်းငင်း။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကိုရခြင်းငင်း။ ဂုဏ-သမ္ပတ္တိ၊ များစွာန်အဘိညာဉ်စသောဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံခြင်းငင်း။ အဓိ-ကာရော စ၊ ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံးဖြင့် ကုသိုလ်ကိုပြုခြင်းငင်း။ ဆန္ဒတာ၊ ဘုရား အဖြစ်၌ ပြင်းသောအလိုဆန္ဒရှိသောအဖြစ်ငင်း။ ဣမေ အဋ္ဌ ဓမ္မသမော ဓာနာ၊ ဤရှစ်ပါးသော တရားတို့ကို ပေါင်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ အဘိ နီဟာရော၊ ဘုရားဆုကို တောင်းသည်ရှိသော်။ သမိဇ္ဈတိ၊ ပြည့်စုံ၏။

ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ မနုဿတ္တအစရှိသော အကြောင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ "ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကြားအပ်သော နိယတဗျာဒိတ်ကိုရပြီးသည်ဖြစ်၍ နောက်ကောဏ္ဍညအစ ရှိကုန်သော နှစ်ကျိပ်သုံးဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌လည်း အစဉ်အတိုင်း နိယတဗျာဒိတ်ခံခဲ့၍ နိယတဗျာဒိတ်ကို ရခြင်းကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ မဖြစ်ခြင်းအစရှိသော အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသော တဆယ့်ရှစ်ပါးသောအကျိုးတို့ကိုရသဖြင့် ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတို့ကို ထိုမှ,ဤမှဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဒါနပါရမီအစရှိသော ဆယ်ပါးသောတရားတို့ကိုမြင်သဖြင့် ထိုတရားတို့ကိုလုံ့လအားထုတ် ဖြည့်ကျင့်လျက် ဝေဿန္တရာကိုယ်တော်၏ အဖြစ်တိုင်အောင်လာသော ဘုရားလောင်းအားဖြည့်အပ်သော ပါရမီတော်သည် အယုတ်, အလတ်, အမြတ်အားဖြင့် ဒသပါရမီ, ဒသဥပပါရမီ, ဒသပရမတ္ထပါရမီ-ဟူ၍ သုံးဆယ်အပြားရှိ၏၊ ထိုပါရမီတို့တွင်—

၁။ အပဖြစ်သော ဥစ္စာဘဏ္ဍာကိုစွန့်၍ ပါရမီကိုဖြည့်ခြင်းသည် **ဒသပါရမီမည်၏။**

၂။ မျက်စိ,နား,နှာခေါင်း-အစရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါကို လှီးဖြတ်၍ ဖြည့်အပ်သောပါရမီသည် **ဒသဥပပါရမီမည်၏။**

၃။ ကိုယ်တော်၏အသက်ကိုပင်စွန့်၍ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီသည် **ဒသပရမတ္ထပါရမီမည်၏။**

တနည်းလည်း—

၁။ သုမေဓာအလောင်းတော်ဖြစ်သည်မှစ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတု နတ်သားဖြစ်သည်တိုင်အောင် ဖြည့်အပ်သော ပါရမီသည်**ဒသပါရမီမည်၏။**

၂။ ရှင်သိဒ္ဓတ်ကိုယ်တော်အဖြစ်၌ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီသည် **ဒသဥပပါရမီမည်၏။**

၃။ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူသည်မှ နိဗ္ဗာန်ယူတော်မူသည်တိုင်အောင် ဖြည့်အပ်သော ပါရမီတော်သည်**ဒသပရမတ္ထပါရမီမည်၏။**

ပါရမီဖြည့်ရသောဇာတ်တော်စဉ်

တနည်းလည်း—

၁။ ထိုအဝီစိငရဲ၌ .မဖြစ်ခြင်းအစရှိသော တဆယ့်ရှစ်ပါးသော အကျိုးတို့ကိုရ၍လာသော ဘုရားလောင်းအား အကတ္တိပုဏ္ဏား,သင်္ခပုဏ္ဏား,ဓနဉ္စယမင်း,မဟာသုဒဿနစကြာမင်း, မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား, နေမိမင်း,စန္ဒကုမာရမင်း, ဝိသယှသူဌေး,သိဝိမင်း, ဝေဿန္တရာအစရှိသော ဤအန္တရကပ်၌ဖြစ်သောဇာတ်တော်တို့၌ ဒါနပါရမီဖြည့်သဖြင့် ဖြည့်အပ်သောပါရမီရှိသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်တို့၏ အတိုင်းအရှည်သည် မရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် (ယုန်ပညာရှိဖြစ်သော အခါ၌"ဆွမ်းအလို့ငှါ ကပ်လာသော ပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် ငါနှင့်တူသောသူမရှိ၊ ဤသို့စွန့်ကြဲခြင်းသည် ငါ့အား ဒါနပါရမီတည်း"ဟု မိမိကိုယ်ကိုစွန့်ကြဲခြင်းကိုပြုသော ဘုရားလောင်းယုန်ပညာရှိ၏ဒါနပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။)

၂။ သီလဝမင်း, စမ္ပေယျနဂါးမင်း,ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း,ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း, ဇယဒိသမင်း၏သား အလီနသတ္တုမင်းသား၊ ဤသို့အစရှိသော ဘဝ၏အဖြစ်၌ သီလပါရမီကိုဖြည့်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်ကို မရေတွက်နိုင်၊ စင်စစ်အားဖြင့် သင်္ခပါလနဂါးမင်းဖြစ်သောအခါ"တံကျင်တို့ဖြင့်ထိုးသော်၎င်း, လှံတို့ဖြင့်ထိုးဆွသော်၎င်း ရွာစားသား၌ အမျက်မထွက်၊ ဤသည်လျှင် သီလပါရမီတည်း"ဟု မိမိကိုယ်အသက်ကိုစွန့်ခြင်းကိုပြုသော ဘုရားလောင်း၏ သီလပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၃။ သောမနဿမင်းသား, ဟတ္ထိပါလမင်းသား, အယောဃရပဏ္ဍိတဖြစ်သော အခါတို့၌ကဲ့သို့ နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်သောကိုယ်တော်၏ အတိုင်းအရှည်သည်မရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် စူဠသုတသောမမင်းဖြစ်သောအခါ၌ "လက်သို့ရောက်ပြီးသော ပြည်ကြီးကို ငြိတွယ်ခြင်းမရှိ၊ ဤသည်ကား ငါ့အား နေက္ခမ္မပါရမီတည်း"ဟု မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်တော်မူသော နေက္ခမ္မပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၄။ ဝိဓုရပညာရှိ, မဟာဂေါဝိန္ဒပညာရှိ, ကုဒါလပညာရှိ, အာရကပညာရှိ, ဗောဓိပရိဗိုဇ်, မဟောသဓပညာရှိ၊ ဤသို့အစရှိသောဇာတ်တို့၌ ပညာပါရမီကိုဖြည့်သကဲ့သို့ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီရှိသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်တို့ကို မရေတွက်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် သတ္တုဘတ္တဇာတ်၌ လာသော သေနကပညာရှိ ဖြစ်သောအခါတို့၌ "ပညာဖြင့်စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပုဏ္ဏားကို ဆင်းရဲမှလွတ်စေ၏၊ ငါ၏ပညာနှင့် တူသောသူမရှိ၊ ဤသည်လျှင် ငါ့အား ပညာပါရမီတည်း"ဟူ၍ သားရေအိတ်၏အတွင်း၌ရှိသော မြွေကိုပြသောဘုရားလောင်း၏ပညာပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၅။ ထို့အတူ ဝီရိယပါရမီကို ဖြည့်သောကိုယ်တော်၏ အဖြစ်တို့ကိုလည်းမရေတွက်နိုင်သည်သာလျှင်ကတည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် မဟာဇနကမင်းဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ "ကမ်းကိုမမြင်ဘဲ သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်၌ ခပ်သိမ်းသောသတ်ဝါသားအပေါင်းတို့သည် သေခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်ပြီးလျက် စိတ်၏ချွတ်ယွင်းခြင်းမရှိ၊ ဤသည်လျှင် ငါ့အားဝီရိယပါရမီတည်း"ဟု သမုဒ္ဒရာကိုကူးသော ဘုရားအလောင်း၏ဝီရိယပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၆။ ခန္တိဝါဒီရသေ့ ဖြစ်သောအခါ၌ "ထက်စွာသော ပုဆိန်ဖြင့်ပေါက်သော ကာသိမင်း၌ အမျက်မထွက်၊ ဤသည်လျှင် ငါ့အား ခန္တီပါရမီတည်း"ဟု စိတ်မရှိသကဲ့သို့ သည်းခံသော ဘုရားလောင်း၏ ခန္တီပါရမီ သည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၇။ မဟာသုတသောမမင်း ဖြစ်သောအခါ၌—သစ္စာစကားကို စောင့်လျက် အသက်တော်ကိုစွန့်၍ တရာ့တယောက်သောမင်းတို့ကို သေဘေးမှလွတ်စေသော ဘုရားလောင်း၏သစ္စာပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၈။ မူဂပက္ခဇာတ်၌—အမိကို မုန်းသောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ အဘကိုမုန်းသောကြောင့်လည်းမဟုတ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်တော်မူလှသောကြောင့် အသက်တော်ကိုစွန့်၍ မအ-သော်လည်း အ-သကဲ့သို့, မဆွံ့သော်လည်း ဆွံ့သကဲ့သို့, နားမပင်းသော်လည်း ပင်းသကဲ့သို့ ဓိဋ္ဌာန်တော်မူသော အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီတော်သည် ပရမတ္ထပါရမီမည်၏။

၉။ ကေရာဇ်မင်းဖြစ်သောကာလ၌- တစုံတယောက်သောသူသည် ဘုရားလောင်းကိုမထိတ်လန့်စေ၊ တစုံတယောက်သောသူအား ဘုရားလောင်းမကြောက်၊ မေတ္တာ၏အစွမ်းဖြင့် တော၌ မွေ့လျော်တော်မူ၏၊ အသက်ကိုမငဲ့မူ၍ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ဘုရားလောင်း၏ မေတ္တာပါရမီတော်သည် ပရမတ္တပါရမီမည်၏။

၁၀။ လောမဟံသဇာတ်၌-သုသာန်တစ၌အိပ်ခြင်းကိုပြု၏၊သင်းချိုင်း၌ရှိသောအရိုးစုကို အနီး၌ထား၍ အိပ်ခြင်းကိုပြု၏၊ ရွာသူသားငယ်တို့သည် ကပ်လာကုန်၍ တပါးမကများသောအရှုပ်ကိုပြုကုန်၏၊ တံတွေးထွေးခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်၎င်း, ပန်းနံ့သာပူဇော်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့်၎င်း ဆင်းရဲ,ချမ်းသာကိုဖြစ်စေကုန်သော ရွာသူသားငယ်အပေါင်းတို့၌ လျစ်လျူရှုသောအဖြစ်ကို မလွန်သောဘုရားလောင်း၏ ဥပေက္ခာပါရမီတော်သည် ပရမတ္တပါရမီမည်၏။

[ဤမျှသောစကားသည်ကား အကျဉ်းသာတည်း၊ အကျယ်အားဖြင့် ဤအနက်ကို စရိယာပိဋကဋ္ဌကထာ၌လာသော နည်းဖြင့်သိအပ်၏၊ ဤအန္တရကပ်၌ ဤမျှဆိုခဲ့ပြီးသောဇာတ်တော်တို့သာလျှင် ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ ဤရေးခဲ့ပြီးသော ဇာတ်တို့နှင့်တကွ ငါးရာ့ငါးဆယ်သော ဇာတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို အဋ္ဌုပ္ပတ္တိတို့ကိုလည်း ထိုထိုသို့သောဇာတ်တို့ကိုမှီ၍ သိအပ်ကုန်၏။]

ဤသို့လျှင် ပါရမီတို့ကိုဖြည့်တော်မူ၍ ဝေဿန္တရာ ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌တည်လျက် ပစ္စယနာဂ ဆင်ဖြူရတနာကိုလှူခြင်း, သတ္တသတက မဟာဒါနကိုဖြစ်စေခြင်း,မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလှူခြင်း,ဇာလီ,ကဏှာဇိန် တို့ကို လှူခြင်း အစရှိသော စိတ်မရှိသောမြေကြီးသည်လျက်လည်း ခုနစ်ကြိမ် လှုပ်ခြင်းကိုပြုခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အလှူကြီးတို့ကို ပေးပြီး၍ ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှစုတေသော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ တပါးသော နတ်တို့ကို ဆယ်ပါးသောအကြောင်းတို့ဖြင့်လွှမ်း၍ လူတို့၏ နှစ်အရေ အတွက်အားဖြင့် အနှစ်ငါးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ,ခြောက်သန်းပတ်လုံး နတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူလေပြီ။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား အရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အန္တရကပ်တွင် ထိုထိုသော အလောင်းတော်ဇာတ်ဖြစ်၍ ဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတို့၏ အခြင်းအရာကိုဆိုသော စကားအစဉ် တည်း။]

၇။ မဟာသမ္မတမင်းမှ ဆင်းသက်သော မင်းဆက်ကိုပြခြင်း

"ကဿပမြတ်စွာဘုရားနောက်၌ အရှင်ဂေါတမဖြစ်တော်မူ၏"ဟူ ရာ၌-အဘယ်မျှလောက်သောကာလ၌ ဖြစ်သနည်းဟူမူကား—

၁။ အခွဲနှင့်တကွ အန္တရကပ်ကိုးကပ်မြောက်၌ အသက်ဆုတ်၍ နှစ်သောင်းနေသောကာလတွင် ကဿပဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီး၍ ထိုကဿပဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အန္တရကပ်၏ အဆုံး၌အသက် ၁၀-နှစ်တမ်းမှစ၍ တက်ပြန်လတ်သော် ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော အန္တရကပ်တွင် အသက်အသင်္ချေယျနှစ်ပတ်လုံး နေသောကာလ၌လည်း ငါတို့အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် မဟာသမ္မတမင်းဖြစ်၏၊ မဟာသမ္မတမင်း၏သားကား-ရောဇ၊ရောဇသား-ဝရရောဇ၊ဝရရောဇသား - ကလျာဏ၊ ကလျာဏသား-ဝရကလျာဏ၊ သား-ဥပေါသထ၊သား-မန္ဓာတ်၊ သား-ဝရ၊သား-ဥပဝရ၊ သား-စေတိယ၊ သား-မုစလ၊*သား-မဟာမုစလ၊သား-မုစလိန္ဒ၊ သား-သာဂရ၊ သား-သာဂရဒေဝ၊ သား-ဘရတ၊ သား-အင်္ဂီရသ၊ သား-ရုစိ၊ သား-သုရုစိ၊ သား-ပတာပ၊ သား-မဟာပတာပ၊သား-ပနာဒ၊ သား-မဟာပနာဒ၊ သား-သုဒဿန၊သား-မဟာသုဒဿန၊ သား-နေရု၊ သား-မဟာနေရု၊ မဟာနေရု၏သား-အစ္စိမ၊ မဟာသမ္မတမှစ၍ အစ္စိမတိုင်အောင် မဟာသမ္မတမင်း၏ သား, မြေး, မြစ် ဖြစ်ကုန်သော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်သောမင်းတို့သည်အသက်အသင်္ချေနေသောကာလ၌ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကုသဝတီပြည်, ရာဇဂြိုဟ်ပြည်, မိဓိလာပြည်တို့၌ မင်းပြုကုန်၏။

၂။ (နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တွင် အဆုံးဖြစ်သော အစ္စိမ မင်း၏သား အမည်မထင်ရှားသော မင်းတယောက်သည် ကုသဝတီပြည်၌ဖြစ်၏၊ ထိုမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်း

---

* အချို့စာမူ၌ မဟာမုစလမင်းမပါဘဲ ကြွင်းကျန်လျက်ရှိ၏။

ဆက်တို့သည် **တရာတိုင်အောင်ကုသဝတီပြည်၌** ဖြစ်ကုန်၏။

၃။ ထိုတရာသော မင်းဆက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား- **အရိန္ဒမ** မည်၏၊ ထိုအရိန္ဒမမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား- **ငါးကျိပ်ခြောက်ယောက်** တည်း၊ ထိုငါးကျိပ်ခြောက်ယောက်သော မင်းတို့သည် အယုဇ္ဈပုရပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၄။ ထိုငါးကျိပ် ခြောက်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်သော မင်းကား-**ဒုပ္ပသတ** မင်းမည်၏၊ ဒုပ္ပသတမင်း၏ သား,မြေး, မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား **ခြောက်ကျိပ်**တည်း၊ ဤခြောက်ကျိပ်သောမင်းတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။

၅။ ထို ခြောက်ကျိပ်သော မင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ကား **အဇိတဇနမင်း**တည်း၊ ထိုအဇိတဇနမင်း၏သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား **ရှစ်သောင်း,လေးထောင်**တည်း၊ ထိုရှစ်သောင်း,လေးထောင်သော မင်းတို့သည် ကမ္ပိလမည်သော ပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။

၆။ ထိုရှစ်သောင်း,လေးထောင်တို့တွင်အဆုံးစွန်ကား-**ဗြဟ္မဒတ္တ** တည်း၊ ဗြဟ္မဒတ္တမင်း၏သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား **သုံးကျိပ်ခြောက်ယောက်** တည်း၊ ထိုသုံးကျိပ် ခြောက်ယောက်သော မင်းတို့သည် တိတ္တိပုရမည်သောပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၇။ ထိုသုံးကျိပ်ခြောက်ယောက်တို့တွင်အဆုံးစွန်သောမင်းကား ကမ္ဗလဝသမင်းတည်း၊ ထိုမင်း၏သား, မြေး, မြစ် ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား- **သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်**တည်း၊ထိုသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် ဧကစက္ခုမည်သော ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၈။ သုံးကျိပ် နှစ်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-**သုရိန္ဒဒေဝ** မင်းမည်၏၊ သုရိန္ဒဒေဝမင်း၏ သား, မြေး, မြစ်ဖြစ်သော မင်းအဆက်ကား- **နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်** တည်း၊ ထိုနှစ်ကျိပ် ရှစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် ဝဇိရဝုတ္တိမည်သောပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၉။ ထိုနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-သာဓိနမည်သောမင်းတည်း၊ သာဓိနမင်း၏ သား, မြေး,မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား-နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တည်း၊ ထိုနှစ်ကျိပ် ရှစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် မဓုရာပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၀။ နှစ်ကျိပ် ရှစ်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား- ဓမ္မဂုတ္တမင်းတည်း၊ ဓမ္မဂုတ္တမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား-တကျိပ်ရှစ်ယောက်တည်း၊ ထိုတကျိပ် ရှစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် အရိဋ္ဌပုရပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။

၁၁။ တကျိပ်ရှစ်ယောက်သော မင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-သိပ္ပမင်းတည်း၊ထိုသိပ္ပမင်း၏သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား- တကျိပ်ခုနစ်ယောက်တည်း၊ ထိုတကျိပ် ခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် ဣန္ဒပတ္ထပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၂။ ထိုတကျိပ်ခုနစ်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-ဗြဟ္မဒတ္တမင်းတည်း၊ ဗြဟ္မဒတ္တမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား-တကျိပ်ငါးယောက်တည်း၊ ထိုတကျိပ်ငါးယောက်သောမင်းတို့သည် ဧကစက္ခုမည်သော ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၃။ ထိုတကျိပ်ငါးယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-ဗလဒတ္တမင်းတည်း၊ ဗလဒတ္တမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်ကား-တကျိပ်လေးယောက်တည်း၊ ထိုတကျိပ် လေးယောက်သော မင်းတို့သည် ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၄။ ထိုတကျိပ်လေးယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား- ဟတ္ထိဒေဝမင်းတည်း၊ ဟတ္ထိဒေဝမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား-ကိုးယောက်တည်း၊ ထိုကိုးယောက်သော မင်းတို့သည် ကဏ္ဏဂေါစ္ဆမည်သောပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၅။ ကိုးယောက်သောမင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-နရဒေဝ မင်းတည်း၊ နရဒေဝမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား-ခုနစ်ယောက်တည်း၊ ထိုခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် ဂေါဇာမပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၆။ ထိုခုနစ်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား-**မဟိန္ဒ** မင်းတည်း၊ မဟိန္ဒမင်း၏ သား, မြေး, မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား- **တကျိပ်နှစ်ယောက်**တည်း၊ ထိုတကျိပ်နှစ်ယောက်သော မင်း တို့သည် စမ္ပာပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၇။ ထိုတကျိပ်နှစ်ယောက်သော မင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ကား- **နာဂဒေဝ**မင်းတည်း၊ နာဂဒေဝမင်း၏ သား, မြေး,မြစ်ဖြစ် သော မင်းဆက်ကား-**နှစ်ကျိပ်ငါးယောက်**တည်း၊ ထိုနှစ်ကျိပ် ငါးယောက်တို့သည် မိဓိလာပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၈။ နှစ်ကျိပ်ငါးယောက်တွင်အဆုံးစွန်ကား-**အညတြ** မင်းတည်း၊ ထိုမင်း၏ သား, မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား-**တကျိပ် နှစ်ယောက်**တည်း၊ ထိုတကျိပ်နှစ်ယောက်တို့သည် တက္ကသိုလ် ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၉။ ထိုတကျိပ် နှစ်ယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား- **ကာဠဝိဿရ** မင်းဘည်း၊ ထိုကာဠဝိဿရမင်း၏ သား,မြေး,မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား- **တကျိပ်နှစ်ယောက်**တည်း၊ ထိုတကျိပ် နှစ် ယောက်တို့သည် ကုသိနာရုံပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၀။ ထိုတကျိပ် နှစ်ယောက်သော မင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ကား- သူရိန္ဒ**ဒေဝ**မင်းတည်း၊ ထိုမင်း၏ သား, မြေး, မြစ်ဖြစ် သော မင်းဆက်ကား—**ကိုးယောက်**တည်း၊ ထိုကိုးယောက် သောမင်းတို့သည် မလိတ္တမည်သောပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၁။ ထိုကိုးယောက်သောမင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ကား **သာဂရ ဒေဝမင်း**တည်း၊သာဂရဒေဝမင်း၏သားကား-**မဃဒေဝမင်း** တည်း၊ထိုမဃဒေဝမင်း၏ သား, မြေး, မြစ်ဖြစ်သော မင်း ဆက်ကား—**ရှစ်သောင်း,လေးထောင်**တည်း၊ ထိုရှစ်သောင်း, လေးထောင်သော မင်းတို့သည် မိဓိလာပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၂။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား **နေမိမင်း** တည်း၊ နေမိမင်း၏သားကား **ကာဠာယဇကမင်း**တည်း၊ ကာဠာယဇကမင်း၏ သားကား **သမင်္ကရ**မင်းတည်း၊ ထို

သမင်္ဂီရမင်း၏သားကား-အသောစမည်၏၊အသောစမင်း၏သား, မြေး, မြစ်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား **ရှစ်သောင်း, လေးထောင်**တည်း၊ ကာဠာယဇက, သမင်္ဂီရ, အသောစ၊ ဤသုံးယောက်နှင့်သော်**ရှစ်သောင်း,လေးထောင်,သုံးယောက်**တည်း၊ ထိုရှစ်သောင်း,လေးထောင်,သုံးယောက် တို့သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၃။ ရှစ်သောင်း,လေးထောင်, သုံးယောက်တို့တွင် အဆုံးစွန်ကား **သီဟဿတိ မင်း** မည်၏၊သီဟဿတိမင်း၏ သားကား-ဝိဇိတသေနမည်၏၊ ဝိဇိတသေနမင်း၏သားကား-ဓမ္မသေနမည်၏၊ ဓမ္မသေနမင်း၏သားကား-နာဂသေနမည်၏၊ နာဂသေနမင်း၏ သားကား-သမ္မတမည်၏၊ သမ္မတမင်း၏ သားကား-ဒိသမ္ပတိမည်၏၊ဒိသမ္ပတိမင်း၏သားကား-ရေဏုမည်၏၊ ရေဏုမင်း၏သားကား-ကုသမည်၏၊ ကုသမင်း၏သားကား-မဟာကုသမည်၏၊မဟာကုသမင်း၏သားကား-ဝဿဓမည်၏၊ဝဿဓမင်း၏သားကား-ဒသရထမည်၏၊ ဒသရထမင်း၏သားကား-ရာဓမည်၏၊ ရာဓမင်း၏သားကား-ဝိလာသမည်၏၊ ဝိလာသမင်း၏ သားကား-စိတ္တရသိ မည်၏၊ စိတ္တရသိမင်း၏သားကား-သမ္ဘရသိမည်၏၊ သမ္ဘရသိမင်း၏ သားကား-သုဇာတ မည်၏၊ သုဇာတမင်း၏ သားကား-ဩက္ကာကရာဇ် မည်၏၊ ဝိဇိတသေနမင်းကစ၍ ဤတကျိပ် ခြောက်ယောက် သောမင်းတို့သည်လည်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

မဟာသမ္မတမင်းမှစ၍ ဩက္ကာကရာဇ်တိုင်အောင် မင်းဆက်ကား နှစ်သိန်း, ငါးသောင်း, နှစ်ထောင်, ငါးရာ,ငါးကျိပ်, ခြောက်ယောက်တည်း။ ၂,၅၂,၅၅၆

၉။ ကပိလဝတ်ပြည် တည်ထောင်သည်ကိုပြခြင်း

ဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်,သမီးတော်များ

ထိုရေတွက်ခဲ့ပြီးသော မင်းအပေါင်းတို့တွင် အဆုံးစွန်ဖြစ်သော ဩက္ကာကရာဇ်မင်း၌ မိဖုရားကား-ဟတ္ထာ,စိတ္တာ,ဇန္တု,ဇာလိနီ,ဝိသာ

ခါ-ဟူ၍ မိဖုရားငါးယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ မိဖုရားတယောက် တယောက်၌ မောင်းမအခြွေအရံငါးရာစီ ရှိကုန်သတည်း၊ ထိုမိဖုရား ငါးယောက်တို့တွင် ဟတ္ထာမိဖုရား၌ (ဩက္ကာမုခ, ကရကဏ္ဍု, ဟတ္တိနိက, သိနိသူရ-)ဟူ၍ သားယောက်ျားလေးယောက်၊ (ပိယာ, သုပ္ပိယာ, အာနန္ဒာ, ဝိဇိတာ, ဝိဇိတသေနာ)ဟူ၍ သမီးမိန်းမငါးယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ဟတ္ထာမိဖုရားလွန်ခဲ့သော် အဆင်းလှသော မင်းသမီးငယ် တပါးကိုဆောင်၍မိဖုရားကြီး၏အရာ၌ထားပြန်၏၊ ထိုမိဖုရားသည်ဇန္တု အမည်ရှိသော သားယောက်ျားတယောက်ကိုဘွားလျှင် ဩက္ကာကရာဇ မင်းကြီး နှစ်သက်သဖြင့် ဆုပေးမိချေ၏၊ ထိုမိဖုရားသည် အဆွေအမျိုး တို့နှင့်တိုင်ပင်၍ မိမိသား၏မင်းအဖြစ်ကိုတောင်း၏၊ ဩက္ကာကရာဇမင်း ကြီးသည်"သင်သည် ငါ၏သားကြီးတို့အား အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ အလို ရှိဘိ၏"ဟု ခြိမ်းချောက်၏။

ထိုမိဖုရားသည် မင်းကြီးကို အဘန်တလဲလဲနှစ်သက်စေ၍ တောင်း ပန်၏၊ထိုအခါမင်းကြီးသည် မိဖုရားအလိုသို့ပါသည်ဖြစ်၍ သားအကြီး တို့ကိုခေါ်၍"ချစ်သားတို့....ငါသည် သင်တို့၏ညီငယ်ကိုမြင်၍ ထိုသူ၏ အမိအား ဆုပေးမိ၏၊ ထိုအမိသည် သား၏မင်းအဖြစ်ကိုတောင်း၏၊ "သင်တို့သည် မင်္ဂလာရှိသောဆင်, မြင်း, ရထားတို့ကိုထား၍ ကြွင်းသော ဆင်, မြင်း, ရထားတို့ကို အလိုရှိသည့်အတိုင်းယူ၍ ချမ်းသာရာသွား၍ နေလေကုန်၊ ငါလွန်သဖြင့် လာ၍မင်းပြုလှည့်ကုန်"ဆို၍ ရှစ်သောင်း သောအမတ်တို့နှင့်တကွ လွှတ်လိုက်၏၊ ထိုသားကြီးလေးယောက်တို့ သည် အထူးထူးအပြားပြား ငိုမြည်တမ်းကုန်၍ခမည်းတော်မင်းကိုဂင်း, မင်းမောင်းမတို့ကိုဂင်း"ကျွန်ုပ်တို့၏အပြစ်ကိုသည်းခံပါ"ဟုတောင်းပန် ၍ထွက်လေကုန်၏၊နှမငါးယောက်တို့သည်"မောင်တို့နှင့်အတူလိုက်ကုန် အံ့"ဟု ခမည်းတော်ကိုပန်ကြား၍ လိုက်လေကုန်၏၊ထိုဩက္ကာမုခ အစ ရှိသော မင်းညီနောင်လေးယောက်တို့သည် နှမတို့ကိုယူ၍ စစ်အင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့်တကွ မြို့မှထွက်လေကုန်၏။

"မင်းသားတို့သည် ခမည်းတော်လွန်သဖြင့် လာ၍မင်းပြုကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည်လိုက်၍ လုပ်ကျွေးကုန်အံ့"ဟု များစွာကုန်သော ဗိုလ်ပါတို့

သည် အစဉ်လိုက်လေကုန်၏၊ ရှေးဦးစွာသောနေ့၌ တယူဇနာမျှသော စစ်သည်တို့သည် ပါကုန်၏၊ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ နှစ်ယူဇနာမျှသော စစ်သည်တို့သည် ပါကုန်၏၊ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ သုံးယူဇနာရှိသော စစ်သည်တို့သည် ပါကုန်၏၊ မင်းသားတို့သည် တိုင်ပင်ကုန်၏၊ "ဤစစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည် များစွာ၏၊ တစုံတယောက်သော သာမန္တရာဇ်မင်းကိုနှိပ်စက်၍ တိုင်းကားဇနပုဒ်ကို လုယူသော် ငါတို့အား မြစ်တားအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်၊ သူတပါးတို့အား နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုသဖြင့်အဘယ်မှုစအံ့နည်း၊ ဤဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသည်အလွန်ကျယ်စွာ၏၊ တောအရပ်၌ မြို့တည်ထောင်အံ့" ဟု တိုင်ပင်ကုန်၏၊ ဟိမဝန္တာတောသို့ ရှေးရှုသွား၍ မြို့ရာရှာလေကုန်၏။

ကပိလ ရသေ့ကျောင်းရာ၌မြို့တည်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော်သည် ပြာဟ္မဏာ မဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်သဖြင့် ကပိလပုဏ္ဏားဟုထင်ရှားကျော်စောစွာဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်တရားကိုစွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌ တည်သော ရေကန်၏အနား အင်ကြင်းတော၌ သစ်ရွက်မိုးသောသင်္ခမ်း ဘန်ဆင်း၍နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ကပိလရှင်ရသေ့သည် ဘုမိဇာလ အမည်ရသော အတတ်ကိုတတ်သဖြင့် အတောင် ရှစ်ဆယ်မြင့်သော ကောင်းကင်၌၎င်း, အတောင် ရှစ်ဆယ်ဝင်လေသော အောက်မြေတဲ အရပ်၌၎င်း ကျေးဇူး,အပြစ်ကိုမြင်နိုင်၏၊ တခုသောအရပ်၌ မြက်ချုံနွယ်တို့သည် လက်ျာရစ်လည်ကုန်၍ အရှေ့မျက်နှာသို့သာ အညွန့် နှာမောင်းတို့သည် ရှေးရှုထင်ကုန်၏၊ ခြင်္သေ့,ကျားတို့သည် သမင်,ဝက်တို့ကို လိုက်သည်ရှိသော် ကြောင်တို့သည် ကြွက်တို့ကို လိုက်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ ဝင်ရောက်သော သမင်,ဝက်,ကြွက်တို့ကို အစဉ်လိုက်၍ နှိပ်စက်အံ့သောငှါ မဝံ့ကုန်၊ ထိုသမင်, ဝက်, ကြွက်တို့သည်လည်း ပြန်၍ ခြိမ်းချောက် အံ့တုသကဲ့သို့ထင်၍ ပြေးလေကုန်၏။

ထိုရသေ့သည် "ဤအရပ်ကား ရန်ကို အောင်နိုင်သော အရပ်တည်း" ဟု သိ၍ ထိုအရပ်၌ မိမိသင်္ခမ်းဆောက်၍နေ၏၊ ထိုအခါ မြို့ရာရှာကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိအနီးသို့ ရောက်လာသော မင်းသားတို့ကိုမေး

၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်သော် ထိုမင်းသားတို့၌ အစဉ်သနားသဖြင့်“သင်တို့သည် ငါနေသောတောအရပ်၌ မြို့ဘန်ဆင်းကုန်၊ ဤမြို့၌ဘွားသော ယောက်ျားတို့တွင် တယောက် တယောက်သောသူသည် အရပ်တပါးမှလာသော ယောက်ျားတရာကိုရင်း, တထောင်ကိုရင်း နှိပ်စက်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ဤမြို့သည် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ မြတ်သော မြို့ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤ ငါ၏သခ်မ်းရာ၌ မင်း၏အိမ်ကို ဘန်ဆင်းကုန်၊ ဒွန်းစဏ္ဍားသား ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဤငါ၏သခ်မ်းရာ၌နေ၍ မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိသော် အလုံးဆုံးသော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကို အောင်၍ စကြဝတေးမင်းသည် ဖြစ်ရာ၏”ဟု အရှင်ကပိလရသေ့ မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုမင်းသားတို့လည်း “ဤအရပ်သည် အရှင်ရသေ့နေတော်မူသော အရပ်ဖြစ်ပေသည်”ဟုလျှောက်ဆိုကုန်၏၊“ငါ၏နေရာအရပ်ဖြစ်သည်-ဟုသင်တို့မကြံကုန်လင့်၊ ငါမူကား-နံပါးတဘက်၌ သခ်မ်းဆောက်၍ နေရလတ္တံ့၊ ဤအရပ်၌ မြို့တည်ကုန်၊ ငါ၏သခ်မ်းရာ၌ မင်းအိမ်ကိုဆောက်ကုန်၊ ဤမြို့ကို ကပိလဝတ္ထု-ဟူ၍ အမည် ခေါ်ဝေါ်ကုန်”ဟူ၍ ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့ မိန့်တော်မူပြန်လေ၏၊ထိုမင်းညီနောင် လေးယောက်အမှူးရှိသော စစ်သည် ဗိုလ်ပါ အပေါင်းတို့သည် ထိုအရပ်၌မြို့တည်၍ ကပိလဝတ္ထုမြည် ဟူ၍ သမုတ်၏။

သာကီဝင်မင်းမျိုး-ဟု ထင်ရှားခြင်း

အမတ်ရှစ်ယောက်တို့နှင့်တကွ ထိုမင်းသားတို့သည် ထိုအရပ်၌ နေခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုသို့နေပြီး၍ မင်းသားတို့ အရွယ်ရောက်လတ်သော် အမတ်တို့တိုင်ပင်ကုန်၏၊ “အကယ်၍ ဤမင်းသားတို့သည် ခမည်းတော်အထံ၌ ဖြစ်ကုန်အံ့၊ အိမ်ရာ ထိမ်းမြားခြင်းကို ခမည်းတော်ပြုပေရာ၏၊ ယခု ဤအရပ်၌ မင်းသားတို့ အိမ်ထောင်ခြင်းငှါ ငါတို့၏ဝန်ဖြစ်ချေတော့မည်”ဟု တိုင်ပင်ကုန်၏၊ မင်းသား,မင်းသမီးတို့နှင့်လည်း တကွ တိုင်ပင်ကုန်သော် မင်းသားတို့လည်း“ငါတို့သည် မင်းသမီးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏”၊မင်းသမီးတို့သည်လည်း“ငါတို့သည် မင်းသားတို့ကို အလိုရှိကုန်၏”ဟူ၍ ဆိုကုန်သဖြင့် “အမိမျိုးမှရင်း, အဘမျိုးမှရင်း နှစ်ပါးစုံမှ စင်ကြယ်သော မင်းသား, မင်းသမီးတို့ကို ရနိုင်ခဲကုန်၏၊ အရှင်မင်း

သားတို့သည်မောင်,နှမ အချင်းချင်းချစ်သောနေခြင်းကို ပြုတော်မူကုန်” ဟူ၍ အမတ်တို့ လျှောက်ဆိုကုန်၏။

ထိုမင်းသားတို့သည် အမျိုးပျက်အံ့သည်ကို စိုးသောကြောင့် နှမအကြီးကို အမိအရာ၌ထား၍ မင်းသားလေးယောက်တို့သည် အစဉ် အတိုင်း နှမတယောက် တယောက်နှင့်တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကို ပြု၍ ပြည်တည်ထောင်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ ကပိလရသေ့လည်း ထိုမင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်၍ ထိုမင်းသားတို့အား အကျိုးစီးပွားများအံ့သော အကြောင်းကို ဆုံးမတော်မူ၏၊ ထိုမင်းသားတို့လည်း ဘုရားလောင်းကိုဆရာပြု၍ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့်လုပ်ကျွေးကုန်၏၊ ထိုမင်းသားတို့သည် ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့၏အဆုံးအမ၌ တည်သောကြောင့်ရင်း, မြတ်သောအရပ်၌ နေရသောကြောင့်ရင်း အဆုံးစွန်သော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကို အစိုးရသောမင်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုမင်းသားတို့ အမျိုးပျက်အံ့သည်ကိုစိုးသောကြောင့် မောင်နှမချင်းချင်းအိမ်ရာစုံဘက်ကြောင်းကို ခမည်းတော် ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးကြားသဖြင့် (“သက္ကျာဝတ ဘော ကုမာရာ”ဟု) ချီးမွမ်းတော်မူသောကြောင့်ရင်း, သာကဝနသဏ္ဍ၌ နေကြကုန်သော ကြောင့်ရင်း ကပိလဝတ်ပြည်ကို တည်ထောင်သော ဩက္ကာမုခမင်းမှ စ၍သာကီဝင်မင်းမျိုးဟူ၍ကျော်စောထင်ရှားလေသတည်း။

၁၀။ ကောလိယပြည်တည်ထောင်သည်ကိုပြခြင်း

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည်လည်း ကိုယ်၌နူနာရှိသည်ဖြစ်၍ ပြည်ကိုအိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သောသားအားနှင်းခဲ့၍ တောအရပ်သို့လာခဲ့ ၍ ကပိလဝတ်ပြည်နှင့်သုံးယူဇနာခန့်ကွာသောတောအရပ်၌ အခေါင်း ရှိသောကလောပင်ကြီး၌ လေသာနန်းပြုတင်းတံခါးဘောက်၍ ခြင်္သေ့ စားကွင်း,ကျားစားကွင်းတို့ကို ရှာမှီးစားသောက်လျက် (ကလောပင် ၏အခေါင်း၌နေ၏) ကလောပင်၏ အငွေ့သင့်သဖြင့် ရှည်ကြာလတ် သော် ထိုနူနာပျောက်လေ၏၊ ကပိလဝတ်ပြည်၌မင်းညီနောင် မောင် နှမရှစ်ယောက်တို့ အမိအရာထားသော နှမအကြီး၌လည်း နူနာရှိသည် ဖြစ်၏၊မင်းသား,မင်းသမီးတို့၌လည်း သားငယ်,သမီးငယ်တို့သည် ပြန့် ပွားသည်ရှိသော် သားငယ်,သမီးငယ်တို့နှင့် ရောယှက်သဖြင့် နူနာပြန့်

ပွါးအံ့သည်ကို ကြောက်သောကြောင့် နူနာရှိသောနမအကြီးကိုအသက်ရှည်သမျှမိုဝဲလောက်အောင်သော မျိုးရိက္ခာနှင့်တကွတောသို့ဆောင်၍ ထိုဗာရာဏသီမင်းနေရာအရပ်မှဟာစ်သံ,ကြော်သံကြားလောက်ကောင်းသောအရပ်၌ တွင်းကြီးကျယ်စွာတူး၍ မိုယ်း,ရေ,လေစသော ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်ရအောင် လုံခြုံစွာမိုးကာဖုံးအုပ်၍ သွားလာတက်,သက်စိမ့်သော ငှါ လှေကားလုပ်၍ထား၏။

တရံရောအခါ ကျားတွေ့၍လူနံ့ဖြင့် အစာအလို့ငှါ ပြင်းစွာဟိန်းသောအသံကို မိန်းမဖြစ်၍ကြောက်သောကြောင့် ဟစ်ကြော်ခလေ၏၊ ထိုအသံကိုဗာရာဏသီမင်းသည့် ကကြား၍မိုးသောက်လျှင် ထိုအသံကြားရာအရပ်ကိုမှတ်၍အစာရှာအံ့သောငှါလာ၍ထိုမင်းသမီးကိုတွေ့သဖြင့် အကြောင်းကို ပြောဆိုကြပြီးသော် ပူဆောင်၍ ကလောပင်ကြီး၌ သားခင်ပွန်းပြု၍ နေကြလေ၏၊ ကလောဌေ့သင့်သဖြင့် မိဖုရားလည်း နူနာပျောက်လေ၏၊ မိဖုရားလည်း အစုံအစုံ တဆယ့်ခြောက်ကြိမ်ဘွားသဖြင့် သားယောက်ျားချည်း သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါဗာရာဏသီမှ တောဖျားလွန်သောမုဆိုးနှင့်တွေ့ကြ၍ အကြောင်းခြင်းရာအလုံးစုံကို ကြားသိပြီးသော် မုဆိုးပြန်၍သားတော်မင်းအားကြားလျှောက်လေသော် အဘကိုယူအံ့သောငှါ သုံးယူဇနာမျှသောစစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ လာသော်လည်း "မလိုက်ပြီ" ဟု ထိုအရပ်တွင်မြို့တည်၍ ကလောပင်ကို ခုတ်လှည်း၍ကလောပင်ရာတွင် နန်းဆောက်၍ပြည်ရွာတည်ထောင်၍နေ၏၊ ကလောပင်ရာတွင် တည်ထောင်သောကြောင့် ထိုပြည်ကို ကောလိယဟုသမုတ်၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား အရှင်ဂေါတမဘုရားဖြစ်တော်မူလတ္တံ့ပြည်ဖြစ်သော ကပိလဝတ်ပြည် သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ အစဖြစ်ဟန်ကိုဆိုသောစကားတည်း။]

၁၁။ ကပိလဝတ်ပြည်သာကီဝင်မင်းဆက်ကိုပြခြင်း

ဤသို့အစစွာ သာကီဝင်မင်းမျိုးဟူ၍ ဩက္ကာမုခမင်းတည်ထောင်အပ်သောကပိလဝတ်ပြည်၌ မင်းဆက်ကား—ဩက္ကာမုခမင်း၊ထိုမင်း၏သား-နိပူရ၊ နိပူရမင်း၏သား-စန္ဒိမ၊ စန္ဒိမမင်း၏သား-စန္ဒမုခ၊ စန္ဒမုခမင်း၏သား-သိဝိ၊ သိဝိမင်းသား-သဉ္စယ၊သဉ္စယမင်း၏သား-ဝေဿန္တရာ

ကပိလဝတ်ပြည်သာကီဝင်မင်းဆက်ကိုပြခြင်း

ဤဝေဿန္တရာမင်းကား-အရှင်ဂေါတမအလောင်းတော် အဆုံးစွန်ဖြစ်
သောမင်းတည်း၊ ဝေဿန္တရာမင်း၏သား-ဇာလီ၊ ဇာလီမင်း၏သား-
သီဟဝါဟန၊ သီဟဝါဟနမင်း၏သား-သီဟဿရ၊ ဤရေတွက်ခဲ့ပြီး
သော နိပ္ပုရအစရှိသောကိုးယောက်သောမင်းတို့သည် ဩက္ကာမုခမင်း၏
သား,မြေးတို့တည်း၊ သီဟဿရမင်း၏မြေး, မြစ်ဖြစ်သောမင်းဆက်တို့
သည်ကား-ရှစ်သောင်း,နှစ်ထောင်တို့တည်း၊ရှစ်သောင်း,နှစ်ထောင်တို့
တွင်အဆုံးစွန်ကား-ဇယသေနမင်းတည်း၊ ဇယသေနမင်းသည် အရှင်
ဂေါတမဘေးတော်တည်း၊ ဤဩက္ကာမုခမင်းမှစ၍ ဇယသေနမင်းတိုင်
အောင်ရှစ်သောင်း,နှစ်ထောင်,တကျိပ်သောမင်းတို့သည် ကပိလဝတ်ပြည်
၌ဖြစ်သော မင်းဆက်တို့တည်း၊ဇယသေနမင်း၏ သားကား-သီဟဟနု,
သမီးကား-ယသောဓရာဟူ၍ သား,သမီးနှစ်ယောက်ရှိသတည်း၊
ဘေးတော်ဇယသေနမဖြစ်မီရှေးအထက်က သာကီဝင်မင်းတို့ရေဖျန်း
ကစားရာ ဒရအိုင် အနီး၌ မင်းတဲဆောက်၍ ထိုမင်းတဲကို အမှီပြု၍
ပြည်ကြီးဖြစ်၏၊ ထိုပြည်ကြီးသည် ထိုဒရအိုင်ကိုစွဲ၍ဒေဝဒဟဟူ တွင်၏၊
ထိုပြည်၌ဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဒေဝဒဟ သာကီဝင်တွင်ကုန်
၏၊ ထိုဒေဝဒဟပြည်၌ ဒေဝဒဟမင်း၏သားကား-အဥ္စနတည်း၊ သမီး
တော်ကား-ကဥ္စနာတည်း၊ဤသို့သား,သမီးနှစ်ယောက် ရှိသတည်း၊

ဇယသေနမင်း၏သား သီဟဟနုနှင့် ဒေဝဒဟမင်း၏သမီး ကဥ္စနာ
ကို ထိမ်းမြား၏၊ ထိမ်းမြားရာတွင်မြင်သည်ကား-သုဒ္ဓေါဒန,ဓောတော
ဒန, သုက္ကောဒန, သက္ကောဒန, အမိတောဒန-ဟူ၍ သားယောက်ျား
ငါးယောက်တည်း၊ အမိတာ,ပါလိဟာ-ဟူ၍ သမီးမိန်းမ နှစ်ယောက်
တည်း၊ ဒေဝဒဟမင်း၏သား အဥ္စနနှင့်ဇယသေနမင်း၏သမီး ယသော
ဓရာကိုထိမ်းမြား၏၊ထိမ်းမြားရာတွင်မြင်သည်ကား-သမီးမဟာမာယာ,
မဟာပဇာပတိဟူ၍ နှစ်ယောက်၊သားယောက်ျားကား-သုပ္ပဗုဒ္ဓ,ဒဏ္ဍပါဏိ-
ဟူ၍ နှစ်ယောက်၊ ပေါင်းလေးယောက်တည်း၊

ဒေဝဒဟပြည်၌ အရှင်ဂေါတမ၏ ဘိုးတော် အဥ္စနမင်း၊ လက်ထက်
လောကီဈာန်ကိုရသော အရှင်ဒေဝိလရသေ့ပေါ်ရှိ၍ အရှင်ဒေဝိလ
ရသေ့နှင့် ဘိုးတော် အဥ္စနမင်းတိုင်ပင်၍ရှိသည့်နှစ် ကောဇာသက္ကရာဇ်

ရှစ်ထောင်, ခြောက်ရာ,လေးဆယ်ပြည့်ကို တပေါင်းလကွယ် စနေနေ့တွင်ချေ၍ တန်ခူးလဆန်း ၁-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ကို အစပြု၍ သက္ကရာဇ်တခုဟု ထားသည်၊ သူဇ်ခေတ်, ပဉ္စတား, နာရီ-အစရှိသော အလုံးစုံသော ဗေဒင်ကျမ်းတိမ်းယိမ်းယိုယွင်းသည်ကို ဖြောင့်မတ်အောင် ပြင်ဆင်၍ ထားသည်၊ ဘိုးတော်အဉ္စနမင်းထားသော သက္ကရာဇ် ၁၀-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ နေထွက်အခါတွင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကို ဘွားမြင်တော်မူသည်။

၁၂။ မယ်တော်သိရီမာယာ၏အဠှုပ္ပတ္တိကိုပြခြင်း

မဒ္ဒရာဇ်မင်း၊သမီးဖြစ်ခြင်း

အရှင်ဂေါတမဘိုးတော် အဉ္စနမင်းထားသည့် သက္ကရာဇ်တဆယ့်နှစ်ခုတွင် မဟာမာယာကိုဘွားမြင်သည်၊ သိရီမဟာမာယာ အဠှုပ္ပတ္တိကား-ဤသို့တည်း၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်သောကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားမယ်တော် အလောင်းသည် ဗန္ဓုမမင်းကြီး၏ သမီးအကြီးဖြစ်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးပေးအပ်သော အဘိုးအနဂ္ဃဖြစ်သော စန္ဒကူးနံ့သာနှစ်ကိုရသဖြင့် သိမ်မွေ့လှစွာသောအမှုန့်ကိုပြု၍ ရွှေပန်းတောင်းဖြင့်ယူ၍ ဆီမီးအခိုးအထုံပန်းနံ့သာတို့ကိုလည်းယူ၍အခြံအရံတထောင်နှင့်တကွ ခေမမိဂဒါယတောကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့သွား၍ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ကို စန္ဒကူးမှုန့်ဖြင့် ပူဇော်၍ အကြွင်းကိုလည်း ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်၌ကြဲ၍ ''လူသုံးပါးတို့၏ ခရီးညွှန်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား ....ဤ ပြုပါရသော ကောင်းမှုကြောင့် နောင်အခါ၌ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်ဖြစ်ပါရလို၏''ဟူ၍ ဆုတောင်း၏၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလည်း''နောင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏မယ်တော် ဖြစ်လတ္တံ့''ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။

ထိုဒါယိကာမသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၏၊ နတ်ပြည်ကသည်,လူ့ပြည်၊လူ့ပြည်ကသည်, နတ်ပြည် ကျင်လည်သဖြင့် ကဿပမြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကိကီမင်း၏ သမီးခုနစ်ယောက်တွင် နောက်ဆုံးမြောက်

သံဃဒါသီအထက်၊ သုစမ္မာအမည်ရှိသောသမီးဖြစ်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ကိုကြား၍ လေးသိန်းသော သံဃာတော်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအားအလှူကြီးကိုပေး၏၊ထိုကိုယ်အဖြစ်မှစုတေ့သော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၏၊ နတ်ပြည်,လူ့ပြည်ကျင်လည်၍ နောက်အတို့၌ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်၏၊ ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေ့သော် လူ့ပြည်သို့လာ၍မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း၌ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏သမီးဖြစ်လာ၏၊ ဖုဿတီအမည်ရှိ၏၊ကပိလဝတ်ပြည်၌ သိဗ္ဗာမှခမင်းမှစ၍ ငါးဆက်မြောက်ဖြစ်သောသိဝိမင်း၏သား သိဉ္စယနှင့် ထိမ်းမြား၍ ဝေဿန္တရာမယ်တော်ဖြစ်လာ၏။

အဥ္စနမင်း၏သမီးဖြစ်ခြင်း

ထိုအဖြစ်မှ စုတေ့သော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ တုသိတာမှစုတေ့၍ ဒေဝဒဟပြည်၌အဥ္စနမင်းကြီး၏မိဖုရား ယသောဓရာဝမ်း၌ခမည်းတော်အဥ္စနမင်းထားသော သက္ကရာဇ်တဆယ့်တခု တပို့တွဲလပြည့်ကျော်နှစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်စွဲဝင်လာ၍ ၎င်းသက္ကရာဇ် တဆယ့်နှစ်ခုနတ်တော်လပြည့်ကျော် ၂-ရက် တနင်္လာနေ့တွင်ဘွားမြင်၏၊ အလွန်သော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဆံုးမအပ်သောဣန္ဒြေရှိ၏၊ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်အပ်သော ပဥ္စသီလရှိ၏၊ ခြေဘဝါး,လက်ဘဝါးတို့သည် ညီညွတ်သောအပြင်ရှိကုန်၏၊ အထူးထူးသောအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ထိုသတို့သမီး၏ ကျော, ရင်,နံပါး တို့သည်စိတ္တလတာဥယျာဉ်၌ ရွှေရွက်ပတ်ဖြင့် ဖုံးအပ်သော ရွှေငှက်ပျောပင်ကဲ့သို့တင့်တယ်၏၊ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ယာမာနတ်ပြည် ပတ္တမြားဗိမာန်၌နေသော နတ်သမီးကဲ့သို့ တပါးသောသူအား နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ လပြည့်ဝန်းနှင့်တူသော မျက်နှာရှိ၏၊ ဘွား၍တနှစ်ရှိပြီးသော သမင်မ၏မျက်စိကဲ့သို့ ညိုသောမျက်စိရှိ၏၊ကရဝိက်ငှက်၏အသံကဲ့သို့ သာယာသောအသံရှိ၏၊ မြင်တိုင်း,မြင်တိုင်းသောသူတို့သည် သတို့သမီး၏ကိုယ်၌ ထားအပ်သော မျက်စိရှိ၏။

ဤသို့ခပ်သိမ်းသောလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကိုမြင်၍ ခမည်းတော်အဥ္စနမင်းကြီးအား အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်သော ချစ်ခြင်း, နှစ်လိုခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုသတို့သမီးအား အမည်မှည့်အံ့သော

နေ့၌ တသိန်းသောသတို့သမီးငယ်တို့ကို ဆောင်ချေစေ၍ ခြံရံစေပြီးမှ လက္ခဏာဘတ်တတ်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုခေါ်စေ၍ သမီးတော်ကိုပြ၍ လက္ခဏာကြီး, ငယ်တို့ကိုကြည့်စေ၏၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ အပြီးသို့ရောက်ကုန်ပြီးသော ပုဏ္ဏားတို့သည် ခပ်သိမ်းသော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသောကိုယ်၏အရောင်ဖြင့် တောက်ပသော အံ့ဘွယ်သရဲရှိသောမိန်းမ၏ အဖြစ်ဖြင့် အဆုံးစွန်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌တည်သော နေအရောင်နှင့် ပေါင်းမိသဖြင့်ပွင့်သော ပဒုမာကြာကဲ့သို့ ပွင့်ခဲ့ပြီးသော ကောင်းမှုကြောင့် ပြီးသောအင်္ဂါကြီး,ငယ်လက္ခဏာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာပွင့်သောသတို့သမီးငယ်ကိုမြင်၍ အံ့ဘွယ်သရဲဖြစ်သဖြင့် အထူးထူးအပြားပြား ချီးမွမ်းကုန်၏၊အဥ္စနမင်းကြီးအားကြားပေကုန်၏၊

“အရှင်မင်းကြီး····သမီးတော်သည် အလွန်အဆင်းလှစွာ၏၊နတ်ပြည်၌ဧင်း,လူ့ပြည်၌ဧင်း ခပ်သိမ်းသောမိန်းမတို့သည် ဤသမီးတော်နှင့်မတူကုန်၊ဤသတို့သမီး၏အာနုဘော်အားဖြင့်သုံးပါးအပြားရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်ပြည့်စုံရာ၏” ဟု ကြားကုန်သော် မင်းကြီးလည်း ပုဏ္ဏားတို့ကို“ဤသတို့သမီးသည် စကြဝတေးမင်း၏ မိဖုရားတည်းဖြစ်လတ္တံ့လော၊ထိုသတို့သမီး၏ဝမ်း၌ ကိန်းဝပ်သောသားသည် လူ, နတ်တို့အား ခပ်သိမ်းသော ချမ်းသာကိုပေးတတ်သော သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိတတ်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့လော” ဤသို့မေး၏၊ “အရှင်မင်းကြီး····အရှင်မင်းကြီး၏သမီးတော်သည် မြတ်စွာဘုရားမယ်တော်ဖြစ်လတ္တံ့ စင်စစ်လျှင်မှန်၏”ဟု ကြားကုန်၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် စီအပ်သော အေးယင်ကိုပြုစေ၍ ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် ကြီးစွာသော ပွဲလမ်းသဘင်ဖြင့် ပုခက်တင်သောမင်္ဂလာပြု၍ အလွန်သော အသရေအရောင်၏ ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် သိရိမဟာမာယာ ဟူသော အမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။

ထိုသိရိမဟာမာယာအမည်ရှိသော သတို့သမီးသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့်ကြီး၍ တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရောက်သောအခါ၌ မြို့၏ အလယ်၌ မြင့်စွာသောတောင်၏အထိပ်၌ တခဲနက်သောအလျှံနှင့်

တကွဖြစ်သော အရပ်လေးမျက်နှာမှ ထင်ရှားသောမီးရှူးစည်းကဲ့သို့ ကိုယ်မှထွက်သောအရောင်ဖြင့် တောက်ပလျက် အလွန်သောအဆင်းကို ဆောင်သည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားဖြစ်၏။

သိရိမဟာမာယာ၏ အံ့ဘွယ် ၁၂-ပါး

ထိုသိရိမဟာမာယာ အမည်ရှိသော သတို့သမီးအား တဆယ့်နှစ်ပါးသော အံ့ဘွယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၁။ ထိုသတို့သမီးသည် တနေ့သ၌ တကွမ်းစားဆန်ဖြင့် ချက်သော ထမင်းအိုးကို အနီး၌ထား၍ ရွှေယောင်းမကိုကိုင်၍ အသက်ရှည်သောကာလပတ်လုံး ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသူတို့အား ပေးသော်လည်း မကုန်နိုင်၊ အဘန်တလဲလဲ ပြည့်သည်သာလျှင်တည်း၊ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၂။ အနာနှိပ်စက်သောသူကို ထိုသတို့သမီးလက်ဖြင့် သုံးသပ်သော် ရောဂါလွတ်၍ အသက်ရှည်၏၊ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၃။ ထိုသတို့သမီးသည် သစ်ပင်၌ သစ်ရွက်ကို ကိုင်သည်ရှိသော် ကိုင်တိုင်း,ကိုင်တိုင်းသော သစ်ရွက်တို့သည် ရွှေရွက်ချည်းသာဖြစ်ကုန်၏၊ ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၄။ ထိုသတို့သမီးသည် သစ်သီးမျိုးစေ့တို့ကို လက်ဖြင့်စိုက်၍ ရေသွန်းအံ့၊ထိုခဏ၌ ပင်စည်ဖြစ်၍ အခက်,အရွက်,အပွင့်,အသီးကိုဆောင်၏၊ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၅။ ရေမရှိသောတောင်ထိပ်၌ ထိုသတို့သမီး ရေမွတ်၏ - ဟူ၍ ဆိုအံ့၊ ထန်းလုံးမျှလောက်သော ရေအယဉ်သည် ထိုသတို့သမီး၏ရှေ့၌ မြေကိုခွဲ၍ ဘောက်၏၊ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၆။ ထိုသတို့သမီးသည် ကုရုဒီပ ကျွန်းသို့ အကြင်အရပ်သို့သွား၏၊ ထိုအရပ်၌ ဘုမ္မစိုး, ရုက္ခစိုး, အာကာသစိုး နတ်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော အာဟာရကို ရွှေခွက်၌ ပြည့်စေ၍ထိုသတို့သမီးအား ဆက်လာကုန်၏၊ ထိုအစာအာဟာရကို အခြံအရံနှင့်တကွ သတို့သမီး စားရ၏၊ ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၇။ ထိုသတို့သမီးသည် မပျော်မရွှင်၍ ဥယျာဉ် တောတောင်သို့ သွားအံ့၊ ဥယျာဉ်တောတောင်၌ စောင့်သော နတ်တို့သည် ရေ နံ့သာဖြင့် ချိုးစေ၍ နတ်၌ဖြစ်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန် ဆာဆင်ကုန်၏၊ ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၈။ ထိုသတို့သမီးသည် ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍ အခြံအရံတို့နှင့် တကွအိပ်အံ့၊ ရှစ်ယောက်သော ဘီလူးနတ်တို့သည် ဝရဇိန် သန်လျက်ကို ကိုင်၍ ဘေးအန္တရာယ် ပျောက်စိမ့်သောငှါ စောင့်လာကုန်၏၊ ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၉။ ထိုသတို့သမီးသည် နေလေရာ, သွားလေရာ, ရပ်လေရာတို့၌ သဘင်သည်၏ အသွင်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဘီလူးနတ်မင်းတို့ စောင့်ကုန်၏၊ ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၁၀။ ပူအိုက်သောအခါ ဟိမဝန္တာ၌ နေသောနတ်တို့သည် အိုင်ကြီး ခုနစ်အိုင်တို့မှ ရေကို ရွှေအိုးဖြင့်ဆောင်၍ သတို့သမီးကို ချိုး စေကုန်၏၊ ဤလည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၁၁။ ချမ်းသောအခါ ဟိမဝန္တာတောင်၌ ပေါက်သော ပဒေသာပင် မှ အလျားအတောင်ရှစ်ဆယ်, အနံ အတောင် လေးဆယ်ရှိ သော နတ်ပုဆိုးကိုယူ၍ သတို့သမီးအား ပေးဆက်ကုန်၏၊ ဤ လည်း အံ့ဘွယ်တပါး,

၁၂။ ထိုမြို့၌နေကုန်သော ဆင်းရဲသား, ရဟန်း, ပုဏ္ဏား တို့ကိုမြင်၍ ရွှေ ငွေ ဥစ္စာတို့ကို ပေးချင်သောစိတ်သည် ထိုသတို့သမီးအား ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းကင်မှ ရတနာခုနစ်ပါး မိုး‌တို့သည် ရွာကုန် ၏၊ ထိုရတနာတို့ကိုယူ၍ ထိုသူတို့အား ပေးရ၏၊ ဤလည်း အံ့ ဘွယ်တပါး။

ထိုသိရိမဟာမာယာသတို့သမီးအား ဤတဆယ့်နှစ်ပါးသော အံ့ ဘွယ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ အရွယ်သို့ ရောက်သော် ထိုသတို့သမီး ကို ခရီးသွားသော သူတို့သည် မြင်ကုန်အံ့၊ ခရီး၌ တွေ့ဝေကုန်၏၊ ထမင်း စားစဉ် မြင်ကုန်အံ့၊ ထမင်းဆုပ်ကိုနား, နှာခေါင်းတို့သို့ သတိချွတ်ယွင်း ၍ သွင်းမိကုန်၏၊ မြင်တိုင်း, မြင်တိုင်းသော ယောကျ်ားတို့သည် ချစ် ခြင်း, နှစ်လိုခြင်း ပြင်းစွာ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၃။ သုဒ္ဓေါဒန မင်းသားနှင့်ထိုက်သော မိဖုရားကိုရှာစေခြင်း

ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်စေလွှတ်ခြင်း

ထိုသိရိမဟာမာယာ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်သောအခါ ကပိလဝတ်ပြည်၌ သီဟဟနု မင်းကြီး၏သားတော် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားလည်း တဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်ရောက်သဖြင့် "ယခုအခါ၌ ငါ၏သားတော်အား မင်း၏အဘိသိက်ပေးအံ့၊ မြတ်သော အမျိုး၌ဖြစ်သော ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော တင့်တယ်ခြင်း အထွတ်သို့ရောက်သော မိဖုရားကြီး အရာ၌ ထားထိုက်သော သတို့သမီးကို ရအပ်၏"ဟု ကြံ၍ မိန်းမလက္ခဏာ, ယောကျ်ားလက္ခဏာတို့၌ လိမ်မာကုန်သော ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို အကုန်အစင် တတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်၍—

> "ဆရာပုဏ္ဏားတို့····ငါ၏သားတော် အလို့ငှါ ခပ်သိမ်းသောအရပ်တို့ကို သွားချေကုန်၊ သီလသီတင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော မိန်းမလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော အလွန်အဆင်းလှသော သတို့သမီး ရတနာကို ဆောင်ချေကုန်၊ ငါ၏သားတော်ကို သတို့သမီးရတနာနှင့်တကွ ရတနာခုနစ်ပါးတို့၏ အစုထက်၌ နေစေ၍ မြတ်သောမင်း၏အဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းအံ့၊ ခြောက်သန်းသော သာကီဝင်မင်းတို့၏ အလယ်၌ အစိုးရသော ကေရာဇ်မင်း၏အရာ၌ ထားအံ့၊ တရာအလွန်ရှိသော ထီးဆောင်းမင်းတို့ထက် ငါ၏သားတော် သိရိသုဒ္ဓေါဒန မင်းသားသည်မြတ်၏၊ ထို့ကြောင့် သင်တို့ သတို့သမီးရတနာ ရှာအံ့သောငှါ သွားချေကုန်"-

ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှစ်ထောင်သော အသပြာတို့ကို ပုဏ္ဏားတို့အား ပေး၍ ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော မိဖုရားမြတ်အရာ၌ထားထိုက်သော သမီးကညာ ရတနာကို ရှာစိမ့်သောငှါ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို သီဟဟနုမင်းကြီး စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏။

ပုဏ္ဏားတို့မိန်းမောမှုးဝေကြခြင်း

ထိုရောအခါ၌ နွေသစ်ဥတုဆန်းလတ်သော် သိရိမဟာမာယာသတို့သမီးသည် တောဥယျာဉ်ကစားလိုသဖြင့် ခပ်သိမ်းသောတော,တောင်,ဥယျာဉ်,သစ်ပင်နွယ်တို့သည် အသီးအပွင့်နှင့်ပြည့်စုံသော တန်ခူး လပြည့်နေ့၌ နံနက်စောစောကလျှင် အထူးထူးသောအစာအာဟာရတို့ကို ချက်ပြုတ်စေ၍ ယူအပ်သည်ကို ယူဆောင်၍ အမိအဘတို့ကို ပန်ကြား၍ တသိန်းသောမောင်းမတို့ဖြင့်ခြံရံ၍ မြို့မှထွက်၍တောင်ထိပ်၌တည်သော နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏၊ ထိုတောင်ဂူမ်းမှ ထွက်သောအထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော,မနောက်သော,သစ်ပင်သစ်ခက် ဝါးရုံအရိပ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ ချမ်းအေးမြိန်မြတ်သော ရေရှိသော သီတာအမည်ရှိသော မြစ်သည်ရှိ၏၊ထိုတောင်ကြား ချောက်၌စီးသော သီတာမြစ်၌ ထိုသတို့သမီးသည် အခြွေအရံတို့နှင့်တကွ ရေချိုးကစား၍ မြစ်မှတက်၍ ချောက်ကမ်းနား၌ စားသောက်ကုန်ပြီးသော် အထူးထူးသော ပန်းပွင့်တို့ကိုဆွတ်၍ တတ်လှစွာသော ပန်းသမားသီကုံးသကဲ့သို့ အထူးထူးသော ရုပ်ကြီး, ရုပ်ငယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပန်းကုံးကိုပြု၍ သစ်ပင်ရိပ်၌ အထူးထူးသော စည်,စောင်းငြှင်း,သီချင်း, အဲအံတို့ဖြင့် ဥယျာဉ်ကစားကုန်၏။

ထိုအခါ သီဟဟနုမင်းကြီးစေအပ်သောပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့သည် ထိုထိုသို့သော ရွာ, နိဂုံး, ဇနပုဒ်,မြို့တို့၌ မြတ်သောမင်းမျိုး, မင်းနွယ်, အိမ်ရှေ့မင်း, စစ်သူကြီး, အမတ်, သူဌေးတို့၏ အမျိုးအနွယ်တို့၌ ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မိဖုရားကြီး အရာ၌ ထားထိုက်သောသတို့သမီးကိုစူးစမ်းရှာဘွေကုန်သော် မရကုန်၊ တဆယ့်ရှစ်ပါးသောလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကိုမျှလည်း မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုထိုသို့သော အရပ်မှ ပြန်ခဲ့ကုန်၍ သာကီဝင်မင်းတို့၏ အမျိုးအနွယ်တို့၌ ကြည့်ရှုရှာဖွေသော် မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် သီဟဟနုမင်း၏ ယောက်ဖတော် အဥ္ဇနမင်း၏ပြည် ဒေဝဒဟသို့လာခဲ့ကုန်၍ အစဉ်သဖြင့် သိရိမဟာမာယာ မင်းသမီး ကစားသော ဥယျာဉ်သို့ရောက်၍အထူးထူးသော ပန်းပွင့်,သစ်သီးတို့ကို

ဆောင်သော အထူးထူးသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်သော တောင်ထိပ် ဥယျာဉ်ကိုရင်း, တောင်ဖမ်းမှထွက်၍ တောင်ကြားချောက်ဖြင့်စီးသော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သီတာမြစ်ရေကိုရင်း မြင်၍ "စည်, စောင်းငြှင်း, သီချင်း, အဲအံ့တို့ဖြင့် လှည့်လည်၍ ဥယျာဉ်၌ တယောက်သော မင်းသည် အခြွေအရံတို့နှင့်တကွ ဥယျာဉ်ကစား၏၊ ငါတို့သိရအောင်ဝင်ကုန်အံ့"ဟူ၍ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဝင်ကြလေသော် ကခြင်း, သီခြင်း, စည်,စောင်းငြှင်း, ပဥ္စင်တူရိယာတို့ဖြင့် တီးမှုတ်ကုန်သော မင်းမောင်းမတသိန်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သောသဘင်ကိုမြင်လေကုန်၏။

ထိုသဘင်၏အလယ်၌ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် စီအပ်သော ပလ္လင်ထက်၌နေသော သတို့သမီးကိုလည်း တုသိတာ နတ်ပြည်၌ များစွာသော နတ်သမီးတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော သန္တုသိတနတ်သမီးကိုမြင်သကဲ့သို့ အလုံးစုံ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ပတ္တမြားတို့၏ အလယ်၌ မဏိဇောတိရသပတ္တမြားကဲ့သို့ အလုံးစုံပွင့်ကုန်သော ပန်းတို့၏ အလယ်၌ ပဒုမာကြာကဲ့သို့, တရာ့တယောက်သောမင်းတို့၏ အလယ်၌စကြာမင်းကဲ့သို့, ကောင်းကင်၌ပျံသော ဟင်္သာတို့၏အလယ်၌ ရွှေဟင်္သာမင်းကိုကဲ့သို့ သမုဒ္ဒရာအပြင်ဝယ် လှေအပေါင်းတို့၏အလယ်၌ရွှေလှေကိုကဲ့သို့, တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်းသော ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်ဖျာထက်၌ နတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော သိကြားမင်းကဲ့သို့, နက္ခတ်ကြယ်အပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သောလပြည့်ဝန်းကဲ့သို့, ရှေ့သုံးသိန်း, နောက်သုံးသိန်း, အောက်သုံးသိန်းအားဖြင့် ယူဇနာကိုးသိန်းသော အရပ်တို့၌ အလင်းကိုပြုတတ်သော နေမင်းကိုကဲ့သို့ ရွှေကျောက်ဂူမှထွက်သော ခြင်္သေ့မင်းကိုကဲ့သို့ ပလ္လင်၏အထက်၌ တောက်ပလျက် ပြိုးပြိုးပြက်သော အသရေဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်လေသော လက်, ခြေ,ဦးခေါင်း,နားတို့၌ ပတ္တမြားနားဒွောင်း, ခါးကြိုး, လက်ကောက်, လက်ကြပ်, ခြေကျင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရွှေပန်းတန်ဆာလည်းပန်ထသော ခပ်သိမ်းသော အင်္ဂါကြီး, ငယ်တို့မှ ထွန်းပသော အရောင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်သော သတို့သမီးကို မြင်ကုန်၍ ထိုပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့သည် ထိုမြင်ရာအရပ်၌ စိတ်မရှိကုန်သကဲ့သို့ မိန်းမောမူးဝေကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ဆောင်အပ်သော

အဝတ်တန်ဆာကိုမျှမသိကုန်မူ၍ အထူးထူးအပြားပြားသောစကားကို ဆို၍ ယောင်ယမ်းကြကုန်၏။

ကောဏ္ဍဓာနပုဏ္ဏားလျှောက်ထားခြင်း

သိရိမဟာမာယာသတို့သမီးသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ အခြင်းအရာကို မြင်၍ မောင်းမတယောက်ကိုခေါ်၍ အကြောင်းကိုမေးစေ၏၊ထိုပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့တွင် အဌာရသသိပ္ပတို့၌၎င်း, ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌၎င်း အပြီး သို့ရောက်သော ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားသည် ရှေး၌ပြုအပ်သော ကောင်းမှုရှိ သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သမာဓိစိတ်ကိုဖြစ်စေ၏၊ ထိုမေးလာသော မောင်းမငယ်၏စကားကိုကြားသဖြင့် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၏မိဖုရား ကြီးအလို့ငှါ ခမည်းတော်သီဟဟနုမင်းကြီး စေအပ်သော အကြောင်း အလုံးစုံကို မောင်းမငယ်အားကြားပေ၏၊ထိုမောင်းမငယ်သည်တဘန် သွား၍ မိမိသခင်အရှင်မအားအကြောင်းအလုံးစုံကို ကြားပေ၏၊ ထို အခါသိရိမဟာမာယာမင်းသမီးသည် ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေ၍ မောင်းမ အခြံအရံတသိန်းတို့၏အလယ်၌ သင့်တင့်လျောက်ပတ်ရာက နေစေ၍"သင်တို့မွေးဘွားသောအရပ်သည်အဘယ်တိုင်း၌ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်မည်သောအကြောင်းဖြင့် ဤငါတို့အရပ်သို့ရောက်လာသနည်း၊ မေးအပ်သော သင်ပုဏ္ဏားသည် ငါ့အားကြားလော့၊ အကြင်ဝတ္ထုကို သင်သည်အလိုရှိ၏၊ ထိုဝတ္ထုကိုငါပေးအံ့"ဟူ၍ဆို၏။

ထိုကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားသည် ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ နှစ်သက်ခြင်းကို ဆောင်တတ်သော ကရဝိက်ငှက်, ကိန္နရီငှက်မတို့၏ တွန်ရင့်သောအသံ ကိုလွန်၍ ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော သာယာစွာသောသန့်ရှင်း ပြေပြစ်သော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော စကားရှိသောအသံဖြင့် သိရိ မဟာမာယာမေးသောစကားကိုကြားလျှင် ရင်ကိုဖွင့်၍ အုသိမ်,အုမကို နုတ်ယူဘိသကဲ့သို့ တပ်သောစိတ်ဖြင့် အလွန်မိန်းမောတွေဝေကြီးစွာ ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ မူးမိုင်တွေဝေသေယ် သေသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ကို သိရိမဟာမာယာသတို့သမီးမြင်၍ အလွန်ချမ်းအေး လှစွာသောရေဖြင့် ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို ဆွတ်ဖျန်းစေလျှက် သက်သာ ရာကိုရ၍ သတိကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် သီဟဟနုမင်းကြီး စေအပ်သော

အကြောင်းကိုရင်း, သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၊ အကြောင်းကိုရင်း ဤသို့ လျှောက်ကြား၏။

“ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် လေးမြတ်ကြည်လင် ချစ်ခင်အပ်သော အရောင်အဆင်း,တင့်တယ်ခြင်း အသရေနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်မင်းသမီး····ကပိလဝတ်ပြည်သူ လူခပ်သိမ်းတို့၏အရှင်ဖြစ်သော သီဟဟနုအမည်ရှိသော မင်းကြီးသည် ထွန်းပသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိတော်မူ၏၊ ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏အသရေကို ပြန့်ပွားစေတတ်၏၊ထိုမင်းကြီး၏သားတော်သည်ကား သိရိသုဒ္ဓေါဒနအမည်ရှိ၏၊ သားအပေါင်းတို့ကိုအစိုးရသော ခြသေ့မင်းကဲ့သို့ရဲရင့်၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်ဆယ်စီးအားကို ဆောင်၏၊ အင်္ဂါကြီး,ငယ်အလုံးအရပ်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ထိုသိရိသုဒ္ဓေါဒနအမည်ရှိသောမင်းသားကို တရာ့တယောက်သောမင်းတို့၏အလယ်၌ တင့်တယ်စိမ့်သောငှါ မင်း၏အဘိသိက်ဖြင့်သွန်းခြင်းကိုပြုလတ္တံ့၊ထိုသိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားသည်ကား တဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှအရွယ်ရှိ၏၊ ပွတ်သစ်သောကြေးမုံကဲ့သို့ အရောင်အသရေရှိသော မျက်နှာတော်ရှိ၏၊ ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့၌ အပြီးသို့ရောက်၏၊ ထိုမင်းသား၏မိဖုရားအလို့ငှါထိုက်သော ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောခြောက်ဆယ့်လေးပါးသောလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းသမီးကိုရှာကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုထိုသို့သောအရပ်တို့၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် လှည့်ပတ်သွားကုန်၏၊ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်တို့ကိုစေအပ်ကုန်၏။

ကျော်စောထင်ရှားသော အလုံးစုံသောရှစ်သောင်း, လေးထောင်ကုန်သောမြို့ကြီး,ငယ်တို့၌ရှာကုန်သော်လည်း မရ,မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤဒေဝဒဟပြည်သို့ အကျွန်ုပ်တို့လာပါကုန်၏၊ ဤယခုအခါ၌ အသက်ရှင်သောလူ၌ အတုမရှိသော လူတို့၏ရုပ်အဆင်းကိုလွန်၍ ယာမာနတ်သမီးကဲ့သို့ မြတ်သောအနွယ်ဖြင့် တောက်ပသော ခပ်သိမ်းသောမိန်းမတို့ထက်မြတ်သော အရှင်မကိုကျွန်ုပ်တို့မြင်ရပြီ၊ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပြန်ကုန်အံ့၊အရှင်မကိုမြင်ရသောအကြောင်းကိုသီဟဟနုမင်းကြီးအားကြားကုန်အံ့၊ မိဖုရားကြီးအရာ၌ထားစိမ့်သောငှါ ကြားလျှောက်ကုန်အံ့၊ အဘိသိက်သွန်းခြင်းကိုပြုလတ္တံ့၊ နှစ်ပါးသောမင်းသား,မင်းသမီးတို့သည် အမျိုးအနွယ်တူကုန်၏၊ ကောင်းသော သီလအကျင့်,

အဆင်း,သဒ္ဓါ,ပညာရှိကုန်၏၊ မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ္တံ့၊ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာအမည်ရှိသော အသုရာသမီးကညာနှင့်တကွ မွေ့လျော်ပျော်ပါးသကဲ့သို့ ထို့အတူ အရှင်မတို့သည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်၌ တင့်တယ်ကုန်လတ္တံ့၊ဤသို့အကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တိုင်ပင်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်အရှင်မအလို့ငှါ ဤအရပ်သို့လာပါကုန်၏''၊ ဤသို့ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားသည် မင်းသမီးကိုလျှောက်လေ၏။

ပုဏ္ဏားတို့ကိုခမည်းတော်ထံပို့စေခြင်း

ထိုစကားကို သိရိမဟာမာယာကြားသဖြင့် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားကိုမမြင်ရသေးဘဲလျှင် အလွန်တရာနက်စွာသောတွင်း၌ ထွန်းလင်းညှိအပ်သောဆီမီးကဲ့သို့ အလွန်လျှင်နှစ်လိုခြင်းပြင်းစွာဖြစ်၍ စိတ်၌ချစ်ခြင်းဖြစ်၏၊ မြင့်စွာသောတောင်ထိပ်၌ ဥဒေါင်းအပေါင်းသည် တိမ်တိုက်ကိုမှတ်ခွင့်ရသဖြင့် နေမင်းသည် ရေ၌ပဒုမာကြာ၏ ပွင့်ချိန်ကိုမှတ်သဖြင့် ကုမုဒြာကြာ၏ ရေနှင့်အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်သည်ဝေး၏၊ နေနှင့်အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်သည်နီးသကဲ့သို့ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့် အရပ်ဝေးခြားသော်လည်း ကာမရာဂနီးစပ်သည်ဖြစ်၍ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၏ သတင်းစကားကိုကြားသော သိရိမဟာမာယာ မင်းသမီးအား ချစ်ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်လေ၏။

ဤသို့မင်းသမီးသည်ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား၏စကားကိုကြားသဖြင့် ပြင်းစွာ ချစ်နှစ်လိုသော စိတ်ရှိသော်လည်း မိန်းမတို့၏ မာယာဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ မနှစ်သက်သကဲ့သို့ပင် တိတ်တဆိတ်နေပြီး၍ ''အမောင်-ပုဏ္ဏားတို့.. ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ငယ်စွာသေး၏၊ စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်အား အမိ,အဘတို့သည် ရှိပေကုန်၏၊ အမိ,အဘတို့၏ အထံသို့သွား၍ တိုင်ပင်ပါကုန်''ဟူ၍ဆို၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားလည်း'' ကောင်းလှပါပြီအရှင်မ....သီဟဟနုမင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို စေသောကာလ၌ လက်ဆောင်ဖြစ်သော ပတ္တမြားလည်ရွဲတန်ဆာကို အကျွန်ုပ်၏လက်၌ ထား၍ ဤသို့မှာလိုက်၏၊ 'ဆရာပုဏ္ဏား.... အကြင်အရပ်၌ မိန်းမရတနာကို မြင်လေသောအခါ ဤပတ္တမြားလည်ရွဲကို ထိုသတို့သမီး၏လည်၌ ဆင်ပါလေ' ဟူ၍ မှာတော်မူလိုက်၏၊

ထို့ကြောင့် သီဟဟနုမင်းကြီး ပေးအပ်လိုက်သော လည်ရွဲတန်ဆာကို အရှင်မင်းသမီး ယူတော်မူပါ”ဟု ပေးဆက်၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ “ပုဏ္ဏားတို့....ကောင်းပြီ၊ ဆောင်ခဲ့လော့”ဟုဆို၍ အလုပ်အကျွေးငယ် တယောက်ကို ဆောင်ယူစေ၍ ရေနံ့သာဖြင့် ဆေးကြော၍ ခပ်သိမ်းသော အမွှေးမျိုးတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော နံ့သာဖြင့်လိမ်းကျံ၍ ရွှေပန်းတောင်းထက် ပတ္တမြားကြုတ်၌ထား၍ သုပတိဋ္ဌအမတ်ကို ခေါ်စေ၍ အကြောင်း အလုံးစုံကို ကြားစေ၍ ဒေဝဒဟ မြို့တွင်း၌ မိမိခမည်းတော် အဥ္စနမင်းကြီး၏ အထံသို့ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို ပို့စေလေ၏။

သီဟဟနုမင်းကြီးထံ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ပို့ဆက်စေခြင်း

ထိုသုပတိဋ္ဌအမတ်သည် အဥ္စနမင်းကြီးကို ရှိသေစွာရှိခိုး၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားလျှောက်၍ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို ပြပေ၏၊ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ အဥ္စနမင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားတို့ကို ဤသို့ ဆို၏၊“အို-ဆရာပုဏ္ဏားတို့....သင်တို့ကို ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင်မင်းတို့ကို အစိုးရသော သီဟဟနုမင်းကြီးသည် မိမိသားတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားကို အဘိသိက်သွန်းအံ့သောငှါ သတို့သမီးရတနာကို ရှာစိမ့်သောငှါ စေအပ်ကုန်သလော” ဟူ၍ဆို၏၊ “စေအပ်ကုန်သည်မှန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ “ပုဏ္ဏားတို့....သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားသည် ဘွားသည်မှစ၍ အနှစ်ဘယ်မျှရှိမည်နည်း”ဟု မေး၏၊ “တဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ” ဟူ၍ လျှောက်ကုန်သော် “ထိုမင်းသားသည် ပဥ္စသီ-ဒသသီတို့၌ငြင်း,မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးတို့၌ငြင်းတည်၏လော” ဟူ၍မေးပြန်၏၊ “မြတ်သောမင်းကြီး....ဤမင်းသားသည်ငယ်သောအခါမှစ၍အမြဲသီလ၌တည်၏၊မင်းကျင့်တရား၌ကျင့်၏”၊ဤသို့လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ အဥ္စနမင်းကြီးသည်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ကြံ၏၊ “ငါ၏သမီးတော် သိရိမဟာမာယာသည် ယခုအခါ တဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီ၊ သီဟဟနုမင်းကြီးသည်လည်း ဤဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်း၌တန်ခိုးကြီး၏၊အာနုဘော်ကြီး၏၊များစွာသောဆင်,မြင်း,ရထားရှိ၏၊ ကျွန်ယောကျ်ား,ကျွန်မိန်းမ,စည်းစိမ်ချမ်းသာ,အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ထိုမင်း၏သား သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားသည်လည်း ကြီးသောကောင်းမှု အဆောက်အဦ ရှိ၏၊ ထိုသတို့သားသည် ငါ၏သမီးတော်

နှင့်တကွ မင်း၏အဘိသိက်သို့ရောက်၍ တရာ့တယောက်သောမင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအပြင်၌ မြတ်သောမင်းဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ၏သမီးသည်လည်း တပါးသောမိန်းမနှင့် မတူသည်ဖြစ်၍ ထိုမင်းသား၏မြတ်သော မိဖုရားအရာ၌ တည်ထိုက်၏”ဟု ကြံပြီး၍ ဤသို့ကြံသော မင်းကြီး၏ကိုယ်တွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ကို လွန်သော နှစ်လိုခြင်းပီတိသည် ဖြစ်၏။

အဥ္စနမင်းကြီးသည် သုပတိဋ္ဌအမတ်ကိုခေါ်၍“အိုအမတ်...မိဖုရားထံသို့သွား၍ မိဖုရားအား ပုဏ္ဏားတို့လာသောအကြောင်းကို ဆို၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား မြတ်နိုးတနာ ပူဇော်သကာစီရင်ပါစေ”ဟု ဆို၏၊ထိုအမတ်လည်း“ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍မိဖုရားအထံသို့သွား၍အလုံးစုံကို ကြားလျှောက်၏၊ မိဖုရားလည်း ထိုစကားကိုကြား၍ ထမင်းအဖျော် အစရှိသည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား အရိုအသေ ပြုခြင်းငှါ ပို့စေ၏၊ အဥ္စနမင်းကြီးလည်း ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ပူဇော်သက္ကာရ မြတ်နိုးတနာများစွာပြု၏၊ထိုအခါ သိရိမဟာမာယာမင်းသမီးလည်း တနေ့ပတ်လုံး ဥယျာဉ်ကစား၍ နတ်၏ ဗိမာန်နှင့်တူသော တန်ဆာဆင်သော ရထားသို့တက်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဒေဝဒဟမြို့သို့ဝင်လာ၏၊ ခမည်းတော် အဥ္စနမင်းကြီးသည် သိရိမဟာမာယာကို မိမိနှင့်တကွ ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော မြတ်သောနေရာ၌ နေစေ၍ မင်း, အိမ်ရှေ့မင်း,ဗိုလ်မှူး,ပုဏ္ဏား,သူကြွယ်အစရှိသော သူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ထိုသူတို့အား အကြောင်းအလုံးစုံကို ကြားပေ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ“ကောင်းပါပြီ”ဟူ၍လျှောက်ကုန်၏။

အဥ္စနမင်းကြီးလည်း ထိုပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောပြာသာဒ်၌ တည်ခို့မျှတည်းခိုနေစေ၍ ထိုမိုဃ်းသောက်သောနေ့၌ ထိုပုဏ္ဏားတို့နှင့်တကွ တမန်အဆင်းဖြင့် အသရေ၏ပွင့်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ်အပ်သော အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကိုပြုတတ်သော သတင်းစကားကိုရင်း, အတိုင်းအရှည်မရှိ လွန်သော အဘိုးကြီးသော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်တို့ကိုရင်း သီဟဟနုမင်းကြီး၏အထံသို့ ပို့ဆက်စေ၏၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်အဥ္စနမင်းကြီးကို ရှိခိုးခွင့်ပန်၍ တမန်တို့နှင့်တကွ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ပြန်လေကုန်၏။

၁၄။ သိဟာဟနုမင်းကြီးမြင်မက်သော အိပ်မက်ကိုပြခြင်း

ထိုပုဏ္ဏားတို့ ဒေဝဒဟပြည်မှ ထွက်သောနေ့၌ သိဟာဟနုမင်းကြီးလည်း နံနက်စောစောဦးခေါင်းလျှော်ပြီး၍ အထူးမွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကိုစား၍ များစွာသော အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ရွှေပြာသာဒ်သို့တက်၍ အရှေ့မျက်နှာအဘို့၌ ခြသေ့ံခံသော လေသာတံခါးကိုဖွင့်၍ ရှေးရှုမျက်နှာပြု၍ ရာဇပလ္လင်ထက်နေလျက် အမတ်တို့နှင့်တကွ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုအံ့သောအကြောင်းကိုတိုင်ပင်၍ ညချမ်းသောအခါ ပြာသာဒ်မှသက်၍ လေသာနန်းမသို့တက်၍ ညစာစားပြီးသော် အသရေရှိသော တိုက်သို့ဝင်၍အိပ်၏၊ ထိုသိဟာဟနုမင်းကြီးသည် မိုယ်းသောက်ထအခါ၌ နတ်နှင့်တကွသောလူ၌ သိကြားအစရှိသော သတ္တဝါတို့အား နေခြင်းငှါ မရအပ်ဘူးသော **ဗိမာန်အိပ်မက်ကို** မြင်မက်၏၊ အိပ်မက်ကား ဤသို့တည်း။

၁။ ဤဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၏ အလယ်၌ ဘုံနှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆင့်ရှိသော ရတနာဗိမာန်သည် မြေမှပေါက်၍ အထက်ဘဝဂ်ကိုလွန်၍ တည်၏၊ အောက်ဆုံးဘုံဆင့်သည် ယူဇနာရှစ်သောင်း,ငါးထောင်မြင့်၏၊ အမြင့်ကား ထက်ဝန်းကျင်မှ စကြဝဠာတသောင်းကို ဖုံးလွှမ်း၍ တည်၏၊ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဆင့်ရှိသော ဘုံတို့သည်ကား ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်, ရူပါဝစရ ဗြဟ္မာ့ပြည်တဆယ့်ခြောက်ထပ်, အရူပဗြဟ္မာ့ပြည်လေးထပ်ကို ဖုံးလွှမ်း၍ ထွန်းပလျက် တည်ကုန်၏၊ ထိုရတနာဗိမာန်၏အလယ်၌ သုံးသန်း,လေးသိန်း ယူဇနာအစောက်မြင့်သော ခုနစ်သန်း,ခုနစ်သိန်း ယူဇနာအပြန့်ကျယ်သော ရတနာပလ္လင်သည်ရှိ၏၊ ထိုပလ္လင်၌ *နရသိဟာအမည်ရှိသော ယောက်ျားသည် များစွာသော နတ်သမီး အခြံအရံတို့နှင့်တကွနေ၍ တံခါးရှစ်မျက်နှာတို့ကိုဖွင့်အံ့သောငှါ တိုင်ပင်၏၊ ထိုခဏ၌ ထက်ဝန်းကျင်သော စကြဝဠာတိုက်တို့မှ အထူးထူးသောအရုပ်ရှိသော မိုယ်းပေါက်တို့ဖြင့် မိုယ်းကြီးသည် တက်လတ်၍ ထိုယောက်ျား၏ခြေရင်း၌ ရွာ၏၊ အထူးထူးသော အရုပ်တို့ဖြင့်ပြီးသော မိုယ်းပေါက်တို့သည် ထိုယောက်ျားမြတ်၏

---

* နရသိဟာ=လူတို့ထက်မြတ်သောသူ,သူမြတ်, သူမွန်။

စကားကိုကြားကုန်၍ သူမြတ်ချည်းဖြစ်ကုန်၍ ထိုသူမြတ်ယောကျ်ားကို ခြံရံကုန်၏၊ထိုအခါ၌ ထိုယောကျ်ားမြတ်သည် ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကို မြတ်သောအတတ်ကိုသင်၍ ထိုသူတို့အား အတုမရှိသောချမ်းသာကို ပေး၏၊ဤလည်း အိပ်မက်တပါး။

၂။ ထို့နောင် မိမာန်မှ အရှေ့မျက်နှာအဘို့၌ အလွန်နက်စွာသောဂင်္ဂါမြစ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်အယဉ်တွေသော အမွန်ရှိ၏၊ များစွာသောမြစ်တို့မှ စီးဝင်၏၊အလွန်တက်သောတံပိုးရှိ၏၊ ထိုယောကျ်ားမြတ်သည် ထိုဂင်္ဂါမြစ်နား၌နေ၍ ကမ်းတဘက်ကိုကြည့်သော် မြင်ခြင်းကို အလွန်ပြုခဲ၏၊ထိုအခါ၌ ယောကျ်ားမြတ်သည် ဂင်္ဂါဆိပ်၌ ရတနာဖြင့်ပြီးသော လှေဘောင်ကို ကောင်းစွာဖွဲ့၍ထား၏၊ ထိုအခါ၌ သမုဒ္ဒရာအပြင်မှတက်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယောကျ်ားမြတ်၏ခြေရင်း၌ မြတ်သောသူချည်းဖြစ်၍ ဖေဒင်ကိုသင်ကုန်၏၊ထိုနောင်မှ အထူးထူးသော အရုပ်ရှိသောသတ္တဝါတို့သည် တက်လာ၍ ယောကျ်ားမြတ်၏ခြေရင်း၌ ဝပ်လာကုန်၏၊ မြတ်သော သူတော်ကောင်းချည်းဖြစ်၍ ဖေဒင်ကိုသင်ကုန်၏၊ ကောင်းကင်မှ သက်လာကုန်သော အထူးထူးသောအရုပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောသတ္တဝါတို့သည် ယောကျ်ားမြတ်၏ခြေရင်း၌ ကျကုန်၍ မြတ်သောသူချည်းဖြစ်ကုန်၍ ဖေဒင်သင်ကုန်၏။

ထိုအခါ ယောကျ်ားမြတ်သည် ထိုသူတို့ကိုယူ၍ ထိုရတနာဖြင့်ပြီးသောလှေ၌ထား၍ အလွန်နက်စွာသော အလွန်တက်သော တံပိုးရှိသော မြစ်ကြီး,မြစ်ငယ်တို့မှစီးဝင်သော ဤသမုဒ္ဒရာသည် အလွန်ငန်သော ရေရှိသော်လည်း ထိုရတနာဖြင့်ပြီးသောလှေ၌ တပေါက်မျှမဝင်စေမူ၍ မိမိမူကား ပဲ့စင်၌ထိုင်၍ တက်မကိုကိုင်၍ ဖြောင့်စွာပြု၏၊ မိမိ၏ဆင်သောတန်ဆာဖြစ်သော နီလှစွာသောပုဆိုးကို လင်းယဉ်ရွက်ပြု၍ ထိုးဝါးဖြင့်ကန်စေ၍ အထူးထူးသော လိပ်,ငါး,မကန်း အစရှိသော ရန်သူတို့ကိုမျက်စောင်းထိုးကာမျှဖြင့် ဝေးစွာပြေးစေ၍ မမြင်နိုင်သော တဘက်ကမ်းသို့ဆောင်၍ အိုခြင်း,သေခြင်းမရှိသောဘေးတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော တံတိုင်းခုနစ်ထပ် ကျုံးခုနစ်ထပ်ရှိသော မြတ်သော

ပြာသာဒ်နန်းနှင့်ပြည့်စုံသော*အနာလယအမည်ရှိသော မြို့သို့သွင်းထား ပြီးလျှင် တဘန်လာ၍ မြတ်သောသူတို့ကို ရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသောလှေ၌ ပြည့်စေ၍ဆောင်၏၊ ဤသို့အဘန်တလဲလဲပြုလျက် ယောကျ်ားမြတ်သည် ရတနာဗိမာန်ရှင်ဖြစ်၏၊ဤသည်လည်း အိပ်မက်တပါး။

၁၅။ အိပ်မက်ဘတ်နေစဉ်ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာခြင်း

သီဟဟနုမင်းကြီးသည် ဤအိပ်မက် နှစ်ပါးကိုမြင်၍ နိုးပြီးလျှင် အိပ်ရာမှထ၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကိုပြု၍ နံနက်စောစောကလျှင် ရတနာပလ္လင်ထက်သို့တက်၍ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား၏ အဘဖြစ်သော ပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍ မြတ်နိုးတနာ ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ မိမိအိပ်မက်ကို ပြန်ကြား၏၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် အိပ်မက်ကို စုးစမ်းဆင်ခြင်၍ နတ်မျက်စိဖြင့်မြင်သကဲ့သို့ မင်းကြီးအားကြားပေ၏(“အရှင်မင်းကြီး… သားတော် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့် အတူတကွ အဘိသိက်သွန်း ဘက်ဖြစ်သော ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောသတို့သမီးကိုရ၍ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက် တို့ ယခုလာကုန်ပြီ”ဟူ၍လျှောက်၏၊မင်းကြီးလည်း နှစ်လိုဝမ်းမြောက် သည်ဖြစ်၍ “ပုဏ္ဏားတို့…ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို အကယ်၍ ရခဲ့ကုန်အံ့၊ ငါ့အားအဘယ်သို့ သော ကျေးဇူးဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း” ဟုမေး၏၊ “အရှင်မင်းကြီး…ထို သတို့သမီးသည်ကား-နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ပေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုဘုရား၏မယ်တော်ဖြစ်လတ္တံ့”ဟူ၍ကြားကုန်၏။

ထိုစကားကိုမင်းကြီးကြား၍ “ငါ၏အထံသို့အဘယ်အခါ၌ ရောက် လာလတ္တံ့နည်း” ဟူ၍ မေးပြန်၏၊ “အရှင်မင်းကြီး…ယခုအခါ၌ပင် ရောက်လာကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်မြင်တော်မူသည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ အလွန်နှစ်လိုခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားနှင့် တကွ စကားပြော၍နေစဉ် ထိုပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့သည် လက်ဆောင်

---

* အနာလယ=တဏှာမရှိသော, တွယ်တာမှု အာလယကင်းသော။

ပဏ္ဏာကာရတို့နှင့်တကွ လာကုန်၏၊ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် ပဏ္ဏာကာရနှင့်တကွလာကုန်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုမြင်၍အလွန်နှစ်လိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ "ဩော်-အရတော်စွတကား"ဟုမိန့်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ကို မင်းကြီးအားကပ်ကုန်၏၊ မင်းကြီးလည်း အထူးထူးအပြားပြားသော ရတနာပဏ္ဏာလက်ဆောင်တို့ကိုမြင်၍ ဤသို့ကြံ၏၊ "ဤပုဏ္ဏားတို့သည်အဘိုးအတိုင်းမသိထိုက်သောပဏ္ဏာကာရကိုဎင်း, သတို့သမီးကိုဎင်း ငါ၏ယောက်ဖတော် အဥ္စနမင်းကြီးမှ ရခဲ့ကုန်သည်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကြံပြီး၍ အတန်ငယ် အပင်အပန်း ဖြေစေပြီးသော် တဘန်မေး၏ "အို-ပုဏ္ဏားတို့····သင်တို့သည် မြတ်သောသတို့သမီးကို ရခဲ့ပါကုန်၏လော"ဟု မေး၏။

မင်းကြီးအား အကျိုး,အကြောင်းကိုလျှောက်ထားခြင်း

ထိုသို့မေးသောအခါထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလျှောက်ကုန်၏၊ "အရှင်မင်းကြီး····အကျွန်ုပ်တို့ ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် သားတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ မိဖုရားရတနာအလို့ငှါ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ ရှစ်သောင်း,လေးထောင်သော မြို့ကြီး,မြို့ငယ်တို့သို့သွား၍ မင်း,အိမ်ရှေ့မင်း,စစ်သူကြီး,သူဌေး,သူကြွယ်တို့၏အိမ်တို့၌ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သမီးကညာ ရတနာကို ကြည့်ရှုမေးမြန်း စူးစမ်းရှာဘွေသော် မရကုန်၍ ပြန်ခဲ့ရာတွင် ဒေဝဒဟပြည်၌ အဥ္စနမင်း၏သမီးတော် သိရိမဟာမာယာကို မြင်ရပါကုန်၏၊ ထိုမင်းသမီးသည် ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာတို့နှင့် ဎင်း, ကောင်းခြင်းငါးပါးတို့နှင့်ဎင်း ပြည့်စုံပေ၏၊ ထိုသတို့သမီး၏ ခြေဘဝါးနှစ်ဘက်အပြင်တို့၌ ကြာမျိုးငါးပါး, ခရုသင်း, စကြာရတနာ, အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်, သီဒါ,သတ္တရဘန်, ပန်းဖြင့်ပြည့်သောပန်းတောင်း, ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် အရံရှိသော လေးကျွန်း, အထူးထူးသော အရုပ်တို့ဖြင့်တန်ဆာဆင်၏၊ အလွန်အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော အရောင်ရှိသော လ-နေနက္ခတ်, အထူးထူးသောအရုပ်တို့ဖြင့်ပြည့်၏၊ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်၌ သွားသကဲ့သို့ နတ်နှင့်တကွသောလောက၌ အတုမရှိမြတ်သော သမီးကညာပေတည်း"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍သီဟဟနုမင်းကြီးသည်အလွန်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ဖြင့် ကိုယ်တွင်း၌ နှစ်လိုခြင်းပြင်းစွာဖြစ်၏၊ မင်းကြီးလည်း ပုဏ္ဏားတို့ကို တဘန်မေးပြန်၏၊"အို-ပုဏ္ဏားတို့····အဥ္စနမင်းကြီးအား အခြံအရံ ဆင်,မြင်း,စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် အဘယ်မျှလောက်ဖြစ်ကုန်သနည်း"ဟု မေး၏၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အဥ္စနမင်းကြီး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ဤသို့ကြားပေ၏၊ "အရှင်မင်းကြီး···အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ကို အစိုးရတော်မူသော အရှင်မင်းကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော်မူသကဲ့သို့ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော အဥ္စနမင်းကြီးသည်လည်း ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော်မူ၏၊ ဒေဝဒဟပြည်တော်သည် တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်ရံ၏၊ တံခါး, ပစ္စင်, ရင်တားတို့နှင့်လည်းယှဥ်၏၊ နက်စွာသောခုနစ်တန်သောကျုံးလည်းရှိ၏၊ မြို့၏အလယ်၌ ပြာသာဒ်ငါးဆောင်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော စင်ကြယ်သောအရောင်ရှိသော ရွှေနန်းဗိမာန်သည် ရွှေပင်ကဲ့သို့တောက်ပ၏၊ ကိုးကုဋေသောစစ်သည်သူရဲရှိ၏၊ ဆင်ငါးကုဋေရှိ၏၊ မြင်း ခုနစ်ကုဋေရှိ၏၊ ဗိုလ်ပါကား-အတိုင်းမသိများ၏၊လေးသမားရှစ်သောင်း,လေးထောင်ရှိ၏၊ စပါးကျီ,ဆန်ကျီတို့သည် အတိုင်းမသိများကုန်၏၊ ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောကျ်ားတို့သည် အဆုံးမရှိ၊ အရေအတွက်မသိနိုင်ကုန်၊မြို့တွင်း, မြို့ပ၌ ကြီးစွာသောရွာတို့သည် ပြန့်ပြောစွာကျယ်ကုန်၏၊ မြို့၏အပ၌ ငါးကုဋေသော သူဌေးတို့သည်ရှိကုန်၏၊ များစွာသော စပါးဥစ္စာရှိကုန်၏၊ များစွာသော ဇနပုဒ်တို့သည်ရှိကုန်၏၊ အိမ်ဈေးသဘင်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သောဇနပုဒ်တို့သည် များစွာရှိကုန်၏။

"လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်····ထိုဒေဝဒဟ မြို့သည် ဝပြောသာယာမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ ထိုမြို့၌ဖြစ်သော မင်း၏သမီးတော်သည် မဟာမာယာ အမည်ရှိ၏၊ ခပ်သိမ်းသောမိန်းမတို့နှင့် မတူကုန်၊ နတ်ပြည်၌ရှင်း,လူ့ပြည်၌ရှင်း ဤသတို့သမီးကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်တို့မမြင်ဘူးချေကုန်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၏၊ ကျော်စောထင်ရှား၏၊ ဤသတို့သမီးသည် မြတ်သော သမီးကညာရတနာမည်၏၊ အလုံးစုံသော ကသိန်းသောသမီးကညာတို့သည်ခြံရံကုန်၏၊အခါခပ်သိမ်းနတ်ပြည်၌ သုဇာတာမိဖုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်၏၊ ညဥ့်အခါတောင်ဖျား၌ တောက်ပသော မီးရှူးကဲ့သို့

ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ထွန်းပ၏၊ ဤမိန်းမကဲ့သို့မမြင်ဘူးကုန်၊ တာဝတိံသာ၌ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်နှင့်တူသော ဥယျာဉ်၌ကစားကုန်၏၊ ခရီးသွားပင်ပန်းသောသူတို့ကိုမြင်ကာမျှ ရှုးခြင်းကိုပြုတတ်၏၊ ထိုသတို့သမီး၏အရောင်သည်ထွန်းပသောပတ္တမြားကဲ့သို့ တောက်ပ၏၊ အထူးထူးသောရတနာတို့ဖြင့်တောက်ပလျက်ရှိသော ပဒေသာပင်ကဲ့သို့တောက်ပ၏၊ကြယ်တို့၏အလယ်၌လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ တသိန်းမျှသော မောင်းမတို့၏အလယ်၌ထွန်းပ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ရှေး၌ မိန်းမရတနာကိုမမြင်ဘူးချေကုန်၊ သားတော်သိရိသုဒ္ဓေါဒန၏အာနုဘော်ဖြင့်ယခုမှမိန်းမရတနာကိုမြင်ရပချေသည်၊ ဥတုအခါရောက်လတ်သော် အထူးထူးသောသစ်ပင်တို့သည် ပွင့်ကုန်သကဲ့သို့ ခြောက်ဆယ့်လေးပါးသော လက္ခဏာတို့မှ ထွက်သောအရောင်ဖြင့်ထွန်းပ၏၊ ဟင်္သာမ၏ သွားခြင်းကဲ့သို့ ထိုသတို့သမီးသည် ဥယျာဉ်၌သွား၏၊ကရဝိက်ငှက်တွန်ရင့်ကျူးသောအသံကဲ့သို့သာယာစွာသောစကားကိုဆိုတတ်၏၊ ပြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံမှလာသော ပြဟ္မာမင်း၏တင့်တယ်ခြင်းနှင့်တူသော တင့်တယ်ခြင်းရှိ၏၊ ပြဟ္မာ၏အသံကဲ့သို့မြတ်သောပဲ့တင်ထပ်သောအသံရှိ၏၊ သတို့သမီး၏ဆံတို့သည် သုံးတောင်မျှလောက်ရှည်ကုန်၏၊ထိုမှတပါးသားလှီးထားကဲ့သို့ အဖျား၌ကော့ရရော့ညွှတ်၏။

ရွှေဖြင့်ပြီးသောအဝတ်ကိုဝတ်၏၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ခါးကြိုးကိုစည်း၏၊*ဥတ္တရကုရုကျွန်း၌ပဒေသာပင်မှလာသောသွဲ့ဖြူပုဆိုးသည် အထူးထူးသောအရုပ်ဖြင့်ပြည့်၏၊ ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၏၊ ထိုသတို့သမီးကို အခါခပ်သိမ်းတသိန်းသောမိန်းမတို့သည် ခြံရံကုန်၏၊ မြင်မြင်သမျှနတ်လူတို့အား ရှု၍မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်၊လူ့ပြည်,နတ်ရပ်တို့၌ခပ်သိမ်းသော မိန်းမတို့သည် မတူကုန်၊မိန်းမတကာတို့ထက် မြတ်သောသမီးကညာရတနာကို အကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ဤသတို့သမီးသည်အမည်အားဖြင့်သိရိမဟာမာယာအမည်ရှိ၏၊ လောက၌ ထင်ရှားရှိ၏၊ အမိအဘတို့သည် အလွန်မြတ်သော အမျိုးအနွယ်၌ဖြစ်ကုန်၏၊ ပဋိသိ

---

*ဥတ္တရကုရု=မြောက်ကျွန်း။

ငါးပါးကိုစောင့်၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ ယဉ်ကျေး၏၊ ဆုံးမအပ်သော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးကိုကျင့်ကုန်သော မင်းမြတ်တို့၏အလို့ငှါ ရှာဘွေလှည့်ပတ်သွားကုန်သောသူတို့အား ဤသမီးကညာရတနာကဲ့သို့ အလွန်ရခဲစွာ၏။)

ဤသို့လျှင်ဤမျှသောစကားတို့ဖြင့် ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားသည် ခမည်းတော်အဥ္စနမင်း၏၎င်း, သမီးတော် သိရိမဟာမာယာ၏၎င်း စည်းစိမ်ချမ်းသာလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို ချီးမွမ်းပြီး၍ တဘန်အဥ္စနမင်းကြီးမှာကြားလိုက်သော သတင်းစကားကို ကြားအံ့သောငှါ "မြတ်သောမင်းကြီး....ထိုသတို့သမီး၏ ခမည်းတော်အဥ္စနမင်း၏ အထံသို့သွား၍ ပတ္တမြားလည်ရွဲတန်ဆာကို၎င်း, အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ပဏ္ဏာကာရကို၎င်း ပြ၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုပြန်ကြား၍ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ, ဆင်,မြင်း,ရထား,ဗိုလ်ပါသူရဲများသော အဖြစ်ကို၎င်း၊ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကို၎င်း အကျွန်ုပ်တို့ ချီးမွမ်းလျှောက်ကြားကုန်၏၊ထိုအခါအဥ္စနမင်းကြီးသည်အလွန်နှစ်လိုသောစိတ်ရှိ၍အကျွန်ုပ်တို့ကို မေးမြန်း၏။

"သိဟဟနုမင်းကြီးအား သားသမီးအဘယ်မျှ ရှိပေသနည်း"ဟု မေးသောကြောင့် သားယောကျ်ား-ငါးယောက်, သမီးမိန်းမ- နှစ်ယောက်ရှိကုန်၏-ဟု ဆိုကုန်သော် "အဘယ်ကဲ့သို့ အမည်ရှိကြကုန်သနည်း"ဟု မေးပြန်သောကြောင့် သမီးတော်နှင့်တကွ ဘိသိက်သွန်းအံ့ကြံသော သားတော်အကြီးသည် သိရိသုဒ္ဓေါဒန အမည်ရှိ၏၊ ထို့အောက်ကို ဓောတောဒန,သုက္ကောဒန, သက္ကောဒန, အမိတောဒန၊ အစဉ်အတိုင်းအမည်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သမီးတော်အကြီးကား-အမိတာ,အငယ်ကား ပါလိတာမည်၏-ဟု လျှောက်ပေသော်'ကောင်းပြီ' ဆိုတော်မူ၍ သားတော်ငါးယောက်တို့တွင် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အကျွန်ုပ်တို့ကြား၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူသဖြင့် မိဖုရားကြီးကို၎င်း, ကျော်စောထင်ရှားသော မင်းသား, စစ်သူကြီး, အမတ်,သူဌေး,သူကြွယ် အလုံးစုံတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ အကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွပင် သားတော်နှင့် ထိမ်းမြားအံ့သောအကြောင်းကို တိုင်ပင်နှိုင်းချိန့်တော်မူပေသည်၊ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည်လည်း 'ကောင်းပါပြီ'ဟူ၍

ဝန်ခံကြကုန်၏၊ တိုင်ပင်ပြီးသောအဆုံး၌ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုရောင့်ရဲစေ၍ ပဏ္ဏာကာရနှင့်တကွ ထိမ်းမြားအံ့သော သတင်းစကားကိုမေး၍ အကျွန်ုပ်တို့ကိုလွှတ်လိုက်၏''ဟူ၍ လျှောက်ကုန်၏။

သီဟဟနုမင်းကြီး နှစ်သက်တော်မူခြင်း

သီဟဟနုမင်းကြီးသည်လည်း ထိုကောဠည အစရှိသော ပုဏ္ဏားတို့ပြန်လျှောက်သောစကားကိုကြား၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုခဏ၌ သုဒ္ဓိယအမည်ရှိသောအမတ်အား ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင်မင်းတို့ကိုခေါ်စေ၍ ထိုမင်းတို့နှင့်တိုင်ပင်၍ ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုငှင်း,သုဒ္ဓိယအမတ်ကိုငှင်း,သတိမန္တအမည်ရှိသောအမတ်ကိုငှင်း, သာကီဝင်မင်းသား သုံးယောက်တို့ကိုငှင်း ယူစေ၍ များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကိုလည်း ထိုပုဏ္ဏားတို့၏လက်၌အပ်ပေး၍အဥ္စနမင်းကြီး၏အထံသို့ ထိမ်းမြားအံ့သော အဆောက်အဦကို စီရင်စိမ့်သောငှါ စေလိုက်၏။

၁၆။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့် သိရိမဟာမာယာမင်းသမီး ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုခြင်း

နေ့,ရက်သတ်မှတ်၍ မင်းသားကို ခမ်းနားစွာလိုက်ပို့ကြခြင်း

ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် ဒေဝဒဟမြို့သို့သွား၍ အဥ္စနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် ပေးမှာအပ်သော သတင်းစကားကို အဥ္စနမင်းကြီးကြားသဖြင့် နှစ်လိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဥပဝါဟစစ်သူကြီးကိုငှင်း,သုပတိဋ္ဌအမတ်,အိမ်ရှေ့မင်း,သီလာဓိမင်း, တိက္ခသလကမင်းတို့ကိုငှင်းယူ၍ များစွာသော ပဏ္ဏာကာရတို့နှင့်တကွ သီဟဟနုမင်းကြီး၏ အထံသို့စေလိုက်၏၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် သီဟဟနုမင်း၏ အထံသို့သွား၍ ကောင်းသောနေ့,ရက်တို့နှင့်ယှဉ်၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုစေခြင်းငှါ အဥ္စနမင်းကြီး မှာတော်မူလိုက်တိုင်းကို လျှောက်ကုန်၏၊ သီဟဟနုမင်းကြီးလည်း အားရနှစ်သက်တော်မူ၍ ထိုတမန်တို့အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ ကောင်းသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရ,လ,ရက်,နက္ခတ်အခါ တို့နှင့်တကွ ထိုဒေဝဒဟမြို့က တမန်တို့ကို လွှတ်လိုက်၏။

ထို့နောင်မှ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသောသာကီဝင်မင်းတို့ကိုခေါ်၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုအံ့သော၄ါ များစွာသော သေအရက်, ထမင်း, အဖျော်တို့ကိုစီရင်စေ၍ ကပိလဝတ်မြို့မှ ဒေဝဒဟမြို့တိုင် ယူဇနာသုံးဆယ်ခန့် ကွာသောခရီးကို သုတ်သင်စေ၍ တန်ဆာဆင်စေ၍ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ကြို့၄က်ပျောတို့ကို စိုက်စေ၍ ခရီးနံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ကခြင်း,သီခြင်း,စည်,စောင်းညှင်း,ပဋ္ဋင်,တူရိယာတီးမှုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သော သဘင်သည်တို့ကို တည်နေစေ၍ ခရီး၏အထက်၌ ဗိတာန်ကြက်၍ အထူးထူးသောပန်းဆိုင်း, နံ့သာဆိုင်းတို့ကို တွဲလျားဆွဲစေ၍ ပေါက်ပေါက်လျှင် ငါးခုမြောက်သောပန်းတို့ကို ကြဲစေ၍ ပတ်သာ,စောင်းညှင်း,ခရူသင်း, စည်ကြီး, မုရိုးစည်အစရှိသည်တို့ကို ခရီး၏ နံပါးနှစ်ဘက်၌ တည်နေစေ၏။

ထို့နောင်မှ ငွေကြိုးဖြင့်ခက်အပ်သော ရွှေကတင်အပ်သော ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဦးကင်းတန်ဆာရှိသော ရွှေခေါင်းလောင်း, ရွှေဆည်းလည်း,ရွှေခြူ,ရွှေညောင်ရွက်တို့ဖြင့်ဆွဲသော ထိုဆင်၏ကျောက်ထက်၌ အထူးထူးသောရတနာတို့ဖြင့် စီအပ်သော ပြာသာဒ်ကို တင်ပြီးသော် မြတ်နိုးသော နီလာ, ပတ္တမြား, ပုလဲတို့ဖြင့် စီအပ်သော ရွှေတိုင်ဖြင့်ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော စဉ်းငယ်လက်ျာရစ်သော အစွယ်ရှိသော နှစ်ထောင်သော အထူးထူးသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်သော ကိုယ်လုံးဖြူသောဆင်ထက်သို့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ ကစားသော နတ်တို့ကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသော သာကီဝင်မင်းသားတို့ကို တက်စီးစေ၍ ရတနာပစ္စယအမည်ရှိသော မြတ်သောဆင်မင်း၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကိုတင်၍ တရာ့တယောက်သော မင်းတို့ကို ခြံရံစေ၏။

ထို့နောက်မှ တိမ်တိုက်ကြား၌ ဖြစ်သော ဝဇီရစိန် ကျောက်အဆင်းနှင့်တူသောသွား, ဇလပ်ပန်း အဆင်းနှင့်တူသော အလုံးစုံဖြူသောကိုယ်ရှိသော ဟင်္သာမင်း၏ခြေအဆင်းနှင့်တူသော ခြေရှိသော နက္ခတ်တို့၏မင်းဖြစ်သောလ,နေ,လေ၏လျင်ခြင်းကဲ့သို့ လျင်ခြင်းအဟုန်ရှိသော ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်သော သုံးသောင်းသောမြင်းတို့ကို နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ ကစားသောနတ်သားတို့ကဲ့သို့ အလွန်

တင့်တယ်ကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့ကို တက်စီးစေ၍ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားကိုခြံရံစေကုန်၏။

ထို့နောက်မှအညို, အရွှေ,အနီ,အဖြူ, အမောင်း,ပြိုးပြိုးပြက်သော အရောင်တို့ဖြင့် အထူးသဖြင့်ဆန်းကြယ်သော ရတနာတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်သော ကိုးသိန်းသောလေးသမားတို့သည် လေးလက်နက်စွဲကုန်လျက် ဆင်အပေါင်းတို့၏ရှေ့မှ သွားစေ၏၊ထိုအခါသီဟဟနုမင်းကြီးသည် သုံးသောင်းသောလှည်းတို့ကိုဆောင်ယူစေ၍ ဆန်အစရှိသည်တို့ပြည့်စေ၍ရှေ့မှသွားစေအပ်၏၊ထို့နောင်မှ လေးထောင်သောလှည်းတို့၌ ယောက်မဟင်းချိုအစရှိသည်တို့ကိုတင်စေ၍ ရှေ့မှသွားစေ၏၊ ထို့နောင်ခြောက်ထောင်သောလှည်းတို့၌ အထူးထူးသောသားတို့၏အသားတို့ဖြင့်၎င်း,အထူးထူးသောငါးတို့၏အသားတို့ဖြင့်၎င်း, ပျား-သရက်သီးအစရှိသော အထူးထူးသောပဏ္ဏာကာရတို့ဖြင့်၎င်း, ဆား-ငါး-ပျား-တင်လဲ-သကာ-ပဲနောက်-ထုံး-ရှားစေး-ကွမ်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်၎င်း ပြည့်စေ၍ရှေ့မှသွားစေ၏၊ သီဟဟနုမင်းကြီး သည်ကား စစ်သူကြီး,အမတ်,သူဌေး,သူကြွယ်,မင်း,မောင်းမအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မင်္ဂလာဆင်တော်ကိုစီး၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံ၏နောက်မှသွား၏။

အသောကဥယျာဉ်၌ထိမ်းမြားရန်စီစဉ်ခြင်း

ထိုအခါအဥ္စနမင်းကြီးသည်သီဟဟနုမင်းကြီးလာသောအကြောင်းကိုကြား၍ ယသောဓရာမိဖုရားကြီးကိုခေါ်၍ စစ်သူကြီးအမတ်စသည်တို့ဖြင့်ခြံရံလျက် ယာဉ်ငယ်တခုကိုစီး၍မြို့မှထွက်၍ အသောကဥယျာဉ်၌ယာဉ်ငယ်ကိုထားခဲ့၍ ခြေဖြင့်သွား၍ သီဟဟနုမင်းကြီးကိုရှိခိုး၍ မိမိမြို့သို့ဆောင်၏၊ ထိုအသောကဥယျာဉ်သို့ရောက်သောအခါ၌ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် အလွန်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော ဥယျာဉ်ကိုမြင်၍ အဥ္စနမင်းကြီးကို ဤသို့ဆို၏၊"ယောက်ဖ အဥ္စန....ငါ့အားဆင်,မြင်း,ဗိုလ်ပါ အလွန်များလှစွာ၏၊ မြို့တွင်း၌နေအံ့သော်ငါမလျောက်ပတ်၊ဤဥယျာဉ်သည်အလွန်ကျယ်စွာ၏၊ အလွန်မြတ်သောသူတို့အား နေခြင်းငှါထိုက်၏၊ အလွန်ကြီးစွာသောသဘင်ကိုပြုခြင်းငှါထိုက်၏၊ကျယ်သော အလွန်နက်သော ရေအစရှိသော အရိပ်ရေတို့ဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်၏၊

အလွန်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဥယျာဉ်၌သာလျှင် ငါနေအံ့သော ငါ့ အပ်၏”ဟုဆို၏၊ထိုစကားကိုကြား၍အဠွနမင်းကြီးလည်း “ကောင်း ပြီ”ဟုဝန်ခံ၍ ထိုဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်ပြင်ဆင်၍နေစေ၏၊ သီဟဟနု မင်းကြီးလည်း ထိုဥယျာဉ်၌သစ်ခက်တပ်ဆောက်၍ နေခြင်းကိုပြု၏။

တည့်မှိုးသောက်သောနေ့၌ သုရဂုဏအမည်ရှိသောလက်သမား ဆရာကိုခေါ်၍ အရုဏ်တက်သောအခါမှစ၍ ယူဇနာဝန်းရှိသော အရပ်၌ ကြီးစွာသော မဏ္ဍပ်ကိုပြုစေ၏၊ ထိုနောင်မှတရာသော သည်တိုင်တို့ ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ကောကနဒ အမည်ရှိ သောပြာသာဒ်ကိုပြုစေ၏၊အဠွနမင်းကြီးလည်း စပါးရွက်ဖြင့် မိုးသော ပြာသာဒ်,ဝါးရွက်ဖြင့်မိုးသောပြာသာဒ်၊ဤနှစ်ဆောင်သော ပြာသာဒ် တို့ကိုပြုစေ၏၊ ထိုပြာသာဒ် သုံးဆောင်တို့သည် တလခြင်းပြီးကုန်၏၊ တပေါင်းလ၌ကား ဒေဝဒဟမြို့ကို တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန် ဆာဆင်၍ အသောကဥယျာဉ်ကို တံတိုင်းတို့ဖြင့်ရံစေ၍ ပြာသာဒ် သုံးဆောင်တို့ကိုငင်း တန်ဆာဆင်၍ မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌မြတ်သောသူတို့ အား ထိုက်သောပလ္လင်၌ထန်းလုလင်တဖျားမျှ ပမာဏရှိသော ရတနာ ခုနစ်ပါးအပုံအစုကိုပြု၍ အဘိုးအတိုင်းမသိထိုက်သော ကမ္ဗလာပုဆိုး ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ထားစေ၏။

အရုဏ်တက်သောအခါ၌ သိရိမဟာမာယာကို သိရိဝဍ္ဍန အမည်ရှိ သော ပြာသာဒ်ထက်၌အထူးထူးသော နံ့သာတို့ဖြင့်ထုံအပ်သော ဝေါ သီတစန္ဒကူးနံ့သာရေဖြင့်ချိုးစေ၏၊အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန် ဆာဆင်စေ၍ တသိန်းသောသမီးကညာတို့ဖြင့်ခြံရံစေ၏၊ထိုအခါသီဟ ဟနုမင်းကြီးသည် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားကို အထူးထူးသော နံ့သာတို့ ဖြင့် ထုံအပ်သောရေဖြင့်ချိုးစေ၍ မင်း၏အဘိသိက်သွန်းခြင်းငှါ ထိုက် သောပုဆိုးအစုံကိုဝတ်စေ၍ အထူးထူးသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်၍ လက်ထပ်ရေစင်သွန်းအပ်သောအခါကိုကြည့်၍ ဤအခါသည် လျှင် အခါရောက်ပြီ-ဟုသိ၍မြတ်သောသူတို့သည် စီးခြင်းငှါထိုက်သော ရထား၌ အထူးထူးသော ရတနာပန်းဆိုင်းတို့ကိုဆွဲ၍ ကုမုဒြာကြာဖြူ အဆင်းနှင့်တူသော ဘောင်းဝတ်မြင်း လေးစီးတို့ကိုက၍ သိရိမဟာ မာယာသတို့သမီး၏အထံသို့ ပို့လေစေ၏။

သုဒ္ဓါဝါသမြဖွာကြီးထိမ်းမြားပေးခြင်း

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏ နေရာကျောက်ဖျာသည် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြ၏၊ သိကြားမင်းလည်း ထိုအကြောင်းကိုသိ၍"အဘယ်အလို ၄ါနည်း"ဟု နတ်မျက်စိဖြင့်ကြည့်သော် ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ "ယခုအခါ၌ သံသရာ၏ အဆုံးကိုပြုတတ်သော အလွန်ကြမ်းသော မောဟတည်း-ဟူသော ကွန်ယက်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-ဟူသောအမိုက်တိုက်၏တံခါးရွက်ကို အဋ္ဌင်္ဂိက မဂ်တည်းဟူသော သံကောက်ဖြင့်ဖွင့်တတ်သော သဗ္ဗညုဘုရားလောင်း၏ မယ်တော် ဖြစ်လတ္တံ့သော သိရိမဟာမာယာသည် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့်တကွ ဃရာဝါသပြု၍ နေအပ်သောထိမ်းမြားခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟုသိ၍ နတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဝိသုကြံနတ်သားကို နတ်၌ဖြစ်သောပုဆိုးတစုံကိုယူစေ၍ အသုရာ၏သမီးဖြစ်သော သုဇာတာကို ရှေ့သွားပြု၍ နတ်ပြည်မှ သက်ဆင်းလာ၏။

သိရိမဟာမာယာ မင်းသမီးလည်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တသိန်းသောသမီးကညာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ပြာသာဒ်မှသက်၍ မြတ်သောသူတို့အားထိုက်သော ရထားသို့တက်၍ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားသုဇာတာကို ရှေ့သွားပြု၍ မြို့မှထွက်၍ ဥယျာဉ်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏၊ အသုရာ၏သမီး သိကြားမင်းကြီး၏မိဖုရား သုဇာတာသည် နတ်သမီးအပေါင်းခြံရံလျက် နတ်ရထားသို့တက်၍ သိရိမဟာမာယာ၏ရှေ့မှ သွား၏၊ ထို သိရိမဟာမာယာ၏နောက်မှကား-သိကြားမင်းသည်၎င်း, ခမည်းတော်အဥ္စနမင်းသည်၎င်း မင်း, အိမ်ရှေ့မင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်ခြံရံလျက်အစဉ်သဖြင့်သွား၏၊ ခပ်သိမ်းသောနတ်အပေါင်းတို့သည် ခရီးနံပါးနှစ်ဘက်မှ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော တံခွန်, ကုက္ကား အစရှိသည်တို့ဖြင့် အစဉ်ကိုပြု၍သွားကုန်၏၊ ယူဇနာခွဲရှိသော မဏ္ဍပ်၏ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံ၍ နတ်အပေါင်းတို့သည် နေကုန်၏။

ထိုသိရိမဟာမာယာ မြို့မှထွက်သောအခါ၌ ကောင်းကင်မှထင်ရှားပန်းအစရှိသော အထူးထူးသော နတ်ပန်းမိုးတို့သည် ရွာကုန်၏၊ ရွာသောပန်းအစုတို့သည် တယူဇနာအနံ, နှစ်ယူဇနာအလျားရှိသော

အရပ်၌မြင်၏၊ ကျောက်ကုန်းမြင့်ပမာဏတက်ကုန်၏၊ သိရိမဟာမာယာသည် မြို့မှထွက်၍ နတ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ မြို့မှနှစ်ကောသရှိသော အရပ်သို့ရောက်လေ၏၊ထိုအခါ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် များစွာသော ဆင်,မြင်းတို့ကိုအစဉ်သဖြင့်ထား၍ ထို့နောင် ရတနာပစ္စယဆင့်ဖြူတော်၏ ကျောက်၌ ရွှေ, ငွေ,ဝဇီရစိန်,ပုလဲ,သန္တာ,ကျောက်မျက်ရွဲ, ပတ္တမြားကွန်ယက်-ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ခုနစ်ပါးသော ကွန်ယက်တို့ကိုခင်း၍ ရွှေ,ငွေအစရှိသော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် စီအပ်သော ပြာသာဒ်ကိုထား၍ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားကို ပြာသာဒ်ထက်သို့တင်၍ တရာ့တယောက်သော မင်းတို့ကို ခြံရံစေ၏၊သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ရှေ့မှ သုဒ္ဓါ၀ါသမြဟ္မာကြီးသည် လပြည့်ဝန်းပမာဏရှိသော ကြီးစွာသော ထီးဖြူကိုကိုင်၍သွား၏၊သီဟဟနုမင်းကြီးသည်ကား-ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင်မင်းတို့ဖြင့်ခြံရံလျက် ထိုမင်းသားနောက်မှသွား၏၊ဓောတောဒန, သက္ကောဒန,သုက္ကောဒန, အမိတောဒန၊ မင်းသားညီနောင် လေးယောက်တို့သည် တခုသောမင်္ဂလာရထားကိုစီး၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ ဗြဟ္မာမင်း၏နောက်မှ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၏ရှေ့၌ သွား၏။

ဤသို့အစဉ်အားဖြင့် မင်းနှစ်ပါးတို့ကို ခြံရံ၍ နတ်တို့သည်လာကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားသည် ဤသို့များစွာသော အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ထိုမဏ္ဍပ်မှနှစ်ကောသရှိသော အရပ်ကိုလွန်၍ သိရိမဟာမာယာအား ခရီးဦးကြိုခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုအခါ သီဟဟနုမင်းကြီးသည်၎င်း, အဉ္ဇနမင်းကြီးသည်၎င်း ခပ်သိမ်းသော ပရိသတ်နှင့်တကွ မဏ္ဍပ်သို့ဝင်လေကုန်၏၊ထို့နောင်မှ သုဒ္ဓါ၀ါသမြဟ္မာကြီးသည် အခါကိုကြည့်၍ "ဤအချိန်သည်ကား-ထိမ်းမြားအံ့သော အခါရောက်ပြီ" ဟုသိ၍ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၏ လက်ကိုကိုင်၍ ရတနာစု၏ အထက်သို့တင်၏၊ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားသုဇာတာသည်လည်း သိရိမဟာမာယာ၏ လက်ကိုကိုင်၍ ထိုရတနာစု၏ အထက်သို့သာ တင်၏၊ထိုရတနာစု၏ အထက်၌မင်းသား,မင်းသမီးနှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်းလက်ကို ကိုင်ကြကုန်၏။

လက်ထပ်ပွဲအပြီးတွင် အသီးသီးကောင်းချီးပေးကြခြင်း

သိကြားနတ်မင်းသည် မိုယ်းလေးလ အသံမဆိတ် မြည်သော ခရုသင်းကိုမှုတ်လျက်ရပ်၏၊ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ်အတိုင်း အရှည်ရှိသော စောင်းကိုတီး၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော စည်-စောင်းငြင်းတို့ ကိုရင်း, လူ၌ဖြစ်သော စည်-စောင်းငြင်းတို့ကိုရင်း တပြိုင်နက် တီးမှုတ် ကုန်၏၊ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာမင်းသည် အနုဝတတ္တအိုင်ရေဖြင့် ပြည့်သော ကရားကိုကိုင်၍ မင်္ဂလာစကားကိုဆို၍ ထိမ်းမြားသော မင်္ဂလာရေဖြင့် မင်းသား,မင်းသမီးတို့၏ ထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်း၏၊ ထိုခဏ၌—

၁။ နှစ်သိန်း,လေးသောင်းအထုရှိသော မြေကြီးသည် ရွှေတောင် တွင်းမှ ထွက်လတ်သော ရှင်ပျနှစ်သက်သော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ကဲ့သို့ ကြိုးထစ်လျက် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏။

၂။ ရှစ်သောင်း, လေးထောင် အစောက်ဆောင်သော မြင်းမိုရ် တောင်မင်းသည်လည်း မီးအုံးသောကြိမ်ကဲ့သို့ မင်းသား,မင်း သမီးတို့သို့ ရှေးရှုညွတ်၏။

၃။ ရှစ်သောင်း,လေးထောင် အပြင်ကျယ်သော သမုဒ္ဒရာသည် လည်း ပှိုင်းတံပိုးဖြင့် ပြင်းစွာချောက်ချား၏။

၄။ အခါမဲ့ လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည် ဖြိုးဖြိုးပြက်ထွက်ကုန်၏။

၅။ မိုယ်းသည်ကြိုးမြည်လျက် တခဏရွာခြင်းကိုရွာ၏။

၆။ ဟိမဝန္တာတော၌နေကုန်သော ခြသေ့်အစရှိကုန်သော အခြေ လေးခုသောသတ္တဝါတို့သည် အလုံးစုံသောယူဇနာသုံးထောင် ကျယ်သော ဟိမဝန္တာတောအရပ်ကို တပြိုင်နက် ပဲ့တင်ထပ် စေလျက် မြည်ကုန်၏။

၇။ ခေါရမာလိပန်း, သူရိယမာလိပန်း, ခေါသိမာလိပန်း,ဒိဠိမာ လိပန်း,သလိမာလိပန်း,ပတ္တမာလိပန်း, နီလမာလိပန်း၊ ဤ ခုနစ်ပါးသောရတနာပန်းတို့သည် မဏ္ဍပ်ကြီး၏ထက်ဝန်းကျင် မှ တယူဇနာ၌သောအရပ်တို့၌ ရွာကုန်၏။

၈။ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် အထူးထူးအပြားပြားရှိသောရတနာတို့ကို ထိုမင်းသား,မင်းသမီးတို့အား ပဏ္ဏာလက်ဆောင်အလို့ငှါ ဆက်လာကုန်၏။

ဤသို့လျှင် မြေကြီးမှအထက်သို့ဘဝဂ်တိုင်အောင် လူတို့ကောင်းချီးပေးသောအသံဖြင့် တခဲနက်ပွဲတင်ထပ်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေကုန်သော တရာ့တယောက်သောမင်းတို့သည်၎င်း၊ သီဟဟနုအစရှိသော သာကီဝင်မင်းတို့သည်၎င်း၊စစ်သူကြီး,အမတ်,ပုဏ္ဏား,သူဌေး,သူကြွယ်, ကုန်သည်,သူဆင်းရဲဖြစ်ကုန်သော အလုံးစုံကုန်သောသူတို့သည်၎င်း ကြက်သီး မွေးညှင်းထပြီးလျှင်အံ့ဘွယ်သရဲဖြစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍“ထိုနှစ်ယောက်သောမင်းသား, မင်းသမီးတို့သည် ဩော်–ဘုန်းကြီးကုန်စွ၊ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေကုန်စွတကား၊ခပ်သိမ်းသောလက္ခဏာအင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍ တကယ်သစ်သောနေကဲ့သို့ တောက်ပကုန်၏”၊ ဤသို့ချီးမွမ်းကုန်လျက် ကောင်းချီးပေးကုန်၏၊ခပ်သိမ်းသော ဆင်,မြင်း,ရထား,နတ်,ဗြဟ္မာတို့၏ ကြွေးကြော်သောအသံသည် မဟာသမုဒ္ဒရာအဝှမ်း၌ မိုယ်းကြိုးပစ်သောအသံကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ထိုအခါ သိရိမဟာမာယာ၏ ခမည်းတော်အဥ္စနမင်းကြီးသည်၎င်း,မယ်တော် ယသောဓရာမိဖုရားသည်၎င်း,သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသား၏ခမည်းတော် သီဟဟနုမင်းကြီးသည်၎င်း၊ ထိုအလုံးစုံသောသူအပေါင်းတို့သည် မဖြစ်ဘူးမြဲသော ပြာဋိဟာကို မြင်ကုန်၍ အထပ်ထပ် ကောင်းချီးပေးကုန်လျက် ကိုယ်တွင်း၌ နှစ်သက်ခြင်းပီတိတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။

ဆုတောင်းပဏ္ဏနာပြု၍ ခုနစ်ရက်သဘင်ကစားခြင်း

ယသောဓရာမိဖုရားသည် ဆီမီး,နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ကိုကိုင်၍ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌နေသော သဟံပတိဗြဟ္မာကို၎င်း, မဟာဗြဟ္မာကို၎င်း, ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိ နတ်သမီးကို၎င်း, သိကြား-သုဇာတာတို့ကို၎င်း၊ ဤငါးယောက်သောသူတို့ကို ပူဇော်ရှိခိုး၍ သမီးတော် သိရိမဟာမာယာ၏ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသောအဖြစ်ကို ဤသို့ကြား၏၊ “ဤမဏ္ဍပ်သဘင် မင်္ဂလာပွဲကြီး၌ စည်းဝေးလာကုန်သော တန်ခိုးကြီးကုန်သော အို-အရှင်နတ်များတို့….အကျွန်ုပ်၏စကားကို နာပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်၏သမီးတော်

သိရိမဟာမာယာ၏ဝမ်းမှ ဘွားသောသူငယ်သည် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကိုသိ၍ လောကသုံးပါး၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူလတ္တံ့။ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောလတ္တံ့။ ထိုအကျွန်ုပ်သား ဘုရား၏အထံ၌ ခပ်သိမ်းသော နတ်, လူတို့သည် ခပ်သိမ်းသောဆင်းရဲကိုဖျောက်၍ အိုခြင်း, သေခြင်းမရှိသော နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်သို့ရောက်ကုန်လတ္တံ့''၊ ဤသို့လျှင်ကြား၏။ ဤသို့ယသော ဧရာမိဖုရားကြားပြီး၍ ပန်း, နံ့သာတို့ဖြင့် မင်းသား, မင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့ကိုပူဇော်၍ မိမိနေရာသို့သွားလေ၏။

ထိုယသောဧရာမိဖုရားသည် ပူဇော်ပြီးသည်ရှိသော် သီဟဟနုမင်းကြီးသည်၎င်း, အဥ္စနမင်းကြီးသည်၎င်း ,အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းတို့သည်၎င်း,တရာ့တယောက်သော ထီးဆောင်းမင်းတို့သည်၎င်း မင်းသား,မင်းသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို ပူဇော်ရှိခိုးကုန်၏၊ မဟာဗြဟ္မာကြီးတို့သည်၎င်း, ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၌ နေသော နတ်တို့သည်၎င်း မင်းသား,မင်းသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို ခပ်သိမ်းသော ရတနာတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ခပ်သိမ်းသောရုက္ခစိုး,ဘုမ္မစိုးအစရှိသောနတ်တို့သည် ပန်း နံ့သာတို့ဖြင့်ပူဇော်ကုန်၏၊ဘီလူးနတ်တို့သည် မြတ်သော ကျောက်မျက် ရွဲရတနာတို့ဖြင့်ပူဇော်ကုန်၏၊ ဒါနဝဘီလူးတို့ကို အစိုးရသော ဝေဿဝဏနတ်မင်းကြီးသည်လည်း ဟိမဝန္တာတော၌ရောက်သော ပဒေသာပင်မှ အထူးထူးသောရတနာတို့ကို၎င်း, နတ်တို့အသုံးအဆောင်တို့ကို၎င်း,ကျွန်းထိပ်၌ရောက်သော ဇမ္ဗူသပြေပင်၏ လက်ျာတောင်ကိုင်းမှ လျော၍ကျသော ဇမ္ဗူနဒရွှေဖြစ်ထိုက်သော ဇမ္ဗူသပြေသီးကို၎င်း ဆောင်၍ နှစ်ယောက်သောမင်းသား,မင်းသမီးတို့၏ရှေ့မှ ထန်းတဖျားပမာဏ ပုံစု၍ပူဇော်၏၊ထိုအခါသိကြား, ဗြဟ္မာစသော ခပ်သိမ်းသော နတ်တို့သည် ထိုမင်းသား,မင်းသမီးတို့အား မြတ်သော တောင့်တခြင်းဖြင့်—

၁။ အသက်ရှည်သည် ဖြစ်စေကုန်သတည်း။

၂။ စည်းစိမ်ချမ်းသာများစေကုန်သတည်း။

၃။ အခြံအရံများစေကုန်သတည်း။

၄။ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသောအနာ,သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောကြမ္မာ, နှစ်ဆယ့်ငါးပါးသောဘေး, တဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဥပဒ္ဒ

ဝေါ-ဟု ဆိုအပ်သော ခပ်သိမ်းသော အန္တရာယ်တို့သည် ကင်း ငြိမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည် တိုင်အောင် ချမ်းသာ ခြင်းသည် ပွားများစေကုန်သတည်း။

ဤသို့ဆိုကုန်ပြီး၍ ကောင်းချီးပေးကုန်၏၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးသဘင် ကစားကုန်၏၊ ခုနစ်ရက်ကိုလွန်ပြီးသောအခါ၌ အလုံးစုံသော နတ်, ဗြဟ္မာတို့သည် ထိုမင်းသား,မင်းသမီးတို့အား အဆုံးအမပေး၍ ပဥ္စ သီလတို့ကို အမြဲဆောက်တည်စေ၍ မိမိတို့၏နေရာဖြစ်သော နတ်ပြည် သို့ သွားလေကုန်၏။

၁၇။ သိရိမဟာမာယာမင်းသမီးကို ကပိလဝတ်ပြည်သို့ဆောင်ခြင်း

သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ခြင်း

သီဟဟနုမင်း, အဥ္စနမင်းအစရှိသော အလုံးစုံသော လူပရိသတ် တို့သည်ကား-ထိုမဏ္ဍပ်၌သုံးလပတ်လုံး သဘင်ကစား၍ တန်ခူးလ၏ လကွယ်ပက္ခ၌ ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွားအံ့သောငှါ တိုင်ပင်ကုန်၏။

၁။ ထိုအခါ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် သုဒ္ဓိယအမည်ရှိသော အမတ် ကို သုံးသောင်းကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့နှင့်တကွ ပြာသာဒ်တဆောင်ဆောက်စိမ့်သောငှါစေ၏၊ထိုအလုံးစုံသော လူတို့သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွား၍ ငါးရာကုန်သော စန္ဒကူး နှစ် သည်တိုင်တို့ဖြင့် ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုဆောက်ကုန် ၏၊ ထိုပြာသာဒ်သည် စန္ဒနသာရမည်၏။

၂။ ထို့နောင် သားတော်သုက္ကောဒနမင်းသားကို တရာ့တယောက် သော ထီးဆောင်းမင်းတို့နှင့်တကွ ပြာသာဒ်တဆောင်ဆောက် စိမ့်သောငှါစေ၏၊ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည်ကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွား၍ ခုနစ်ရာသော ချရားစကား သည်တိုင်တို့ဖြင့်ဘုံခုနစ်ဆင့် ရှိသောပြာသာဒ်ကို ဆောက်ကုန်၏၊ ထိုပြာသာဒ်သည် ဗကုလပြာသာဒ်မည်၏။

၃။ ထို့နောင် သိရိမဟာမာယာ၏ ခမည်းတော် အဥ္စနမင်းကြီး သည် သုပတိဋ္ဌအမတ်ကို တထောင်သော မင်းသားတို့နှင့်တကွ

ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွား၍ ပြာသာဒ်တဆောင်ဆောက်စိမ့်သော ငှါစေ၏၊ ထိုသူတို့သည်လည်း ကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွား၍ တထောင်သော သစ်နှစ်သည်တိုင်တို့ဖြင့် ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကို ဆောက်ကုန်၏၊ ထိုပြာသာဒ်သည် သဟဿသာရ မည်၏။

(ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် ပြာသာဒ်သုံးဆောင်တို့၏ ပြီးသော အခါ၌ ဒေဝဒဟပြည်သို့ တဖန်ပြန်လာကုန်၏၊ ထိုအခါ သီဟဟနု မင်းကြီးသည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွားအံ့သောငှါ ခရီးကို တာဝတိံသာ၌ နန္ဒဝန်ဉယျာဉ်ကို သွားသောခရီးကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်စေ၍ မြတ်သော သူတို့အားထိုက်သော ရွှေရထားကို ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၍ သားတော်, ချွေးမတော်တို့အား ကပ်စေ၏၊ ရထားထက်၌ သားတော်နှင့်တကွ ချွေးမတော်ကိုနေစေ၍ တသောင်း-ခြောက်ထောင်ကုန်သော သမီးကညာတို့ကိုဎင်း, တသိန်းသော မင်းသမီးတို့ကိုဎင်း, တရာ့တယောက်သော ထီးဆောင်းမင်း တို့ကိုဎင်း, ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင်မင်းသားတို့ကိုဎင်း ခြံရံစေ၍ သီဟဟနု မင်းကြီးသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ ရှေ့မှသွား၍ မိမိ၏နောက်မှ သားတော်အစရှိသော အလုံးစုံသောသူတို့ကို အစဉ်လိုက်စေကုန်၏၊ အလုံးစုံသော နတ်တို့သည် ထိုသိရိသုဒ္ဓေါဒနမောင်နှံကို ခြံရံကုန်၏။

(ထိုအခါသိကြားမင်းသည် သုဇာတာနှင့်တကွ နတ်မြင်းတထောင် ကသော ဝေဇယန္တာရထားကိုစီး၍ သိရိသုဒ္ဓေါဒန, မဟာမာယာတို့ စီးသောရထားနှင့်အတူသွား၏ ထိုအခါခပ်သိမ်းသောနတ်လူအပေါင်း တို့သည် ထိုရထားနှစ်ဆောင်ကိုခြံရံ၍ သီဟဟနုမင်းကြီး၏ နောက်မှ သွားလေ၏၊ ထိုအလုံးစုံတို့၏နောက်မှ သိရိမဟာမာယာ၏ ခမည်း တော်အဥ္စနမင်းကြီးသည် ခပ်သိမ်းသော စစ်သည်ကို စီရင်၍ ဆင်စီး, မြင်းစီး, ရထားစီး, ခြေသည် သူရဲအပေါင်းတို့ကို ခြံရံစေ၍ အစဉ် လိုက်၏၊ ထို့နောင်မှ အထူးထူးသောအသုံးအဆောင်,အဆောက်အဦ တို့ကို ဆောင်ရွက်ကုန်သောသူတို့သည် ယူအပ်သော အလုံးစုံသော ဘဏ္ဍာတို့ကိုယူ၍ဆင်,မြင်း,ရထား, ကျွဲ,နွား,လှည်းတို့ဖြင့်လိုက်လေကုန် ၏၊အဥ္စနမင်းကြီးသည်မိမိ၏သမီးတော်သိရိမဟာမာယာအားပေးအပ်

သည်နှင့်ယှဉ်သော ရွှေငွေဥစ္စာကိုပေး၍ ကုဋေတသိန်းသော ကျွန်မိန်းမ, ကုဋေတသိန်းသော ကျွန်ယောကျ်ားတို့ကိုဇင်း၊ ကိုးသောင်းသော ဆင်မတို့ကိုဇင်း၊ အစွမ်းလျင်ခြင်းပြင်းသောလုံ့လရှိသော ဆင်ပေါက် ကိုးသောင်းတို့ကိုဇင်း၊ ရှစ်သောင်း,လေးထောင်သော မြင်းတို့ကိုဇင်း၊ နှစ်ခေါဘဏီသောကျွဲ,နွား,ဆိတ်,ဝက်တို့ကိုဇင်း ပေး၏။

(ထိုအလုံးစုံတို့သည် ထိုသူ၏နောက်၌လိုက်လေကုန်၏၊ ဒေဝဒဟပြည်မှကပိလဝတ်ပြည်တိုင်အောင် ယူဇနာသုံးဆယ်ခြား၏၊ ယူဇနာသုံးရာရှိသောတိုင် အပြန့်ကျယ်၏၊ ထိုအရပ်သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ တခဲနက်တက်သော မိုယံကြီးကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုသူတို့၏အကြား၌လက်ဆုပ်ထိုးရုံမျှသည် မဖြစ်၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် တပေါင်းတည်း ကပိလဝတ်ပြည်တိုင်အောင် သွားလေကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် လေးလတို့ကိုဇင်း,လခွဲတို့ကိုဇင်း လွန်စေ၍ အလုံးစုံကိုအကြွင်းမဲ့တခုတခုသော အပေါင်းကိုပေါင်း၍ထားကုန်၏။

သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ်ကိုမင်းအဖြစ်ပေးလိုခြင်း

ထိုအခါ သီဟဟနုမင်းကြီးသည် သားတော်သိရိသုဒ္ဓေါဒနကို သိရိမဟာမာယာနှင့်တကွ ရတနာပလ္လင်ထက်၌နေစေ၍ ပြာသာဒ်၏အစဉ်အားဖြင့် သုံးကြိမ် မင်း၏အဘိသိက်ဖြင့် သွန်းခြင်းကိုပြု၍ ထိုအဘိသိက်သွန်းပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ စန္ဒနသာရ အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်ထက်၌တင်၍ ယူဇနာသုံးရာအဝန်းရှိသော သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်၌ သိရိသုဒ္ဓေါဒန ဟူသော အမည်ဖြင့်ကျော်စောထင်ရှားစွာ ဖြစ်သော မင်း၏အဖြစ်ကိုဆောက်နှင်း၏။

ထိုအခါ၌ ခပ်သိမ်းသောမင်းအမတ်အစရှိသော အလုံးစုံသော သူတို့သည် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းမြတ်အား အဘိသိက်သွန်းသောအဆုံး၌ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းကိုဇင်း, သိရိမဟာမာယာဒေဝီမိဖုရားကိုဇင်း ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့၍ မိမိတို့နေရာအရပ်သို့သွားလေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သိရိမဟာမာယာနှင့်တကွ မင်း၏အဖြစ်၌တည်၍ ပဉ္စသီလ ပါးကိုဇင်း,ဆယ်ပါးသောမင်းကျင့်တရားကိုဇင်း ဖြည့်ကျင့်လျက် တရားနှင့်ညီသဖြင့်မင်း၏အဖြစ်ကိုပြု၏၊ (ထိုအခါသီဟဟနုမင်းကြီးသည် သားတော်အား မင်း၏အဖြစ်ကိုပေး၍ အလျှ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေ့သော် နတ်ရွာသို့လားလေ၏။

၁၈။ ခမည်းတော်သီဟဟနုမင်းကြီး၏ ထီးနန်းရိုက်ရာကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားဆက်ခံခြင်း

သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းမြတ်သည် အဘ၏အမွေဥစ္စာဖြစ်သော မင်း၏ အဖြစ်ကိုရ၍ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏နိုင်ငံ၌ ပြည်သူ့ပြည်သားအပေါင်း တို့ကို ပေးကမ်းခြင်းအစရှိသော သင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါးတို့ဖြင့် နှစ်သက် စေလျက် သိရိမဟာမာယာမိဖုရားနှင့်တကွ အလွန်မွန်မြတ်သောကိုယ် ၏အဖြစ်ဖြင့် မင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုခံစားတော်မူ၏၊ ခမည်းတော် အဥ္စနမင်းနှင့် အရှင်ဒေဝိလရသေ့တိုင်ပင်၍ထားသည့် သက္ကရာဇ်၁၂- ခု၊ နတ်တော် လပြည့်ကျော် ၂-ရက် တနင်းလာနေ့တွင် သိရိမဟာ မာယာဘွားသည်၊ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားကား-အဥ္စနမင်းထားသည့် သက္ကရာဇ် ၁၀-ခုကဘွားသည်၊ သိရိမဟာမာယာ တဆယ့်ခြောက်နှစ် နှင့် သုံးလအလွန် ခမည်းတော်ထားသည့် သက္ကရာဇ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ခု တပေါင်းလတွင် သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းသားနှင့်ထိမ်းမြားသည်၊ သိရိမဟာ မာယာထက် သိရိသုဒ္ဓေါဒန ၂-နှစ်ကြီး၏၊ သိရိမဟာမာယာညီမတော် ပဇာပတိကိုလည်း သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသိမ်းပိုက်ပြန်၏၊ သီဟဟနု မင်းကြီး၏သမီး သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်း၏နှမတော် အမိတာနှင့် အဥ္စနမင်း ကြီး၏သား သုပ္ပဗုဒ္ဓနှင့်လည်း နောက်ထပ်ထိမ်းမြားကြပြန်၏။

ကပိလဝတ်ပြည်၌ အစစွာသော ဩက္ကာမုခမင်းမှစ၍ ခုနစ်ဆက် မြောက် အလောင်းတော် ဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်၏၊ ဝေဿန္တရာ ကိုယ် တော်အဖြစ်မှစုတေ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတု အမည်ရှိသော နတ်သားဖြစ်၍ လူတို့၏ နှစ်ဖြင့်အနှစ်ကုဋေငါးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေနှင့်အနှစ် ခြောက်သန်းပတ်လုံး နတ်၏စည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူခိုက်ဝေဿန္တရာ မင်းကြီး၏သားတော် ဇာလိမင်းမှစ၍ မင်းဆက်ပေါင်းကား-ခမည်း တော် သုဒ္ဓေါဒနတိုင်အောင်ရှစ်သောင်း,နှစ်ထောင်,ငါးယောက်တည်း။

[ဤမှသော စကားအစဉ်သည်ကား- အရှင်ဂေါတမ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် မယ်တော် သိရိမဟာမာယာကို ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုသည်ကိုဆိုသော စကား အစဉ်တည်း။]

၁၉။ အလောင်းတော်နတ်သားအား ပဋိသန္ဓေယူရန် တောင်းပန်ခြင်း

သိရိမဟာမာယာကိုဘွားဦးစဉ် "ဘုရား၏မယ်တော်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ၍ ပုဗ္ဗာစားတို့ လက္ခဏာဘတ်ကုန်သည်ကား-ထိုသတို့သမီး ခြေဘဝါးတို့၌ ဘုရား၏ မယ်တော်ဖြစ်ထိုက်သော စက်လက္ခဏာ ရှိသည်ကို ဗေဒင်ကျမ်းနှင့်အညီ ပုဗ္ဗာစားတို့ မြင်ကုန်သောကြောင့်ဒင်း၊ ကောဋ္ဌဟလ သုံးပါးတို့တွင်-

"ဣတော ဝဿသဟဿမတ္တကေ ဗုဒ္ဓေါ ဥပ္ပဇ္ဇိဿတိ ဒေဝ-တာ ဥဂ္ဃောသန္တိ"—

ဟူသောပါဠိနှင့်အညီ "ဤသည့်နှစ်မှ အနှစ်တထောင်၏ အထက်၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့,ဖြစ်လတ္တံ့-ဟူ၍ နတ်တို့သည် လူ့ရွာခရီး၌သွား၍ ဟစ်ကုန်သဖြင့် လောက၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဖြစ်လတ္တံ့-ဟူ၍ ကျော်စောရှိနှင့်သော အသံကို ကြားဘူးကုန်သောကြောင့်ဒင်း "ဘုရား၏ မယ်တော် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု နိမိတ်ဘတ်လေကုန်သတည်း။

ထိုနတ်သားတို့ ကောဋ္ဌဟလစကား ပြောကြားသော နှစ်မှသည် အနှစ်တထောင် ပြည့်ခါနီးလတ်သော် အလောင်းတော် သေတကေတု နတ်သားသည် တုသိတာနတ်၏ အသက်ပြည့်၍ အထက် နတ်ပြည်သို့ ပြောင်းခါနီးသဖြင့် စကြဝဠာတသောင်း၌ နေကုန်သော နတ်,ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ငါတို့စကြဝဠာတိုက်၏ထိပ်၌ ယူဇနာ သုံးသန်း အဝန်းရှိသော ကျောက်မျက်ရွဲ ကျောက်ဖျာအတိ ညီညွတ်စွာခင်းအပ်သော ခပ်သိမ်းသော နတ်တို့သည် စုဝေး၍ မင်္ဂလာစကား ပြောဆိုရာ အရပ်သည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်၌ တညီတညွတ် စည်းဝေးကုန်၍ "အို-နတ်များတို့····လောကသုံးပါး၌ ဆီမီးသဘွယ်ဖြစ်သော ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသောနှစ်မှစ၍ လောက၌ ဘုရားတည်းဟူသော နေသည်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် လောကသည် အမိုက်အတိဖြစ်ခဲ့၏။

စင်စစ်သော်ကား-တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဂေါတမ အလောင်းတော် သေတကေတုနတ်သားသည် စေတုတ္တရာပြည်၌ သိဋ္ဌယမင်း၏သား ဝေဿ

န္တရာဖြစ်သော ကာလ၌ ပစ္စယနာဂ ဆင်ဖြူရတနာကိုလှူခြင်း, ဇာလီ–ကဏှာကိုလှူခြင်း,သတ္တသတ္တက မဟာဒါနတို့ကို မြေကြီးကို ခုနစ်ကြိမ်တုန်လှုပ်စေ၍ ကြီးစွာသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ဘုရားအဖြစ်ကို ဆုတောင်း၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတို့ကို ဖြည့်အပ်ပြီ၊ ဝေဿန္တရာအဖြစ်မှ စုတေ့သော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ နတ်၏စည်းစိမ်ကို ခံစား၏၊ယခုအခါ၌ ဤနတ်သားအား ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါနီးပြီ၊ ငါတို့သည် ထိုနတ်သား၏ အထံသို့သွား၍ လူ့ပြည်၌ ဘုရားဖြစ်စေခြင်းငှါ တောင်းပန်ကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်ကုန်ပြီး၍ ငါတို့ဘုရားလောင်း နတ်သား၏ အထံသို့သွား၍ ထိုအလောင်းနတ်သားအား နတ်၏အဖြစ်မှ စုတေ့ခြင်း၏ အကြောင်းငါးပါး ထင်သောအခါ၌ ဤသို့တောင်းပန်ကုန်၏။

“အို–ကောင်းသောအခြင်းအရာရှိသော အလောင်းနတ်သား····ကဿပဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသော ကာလမှစ၍ ခပ်သိမ်းသောလူအပေါင်းတို့သည် လောဘ,ဒေါသ,မောဟတို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း သတ်ခြင်း, ခတ်ခြင်း အစရှိသော အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တို့ကိုသာ ပြုကျင့်ကုန်၏၊ အပါယ်လေးပါးတို့၌သာ ပြည့်စေကုန်၏၊ နတ်ပြည်,လူ့ပြည်တို့၌ဖြစ်သော တစုံတယောက်သော သူကိုမျှ မမြင်ပါကုန်ပြီ၊ တရားဆီမီး၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် လောကကို အမိုက်အတိ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် သံသရာဝဲသြဃ၌ နစ်ခဲ့ကုန်ပြီ၊ သင်နတ်သားသည် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်သည်မှာလည်း သိကြား,ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုအလိုရှိ၍ ဖြည့်သည်မဟုတ်၊ လောကသုံးပါးကို သံသရာဝဋ်မှ ထွက်စေခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို အလိုရှိ၍ ပါရမီကို ဖြည့်အပ်၏၊ ယခုအခါ ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါ ရောက်ပြီ၊ အလောင်းနတ်သား····လူ့ပြည်သို့သွား၍ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သောအမျိုးရှိသော အမိဝမ်း၌ စွဲဝင်လော့၊ အမိ၏ဝမ်းမှ ဘွားပြီးသော်တောထွက်၍ အောင်မြေပလ္လင်ဗောဓိပင်၌ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်၍ နတ်နှင့်တကွ

သော လူတို့ကို သံသရာမှ ထုတ်ဆယ် ကယ်ပါလော့၊ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့ကို သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိပါစေလော့''ဟူ၍ တောင်းပန်ကုန်၏။

နတ်တို့စုတေခြင်း၏ နိမိတ်ငါးပါး

နတ်၏အဖြစ်မှ စုတေခြင်းအကြောင်း ပုဗ္ဗနိမိတ်ငါးပါး-ဟူသည်ကား—

၁-ပန်သောပန်း၏ ညှိုးခြင်း၊ ၂-ကိုယ်၌ဝတ်သော အဝတ်တို့၏ ညစ်နွမ်းခြင်း၊ ၃-ကိုယ်မှချွေးယိုခြင်း၊ ၄-အဆင်းမလှသောအဖြစ်သို့ရောက်ခြင်း၊ ၅-နတ်၏နေရာ၌ မတည်ခြင်း၊ ဤငါးပါးတည်း၊ ထိုငါးပါးတို့တွင်—

၁။ ပန်း၏ညှိုးခြင်းဟူသည်ကား-ပဋိသန္ဓေနေသောနေ့၌ ပန်သောပန်းသည် အနှစ်အကုဋေ ငါးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ, အနှစ်ခြောက်သန်းပတ်လုံး မညှိုးမူ၍ လူတို့၏ရက်ဖြင့် ခုနစ်ရက်မျှ ကြည်၍ စုတေလတ္တံ့သောအခါ၌ ညှိုးကုန်၏။

၂။ နတ်ဝတ်ပုဆိုးတို့သည်လည်း ထို့အတူ မညစ်မနွမ်းတည်ပြီး၍ ထိုအခါ၌ ညစ်နွမ်းကုန်၏။

၃။ နတ်တို့အား အချမ်း,အပူမည်သည်မရှိ၊ ထိုအခါ ပူအိုက်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်မှချွေးတို့သည် အပေါက်,အပေါက်ယိုကုန်၏။

၄။ အဆင်းမလှခြင်းဟူသည်ကား-နတ်တို့အား မိမိတို့၏ အသက်အပိုင်းအခြားရှိသောကာလပတ်လုံး သွားကျိုးခြင်း,ဆံဖြူခြင်း, အရေတွန့်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အဆင်း၏ဘောက်ပြန်ခြင်းမည်သည်မဖြစ်၊နတ်သမီးတို့သည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်, နတ်သားတို့ အနှစ်နှစ်ဆယ်အရွယ်သာဖြစ်၍ ထင်ကုန်၏၊စုတေခါနီးသောကာလ၌ ပင်ပန်းခြင်းရှိသောကိုယ်၏အဖြစ်သည် ထင်ကုန်၏။

၅။ နတ်၏နေရာ၌ မတည်ခြင်းဟူသည်ကား - နတ်တို့အား မိမိတို့၏ အသက်အပိုင်းအခြားရှိသော ကာလပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မမွေ့လျော်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ စုတေခါနီးသောကာလ၌ကား မမွေ့လျော်ကုန်၊ဆန့်ကျင်သောနှလုံးရှိကုန်၏။

ဤနိမိတ်ငါးပါးတို့သည် ငါ့တို့ဘုရားအလောင်း သေတကေတုနတ်သားအား ထင်ကုန်၏၊ ဤငါးပါးသော နိမိတ် ထင်သောအခါ၌ တောင်းပန်ကုန်၏။

၂၀။ အလောင်းတော်တို့ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကိုပြခြင်း

ထိုနတ်အပေါင်းတို့ တောင်းပန်သော အခါ၌ ဘုရားလောင်းနတ်သားသည် ၁-ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါ, ၂-ဘုရားဖြစ်ရာကျွန်း, ၃-ဘုရားဖြစ်ရာအရပ်, ၄-ဘုရားဖြစ်ရာအမျိုး, ၅-ဘုရားလောင်းမယ်တော်၏ အသက်အပိုင်းအခြား၊ ဤငါးပါးသော ကြည့်ခြင်းကြီးတို့ကို ကြည့်တော်မူ၏၊ထိုငါးပါးတို့တွင်—

၁။ ကာလကိုကြည့်ရာ၌ အနှစ်တသိန်းမှအထက်၌၎င်း,အနှစ်တရာမှအောက်၌၎င်း ဘုရားတို့သည် မဖြစ်ကုန်၊ ထိုနှစ်ပါးသော အပိုင်းအခြားတို့၏အတွင်း၌သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ အနှစ်တသိန်းမှ အထက်၌ အဘယ်ကြောင့် မဖြစ်သနည်းဟူမူကား - အလွန်အသက်ရှည်သောအခါ၌ လူတို့အားအိုခြင်း,သေခြင်းသဘောတို့သည် မထင်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ-ဟူ၍ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ဟောသော်လည်း ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှါ မဖြစ်ကုန်၊ဤသို့မဖြစ်သော် ဘုရားအဆုံးအမသည် သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း မဟုတ်သည် မည်၏၊ ထို့ကြောင့် အထက်၌မဖြစ်၊အနှစ်တရာမှအောက်၌လည်း အသက်တိုလွန်းသောကြောင့် လူတို့အား လောဘ, ဒေါသ, မောဟ-ထူပြောသောကြောင့် ဘုရားအဆုံးအမသည် ဆုံးမတိုင်းမတည်၊ရေ၌သားသောအရေးကဲ့သို့ လျင်စွာပျက်လွယ်၏၊ ထို့ကြောင့် အနှစ်တရာအောက် အသက်ယုတ်သောကာလ၌လည်းမဖြစ်၊ ဤယခုအခါ၌ကား—လူတို့အသက် အနှစ်တရာနေသောကာလတည်း၊ ဘုရားဖြစ်ထိုက်သော ကာလတည်း-ဟု အခါကို မြင်တော်မူ၏။

၂။ ကျွန်းကိုကြည့်ရာ၌ အရံကျွန်းငယ်နှင့်တကွဖြစ်ကုန်သော လေးကျွန်းတို့တွင် ဇမ္ဗူဒီပါမှ တပါးသောကျွန်းတို့၌ ဘုရားမဖြစ်၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် အရံရှိသော ဇမ္ဗူဒီပါလက်ျာတောင်ကျွန်း၌သာ ဘုရားဖြစ်၏-ဟု မြင်၏။

၃။ အရပ်ကိုကြည့်ရာ၌ ဤဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသည် အလျားအားဖြင့်ဂုဏ်း, အနံအားဖြင့်ဂုဏ်း ယူဇနာတသောင်း နှင်နှင်ကျယ်၏၊ အဘယ်အရပ်၌ ဘုရားဖြစ်သနည်း-ဟု ကြည့်သော် အရှေ့အရပ်မျက်နှာမှ အပိုင်းအခြားကား-ဇင်္ဂလအမည်ရှိသောနိဂုံး, အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်မှ အခြားကား-သလ္လဝတီအမည်ရှိသော ချင်းတွင်းမြစ်, တောင်အရပ်မှ အခြားကား - သေတကဏ္ဏိကနိဂုံး,အနောက်မှအခြားကား-ထူနအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားရွာ,မြောက်မျက်နှာအရပ်မှ အခြားကား - ဥသိရဒ္ဓဇတောင်၊ ဤသို့ နိမိတ်အခြားငါးရပ်နှင့်တကွ တောင်,မြောက် အားဖြင့် အလျားယူဇနာသုံးရာ, အရှေ့-အနောက်အားဖြင့် အနံယူဇနာ နှစ်ရာ့ငါးဆယ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော အဝန်းအားဖြင့် ယူဇနာကိုးရာရှိသော မဇ္ဈိမဒေသအရပ်၌သာ ဘုရား, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝက, စကြာဝတေးမင်း, ခမည်းတော်,မယ်တော်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ယခုလည်း ဤမဇ္ဈိမဒေသအရပ်၌ ကပိလဝတ်ပြည်၌ ဖြစ်အပ်၏-ဟု မြင်၏။

၄။ အမျိုးကိုကြည့်ရာ၌ ဘုရားတို့သည် ကုန်သည်တို့၏အမျိုး၌ဂုဏ်း, သူဆင်းရဲအမျိုး၌ဂုဏ်း မဖြစ်ကုန်၊လောက၌မြတ်၏-ဟူ၍သမုတ်အပ်သော မင်းမျိုး, ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၌သာဖြစ်ကုန်၏၊ယခုအခါ၌ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် မြတ်၏-ဟူ၍ လောက၌ သမုတ်၏၊ ကျွန်းလုံးကျော်စောထင်ရှား၏၊သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ငါသည်ဖြစ်ရလတ္တံ့၊သိရိသုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ငါ၏ခမည်းတော်ဖြစ်လတ္တံ့-ဟု မြင်၏။

၅။ မယ်တော်၏ အသက်အပိုင်းအခြားကို ကြည့်ရာ၌ ဘုရား၏ မယ်တော်မည်သည်ကား-ကာမ၌လျှပ်ပေါ်သည်,သေသောက်

ကြူးသည် မဖြစ်၊ ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်အပ်ပြီး
သော ပါရမီရှိ၏၊ ဘွားသောအခါမှစ၍ မကျိုးမပျက်ငါးပါး
သောသီလကိုစောင့်၏၊ ယခုအခါ၌ သိရိမဟာမာယာသည်
ဤဆိုအပ်ပြီးသော သဘောရှိ၏၊ ငါ၏မယ်တော်ဖြစ်လတ္တံ့၊
အသက်ကြွင်းသည် အဘယ်မျှလောက်ရှိလေသနည်း-ဟု ဆင်
ခြင်သော် ၁၀-လနှင့် ခုနစ်ရက်သာ အသက်၏ အပိုင်းအခြား
ကြွင်းသည်ကိုမြင်၏။

၂၁။ ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေနေအံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်ကိုပြခြင်း

ဤသို့ အလောင်းတော် သေတကေတုနတ်သားသည် ငါးပါးသော
ကြည့်ခြင်းကြီးတို့ကိုကြည့်ပြီး၍ ငါကဲ့သို့ဆင်းရဲကင်းသော နတ်အပေါင်း
တို့အား ဘုရားဖြစ်အံ့သောအခါရောက်ပြီ၊ လူ့ပြည်သို့သွား၍ ငါဘုရား
ဖြစ်တော့အံ့-ဟုနတ်တို့အားအဆုံးအဖြတ်ကိုပေး၍ သင်တို့, သင်တို့သွား
လေကုန်-ဟု နတ်တို့ကို လွှတ်လိုက်၍ တုသိတာနတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက်
နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ သွားလေ၏၊ကာမာဝစရ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့၌
နန္ဒဝန်ဥယျာဉ် ရှိသည်ချည်းဖြစ်ကုန်၏၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ စုတေသော
နတ်တို့သည် သုဂတိသို့သာလားရကုန်၏၊ ရှေး၌ပြုအပ်သောကောင်းမှု
ကံ တိုက်တွန်းအပ်သောနတ်တို့သည်သာ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့သွားကုန်၏၊
ထိုဘုရားလောင်းသည်လည်း ကောင်းမှုကံတိုက်တွန်းအပ်သော နတ်တို့
ဖြင့် ခြံရံလျက် ထိုဥယျာဉ်သို့သွား၍ စုတေ၍ မယ်တော်မာယာဝမ်း၌
သတိအဆင်အခြင်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပဋိသန္ဓေစွဲယူလေ၏၊ အဥ္စနမင်းကြီး
ထားအပ်သောကောဇာသက္ကရာဇ် ၆၇-ခု ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေး
နေ့,ညဥ့် ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ ပဋိသန္ဓေစွဲယူတော်မူ၏။

ထိုအခါ သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည်လည်း ဝါဆိုလဆန်း
၉-ရက်နေ့မှစ၍ သေသောက်ခြင်းကင်းသော ပန်းနံ့သာ အဆိုးအထုံ
လိမ်းခြင်း, တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော နက္ခတ်သဘင်ကို ခြောက်
ရက်ပတ်လုံးခံစားပြီး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့

နံနက်စောစော၌ နို့သာရေချိုး၍ ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်ကိုစား၍ရှစ်ပါးသောဥပုသ်သီလအင်္ဂါတို့ကိုဆောက်တည်လျက် ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်လျက် အသရေရှိသော အိပ်ရာ၌လျောင်းလျက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသော် မိုးသောက်အားကြီးသောအခါ၌ ဘုရားလောင်း ပဋိသန္ဓေယူခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်သောအိပ်မက်ကိုမြင်၏။ အဘယ်ကဲ့သို့မြင်သနည်း-ဟူတိုအံ့-

သိရိမဟာမာယာမိဖုရားကို စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းလေးယောက်တို့သည် အိပ်ရာနှင့်တကွ ထမ်းကုန်၍ အနောတတ် အိုင်နား၌ တင့်အပ်သောအရပ်၌ ထားကုန်၏၊ နတ်တို့သည်လာကုန်၍ လူ၏အညစ်အကြေးကို ဖျောက်အံ့သောငှါ ရေချိုးစေ၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့ကိုဝတ်၍ နတ်၌ဖြစ်သောနံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံ၍ နတ်ပန်းတို့ကို ပန်စေကုန်၍ ထိုအနောတတ်အိုင်မှ မနီး မဝေးသောအရပ်၌ ငွေတောင်၏အတွင်း၌ ရွှေဗိမာန်ရှိ၏၊ ထိုရွှေဗိမာန်၏အတွင်း၌ အရှေ့သို့ဦးခေါင်းပြု၍ အိပ်စေကုန်၏၊ ထိုငွေတောင်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ရွှေတောင်ရှိ၏၊ ထိုရွှေတောင်၌ ဆင်ဖြူတခုသည်ကျက်စား၍ ရွှေတောင်မှသက်၍ ငွေတောင်သို့တက်၍ မြောက်အရပ်မှလာ၍ ရွှေဗိမာန်တွင်းသို့ဝင်၍ မိဖုရားကို လက်ျာရစ်သုံးပတ်လည်၍ လက်ျာနံပါးကိုဖွင့်၍ဝင်လာသည်ကိုမြင်မက်၏။

ထိုသို့မြင်မက်သောခဏ၌ ဘုရားအလောင်းသည် သတိအဆင်အခြင်ရှိသည်ဖြစ်၍ တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ သက္ကရာဇ် ၆၇-ခု ဝါဆိုလပြည့်နေ့,ည၌ မိုးသောက်အားကြီးတွင် ဥတ္တရာသဠ် နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် မေတ္တာပုဗ္ဗဘာဂ ဖြစ်သော ကာမာဝစရသောမနဿသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ် မဟာကုသိုလ် အသင်္ခါရိကစိတ်၏ အကျိုးဖြစ်သော ပဌမမဟာဝိပါက်စိတ်ဖြင့် မယ်တော်မာယာဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲယူ၏၊ ထိုအခါ ယသောဓရာအလောင်းသည် တုသိတာမှ စုတေခဲ့၍ ဒေဝဒဟပြည်၌ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း၏မိဖုရား အမိတာ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲယူ၏။

ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေနေသောအခါ၌ တသောင်းသောစကြဝဠာတိုက်၌မြေကြီးသည် ခြောက်ပါးအပြားဖြင့် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏၊ အရှေ့

မှမြင့်၍ အနောက်မှနိမ့်၏၊ တဘန်အနောက်မှမြင့်ပြန်၍ အရှေ့မှနိမ့်၏၊ တောင်မှမြင့်၍ မြောက်မှနိမ့်၏၊ တဘန်မြောက်မှမြင့်ပြန်၍ တောင်မှနိမ့်၏၊အလယ်မှမြင့်၍အနားဝန်းကျင်မှနိမ့်၏၊ တဘန်အနားဝန်းကျင်မှ မြင့်ပြန်၍ အလယ်မှနိမ့်၏၊ မြေလှုပ်ခြင်းအစရှိသောသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာမှ နတ်တို့သည် ဤစကြဝဠာမှာချည်းစည်းဝေးလာကုန်၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏၊အိပ်မက်မြင်၍နိုးသောအခါ၌ မိမိမြင်မက်သောအိပ်မက်ကို အဘန်တလဲလဲယူပြီး၍ အိပ်မက်အလိုကား-ငါ၏ဝမ်း၌ပဋိသန္ဓေစွဲ၏၊ စွဲသောသူငယ်သည်လည်း မိန်းမမဟုတ်၊ ယောကျာ်းတည်း၊ ဘုန်းရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ အိမ်နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့၊ တောထွက်၍ရဟန်းပြုအံ့၊ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊

၂၂။ ပုဗ္ဗနိမိတ်ကိုပုဏ္ဏားတို့ဘတ်ဆိုခြင်း

ဤသို့မိမိအိပ်မက်ကို မိမိပင်လျှင် ဗေဒင်လေးပုံတို့၌အပြီးသို့ရောက်သော ပုဏ္ဏားကဲ့သို့ဘတ်၏၊ ညဉ့်သည်လင်းသဖြင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအိပ်ရာတိုက်မှထ၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး၍ မြတ်သောပလ္လင်ထက်နေသောအခါ၌ မိဖုရားသည် မြင်အပ်သောအိပ်မက်ကို မင်းကြီးအားကြားပေ၏၊မင်းကြီးလည်းခြောက်ကျိပ်,လေးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကိုခေါ်စေ၍ နွားချေးဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သောမြေ၌ နေရာကောင်းမွန်စွာခင်း၍နေစေပြီးလျှင်ထောပတ်ပျားသကာတို့ဖြင့်ပြုပြင်အပ်သောနို့ဃနာတို့ဖြင့် ရွှေခွက်,ငွေခွက်တို့ကိုပြည့်စေ၍ ရွှေခွက်,ငွေခွက်တို့ဖြင့် အုပ်၍ပုဏ္ဏားတို့အားလှူ၏၊ ထိုမှတပါးအစာဖျေသောအဝတ်ပုဆိုးတန်ဆာအစရှိသည်တို့ကို လှူဒါန်းပူဇော်၍ မိဖုရား၏ အိပ်မက်ကိုမေး၏၊ ထိုခြောက်ကျိပ်, လေးယောက်သောပုဏ္ဏားတို့တွင် ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့က လျှောက်ဆိုကုန်၏။

> "အလုံးစုံသောမြေကို အစိုးရတော်မူသော မင်းကြီး....
> အရှင့်မိဖုရားကြီး၏အိပ်မက်သည် အလွန်ကောင်းမြတ်သော
> အိပ်မက်တည်း၊ မိဖုရားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်၏၊ ဤပဋိသန္ဓေ

သည် မိန်းမမဟုတ်၊ ယောကျ်ားဖြစ်၏၊ဘုန်းရှိသောသူဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌နေအံ့၊ စကြဝတေး မင်းဖြစ်လတ္တံ့၊တောထွက်၍ရဟန်းပြုအံ့၊သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသော ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိကုန်သော သူ ကန်းတို့အား ဉာဏ်တည်းဟူသောအလင်းကိုပြုလတ္တံ့.”၊ ဤသို့ ကြားလျှောက်ကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ပုဏ္ဏားတို့စကားကိုကြား၍ ရွှင်လန်း နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ မိဖုရားအားကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကိုပေး၏၊ ထိုအခါမှစ၍ မောင်းမတို့သည် မိဖုရားအား အလွန်အိပ်ခြင်း,အလွန် ထိုင်ခြင်း, အလွန်ရပ်ခြင်း, အလွန်သွားခြင်းတို့ကိုမြစ်၍ ဣရိယာပုထ် လေးပါးမျှသောအဖြစ်၌ တည်စေကုန်၏၊ အလွန်ချဉ်သော,အလွန်စပ် သော,အလွန်ခါးသော, အလွန်ချိုသော,အလွန်ငန်သော ဘောဇဉ် တို့ကို မစားစေကုန်၊ အလွန်မွန်မြတ်သော နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဩဇာရှိ သော အစာတို့ကို အတိုင်းအရှည်နှင့်ယှဉ်၍ စားစေကုန်၏၊မချမ်းလွန်း, မပူလွန်းသော အစာကို စားစေကုန်၏၊ မချမ်းလွန်း, မပူလွန်းသော ရေဖြင့် ချိုးစေကုန်၏။

၂၃။ ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကို နတ်တို့စောင့်ရှောက်ခြင်း

ဤသို့ကိုယ်ဝန်၏အစောင့်အရှောက်ကိုရပြီးသော ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်အား ဘေးဥပဒ္ဒဝေါတို့ကို မြစ်အံ့သောငှါ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် ဝဇိရစိန်သန်လျက်ကိုကိုင်ကုန်၍ ကြက် သရေတိုက်၏အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ နေ့,ညဥ့်ပတ်လုံးစောင့်ကုန်၏၊ဤ စကြဝဠာနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သာ မဟုတ်ကုန်သေး၊တသောင်း သောစကြဝဠာတို့တွင် တခုတခု၌လေးယောက်,လေးယောက်စီ ဖြစ်သ ဖြင့် လေးသောင်း,လေးသောင်းကုန်သော စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့ သည် ဝဇိရစိန်သန်လျက်ချည်းကိုင်ကုန်၏၊ ကြက်သရေတိုက်၏ တံခါးမှ စ၍ ဆန့်ကျင်သောသဘောရှိသော မြေဘုတ်ဘီလူး, တုန်လှုပ်ခြင်းကို

ပြုတတ်သော ဘီလူးအပေါင်းတို့ကို ဖယ်စေ၍ စကြဝဠာ တံတိုင်း တိုင်အောင် အစောင့်အရှောက်ကို ထားကုန်၏။

ထိုစတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သာ မဟုတ်ကုန်သေး၊ ပဒုမ မဟာမြဟ္မာ, အာကာသဋ္ဌ မဟာမြဟ္မာ,ဝိပုလ မဟာမြဟ္မာ,ပဒုမတနု မဟာမြဟ္မာ, ဤ မြဟ္မာကြီးလေးယောက်တို့သည်လည်း အထက်ကောင်းကင်၌ ထိုင်ကုန် ၍ နွေ့ညဥ့် ပတ်လုံး ဘုရားလောင်းကို စောင့်၏၊မြေအောက်၌ နေကုန် သော ကာဠနဂါး, မတရဋ္ဌနဂါး, ဝိရူဠ္ဌနဂါး, မဏိအက္ခိကနဂါး၊ ဤ နဂါးမင်း လေးယောက်တို့သည်လည်း မိဖုရားနေသော ကြက်သရေ တိုက်အောက်၌ ထိုင်၍နေကုန်လျက် ဘုရားလောင်းကို စောင့်ကုန်၏၊ ဘုမ္မစိုးနတ်,ရုက္ခစိုးနတ်,အာကာသစိုးနတ်တို့သည် ကုဋေတသိန်းသော နတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဝဇိရစိန် သန်လျက် လက်စွဲကာ,စွဲကာ ဘုရား လောင်းမယ်တော်နေသော ပြာသာဒ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ရံလျက် စောင့်ကုန်၏။

အဘယ်အလို့ငှါ စောင့်အပ်ကုန်သနည်း၊ဘုရားလောင်းအား ကလ လ ရေကြည် တည်သောအခါမှစ၍ ကုဋေတသိန်းသော မာရ်နတ်တို့ သည် ကုဋေတသိန်းသော မြင်းမိုရ်တောင်ကိုချီ၍ ဘုရားလောင်းအား ၄င်း,မယ်တော်အား၄င်း, အန္တရာယ် ပြုအံ့သောငှါ အကယ်၍လာကုန် အံ့၊ အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်သာတည်း၊ ထိုစကား သည်မှန်၏၊ ရူပိတုပ္ပါဒဝတ္ထု၌—

> "အဋ္ဌာနမေတံ ဘိက္ခဝေ အနဝကာသော ယံ ပရူပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေယျ၊ အနုပက္ကမေန ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ။ ဂစ္ဆထ တုမှေ ဘိက္ခဝေ ယထာ- ဝိဟာရံ၊ အရက္ခိယာ ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ"—

ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ထိုပါဠိ၌ အဓိပ္ပါယ်ကား— ချစ်သား ရဟန်းတို့.... အကြင် အ ကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သူတပါး၏ လုံ့လဖြင့် အသက်မှ ချနိုင် ရာ၏၊ ထိုအကြောင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်၊ အရာမဟုတ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားတို့သည် သူတပါး၏ လုံ့လမဟုတ်သဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်လတ္တံ့၊

သင်တို့သည် သင်တို့ကျောင်းသို့ သွားလေကုန်၊မြတ်စွာဘုရားတို့ကို သင်တို့မစောင့်အပ်ကုန်-ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်းအားရင်း,မယ်တော်အားရင်း အသက်အန္တရာယ်မရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား- အဆင်းမလှကုန်သော အမြင်မကောင်းကုန်သော သားငှက်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ထိုသားငှက်တို့၏အရုပ်ကိုမြင်၍ရင်း, အသံကိုကြား၍ရင်း ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်အားကြောက်ခြင်း,ထိတ်လန့်ခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ထိုကြောက်ခြင်း,ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကို မြစ်အံ့သောငှါ စောင့်ကုန်၏။

တနည်းလည်း—ဘုရားလောင်း၏ ဘုန်းတန်ခိုးအားဖြင့် ရိုသေခြင်းဖြစ်ကုန်သဖြင့် စောင့်ကုန်၏၊ ကြက်သရေတိုက်တွင်းသို့ဝင်၍ စောင့်ကုန်သော နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်အား မိမိကိုယ်ကို ပြကုန်သလော, မပြကုန်သလော—ဟူတုံအံ့၊ ရေချိုးခြင်း,တန်ဆာဆင်ခြင်းအစရှိသော ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကိစ္စကိုပြုသောအခါ၌ မပြကုန်၊ အိပ်ရာ၌ လျောင်းသောအခါ ပြကုန်၏၊ လူတို့အား နတ်ဘီလူးတို့ကို မြင်ခြင်း၌ ကြောက်ခြင်းနှင့်တကွဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည်ကား မိမိ၏ရင်း,ဘုရားလောင်း၏ရင်း ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်အားဖြင့် မကြောက်၊ ပကတိနန်းတွင်း၌ စောင့်သော ယောကျ်ားတို့ကဲ့သို့ မိဖုရား၏ စိတ်သည်ဖြစ်၏။

မယ်တော်၏ဝမ်း၌ ချမ်းသာစွာနေရခြင်း

ပကတိအားဖြင့် သိရိမဟာမာယာသည် သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဘုရားလောင်း မစွဲယူမီကာလ ဒေဝီလရှင်ရသေ့၏ အထံ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ သီလကို ယူ၏၊ ဘုရားလောင်းဝမ်း၌ စွဲနေသောကာလ၌ကား သူတပါးခြေရင်း၌ ထိုင်အံ့သောငှါမထိုက်၊အိပ်နေရာ၌ ရွှေယူပြီးသော သီလကို ဆင်ခြင်ကာမျှသာ၊ ထို့ကြောင့်မိမိ**အလိုလိုသီလကိုယူ၏**။

ဘုရားလောင်း ဝမ်း၌စွဲနေသည်ရှိသော် မယ်တော်သည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမှစ၍ တပါးသောယောကျ်ားတို့၌ အလိုမဖြစ်၊ ထိုအခါ မိဖုရားဝမ်း၌ ဤသို့သဘောရှိသော သားသည်ဖြစ်၏-ဟု ထက်ဝန်းကျင်မှ ခပ်သိမ်းသော မင်းတို့သည် အဘိုးကြီးသော အဝတ်ပုဆိုး

တန်ဆာ,စည်,စောင်းငြင်း အစရှိကုန်သော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၏ အာရုံဝတ္ထုဖြစ်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရတို့ကို ဆက်လာကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ရင်း,မယ်တော်၏ရင်း ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံများသည်၏အဖြစ်ကြောင့် လာဘ်သပ္ပကာ၏ အပိုင်းအခြားသည် မရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုမိဖုရားသည် များသော လာဘသက္ကာရရှိသော အဖြစ်သို့ရောက်၏။

ကာလရှည်သဖြင့် မိဖုရား၏ ဝမ်းသည် ဝဇိရစိန်ရွှဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော တပါးသော မိန်းမတို့သည် လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသဖြင့် ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊လက်,ခြေအစရှိသည်တို့သည် ဖေါရောင်ကုန်၏၊ ထိုကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်ကား တစုံတခုသောပင်ပန်းခြင်းသည်မဖြစ်၊ ဤသို့ပင်ပန်းခြင်းမရှိသောမိဖုရားသည် ဝမ်းတွင်း၌ရောက်သောကောင်းစွာဖြစ်ပြီးသော ခြေ, လက် အင်္ဂါကြီး,ငယ် မချို့တဲ့သော ဣန္ဒြေရှိသောသားကိုမြင်လိုသဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် ပတ္တမြားကျောက်၌သီအပ်သော ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိသော ပိုးကြိုးချည်ကိုကဲ့သို့မြင်၏။

အဘယ်အလို့ငှါကြည့်သနည်း၊ ချမ်းသာစွာနေရသည်,မနေရသည်ကိုသိလို၍ ကြည့်သတည်း၊ ဥပမာကား- အမိသည် သားနှင့်တကွထိုင်သော်ရင်း,လျောင်းသော်ရင်း သား၏ချမ်းသာစွာ နေရသောအဖြစ်ကို ကြည့်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည် ဘုရားလောင်း၏ ချမ်းသာစွာနေရသောအဖြစ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် တရားဟောပလ္လင်၌နေသော မထေရ်ကြီးကိုကဲ့သို့ အမိ၏ကျောက်ဆစ်ရိုးကိုမှီ၍ ထက်ဝယ်ဘွဲ့သဖြင့် ရှေ့သို့မျက်နှာပြု၍နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ တပါးသောသူတို့သည် အမိဝမ်းတွင်း၌ နေသောအခါ အမိ၏အစာကျက်ကိုဘိ၍, မျိုသောအစာသစ်ကိုရွက်၍ အမိဝမ်းရေကိုမှီ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကုန်လျက် နှစ်ခုသောလက်ဆုပ်တို့၌ မေးကိုထား၍ မိုဃ်းရွာသောအခါ၌ မျောက်တို့သည် နေကုန်သကဲ့သို့ နောက်သို့မျက်နှာပြု၍နေကုန်၏၊ထိုကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းတို့သည် မနေကုန်။

ဘုရားလောင်းတို့သည် အမိ၏ကျောက်ဆစ်ရိုးကို နောက်ထား၍ ရှေ့သို့မျက်နှာပြုလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ၍နေ၏၊ရှေး၌ပြုအပ်သောကံကို

မို၍ အမိအား ဝတ္ထုရုပ်စင်ကြယ်သောကြောင့် သိမ်မွေ့သော အရေလက္ခဏာသည်ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် အမိ၏ဝမ်းရေသည် ဘုရားလောင်းကိုဖုံးလွှမ်းအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သတည်း၊ ကြည့်သောခဏ၌လျှင် အပ၌တည်သောသူကဲ့သို့ ထင်၏၊ အမိဝမ်းတွင်း၌ စက္ခုဝိညာဉ်မဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းတွင်း၌ရောက်သော ဘုရားလောင်းသည်မူကား အမိကိုမမြင်၊ တပါးသောမိန်းမတို့သည် ဆယ်လကိုလွန်၍ဧ၊ ဆယ်လသို့မရောက်မူ၍ဧ ဘွားကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း မယ်တော်တို့သည် မဘွားကုန်၊ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်တို့သည်ကား ကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကိုရအပ်သဖြင့် တပါးမက များသောအကျိုးကိုရသည်ဖြစ်၍ ဆီကိုကဲ့သို့ ဆယ်လတို့ပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့်လွယ်၍ ဘုရားလောင်းကို ဘွား၏။

၂၄။ သိရိမဟာမာယာ မိဖုရား ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားခြင်း

လမ်းခရီးကို တန်ဆာဆင်စေခြင်း

ထိုသိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည် ဘုရားလောင်းကိုဝမ်းဖြင့်ဆောင်၍ ဆယ်လရှိပြီးသော် ကဆုန်လဆန်းပက္ခ၌ ကိုယ်ဝန်ထလိုသော ဆန္ဒကျင်ခြင်းသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးအားကြား၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းကြီးသည် သားဘွားရာအိမ်ကို စန္ဒနသာရပြာသာဒ်၌ စီရင်စေ၏၊ မိဖုရားသည် မင်းကြီးစီရင်ရာ၌ သားဘွားခြင်းကို အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍ "မြတ်သောမင်းကြီး .... အကျွန်ုပ်သည် ဤကပိလဝတ်ပြည်၌ သားဘွားအံ့သော်ငှါ အလိုမရှိ၊ အဆွေအမျိုးတို့၏ အိမ်သို့သွားခြင်းငှါ အလိုရှိ၏"ဟု လျှောက်၏၊ ထိုစကားကိုကြားသဖြင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "ကောင်းပြီ"ဆို၍ သုံးသိန်းသော ပေါက်တူးဆရာတို့ကိုခေါ်လျက် ကပိလဝတ်ပြည်မှသည်ဒေဝဒဟပြည်တိုင်အောင် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသောခရီးကို ညီညွတ်လှအောင် တူးဆွ၍ထွင် ဖို့ပြင်စေ၍ ညီတော်သက္ကောဒနကိုဧ၊ အမိတောဒနကိုဧ၊ သုဒ္ဓိယအမတ်၊ သုဂန္ဓအမတ်တို့ကိုဧ ခေါ်စေ၍ "အမောင်တို့လေးယောက်သည် များစွာသော

ဗိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ မြို့မှထွက်၍ ကပိလဝတ်မှသည် ဒေဝဒဟမြို့တိုင်အောင် ခရီးကိုတန်ဆာဆင်ချေ”ဟူ၍စေ၏။

ထိုလေးယောက်တို့သည် မိမိတို့၏အခြွေအရံတို့ကိုခေါ်၍ မြို့မှထွက်၍ ခရီးနံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ကွမ်းရွက်,ဆေး, ငှက်ပျောပင်,ကြာပင်, ပဒုမာကြာပွင့်ပြည့်သော ရေသွတ်မြူတာ, ရေပြည့်သော အိုးစရည်း, ကသောသူ,ကစေသောသူ,သီသောသူ,သီစေသောသူ,ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်း, စည်ကြီး, မုရိုးစည်, တဘက်ပိတ်စည်, နှစ်ဘက်ပိတ်သောစည်,ညှင်းသမားစသည်တို့ကိုဇင်း၊အထူးထူးသောဒေါ်း,အမဲ,ပျား, တင်လဲ,မုံ့,သကာ,ထောပတ်, နို့မိမ်း, ဆီဥတို့ကိုဇင်း အစဉ်အတိုင်းကျင်းပစေ၍ ကြီးစွာသောသဘင် ကစားစေကုန်၏၊ ခရီးအထက်၌လည်း ကြီးစွာသော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးတို့ဖြင့် မိတာန်မိုးကြက်စေ၍ ပတ္တမြားနှင့်ရောသော ပန်းဆိုင်း,ပုလဲရောသော ပန်းဆိုင်း,ရွှေပန်းဆိုင်း,ငွေပန်းဆိုင်းတို့ကို မိတာန်ဆွဲစေ၍ စန္ဒကူးနံ့သာအမှုန့်တို့ဖြင့် ခရီး၌ကြဲစေကုန်၏၊ ဤသို့ ခရီး၌ တန်ဆာဆင်ပြီး၍ ထိုလေးယောက်သောသူတို့သည် မင်းကြီးအားကြားကုန်၏။

၆၁၇ ပါ။ အခမ်းအနားဖြင့်လိုက်ပို့ကြခြင်း

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ထိုအခါ၌ မြတ်သောမင်္ဂလာရထားကို ဆောင်စေ၍ ရထားလှည်းဘီး၌ အထူးထူးသော အရောင်ရှိသော ဆေးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော အရေးတို့ကို ရေးစေ၍ ညောင်စောင်းခင်းစေ၍ မြတ်သော အသရေရှိသောအိပ်ရာကို အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ရွှေခြူညောင်ရွက်ဆွဲအပ်သော အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့်အလုံးစုံပြည့်သော အထူးထူးအပြားပြားသော ပန်းအနံ့တို့ဖြင့် ထုံအပ်သောနံ့သာဆိုင်း ပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ဆွဲအပ်သော ကြောင်လျှာပင်၏ပင်စည်နှင့်တူသော ပတ္တမြားတိုင်၏ အဖျား၌ ဥတ္တရကုရုကျွန်းမှလာသော ပဒေသာပင်၌ဖြစ်သောပုဆိုးဖြင့် မိုးအပ်သော အလွန်မြတ်သောထီးဖြူကို ရထား၏ အလယ်၌ဆောက်၏၊ အထူးထူးသော အရုပ်တို့ဖြင့်ပြည့်သော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် စီအပ်သော တင်းတိမ်ဖြင့်ကာရံ၍ ပတ္တမြားကျောက်ကဲ့သို့ နီသော မျက်စိရှိသော ကုမုဒြာကြာပွင့်ကဲ့သို့ဖြူသောကိုယ်ရှိသောဝဇီရစိန်ကျောက်အစဉ်နှင့်တူ

သော သွားရှိသောနှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်သောအမြီးရှိသော လေ၏လျင်ခြင်းနှင့်တူသောလျင်ခြင်းရှိသော ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော တိမ်တိုက်မှလာသော ဝလာဟကအမျိုးဖြစ်သောရှစ်စီးသော မင်္ဂလာသိန္ဓောမြင်းတို့ကိုကဲ၍ မိဖုရားအားကြွားလျှောက်စေ၏။

ထိုသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုကောင်းမြတ်သောအခါကိုကြည့်စေ၍မြတ်သောနေရာမှထ၍ မိဖုရား၏လက်ကိုဆွဲလျက် စန္ဒနသာရပြာသာဒ်မှသက်၍ မြတ်သောပလ္လင်ထက်၌နေ၏၊ ထိုအခါ တသိန်းသော သတို့သမီးတို့သည် မြတ်သောရထားကိုထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံကုန်၏၊ ထို့နောင်လေးသိန်းသော မောင်းမတို့သည် ခြံရံကုန်၏၊ ထို့နောင် ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင်မင်းတို့သည် ခြံရံကုန်၏၊ထို့နောင် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော စစ်သည်တို့သည် ခြံရံကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ညီတော် သက္ကောဒနမင်းသားကိုခေါ်၍ မြို့ကိုစောင့်စိမ့်သောငှါ အပ်နှင်း၏။

ထိုအခါ သိန္ဓောမြင်းရှစ်စီးတို့သည်အချင်းချင်းတခုလည်၌ တခုတင်၍ "အချင်းတို့....ယခုအခါ၌ ငါတို့သည် ဘုရားလောင်းမယ်တော်သိရိမဟာမာယာမိဖုရားစီးတော်မူရာ ရထားမြတ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ ထိုမိဖုရားသည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် ဃရာဝါသဖြစ်သဖြင့် ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဝမ်းဖြင့်ဆောင်ပြီး၍ ခပ်သိမ်းသောဘုရားလောင်းတို့၏ဘွားရာ လုမ္ဗိနီအမည်ရှိသော အင်ကြင်းတောသို့ သွား၍ဘွားလတ္တံ့၊ ထိုမိဖုရားမြတ်စီးတော်မူသော မင်္ဂလာရထားကိုရွန်းကုန်သော ငါတို့အား အကျိုးကြီးသည်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ရွန်းငင်ရသောကောင်းမှုအားဖြင့် မြင်း၏အဖြစ်မှလွတ်၍ နတ်၏အဖြစ်ကိုရ၍ချမ်းသာကိုရလတ္တံ့၊ လုမ္ဗိနီဥယျာဉ်၌ ဘွားသောသတို့သားသည် ရဟန်းပြု၍ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်၍ ဗောဓိပင်ရွှေပလ္လင်ထက်၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ထိုဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ကြီးစွာသော အောင်ပွဲသဘင်ကိုမြင်ရကုန်လတ္တံ့၊ သံသရာဆင်းရဲကို ကူးမြောက်ရကုန်လတ္တံ့၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့ရောက်ရကုန်လတ္တံ့" ဤသို့ဆိုကုန်၍ပြင်းစွာသော အသံကိုပြုကုန်လျက် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုန်ကမြူးတူးလျက် ရထားကိုရွန်းကုန်၏။

ယူဇနာသွဲ့တိုင်အောင်မင်းကြီးလိုက်ပို့ခြင်း

ထိုအခါ သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည် မင်းကြီးနှင့် အတူတကွ ရထားထက်၌စီး၍ မြို့မှထွက်လေ၏၊ ပဉ္စင်တူရိယာတီးမှုတ်သော အသံသည် သမုဒ္ဒရာအဝှမ်း၌ မိုယ်းကြီးသံကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ယူဇနာသွဲ့မျှရောက်သောအခါ၌မိဖုရားသည်မင်းကြီးကိုဆို၏၊"အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်သည် မိ,ဘတို့၏ အထံသို့သွား၍ သားဘွားလတ္တံ့၊အကယ်၍အကျွန်ုပ်အား ရေး၌ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံရှိအံ့၊ စကားပြောခြင်းငှါ မရချေပြီ၊အကယ်၍မကောင်းမှုကံ မရှိပါအံ့၊အကျွန်ုပ်၏အမိ,အဘတို့လည်း ကောင်းစွာလုပ်ကျွေးပါကုန်လတ္တံ့၊ သင်္ကောဒနမင်းသားကို မြို့ကို အစောင့်အပ်ထားခဲ့၍ အကျွန်ုပ်နှင့်အတူတကွ လိုက်အံ့သောငှါမသင့်၊ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပြန်အံ့သောငှါအပ်၏"ဟူ၍ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း"ကောင်းပြီ"ဟုဝန်ခံ၍"ဤမိဖုရားသည်အမိ,အဘတို့၏အထံသို့ တယောက်တည်းသွားလေလတ္တံ့၊ အကယ်၍ ရေး၌ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံမရှိချေအံ့၊ သေမင်း၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ငါ့ကိုတဘန်မမြင်ရလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့်ငါသည် မိဖုရားနှင့်အတူတကွ ကန်တော့ပူဇော်ဦးအံ့"ဟုကြံပြီး၍ ဆီမီးအခိုးအထုံပန်းနံ့သာစသည်တို့ကိုယူ၍ "မိဖုရားနှင့် ထိမ်းမြားသောအခါမှစ၍ ငါ့အားတဆံဖျားမျှလောက်နှလုံး၏ဖြစ်မှားခြင်းသည်မရှိ၊ ဤသို့မရှိသော်လည်း ငါတို့လူအပေါင်းမည်သည် သင်္ခတသဘောဖြစ်၏၊ ဖြစ်ပြီး၍ အမြဲမတည်တတ်၊ သတ္တဝါတို့အား သေခြင်းသည်မြဲ၏၊ ငါတို့၏ကိုယ်သည် တံလှပ်ရေပွက်နှင့်တူ၏၊ ထို့ကြောင့် မိဖုရား....အတိတ်, အနာဂတ်,ပစ္စုပ္ပန်၌ ကိုယ်, နှုတ်,နှလုံးဖြင့် ပြုအပ်သော ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့ကို သည်းခံပါ"ဟု တောင်းပန်၍ မိဖုရားရှေ့သို့ ပန်းပေါက်ပေါက် ဆီမီးနံ့သာတို့ကိုကြဲ၏၊ မိဖုရားသည်လည်း မင်းကြီး၏စကားကိုကြား၍ မင်းကြီး၏ လည်ကိုဘက်၍ အလွန်ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ယိုသောမျက်ရည်ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးပူဇော်ကန်တော့သောနည်းဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့၍ မင်းကြီးကိုလွှတ်လိုက်၏၊သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း မြတ်သောရထားတဆောင်ကိုစီး၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

၂၅။ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်ခြင်း

မိဖုရားသည် တသိန်းသော သတ္တုသမီးတို့ဖြင့်၎င်း, ခြောက်သိန်းသောသာကီဝင်မင်းတို့ဖြင့်၎င်း တကွနက် အစဥ်သဖြင့်သွားလေသော် လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောသို့ရောက်၏၊ ထိုအခါ အင်ကြင်းတော၌ အလုံးစုံသောသစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ် အရင်းမှအဖျားတိုင်အောင်ပွင့်ကုန်၏၊ ထိုဥယျာဉ်ကိုမြင်၍ မိဖုရားအား ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ အမတ်တို့သည် မိဖုရားကိုယူ၍ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ နတ်တို့သည် "ယနေ့ ယောကျ်ားမြတ်သည် အမိဝမ်းမှဘွားလတ္တံ့"ဟူ၍ ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော တသောင်းသောလောကဓာတ်သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏၊ တသောင်းသောလောကဓာတ်သည် အလုံးစုံတခဲနက်သော သဘင်ဖြစ်၏၊ အလုံးစုံလောကဓာတ်၌ရှိသော နတ်ပြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် "ဘုရားလောင်းကိုဖူးမြင်ကုန်အံ့၊သားဘွားမင်္ဂလာကို ပြုကုန်အံ့" ဟူ၍ လာကုန်၏၊ ဤမင်္ဂလာစကြဝဠာတိုက်ကို ပြည့်စေ၍ အထူးထူးသော မင်္ဂလာဘဏ္ဍာတို့ကို ယူခဲ့ကုန်၍ စည်းဝေးကုန်၏၊ မင်္ဂလာရှိသော သီချင်းတို့ကို သီကုန်၏။

အလုံးစုံသောစကြဝဠာတိုက်ကို ထီးဖြူဖြင့်ဆောင်းကုန်လျက် နတ်၌ဖြစ်သော စည်,စောင်းငြင်း, ခရုသင်းတို့ကိုတီးမှုတ်ကုန်လျက် စည်းဝေးကုန်၏၊ ထီးကိုင်သောသူတို့၏အကြား၌ စာမရီသားမြီးယပ်ကိုင်သောနတ်တို့သည် တည်ကုန်၏၊ စာမရီသားမြီးယပ်ကိုင်သော နတ်တို့၏အကြား၌ တံခွန်ကိုင်သောနတ်တို့သည်တည်ကုန်၏၊တံခွန်ကိုင်သောနတ်တို့၏ အကြား၌ ကုက္ကားကိုင်သောနတ်တို့သည် တည်ကုန်၏၊ ကုက္ကားကိုင်သောနတ်တို့၏အကြား၌ နဂါးတို့သည် တည်ကုန်၏၊ နဂါးတို့၏အကြား၌ ဘီလူးတို့သည်တည်ကုန်၏၊ ဘီလူးတို့၏အကြား၌ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်တည်ကုန်၏၊ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏အကြား၌ ဂဠုန်တို့သည် တည်ကုန်၏၊ ဂဠုန်တို့၏အကြား၌ ကိန္နရာတို့သည်တည်ကုန်၏၊ ကိန္နရာတို့၏အကြား၌ လူတို့သည်တည်ကုန်၏၊ မိဖုရားမြတ်အား ဥယျာဉ်သို့ဝင်သောခဏ၌

ကိုယ်သည်အားနည်းသည်ဖြစ်၏၊ထိုအခါ၌ မိဖုရားအားဖြောင့်ဖြောင့် တက်သော ညီညွတ်စွာလုံးသောပင်စည်ရှိသော အသီး,အပွင့်နှင့်ပြည့် စုံသော မင်္ဂလာရှိသောအင်ကြင်းပင်၏ အရင်း၌ မြတ်သောအိပ်ရာကို ခင်း၍တင်းတိမ်ဖြင့်ကာရံကုန်၏၊အိပ်ရာသို့တက်သောမိဖုရားအား အင် ကြင်းခက်ကို ကိုင်လိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ အင်ကြင်းခက် သည် ဖြော့အပ်သောကြိမ်ညွန့်ကဲ့သို့ မိမိအလိုလိုညွတ်၍ မိဖုရား၏ လက်၏အနီးသို့ကပ်လာ၏၊ထိုအခါ မိဖုရားသည် ထိုအင်ကြင်းခက်ကို ကိုင်၏၊ ညီမတော် ပဇာပတိကို လက်ဝဲလက်မှကိုင်၏။

ထိုအခါ မိဖုရားအား ကမ္ဗဇလေသည် လှုပ်ရှား၏၊ တပါးသော မိန်းမတို့သည် ထိုင်လျက်သော်၎င်း, လျှောင်းလျက်သော်၎င်း ဘွား ကုန်သကဲ့သို့ သားမဘွား၊ ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကား- ရွှေချည်ထမိ ကိုဝတ်၍ ငါးကြင်း၏မျက်စိနှင့်တူသော အကွက်ပေါ်သော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုး ကို ခြေဖျားတိုင်အောင်ရုံ၍ အလိုလိုညွတ်သော အင်ကြင်းခက်ကို လက်ျာလက်ဖြင့်ကိုင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ညီမတော် ဂေါတမီလည်ကို ဆွဲဘက်၍ ရပ်လျက်ပင် မိမိကိုရိုဏ်မှ ရေထွက်သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း ကိုဘွား၏၊တပါးသောသူတို့သည် အမိဝမ်းမှဘွားသည်ရှိသော် အမိ၏ ကမ္ဗဇလေသည် ခြေအထက်,ဦးခေါင်းအောက် ပြောင်းပြန်လှန်၍ အမိ၏ယောနိဝ၌ကျသည်ရှိသော် အသူတရာနက်သောကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသကဲ့သို့ တံခါးရွက်၌ သံကောက်ပေါက်ဖြင့် ငင်အပ်သောဆင် ကဲ့သို့ ကြီးစွာသောဆင်းရဲကိုခံစားလျက် အမိဝမ်းသွေးမစင်ဖြင့် လိမ်း ကျံလျက် ဘွားကုန်သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းတို့သည် မဘွားကုန်၊ဘုရား လောင်းကိုကမ္ဗဇလေသည် ဦးခေါင်းဦးစောက် ခြေမိုယ်းမြှော်ပြုခြင်း၄ါ မတတ်နိုင်၊ တရားဟော ပလ္လင်မှသက်သော တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့ သို့, လှေကားဖြင့်သက်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့ ခြေနှစ်ချောင်း, လက် နှစ်ချောင်းတို့ကိုဆန့်၍ မျက်စိနှစ်ဘက်ကိုဖွင့်လျက် အမိ၏ သုက်သွေး မစင်ဖြင့် မလိမ်းကျံသည်ဖြစ်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဘွား၏။

၂၆။ ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဥဒါန်းကျူးခြင်း ဘုရားလောင်းခုနစ်ဘဝါးကြွခြင်း

၃၂-ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်

၁။ *ထိုသို့ ဘွားသောခဏ၌ တသောင်းသောစကြဝဠာတိုက်၌ နှစ်သိန်း, လေးသောင်း အထုရှိသော မြေကြီးတို့သည် အောက်၌ဆိုပြီးသော နည်းအတိုင်း ခြောက်ပါးအပြားဖြင့် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏။

၂။ နတ်,ဗြဟ္မာတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏၊ ဘွားသောခဏ၌နတ်တို့သည် ရှေးဦးစွာခံကုန်၏၊ လူတို့သည် နောက်မှခံကုန်၏။

၃။ လူတို့မတီးဘဲသားရေဖြင့် မြေးသောစည်, စောင်းငြင်းတို့သည် အလိုလိုမြည်ကုန်၏။

၄။ နှောင်အိမ်၌ ခပ်သိမ်းသော အနှောင်အဖွဲ့တို့သည် ပြတ်ကုန်၏။

၅။ ခပ်သိမ်းသော အနာတို့သည် အလိုလိုကင်းကုန်၏။

၆။ ပင်ကိုသန္ဓေဖြင့် ကန်းသောသူတို့သည် ရူပါရုံကိုမြင်ကုန်၏။

၇။ နားပင်းသောသူတို့သည် အသံကိုကြားကုန်၏။

၈။ ပင်ကိုသန္ဓေမှ ရူးကုန်သော သူတို့သည် တဘန်အောက်မေ့ခြင်းသတိကိုရကုန်၏။

၉။ ဆွံ့သော သူတို့သည် ခြေဖြင့်သွားနိုင်ကုန်၏။

၁၀။ အရပ်တပါးသွားလေသော လှေတို့သည် ကောင်းသော ဆိပ်သို့ရောက်ကုန်၏။

၁၁။ ကောင်းကင်၌ရှင်း, မြေ၌ပုင်း ရှိသောအလုံးစုံသောရတနာတို့သည် မိမိတို့အလိုလို တောက်ပကုန်၏။

၁၂။ ကြောက်မက်ဘွယ်သော ကြမ်းသော အဝီစိငရဲမီး၌ အပူသည်ငြိမ်း၏။

---

*၃၂-ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို ပြဆိုရာတွင် မဟာပဒါနသုတ် အဋ္ဌကထာ, ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဒါန်းတို့မှညှိနှိုင်းတိုက်ဆိုင်ယူဆောင်ပြဆိုသည်ဖြစ်၍ အဋ္ဌကထာကစောင် တဖွဲ့နှင့်မညီ-ဟု ဆိုရန်အကြောင်းမရှိချေ။

၁၃။ မြစ်တို့၌ ရေတို့သည် အောက်သို့မစီးကုန်။
၁၄။ ခပ်သိမ်းသော အမိုက်တို့ထက် အလွန် မိုက်စွာသော လောကန္တရိက်ငရဲ၌လည်း ပြန့်ပြောစွာကုန်သောအရောင် တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။
၁၅။ ထိုမှတပါး ကြောက်မက်ဘွယ် လှိုင်းတံပိုးတည်းဟူသော ဆားငန်ရေရှိသော မဟာ သမုဒ္ဒရာသည် မြိန်မြတ်ချိုသော ရေရှိ၏။
၁၆။ ရူနှံရင်းသော လေသည် မလာ။
၁၇။ သစ်ပင်တို့သည် ကောင်းစွာပွင့်သော ပန်းရှိကုန်၏။
၁၈။ လမင်းသည် အလွန်တောက်ပသော အရောင်ရှိသည်ဖြစ်၍ တင့်တယ်၏။
၁၉။ နေသည်လည်း အပူစဲသည်ဖြစ်၏။
၂၀။ ကောင်းကင်မှငှက်, တောင်မှငှက်, သစ်ပင်မှငှက် ငှက်တို့ သည် အောက်မြေသို့ဆင်းသက်၍ နေကုန်၏။
၂၁။ လေးကျွန်းလုံးကို နှံ့စေ၍ မိုယ်းကြီးသည် သည်းထန်စွာရွာ ၏၊ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေတို့သည် ကောင်းစွာ မြိန်မြတ်သော အရသာရှိ၏။
၂၂။ နတ်တို့သည် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၌ မိမိနေရာဘုံဗိမာန်တွင်း၌ကကုန်၏၊ သီကုန်၏၊ တီးမှုတ်ကုန် ၏၊ ကောင်းကင်၌နေကုန်သော နတ်တို့သည် မြူးတူးခြင်းကို ပြုကုန်၏။
၂၃။ တံခါး၌ တံခါးရွက်တို့သည် အလိုလိုပွင့်ကုန်၏။
၂၄။ လူများအပေါင်းတို့ကိုထမင်းငတ်ခြင်း,ရေမွတ်ခြင်းတို့သည် ထိုအခါဆံဖျားတချောင်းခန့်မျှ မနှိပ်စက်။
၂၅။ ရန်သူအမြဲဖြစ်ကုန်သောကြောင်နှင့် ကြွက်အစရှိကုန်သော အကြင်သတ္တဝါတို့သည်ရှိကုန်၏၊ထိုသတ္တဝါတို့သည် အချင်း ချင်းမေတ္တာစိတ်ကိုရကုန်၏၊ ကျီးတို့သည် ခင်ပုပ်တို့နှင့်တကွ မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ခွေးတို့သည် ယုန်တို့နှင့် ကစားမြူးတူးခြင်း ကိုပြုကုန်၏၊ အဆိပ်ကြမ်းသော မြွေတို့သည်ငှင်း, အဆိပ်

မကြမ်းသော မွေးတို့သည်ဂုင်း မွေးပေါက်တို့နှင့်အတူ ကစား ကုန်၏၊ ကြောင်တို့သည်ဂုင်း, သစ်ခေါင်းအောင်းသော ရှူးတို့ သည်ဂုင်း ကြွက်တို့ကို မြှူစင်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မဖမ်းကုန်။

၂၆။ ဘုရားတဖြစ်နှင့် တဖြစ်အကြား ရေမသောက်ရ၍ မွတ်သိပ် ခြင်းပြင်းစွာသော ပြိတ္တာတို့သည်လည်း ကင်းသော မွတ် သိပ်ခြင်းရှိကုန်၏။

၂၇။ ကုန်းသောကိုယ်ရှိသော သူတို့သည် ဖြောင့်မတ်ညီညွတ်စွာ တင့်တယ်ကုန်၏။

၂၈။ အ-သောသူတို့သည် သာယာသော စကားကို ပြောဆို ကုန်၏။

၂၉။ ကြည်ညိုချစ်ခင်သော စိတ်ရှိကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ သည် အချင်းချင်းနှုတ်ဆက်ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို ကုန်၏။

၃၀။ မြင်းတို့သည် ရွှင်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဟီကုန်၏။

၃၁။ မုန်ဖြင့်ယစ်ကုန်သောဆင်ပြောင်တို့သည်ပြင်းစွာမြည်ဟည်း ကြိုးကုန်၏။

၃၂။ ဝေါသဇင်, မာလာကျိုကျူ့အစရှိကုန်သော အနံ့ရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ပြုအပ်သော ပန်းတောင်းသည် ကောင်းသော အနံ့ဖြင့်လှိုင်၏၊ စန္ဒကူးနံ့သာမှုန့်တို့ဖြင့် နှောင့်ရှက်၏၊ ထက် ဝန်းကျင်မှ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်သည် အထူး ထူး အပြားပြားရှိသော စာမရီသားမြီးတံခွန် တည်းဟူ သော ပန်းရှိ၏။

ဤသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

မြောက်သို့ခုနစ်ဘဝါးကြွတော်မူခြင်း

ကာသိက ပုဆိုး၌ တင်ထားအပ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အရောင်ရှိသော ပတ္တမြားစစ် ကျောက်သည် လျှောကျသကဲ့သို့, တရား ဟောပလ္လင်မှ သက်သော တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ မယ်တော်ဝမ်းမှ

မတ်တပ်ရပ်လျက် သက်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကို ကိလေသာ ကုန်ပြီးသော သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ဖြစ်သော ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက် တို့သည် ရွှေကွန်ယက်ဖြင့် ခံကုန်၏၊ မယ်တော်၏ ရှေ့၌ထား၍“မိဖုရားမြတ်…. နှစ်လိုသော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်လော့၊သင်မိဖုရား၏ သားတော်သည် တန်ခိုးကြီးလှ၏” ဟူ၍ဆိုကုန်၏၊ ထိုဗြဟ္မာတို့လက်မှ ဘုရားလောင်းကို စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် မင်္ဂလာဟူ၍ သမုတ်အပ်သော ကောင်းသောအတွေ့ရှိသော သစ်နက်ရေဖြင့် ခံကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့၏လက်မှ လူတို့သည် ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံကုန်၏၊ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ကိုယ်ရှိသော်ငင်း, မယ်တော်အား တစုံတခုသောအနာသည် မဖြစ်ငြားသော်ငင်း ပူဇော်သက္ကာရ အလို့ငှါ ကောင်းကင်မှ ဘုံအဆင့်နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ငှက်ပျောပင်စည်မျှ ပမာဏရှိသော အချမ်း, အနွေး ရေအယဉ် နှစ်သွယ်တို့သည် ကောင်းကင်မှကျလတ်၍ ဦးခေါင်းမှစ၍ ရေချိုးစေသဖြင့် ဥတုကိုယူစေကုန်၏၊ ဥယျာဉ်,ရေကန်တို့မှ ရွှေအိုး,ငွေအိုး အစရှိသည်တို့ဖြင့် ရေကိုဆောင်ကုန်သောနတ်တို့၏ အရေအတွက် အပိုင်းအခြားကား မရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် လူတို့၏လက်မှလွတ်၍ မြေ၌ရပ်တည်၍ အရှေ့မျက်နှာအရပ်ကို ကြည့်လျက် ဤအရပ်၌ ငါနှင့်တူသသူငင်း, ငါ့ထက် လွန်မြတ်သသူငင်း ရှိသလော-မရှိသလောဟု ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ထိုအခါ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ တသိန်းမက များစွာသောစကြဝဠာတိုက်တို့သည် တပြင်တည်း ဟင်းလင်းတည်သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအရှေ့မျက်နှာ၌ နတ် လူတို့သည် ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍အရှိအသေပြုကုန်လျက်“ဤအရပ်မျက်နှာ၌အရှင်မင်းသားနှင့် တူသောသူမျှ မရှိသလျှင် ကတည်း၊ အရှင်မင်းသား့ထက် လွန်မြတ်သောသူကား အဘယ်မှာရှိနိုင်ပေအံ့နည်း”ဟူ၍ဘုရားလောင်းအား ကြားစေကုန်၏၊ ထို့အတူ ရှစ်ပါးသော အရပ်တို့ကို ကြည့်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်နှင့်တူသောသူကိုငင်း,ကိုယ်တော်ထက် လွန်သောသူကိုငင်း မမြင်သည်ဖြစ်၍ “ဤသည်ကား မြတ်သောအရပ်”ဟု မှတ်လျက် မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ခြေးရှုရပ်တော်မူပြီးလျှင် ခုနစ်ဘဝါးနင်းသွား ကြွတော်မူ၏။

ဥဒါန်းကျူးတော်မူခြင်း

ထိုအခါ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် သုံးယူဇနာ အချင်းရှိသောထီးဖြူကို ဆောင်း၍လိုက်၏၊သုယာမနတ်သားသည်စာမရီသားမြီးယပ်ကို ထမ်း၍ လိုက်၏၊နတ်သားတယောက်သည် ရတနာကျောက်အတိ စီသော သန်လျက်ကိုထမ်း၍လိုက်၏၊ နတ်သားတယောက်သည် ရွှေခြေနင်းကို, နတ်သားတယောက်သည် နတ်၌ဖြစ်သော သင်းကျစ်ကိုထမ်း၍ လိုက်၏၊ ဤငါးပါးသော မင်းမြောက်တန်ဆာတို့သည်သူခပ်သိမ်းတို့အားထင်ကုန်၏၊ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးတို့ကို ကိုင်သောသူတို့သည် မထင်ကုန်၊ ကြွတော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် မြေ၌ကြွတော်မူ၏၊ သူအပေါင်းတို့အားကား ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြွတော်မူသည်သာ ထင်ကုန်၏၊ဘုရားလောင်းသည်ငယ်စွာသော သတို့သားဖြစ်၏၊မြင်မြင်သသူတို့အားကား တဆယ့်နှစ်နှစ်ရွယ်ကဲ့သို့ထင်၏၊ဘုရားလောင်းသည်အဝတ်မဝတ် ကိုယ်ချည်းကြွတော်မူ၏၊ သူခပ်သိမ်းတို့ကား ကာသိကတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုးကိုဝတ်၍ ကြွသည်သာ ထင်၏၊ တန်ဆာမဆင်ဘဲ ကြွတော်မူ၏၊ ခပ်သိမ်းသူတို့ကား စကြဝတေးမင်း၏ တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ကြွသကဲ့သို့ထင်၏။

တုသိတာနတ်မင်းသည် ပတ္တမြားယပ်ဝန်းတို့ဖြင့် ယပ်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် ကြေးမုံ့ပမာဏရှိသော ထင်ရှားပန်းတို့ကိုကိုင်၍ ယပ်ကုန်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာယပ်တို့ကိုကိုင်၍ ယပ်ကုန်၏၊ နတ်သမီးတို့သည် အထူးထူးသော မင်္ဂလာ ဘဏ္ဍာတို့ကိုယူခဲ့၍ ဤစကြဝဠာတိုက်ကို ပြည့်စေလျက် ရပ်ကုန်၏၊ တပါးမက များစွာကုန်သော လူနတ်တို့၌ဖြစ်သော ခရုသင်းတို့ကို မှုတ်ကုန်၏၊ လူနတ်တို့၌ဖြစ်သော စည်မျိုးငါးပါးတို့ကိုတီးမှုတ်ကုန်၏၊နတ်သမီးတို့သည် ကကုန်,သီကုန်၏၊ ဤသို့များစွာသောပူဇော်သက္ကာရဖြစ်သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ခုနစ်ဘဝါး လှမ်းတော်မူသော အဆုံး၌ ရပ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ လက်သိုးတချောင်းဖြင့် စကြဝဠာတထောင်ကို, ဆယ်ချောင်းဖြင့် စကြဝဠာတသောင်းကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော မဟာဗြဟ္မာမင်းသည် အထူးထူးသောတန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဗြဟ္မာတို့၌ဖြစ်သော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးကို ပခုံးတဘက်၌ ကိုယ်ဝတ်စံပယ်တင်၍

ဘန်ဆင်းအပ်သော မြေ၌ လက်ျာပုဆစ် ဒူးဝန်းကို ထောက်၍ လက်ဝဲပုဆစ် ဒူးဝန်းကိုချီ၍ ဆယ်ခုသော လက်သည်းတို့၏ အရောင်ဖြင့် တောက်ပသော လက်အစုံကို ထိပ်၌ထား၍—

"ဆင်းရဲကင်းသော အလောင်းမင်းသား.... အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ကြည့်တော်မူသဖြင့် အဘယ်မူစအံ့နည်း၊အောက်ကို အဝီစိမှစ၍ အထက်သို့ဘဝဂ်တိုင်အောင် အဆုံးမရှိကုန်သော လောကဓာတ်တို့၌ အလောင်းမင်းသားနှင့်တူသော သူသည်မျှလည်းမရှိ၊ အလောင်းမင်းသားထက် လွန်မြတ်သောသူကား အတိမှာရှိနိုင်ပေအံ့နည်း"-

ဟုလျှောက်၏၊ ထိုအခါ၌ ဤယောက်ျားမြတ်သည် အဘယ်ကဲ့သို့သောစကားကို ဆိုပေလတ္တံ့နည်း-ဟု ထောင်သောနားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသောသူအပေါင်းတို့သည် အသံမရှိ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏၊ စကြဝဠာတသောင်းလုံးတို့သည် အသံမရှိဆိတ်ကုန်၏၊ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် မိမိနှင့်တူသောသူကိုဎင်း, လွန်သောသူကိုဎင်း မမြင်၍ တသောင်းသော လောကဓာတ်ကို တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် မိမိ၏အသံကိုကြားစေလျက် ရှေးဘုရားလောင်းတို့၏ စရိုက်အကျင့် ဖြစ်သော မကြောက်မရွံ့သောစကားကို မြွက်တော်မူလို၍—

အဂ္ဂေါ ဟ မံသ္မိ လောကဿ။
သေဋ္ဌော ဟ မံသ္မိ လောကဿ။
ဇေဋ္ဌော ဟ မံသ္မိ လောကဿ။
အယ မန္တိမာ ဇာတိ။
နတ္ထိ ဒါနိ ပုနဗ္ဘဝေါတိ။ ။

ဟူ၍ မြွက်ဆိုတော်မူ၏။

အနက်။ အဟံ၊ငါသည်။လောကဿ၊လူအပေါင်းထက်။အဂ္ဂေါ၊ အမျိုးအားဖြင့် မြတ်သည်။အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ လောကဿ၊ လူသုံးပါးထက်။ သေဋ္ဌော၊အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်သည်။ အသ္မိ၊ ၏။ အဟံ၊ငါသည်။လောကဿ၊လောကသုံးပါးထက်။ ဇေဋ္ဌော၊ကြီးသည်။ အသ္မိ၊၏။အယံဇာတိ၊ဤပဋိသန္ဓေသည်။ အန္တိမာ၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော။

ဇာတိ၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတည်း။ ဒါနိ၊ ယခုမှနောက်အခါ၌။ ပုနဗ္ဘဝေါ၊တဖန်ဘဝသစ်ဖြစ်ခြင်းသည်။ မေ၊ငါ့အား။ နတ္ထိ၊မရှိ။ဣတိ၊ သို့။ အာသဘိံဝါစံ၊ တစုံတယောက်သောသူတို့အား ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသောစကားကို။နိစ္ဆာရေသိ၊မြွက်တော်မူ၏။

ထိုသို့မြွက်သောအခါ တစုံတယောက်သောသူသည် ခွန်းတုံ့ပြန်၍ ဆိုခြင်းငှါ မပြုဝံ့သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော နတ် လူအပေါင်းတို့သည် သာဓု,သာဓု-ဟူ၍ ကောင်းချီးစကားကိုသာ ဆိုကုန်၏။

အာသဘီဝါစာကို ဆိုပြီးသောအဆုံး၌ ဘုရားလောင်းကို မယ်တော် သိရိမဟာမာယာ ယူ၍ ရင်ခွင်ထက်အိပ်စေ၍ နို့စို့စေ၍ ညီမတော် ဂေါတမီအား အပ်နှင်း၏၊ ညီမတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီလည်း ဘုရားလောင်းကို ရေနံ့သာဖြင့်ချိုး၍ မြတ်သော ရထားထက်သို့တင် ၏၊ မိဖုရားမြတ်သည်လည်း ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စကိုပြု၍ ရထားထက်သို့တက်လေ၏၊ထိုအခါ သကြား-ဗြဟ္မာတို့သည်၎င်း, မင်းတို့သည်၎င်း အမတ်တို့နှင့်တကွ ဘုရားလောင်း သားအမိတို့ကို ဒေဝ ဒဟပြည်သို့ ဆောင်လေကုန်၏။ ကာလု၊ ယသော်၊ ညီတော်၊ ဆန္ဒ ကာဠုဒါက ဒွင်း၊ မုဒ္ဒဲ ဟော ဥဒေါင်၊ ဝင်း ဖြော် ဝေါ ဒိုး

၂၇။ ဘွားဘက်တော်ခုနစ်ယောက်နှင့် မယ်တော်မာယာ စုတေ့သည်ကိုပြခြင်း

ဘွားဘက်တော် ခုနစ်ယောက်

လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ဘုရားလောင်းကို သိရိမဟာမာယာမိဖုရား ဘွားမြင်တော်မူသောခဏ၌—

၁။ ဒေဝဒဟပြည်၌ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း၏မိဖုရား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နှမတော်အမိတာအားလည်း ယသောဓရာမင်းသမီးကို ဘွား မြင်၏။

၂။ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ ညီတော် အမိတောဒန သာကီဝင်မင်း၏ မိဖုရားလည်း အရှင်အာနန္ဒာကို ဘွား၏။

၃။ ဆန်နလည်း ဘွား၏။

၄။ ကာလုဒါယီအမတ်လည်း ဘွား၏။

၅။ ကဏ္ဍကမြင်းလည်း ဘွား၏။

၆။ မဂဓရာဇ်တိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှနှစ်ယူဇနာခန့်ကွာသော အရှေ့မြောက်ယွန်း ဥရုဝေဠတော၌ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ အောင်မြေအရပ်၌ ဗောဓိညောင်ဗုဒ္ဓဟေ ပေါက်၏။

၇။ ဥယျာဉ်တော်၌ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးပေါ်၏၊ တလုံးကား တဂါဝုတ်, တလုံးကား နှစ်ဂါဝုတ်, တလုံးကား သုံးဂါဝုတ်, တလုံးကား တယူဇနာအဝကျယ်၏၊ အစောက်ကား-နှစ်သိန်း,လေးသောင်း ယူဇနာအထုရှိသောမြေကြီးနှင့် အမျှတည်း၊ ထိုရွှေအိုးတို့၌ ယူတိုင်း,ယူတိုင်း ပြည့်၏၊ လျော့သည်ဟူ၍မရှိ၊ ပကတိတည်၏။

ဤသို့လျှင် ယသောဓရာ, အာနန္ဒာ, ဆန္န, ကာလုဒါယီ, ကဏ္ဍကမြင်း, ဗောဓိပင်,ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး၊ ပေါင်းခုနစ်ပါးတို့သည် ဘုရားလောင်းနှင့်အတူ ဘွားမြင်ပေါက်ရောက်ကုန်၏။

မယ်တော်မာယာစုတေခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်၎င်း, မယ်တော်သည်၎င်း များစွာသောအခြွေအရံတို့နှင့်တကွ အစဉ်သဖြင့်သွား၍ ဒေဝဒဟပြည်သို့ရောက်လေသောအခါ၌ သိရိမဟာမာယာမိဖုရားသည် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး အသက်ရှည်သောကိုယ်ဖြင့်နေ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏၊ ရှေး၌ပြုအပ်သော ကောင်းမှု၏အကျိုးအားဖြင့် တုသိတာနတ်ပြည်၌ သန္တုသိတ အမည်ရှိသော နတ်သားဖြစ်၍ နတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစံတော်မူလေ၏၊ ဘုရားလောင်းကို ဘွားတော်မူသောကြောင့် မိဖုရားသေသည်မဟုတ်၊အသက်ကုန်သဖြင့်ပင် သေခြင်းသို့ရောက်ရသည်၊ ဤသို့ဘုရားအလောင်းကို ဘွားသောနောက် ခုနစ်ရက်မျှတည်၍ မယ်တော်သေရခြင်းသည်လည်း ခပ်သိမ်းသော ဘုရားအလောင်း မယ်တော်တို့၏ ဓမ္မတာလျှင်တည်း၊ ဘုရားအလောင်းတော်တို့ ကိန်းလေပြီးသောဝမ်းတိုက်သည် စေတီတိုက်နှင့်တူ၏၊ တပါးသောသူတို့အား သုံးဆောင်ခြင်းငှါမထိုက်ပြီ၊ ဘုရားအလောင်းမယ်တော်ကိုပယ်၍ တပါးသော

သူကို မိဖုရားကြီးအရာ၌ထားအံ့သော်ငှါ မထိုက်ပြီ၊ထို့ကြောင့်ဓမ္မတာဖြစ်သတည်း။

မေး။ "ဘုရားအလောင်းမယ်တော်သည် အဘယ်မျှလောက်သော အရွယ်၌ သေခြင်းကို ပြုသနည်းဟူတုံအံ့။

ဖြေ။ "မဇ္ဈိမအရွယ်၌ သေခြင်းကို ပြုသည်။

ထိုအကြောင်းကိုဆိုဦးအံ့၊ ပဌမအရွယ်၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကာမစ္ဆန္ဒရာဂအားကြီး၏၊ ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေရပြီးသော မာတုဂါမသည် ပဋိသန္ဓေကိုကောင်းစွာစောင့်အပ်သော်ငှါ မတတ်နိုင်၊ပဋိသန္ဓေအနာများသည်ဖြစ်၏၊ ပဌမအရွယ်၌ ကာမချမ်းသာကိုခံစားပြီး၍ မဇ္ဈိမအရွယ်ကို သုံးစုစု၍ နှစ်စုကိုလွန်ပြီးသော် ဝတ္ထုသန့်ရှင်းသည်ဖြစ်၏၊ ဝတ္ထုသန့်ရှင်းသောကြောင့် ဝမ်း၌ဖြစ်သော သူငယ်သည် အနာမရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်း မယ်တော်သည် ပဌမအရွယ်၌ရင်း, မဇ္ဈိမအရွယ်နှစ်စု၌ရင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ ခံစားပြီး၍ တတိယအရွယ်၌ ဘုရားအလောင်းကိုဘွား၍ ဘွားပြီးသောနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သေခြင်းကိုပြု၏၊ ဤသို့သေခြင်းသည် ပစ္ဆိမဘဝ၌ ခပ်သိမ်းသော ဘုရားအလောင်းမယ်တော်တို့၏ ဓမ္မတာတည်း။

ခမည်းတော် အဥ္ဇနမင်းကြီးထားသော သက္ကရာဇ် ၆၈-ခု ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၆-ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် သိရိမဟာမာယာမိဖုရား နတ်ရွာလားသည်၊ ထိုသိရိမဟာမာယာမိဖုရား၏ အလောင်းကို နတ်, သိကြား, ဗြဟ္မာအစရှိသော သူအပေါင်းတို့သည် သဂြိုဟ်ဘုတ်ကြည်းကုန်၏၊ ထိုအခါမဟာပဇာပတိဂေါတမီအစရှိသော ကပိလဝတ်ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ခုနစ်ရက်မျှ ဒေဝဒဟပြည်၌နေ၍ ဘုရားအလောင်းကို ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဆောင်လေကုန်၏၊သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား အပ်နှင်းလေ၏၊ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို မိဖုရားကြီးအရာ၌ အဘိသိက်သွန်းလေ၏၊ ဘုရားအလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်သည် ဘိုးတော်အဥ္ဇနမင်းကြီးထားတော်မူသော သက္ကရာဇ်၆၈-ခု ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့ ဥတ္တရာသဠ် နက္ခတ်နှင့် ယှဥ်လျက် နေ့တက်အခါ ဘွားတော်မူ၏။

၂၈။ ၃၂-ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့၏အကျိုးကိုပြခြင်း

ဘုရားတော်မှုသောခဏ၌ တပြိုင်နက်ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့တွင်—

၁။ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက် တုန်ခြင်းသည်ကား- သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း။

၂။ နတ်အပေါင်းတို့သည် ဤစကြဝဠာတိုက်၌သာ စည်းဝေးခြင်းသည် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောသောအခါ တပြိုင်နက်ဖြင့် စည်းဝေးကုန်၍ တရားတော်ကို နာခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း။

၃။ သားရေဖြင့် မြှေးအပ်သော စည်တို့၏ မိမိအလိုလိုမြည်ခြင်းသည် တရားတည်းဟူသော စည်ကြီးကို အစဉ်ကြားစေခြင်း၏ နိမိတ်တည်း၊ စောင်းတို့၏အလိုလိုမြည်ခြင်းသည် အစဉ်အတိုင်းဝင်စားအပ်သော ကိုးပါးသော သမာပတ်ကို ရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၄။ နှောင်အိမ်၌ အနှောင်အဖွဲ့တို့၏ ပြတ်ခြင်းသည် ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏ ငါ-ဟူသော မာနကို ဖြတ်ခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၅။ ခပ်သိမ်းသော သူတို့အား အနာကင်းခြင်းသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို ရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၆။ သူကန်းတို့၏ မြင်ခြင်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၇။ နားပင်းသောသူတို့၏ အသံကိုကြားခြင်းသည် ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၈။ ရှူးသောသူတို့၏သတိဖြစ်ခြင်းသည် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၉။ ဆွံ့သောသူတို့၏ခြေဖြင့် သွားနိုင်ခြင်းသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၁၀။ အရပ်တပါးသို့သွားသော လှေတို့၏ မိမိတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ခြင်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၁၁။ ရတနာ၇နှစ်ပါးတို့၏ မိမိအလိုလိုထွန်းတောက်ပခြင်းသည် သူတော်ကောင်းတရားတည်းဟူသောအရောင်ကို ရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၁၂။ ဇရဲမီးတို့၏ ငြိမ်းခြင်းသည် ရာဂ, ဒေါသ, မောဟ,ဇာတိ, ဇရာ, ဗျာဓိ,မရဏ, သောက,ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသ၊ ဤတဆယ့်တပါးသော မီးတို့ကို ငြိမ်းစေခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၁၃။ မြစ်တို့၌ ရေ၏မစီးခြင်းသည် စတုဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၁၄။ လောကန္တရိက်ငရဲ၌ အလင်း၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဉာဏ်တည်းဟူသောအလင်းကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၁၅။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဆားငန်ရေ၏ချိုအေးမြသောအဖြစ်သည် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တခုသောအရသာ၏အဖြစ်၏ နိမိတ်တည်း။

၁၆။ လေတို့၏မလာခြင်းသည် ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကို ဖျက်ဆီးခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၁၇။ သစ်ပင်တို့၏ပွင့်သောအဖြစ်သည် ကိုးပါးသော ဝိမုတ္တိတို့ဖြင့် ပွင့်ခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၁၈။ လ၏အလွန်တင့်တယ်ခြင်းသည် များစွာသော သူတို့သည် ချစ်ခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၁၉။ နေ၏အညစ်အကြေးကင်းစွာလျက် အပူမရှိသော အဖြစ်သည် ကာယိကသုခ,စေတသိကသုခဖြစ်ခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၀။ ငှက်တို့၏ကောင်းကင်မှလျော၍မြေ၌သွားခြင်းသည် လူများအပေါင်းတို့သည် အဆုံးအမခံ၍ သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၁။ ကြီးစွာသော လေးကျွန်းလုံး၌ဖြစ်သော မိုဃ်း၏ရွာခြင်းသည် ကြီးစွာသော တရားတည်းဟူသောမိုဃ်းကို ရွာခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၂။ နတ်တို့၏မိမိဘုံဗိမာန်၌နေ၍ ကစားခြင်းစသည်ဖြင့် မွေ့တူးခြင်းသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဥဒါန်းကျူးခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၃။ တံခါးရွက်တို့၏ အလိုလိုပွင့်ခြင်းသည် အဋ္ဌင်္ဂိကမဂ်တည်းဟူသောတံခါးကို ဖွင့်ခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၂၄။ ဝတ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်း၏မဖြစ်ခြင်းသည် ကာယဂတာသတိဟူသော အမြိုက်ကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်း၏မဖြစ်ခြင်းသည် ဝိမုတ္တိသုခဖြင့် ချမ်းသာခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၅။ ရန်သူတို့အား အချင်းချင်းမေတ္တာစိတ်ကိုရခြင်းသည် ဗြဟ္မဝိဟာရလေးပါးကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၆။ တသောင်းသောစကြဝဠာတိုက်၌ တပြိုင်နက် တံခွန်တည်းဟူသော ပန်းရှိသောအဖြစ်သည် အရိယာတို့၏တံခွန်တည်းဟူသော ပန်းကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၂၇။ ညိုညွတ်သောအပြင်ရှိသော ခြေတို့ဖြင့် မြေ၌ရပ်ခြင်းသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ရခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၂၈။ မြောက်သို့ မျက်နှာပြုခြင်းသည် လောကသုံးပါးတို့ထက် လွန်၍မြတ်ခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၂၉။ ခုနစ်ဘဝါးလှမ်းခြင်းသည် ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကို ရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၃၀။ နတ်၌ဖြစ်သော ထီးဖြူကိုဆောင်းခြင်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသောထီးဖြူကို ရခြင်း၏နိမိတ်တည်း။

၃၁။ ငါးပါးသော မင်းမြောက်တန်ဆာကိုရခြင်းသည် ဝိမုတ္တိငါးပါးနှင့် လွတ်ခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

၃၂။ အရပ်မျက်နှာကို ရှုခြင်းသည် အနာဝရဏဉာဏ်ကိုရခြင်း၏ နိမိတ်တည်း၊ မကြောက်မရွံ့သော စကားကိုဆိုခြင်းသည် မမှားကြသော တရားကိုဟောခြင်း၏ နိမိတ်တည်း။

ဤသို့ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောနိမိတ် တို့သည် ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ, ဘွားတော်မူသောအခါ,ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ, ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူသောအခါ၊ ဤလေးပါးသောအခါတို့၌ဖြစ်ကုန်၏။

[ဤမျှသောစကားအစဉ်သည်ကား အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်ဖြစ်သော အရှင်သိဒ္ဓတ်သည် မယ်တော်သိရိမဟာမာယာဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခြင်းအရာ၊ ဘွားတော်မူသောအခြင်းအရာ၊ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသောအခါ,ဘွားတော်မူသောအခါတို့၌ဖြစ်ကုန်သော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့၏ အခြင်းအရာကို ဆိုသောစကားတည်း။]

၂၆။ ကာလဒေဝိလရသေ့အကြောင်း

လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောဝယ် ဘုရားလောင်းဘွားတော်မူသော ခဏ၌ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ ကုလုပကဖြစ်သော သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုရသော ကာလဒေဝိလ အမည်ရှိသောရသေ့သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုပြုပြီး၍ နေ့နေခြင်းကို ပြုအံ့သောငှါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့သွား၍ ထိုတာဝတိံသာ၌ နေ့နေခြင်းကို ပြုသောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ဘုံ၌ရှိသော နတ်အပေါင်းတို့သည် "ယနေ့ ကပိလဝတ်ပြည်၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သားတော်ဘွား၏၊ထိုသားတော်သည်ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်၍ ဓမ္မစကြာတရားကိုဟောလတ္တံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အတိုင်းမသိသောဘုရား၏ တင့်တယ်ခြင်းကိုလည်း ငါတို့မြင်ရကုန်လတ္တံ့၊ တရားတော်ကိုလည်း ငါတို့နာရကုန်လတ္တံ့"ဟူ၍ နှစ်လိုဝမ်းမြောက်သော နှလုံးရှိကုန်သဖြင့် လူတို့ရက်ဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပုဆိုးဦးရစ်ပူဇော်ခြင်းအစရှိသည်တို့ကို ပြု၍ ကစားမြူးတူးကုန်၏၊ ထိုသို့ကစားမြူးတူးကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့ကို ကာလဒေဝိလရသေ့မြင်၍ ထိုအကြောင်းကို ဤသို့မေး၏။

"အို-နတ်များတို့....အကြင်အခါ အသုရာတို့နှင့်စစ်ထိုးရာ၌ တာဝတိံသာနတ်တို့အား အောင်ခြင်းဖြစ်၏၊အသုရာတို့အား ရှုံးခြင်းဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌သင်တို့အား ထိုသို့သဘောရှိသော ရွှင်ပျမြူးတူးခြင်းဖြစ်၏၊ ယခုအခါအဘယ်သို့သောအံ့ဘွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲကိုမြင်၍သင်နတ်သားတို့အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်သနည်း၊ ငါ့အားကြားပါကုန်လော့"ဟူ၍ရသေ့မေးလေ၏၊နတ်တို့သည်ကြားကုန်၏၊"အရှင်ရသေ့..

သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်၌ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့တွင် ကျော်စောထင်ရှားသောသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏အိမ်၌ သားတော်ဘွား၏၊ ထိုသားတော်သည်တောထွက်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌နေ၍ ဘုရားဖြစ်၍ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူလတ္တံ့၊အတိုင်းမသိသော သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ တရားတော်ကို နာအံ့သောငှါ ငါတို့ရကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ကုန်သည်'' ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုကာလဒေဝီလရှင်ရသေ့သည် ထိုနတ်တို့၏စကားကို ကြား၍ နတ်ပြည်မှသက်ခဲ့၍ တနေ့သ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ကပ်၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေပြီး၍ ပြုအပ်သောပဋိသန္ထာရရှိသောမင်းကြီးကို ရှင်ရသေ့ဆို၏။

''အရှင်မင်းကြီး.... သားတော်ဘွားသည်ကိုရှုပါအံ့'' ဟူ၍ ဆို၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော ဘုရားလောင်းကိုဆောင်ခဲ့၍ ရှင်ရသေ့ကိုရှိခိုးစိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ခြေတို့သည် ပျံ၍ လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ တောက်သောအသရေကိုဆောင်သော အထွတ်ရှိသော ရှင်ရသေ့၏ဆံကျစ်၌ တည်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်ထိုကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့်ရှိခိုးအပ်သောသူမည်သည်မရှိ၊ ထို့နောင်မှ ရှင်ရသေ့သည် နေရာမှထ၍ ဘုရားလောင်းအား လက်အုပ်ချီ၍ရှိခိုး၏၊ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် အံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်၍ မိမိသားကို ရှိခိုး၏၊ ရှင်ရသေ့သည် ဘုရားလောင်း၏လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့လော,မဖြစ်လတ္တံ့လော-ဟုဆင်ခြင်သည်ရှိသော် စင်စစ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့-ဟု သိ၍ ရယ်ခြင်းကိုပြု၏၊ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သော ဤသတို့သားကို ငါဖူးမြင်ရပါအံ့လော-ဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဘုရားမဖြစ်မီအကြား၌ စုတေ၍ အရူပဘုံ၌ ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကိုမြင်၍ ဤသို့သော အံ့ဘွယ်သရဲနှင့်ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားမြတ်ကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ မရလတ္တံ့၊ငါ့အား ရှုံးခြင်းကြီးစွာဖြစ်လတ္တံ့-ဟု ကြံ၍ ငိုပြန်၏။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍ အနီး၌ရှိသော လူတို့သည် မေးကုန်၏၊ ''အရှင်ရသေ့သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ရယ်လည်းရယ်၏၊ ငိုလည်းငို၏၊ အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့အရှင်မင်းကြီးသားတော်အား တစုံ

တခုသောအန္တရာယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့လော၊အကြောင်းအဘယ်သို့ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း”၊ ဤသို့မေးကုန်၏၊ အရှင်ရသေ့ဆို၏၊ “ဤမင်းသား၌ တစုံတခုသောအန္တရာယ်သည်မရှိ၊ဤမင်းသားသည် စင်စစ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ထို့ကြောင့် ဝမ်းမြောက်သဖြင့် ငါရယ်၏၊ ငါမူကား ဤမင်းသား ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်မီ သေရလတ္တံ့၊ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော မင်းသားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရလတ္တံ့၊ထို့ကြောင့်ငို၏”ဟု ဆိုပေ၏။

၃၀။ အလောင်းတော်လက္ခဏာကိုဘတ်စေ၍ အမည်မှည့်ခြင်း

ထို့နောက်မှငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ဦးခေါင်းလျှော်စေ၍အမည်မှည့်အံ့-ဟု မင်းအိမ်တော်ကို အမျိုးလေးပါးရှိသောနံ့သာဖြင့် လိမ်းကျံ၍ ပေါက်ပေါက်လျှင် ငါးခုမြောက်သော ပန်းတို့ကိုကြဲ၍ ရေမရောသော ဃနာတို့ကိုချက်စေ၍ ဗေဒင်သုံးပုံ၌ အပြီးသို့ ရောက်ကုန်သော တရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကိုပင့်ဘိတ်၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေစေ၍ နို့ဃနာဖြင့် ဆွမ်းကျွေး၍ ပူဇော်သက္ကာရပြုပြီး၍ ထိုတရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် ပုဏ္ဏားကြီးရှစ်ယောက်တို့ကိုရွေး၍ လက္ခဏာကြီး,ငယ်တို့ကို ကြည့်စေကုန်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်အစုံတို့၌ လက္ခဏာတို့ကိုကြည့်ပြီး၍ ထိုရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့တွင်(ပုဏ္ဏားကြီးခုနစ်ယောက်တို့သည် လက်နှစ်ချောင်းစီထောင်ကုန်၍ “ဤမင်းသားသည် အကယ်၍တည်း အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌နေအံ့၊ လေးကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသော စကြဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့၊တောထွက်၍တည်း ရဟန်းပြုမူကား-ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ လက္ခဏာဘတ်ကုန်၏၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားမူကား လက်ညှိုးတချောင်းကိုသာထောင်၍ “ဤမင်းသားသည် ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့”ဟူ၍ ကြားပေ၏၊ထိုကောဏ္ဍညကြားသောစကားကို ပုဏ္ဏားကြီးတို့လည်း ဝန်ခံကုန်၏။)

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားဖြစ်အံ့သောအကြောင်းကို အဘယ့်ကြောင့် သိကုန်သနည်းဟူတုံအံ့။

"ဤသည့်လက္ခဏာတို့နှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် ဘုရားဖြစ်၏" ဟူ၍ လက္ခဏာကျမ်း၌ သုဒ္ဓါဝါသပြဟ္မာတို့သည် ဘုရားဖြစ်ခါနီး ရောက်လတ်သောအခါ၌ ထည့်သွင်းကုန်၏၊ထိုလက္ခဏာကျမ်းကို အကုန်အစင် တတ်သောကြောင့် ကျမ်းလာတိုင်း လက္ခဏာတို့ကို ခြေဘဝါးတော်အစုံ၌ မြင်သောကြောင့် သိကုန်သတည်း။

ထိုအခါ၌ ဘုရားအလောင်းမင်းသားအား အမည်မှည့်ကုန်သည် ရှိသော် ခပ်သိမ်းသောလောကအကျိုးစီးပွား၏ပြီးခြင်းကို ပြုတတ်သောကြောင့်"သိဒ္ဓတ္ထ"ဟူသောအမည်ကိုမှည့်ကုန်၏၊အကြင်လက္ခဏာတို့ကို မြင်၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ကေန်-ဟူ၍ ပုဏ္ဏားတို့ကြားကုန်၏။

၃၀။ ၃၂-ပါးသောမဟာပုရိသ လက္ခဏာတော်ကြီးကိုပြခြင်း

ထိုလက္ခဏာတို့ကား-သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတည်း၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး-ဟူသော်ကား—

၁။ ကောင်းစွာမြေ၌တည်သောခြေဘဝါးတော်ရှိခြင်း ဟူသော သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒလက္ခဏာ,

၂။ ခြေဘဝါး နှစ်ဘက်အပြင်တို့၌ တထောင်သော အကန့်အကွက် ပုံတောင်းအချက်နှင့်တကွဖြစ်သော ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော တရာ့ရှစ်ကွက်သော စက်လက္ခဏာ,

၃။ ရှည်သော ဖနောင့်တော်-ဟူသော အာယတ ပဏှိ လက္ခဏာ,

၄။ ရှည်သော ခြေချောင်း, လက်ချောင်းတော် တည်းဟူသော ဒီဃင်္ဂုလိလက္ခဏာ,

၅။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ဘဝါး, ခြေဘဝါးတော် အပြင်ရှိသော မုဒုတလုဏှဟတ္ထပါဒလက္ခဏာ,

၆။ လေသာနန်း တံခါး၌ ဇာလီကွဲ့သို့ အချောင်း, အချောင်း အကြားစိပ်သော ဇာလဟတ္ထ လက္ခဏာ,

၇။ မြှမကပ်သော စဉ်းငယ်မြင့်သော ခြေဘမျက်တော်ဟူသော ဥဿင်္ခပါဒလက္ခဏာ,

၈။ ဧဏီသား၏ မြင်းခေါင်းနှင့်တူသော မြင်းခေါင်းတော်ရှိသော ဧဏိဇင်္ဃလက္ခဏာ,

၉။ ရပ်တော်မူလျက်သာလျှင် မကိုင်းညွတ်ဘဲလက်ဘဝါးတော်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပုဆစ်ဒူးတော် နှစ်ဘက်ကို သုံးသပ်တော်မူနိုင်သော အနောနမန္တ ပါဏိဇာဏုကပရာမာသလက္ခဏာ,

၁၀။ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အင်္ဂါဇာတ်တော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော ကောသောဟိတဝတ္ထဂုယှလက္ခဏာ,

၁၁။ သိင်္ဂီနိက္ခရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အရေတော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော ကဉ္စနသန္နိဘတစလက္ခဏာ,

၁၂။ သိမ်မွေ့သော အရေတော် ရှိခြင်းတည်းဟူသော သုခုမ ဆဝိလက္ခဏာ,

[သိမ်မွေ့သောအရေရှိသောကြောင့် မြူအညစ်အကြေး ကိုယ်တော်၌ မကပ်။]

၁၃။ မွေးတွင်းတခု,တခု၌ တချောင်း, တချောင်းစီသာ ရောက်သော ဧကေကလောမ လက္ခဏာ,

၁၄။ အထက်သို့ အဖျားတက်သော ဥဒ္ဓဂ္ဂလောမ လက္ခဏာ,

[အမွေးတော်တို့သည် ညိုသော မျက်စဉ်းအဆင်းနှင့် တူကုန်၏၊ပတ္တမြားလက်ကောက်ကဲ့သို့ လက်ျာရစ်လည်၍ ဖြစ်ကုန်၏။]

၁၅။ ဗြဟ္မာမင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ရှိသော ဗြဟ္မုဇုဂတ္တလက္ခဏာ,

၁၆။ ခြေဘမိုးနှစ်ဘက်, လက်ဘမိုးနှစ်ဘက်, ပခုံးနှစ်ဘက်, လည်ကုပ်တော်၊ ဤခုနစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ ဖြိုးသော အသားရှိခြင်း တည်းဟူသော သတ္တုဿဒလက္ခဏာ,

၁၇။ ခြင်္သေ့၏ ရှေ့ထက်ဝက်သော ကိုယ်ကဲ့သို့ ကိုယ်တော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော သီဟပုဗ္ဗဍ္ဎကာယလက္ခဏာ,

၁၈။ စီအပ်သော အကြားမထင် ရွှေအင်းပျဉ်ကဲ့သို့ ကျောက်တော်ရှိခြင်းတည်းဟူသော စိတန္တရလက္ခဏာ,

၁၉။ အရပ်တော်နှင့် အလံတော်မျှသည်ဖြစ်၍ ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းသော ကိုယ်တော်ရှိခြင်းတည်းဟူသော နိဂြောဓ ပရိမဏ္ဍလ လက္ခဏာ,

၂၀။ ညီညွတ်သော လုံးသော လည်တော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော သမဝဋ္ဋက္ခန္ဓလက္ခဏာ,

၂၁။ အရသာကို ဆောင်တတ်သော အကြောတော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော ရသဂ္ဂသဂ္ဂိလက္ခဏာ,

၂၂။ ခြင်္သေ့မင်း၏ မေးကဲ့သို့ မေးတော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော သီဟဟနု လက္ခဏာ,

၂၃။ လေးဆယ်စေ့သော သွားတော်ဟူသော စတ္တာလီသဒန္တ လက္ခဏာ,

၂၄။ ဝဇိရစိန်ကျောက်အစဉ်ကဲ့သို့ ညီညွတ်သော သွားတော်ရှိခြင်းတည်းဟူသောသမဒန္တလက္ခဏာ,

၂၅။ မကျဲသောသွားတော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော အဝိရဠဒန္တ လက္ခဏာ,

၂၆။ သောက်ရှူးကြယ်၏ အရောင်ကဲ့သို့ ဖြူစင်သော အရောင်ရှိသော စွယ်တော်ရှိခြင်း တည်းဟူသော သုသုက္ကဒါဌ လက္ခဏာ,

၂၇။ ရှည်လျားပြန့်သောလျှာတော်ရှိခြင်းတည်းဟူသော ပဟူတဇိဝှလက္ခဏာ,

၂၈။ ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံကဲ့သို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ကရဝိက်ငှက် တွန်သံကဲ့သို့ သာယာသော အသံရှိသော ဗြဟ္မဿရလက္ခဏာ,

၂၉။ အလွန်ညိုသော မျက်စိတော်ရှိခြင်းတည်းဟူသော အဘိနီလနေတ္တလက္ခဏာ,

၃၀။ နွားသူငယ်၏ မျက်မွေးကဲ့သို့ နုပျိုသော မျက်မွေးတော်ရှိခြင်းတည်းဟူသော ဂေါပခုမလက္ခဏာ,

၃၁။ မျက်မှောင်တော် နှစ်ဘက်ကြား၌ရောက်သော ဖြူစင်နူးညံ့သော လဲဝါအဆင်းရှိသော မောင်းထက်ဝက်မျှ ရှည်သော အမွေးတော် တည်းဟူသော ဥဏ္ဏာလောမလက္ခဏာ,

၃၂။ သင်းကျစ်နှင့်တူသော နဖူးတော်အပြင်ရှိခြင်းတည်းဟူသော ဥဏှီသသီသလက္ခဏာ။

ဤသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ထိုလက္ခဏာတို့တွင်—

၁။ သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒဟူသည်ကား - တပါးသောသူတို့အား ခြေကို မြေ၌ထားသောအခါ ခြေဦးသည်ဖင်း, ဖနောင့်သည်ဖင်း,နံပါးသည် ဖင်း ရှေးဦးစွာမြေ၌တည်၏၊အလယ်မထိလွတ်၏၊ မြေမှကြွသောအခါ ၌လည်း ထိုခြေဦးအစရှိသည်တို့တွင် တပါးပါးကိုအလျင်ကြွ၏၊မြတ်စွာ ဘုရားအားကား-ရွှေခြေနင်းတို့ကို မြေ၌ကျသော် မြေ၌ အမျှထိသကဲ့ သို့ထိ၏၊အမျှကြွ၏၊အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ငရဲနရက် ချောက် ကမ်းပါးပြတ်၌ ခြေကိုချတော်မူလိုအံ့၊ထိုခဏ၌ လေပြည့်သော သား ရေအိတ်ကဲ့သို့ပြည့်၏၊ အထက်သို့စို့တက်၍ စည်မျက်နှာကဲ့သို့ အပြင် ညီစွာဖြစ်၏၊အဝေး၌ ခြေကိုချတော်မူလို၍ ခြေကိုချီအံ့၊မြင်းမိုရ်တောင် သည်လည်း ခဏခြင်းညွှတ်၍ ခြေဘဝါးတော်ကိုခံလာ၏။

၂။ စက်လက္ခဏာတို့ မည်သည်ကား - ခြေဘဝါးတော်နှစ်ဘက် အပြင်တို့၌ နှစ်ပါးသောစက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ တခုတခုသော စက် တော်၌ တထောင်မျှလောက်သော အကန့်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုစက် ၏အကွက်တို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိကုန်၏၊ ပုံတောင်း သည် ပတ္တမြားညိုအဆင်းရှိ၏၊ထိုပုံတောင်းအလယ်ချက်ဝ၌ လုံးသော အရေး၏အလယ်၌ အပေါက်ရှိ၏၊စက်လက္ခဏာတို့ကား—

လှံမအမွန်၊ဇလပ်ပန်း၊ လည်ရေးသုံးဆင့်၊ ဦးဆောက်ပန်း၊ ထမင်းပွဲ၊ထမင်းစားအင်းပျဉ်၊ချွန်းတောင်း၊ ပြာသာဒ်၊ တုရိုင်း တိုင်၊ ထီးဖြူ၊ သန်လျက်၊ ထန်းရွက်ယပ်ဝန်း၊ ဥဒေါင်းမြီးယပ်၊ သင်းကျပ်၊ပတ္တမြားသပိတ်၊မြတ်လေးပန်းဆိုင်း၊ ကြာညို၊ကြာနီ၊ ကြာဖြူ၊ကြာပဒုမာ၊ကုမုဒြာကြာ၊ ကြာပုဏ္ဍရိက်၊ ရေပြည့်သော

အိုး၊ရေပြည့်သောခွက်၊ သမုဒ္ဒရာလေးစင်း၊ စကြဝဠာတောင်၊ ဟိမဝန္တာတောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်၊ နေ,လ၊ သတ္တမီသနက္ခတ်၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်အရံရှိသော လေးကျွန်း၊ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရတနာ၇ခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော စကြာမင်း၊ လက်ျာရစ်လည် သော ခရုသင်း၊ ရွှေငါးကြင်း ပွတ်အစုံ၊စကြာအစုံ၊ သီဒါခုနစ် တန်၊တောင်စဥ်ခုနစ်ထပ်၊အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်၊ဂဠုန်၊မိကျောင်း၊ တံခွန်လွှား၊တံခွန်ကုက္ကား၊ ရွှေထမ်းစင်၊ ရွှေသားမြီးယပ်၊ကေ လာသဘတောင်၊ ခြင်္သေ့မင်း၊ ကျားမင်း၊ ဝလာဟကမြင်းမင်း၊ ဥပေါသထဆင်မင်း၊ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၊ နဂါးမင်း၊ ဝမ်းဘဲ,ဟသ်ာ၊ နွားလားဥသဘ၊ ဧရာဝဏ်ဆင်မင်း၊ ရွှေမကန်း၊ မျက်နှာလေး ခုရှိသော ရွှေလှေ၊သားငယ်နှင့်တကွ နွားမ၊ကိန္နရာဖို၊ကိန္နရီမ၊ ကရဝိက်ငှက်မင်း၊ ဥဒေါင်း၊ ကြိုးကြာမင်း၊ စက္ကဝက်ငှက်မင်း၊ ဇီဝဇိုးငှက်၊ ကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ရူပါဝစရဗြဟ္မာ့ ပြည် ဟဆယ့်ခြောက်ထပ်။

ဤမျှသော မင်္ဂလာစက်လက္ခဏာတို့သည် ခြေဘဝါးတော်အပြင် တို့၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

၃။ အာယတပဏှိဟူသည်ကား-တပါးသောလူတို့အား ခြေဘဝါး ဦးတို့သည် ရှည်ကုန်၏၊ဖနောင့်၏အထက်၌ မြင်းခေါင်းတို့သည် ဖြစ် ကုန်၏၊ ဖနောင့်သည် ရွှေရှဲပစ်ဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ကား-ခြေဘဝါးအလျားကို လေးဘို့ပြု၍ တဘို့သည်ဖနောင့်ဖြစ်၏၊ဒုတိ ယအဘို့၌ သလုံးမြင်းခေါင်းတည်၏၊ နှစ်ဘို့တို့သည် ခြေဘဝါးဦးဖြစ် ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းသားအား ပွတ်ဆောက်ဖြင့်လုံး၍ ကမ္ဗ လာနီဖြင့်ဖုံးအပ်သော အိမ့်ကျင်ကဲ့သို့ ဖနောင့်သည်ဖြစ်၏။

၄။ ဒီဃင်္ဂုလိဟူသည်ကား- တပါးသောသူတို့အား လက်ချောင်း, ခြေချောင်းတို့သည် အချို့ရှည်ကုန်၏၊ အချို့တိုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း မင်းသားကား-လက်ချောင်း,ခြေချောင်းတို့သည် တမျှတည်းရှည်ကုန် ၏၊ မျောက်၏လက်ချောင်းကဲ့သို့ အရင်း၌ကြီးကုန်၏၊ အစဥ်သဖြင့် အဖျားသို့သွယ်ကုန်၏၊ ဆီအစေးတို့ဖြင့်လုံး၍ တောင့်အပ်သော ဆေး ဒန်းတောင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

၅။ မုဒုတလုဏဟတ္ထပါဒေါ ဟူသည်ကား-အကြိမ်တရာ ဖတ်အပ်သော ဝါဂွမ်းညက်အစုကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း မင်းသားအား နူးညံ့သော လက်ဖဝါး,ခြေဖဝါးအပြင်ရှိ၏။

၆။ ဇာလဟတ္ထပါဒ ဟူသည်ကား-တပါးသောလူတို့အား လင်းနို့အတောင်ကဲ့သို့ စပ်သောလက်ချောင်း, ခြေချောင်းရှိကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းမင်းသားအား လက်ချောင်း, ခြေချောင်းတို့သည် တူသောပမာဏရှိကုန်၏၊ အချင်းချင်းမစပ်ကုန်မူ၍ တည်ကုန်၏၊ လိမ်မာစွာသော လက်သမားသည် ပြုအပ်သော ဇာလီထောင်သော လေသာနန်းနှင့်တူသောကြောင့် ဇာလဟတ္ထပါဒမည်၏။

၇။ ဥဿင်္ခပါဒ ဟူသည်ကား - အထက်သို့တက်သော ဘမျက်ရိုးရှိ၏၊ တပါးသောသူတို့၏ ဘမျက်သည် ခြေဖမိုးအပြင်၌ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့၏ ခြေဖဝါးသည် မလှည့် မလည်နိုင်သည် ဖြစ်၏၊ သွားကုန်သောသူတို့အား ခြေဖဝါးအပြင်သည် မထင်၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား ဘမျက်ရိုးသည် ရေသွတ်မြူတာ၏ လည်ကဲ့သို့ လက်လေးသစ်မျှ ဖဝါးအထက်သို့တက်၍ အထက်၌ ဘမျက်ရိုးတည်၏၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အထက်ကိုယ်တော်သည် မတုန်မလှုပ် ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့တည်၏၊ အောက်ကိုယ်တော်သာတုန်လှုပ်၏၊ ခြေဖဝါးပြင်တို့သည် လှည့်လည်လွယ်ကုန်၏၊ခပ်သိမ်းသောအရပ်၌ရပ်၍ ရှုကုန်သောသူတို့အား ခြေဖဝါးပြင်သည်ထင်၏၊ ထို့ကြောင့် ဥဿင်္ခပါဒ မည်၏။

၈။ ဧဏိဇင်္ဃဟူသည်ကား-သလေးစပါးဖုံးကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင်မှ ထိုမြင်းခေါင်းသည် အစဉ်သဖြင့်တက်၏၊ ဧဏီသား၏မြင်းခေါင်းနှင့်တူသောကြောင့် ဧဏိဇင်္ဃမည်၏။

၉။ အနောနမန္တပါဏိဇာဏုကပရာမာသ ဟူသည်ကား-တပါးသောသူတို့သည် ကုန်းကုန်သည်, ကွကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဤဘုရားလောင်းမင်းသားသည်ကား အထက်ကိုယ်,အောက်ကိုယ် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မကိုင်းညွတ်မူ၍ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပုဆစ်ဒူးတော်တို့ကိုသုံးသပ်နိုင်သောကြောင့် အနောနမန္တပါဏိဇာဏုကပရာမာသ မည်၏။

၁၀။ ကောသောဟိတဝတ္ထဂုယှ ဟူသည်ကား- ဥသဘဆင်မင်း၏ အင်္ဂါဇာတ်ကဲ့သို့ ပဒုမာကြာချပ်နှင့်တူသောအအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ် သောယောကျ်ားနိမိတ်ရှိသောကြောင့် အဝတ်ပုဆိုးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသကဲ့ သို့ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ကော သောဟိတဝတ္ထဂုယှမည်၏။

၁၁။ ကဉ္စနသန္နိဘတစဟူသည်ကား-ဟင်းသပြဒါး ငွေ့နိဖြင့်နယ်၍ ချေးပွတ်ခြင်းအမှုကို ပြု၍ပြီးပြီးသောရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသောကြောင့် ကဉ္စနသန္နိဘတစမည်၏။

၁၂။ သုခုမဆဝိ ဟူသည်ကား- ထိုအရေ၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မြူအညစ်အကြေးသည် ကိုယ်တော်၌မကပ်၊ ပဒုမာကြာ ဘက်မှလျှော၍ ရေပေါက်သွားသကဲ့သို့ မြူအညစ်အကြေးလျှောကျ၏၊ လက်ဆေးခြင်း, ရေချိုးခြင်းသည် ဥတုကိုယူခြင်းငှါသာဖြစ်၏၊ ထို့ ကြောင့် သုခုမဆဝိမည်၏။

၁၃။ ဧကေကလောမ ဟူသည်ကား- တပါးသောသူတို့အား မွေး တွင်းတခု၌နှစ်ချောင်း,သုံးချောင်းသောအမွေးတို့သည် ရောကုန်၏၊ ဤ မင်းသားကား မွေးတွင်းတခု၌ တချောင်း, တချောင်းစီသာရောက်၏။

၁၄။ ဥဒ္ဓဂ္ဂလောမ ဟူသည်ကား- အလုံးစုံသောကိုယ်၌ အမွေးတို့ သည်ညိုသော မျက်စဉ်းအဆင်းနှင့်တူကုန်၏၊ ရောက်ရာ၌ လကျ်ာရစ် လှည့်သည်ဖြစ်၍ ပွင့်သစ်သောပဒုမာကြာ၏ အသရေနှင့်တူသော အသ ရေရှိသော မျက်နှာတော်ကို ကြည့်ကုန်သကဲ့သို့ အထက်သို့ မျက်နှာ ပြုသောအမွေးတော်ရှိ၏။

၁၅။ ဗြဟ္မုဇုဂတ္တ ဟူသည်ကား- တပါးသောသူတို့သည် လည်ကုပ် ဖြင့်ငုင်း,ခါးဖြင့်ငုင်း, ပုဆစ်ဒူးဖြင့်ငုင်း ကိုင်းညွတ်ကုန်၏၊ အထက်သို့ မျက်နှာမော့ကော့ရှိကုန်၏၊ အောက်သို့မူလည်း မျက်နှာငိုက်ဆိုက်ရှိ ကုန်၏၊ဤဘုရားလောင်းမင်းသားအားကားဖြောင့်စွာတက်၏၊အထက်, အောက်ပြည့်စုံသောကိုယ်ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့်ဗြဟ္မုဇုဂတ္တမည်၏။

၁၆။ သတ္တုဿဒ ဟူသည်ကား- လက်ဘမိုးနှစ်ဘက်, ခြေဘမိုး နှစ်ဘက်, ပခုံးနှစ်ဘက်, လည်ကုပ်၊ ဤခုနစ်ပါးတို့သည် ဖြိုးကုန်၏၊

ခုနစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ များသောအသားရှိ၏၊ အကြောကွန်ယက်သည် မထင်။

၁၇။ သီဟပုဗ္ဗဒ္ဓကာယ ဟူသည်ကား-ပြည့်စုံသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းမင်းသားအား အထက်ကိုယ်,အောက်ကိုယ်နှစ်ပါး ပြည့်စုံ၏၊ထို့ကြောင့် ဤသို့ဟောတော်မူ၏၊"ချစ်သားရဟန်းတို့....နှစ်လိုဘွယ်သောကံ၏အကျိုး ရှေးရှုထင်သည်ရှိသော် လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရားအား ရှည်ကုန်သော အကြင်အင်္ဂါတို့ဖြင့် တင့်တယ်၏၊ ထိုအင်္ဂါတို့သည် ရှည်ကုန်၏၊ အကြင်အင်္ဂါတို့သည် တိုကုန်သည်ရှိသော် တင့်တယ်၏၊ထိုအင်္ဂါတို့သည် တိုကုန်၏၊ အကြင်အင်္ဂါတို့သည် ဆူကုန်သည်ရှိသော် တင့်တယ်၏၊ ထိုအင်္ဂါတို့သည် ဆူကုန်၏၊အကြင်အင်္ဂါတို့သည် ကြုံကုန်သည်ရှိသော် တင့်တယ်၏၊ထိုအင်္ဂါတို့သည် ကြုံကုန်၏၊အကြင်အင်္ဂါတို့သည် အပြန့်ကျယ်ကုန်သဖြင့်တင့်တယ်၏၊ ထိုအင်္ဂါတို့သည် အပြန့်ကျယ်ကုန်၏၊ အကြင်အင်္ဂါတို့သည် လုံးကုန်သဖြင့် တင့်တယ်၏၊ ထိုအင်္ဂါတို့သည်လုံးကုန်၏၊ တပါးမကများသော ကမ္ဘာအပေါင်း-ဟုဆိုအပ်သောကာလတို့၌ ဆည်းပူးအပ်သောကုသိုလ်ကံကြောင့်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရား၏အရှပ်တော်နှင့် တူသောအရုပ်ကို တစုံတယောက်အထပ်ထပ်သောသူတို့သည်၎င်း, တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော သူတို့သည်၎င်း ပြုအံ့သော၄ါမတတ်နိုင်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် သီဟပုဗ္ဗဒ္ဓကာယမည်၏။

၁၀။ စိတန္တရံသ ဟူသည်ကား-တပါးသူတို့၏ကျောသည် နှစ်ဖြာကွဲအပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား- လက်ဝဲ, လက်ျာနှစ်ပါးအဘို့တို့၌ အသားတို့သည်၎င်း, အကြောရိုးသည်၎င်း ပြည့်စုံ၏၊ လည်ကုပ်တော်မှစ၍ ခါးတိုင်အောင် ရွှေအင်းပျဉ်ကဲ့သို့ကျောက်တော်အပြင်ညီညွတ်၏၊ ထို့ကြောင့် စိတန္တရံသမည်၏။

၁၉။ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလဟူသည်ကား-ပညောင်ပင်၏ အဝန်းကဲ့သို့ ကိုယ်တော်နှင့် အလံတော်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ကား-ကောင်းစွာမျှ၏၊အထက်-အောက် အဖြောင့်၎င်း,ဗီလာ၎င်း ညီမျှ၏၊ ထို့ကြောင့် နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလမည်၏။

၂၀။ သမဝဋ္ဋက္ခန္ဓဟူသည်ကား-တပါးသောသူတို့ လည်သည် ရှည်သည်လည်းဖြစ်၏၊ တိုသည်လည်းဖြစ်၏၊ စကားဆိုသောအခါ အကြော

ထင်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား-ကြာသွတ်မြူတာ၏လည်ကဲ့သို့ အမျှလုံးသောလည်ရှိ၏၊ အကြောကွန်ယက်မထင်၊ စကားဆိုသောအခါ မရှိုးစည်, ခရုသင်းမှုတ်သကဲ့သို့ အသံထွက်၏၊ထို့ကြောင့် သမဝဋ္ဋက္ခန္ဓမည်၏။

၂၁။ ရသဂ္ဂသဂ္ဂိဟူသည်ကား-ခုနစ်ထောင်သော အကြောတို့သည် အထက်သို့ အဖျားတက်ကုန်၍ လည်၌ကောင်းစွာဘွဲ့အပ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် မျိုအပ်သောနှမ်းစေ့မျှလောက်သော အာဟာရသည် ကိုယ်တော်အလုံး၌နှံ့၍တည်၏။

၂၂။ သီဟဟနုဟူသည်ကား-ခြင်္သေ့၏မေးနှင့်တူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သီဟဟနုမည်၏၊ ခြင်္သေ့၏ မေးသည် အထက်အဘို့ယုတ်၏၊ အောက်အဘို့ပြည့်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား-အထက်,အောက် နှစ်ပါးသောအဘို့တို့၌ ပြည့်၏၊ လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့၌ လကဲ့သို့ အလုံးစုံသော မေးသည်ပြေပြစ်၏။

၂၃။ စတ္တာလီသဒန္တ ဟူသည်ကား- အထက်နှစ်ဆယ်, အောက်နှစ်ဆယ်အားဖြင့် သွားတော်လေးဆယ်ပြည့်၏။

၂၄။ သမဒန္တဟူသည်ကား-တပါးသော သူတို့အား အချို့သောသွားတို့သည် မြင့်ကုန်၏၊အချို့သောသွားတို့သည်နိမ့်ကုန်၏၊မညီညွတ်သော အစဉ်ရှိကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား-လွှဖြင့်ဖြတ်အပ်သော ခရုသင်းအဖျားကဲ့သို့ ညီညွတ်၏။

၂၅။ အဝိရဠဒန္တဟူသည်ကား-တပါးသောသူတို့၏ သွားတို့သည် မိကျောင်း၏သွားကဲ့သို့ကျဲကုန်၏၊ ငါးအမဲတို့သည်သွားကြားသို့ဝင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား- သန္တာကျောက်အဖျား၌ စိုက်အပ်သော ဝဇိရစိန်ကျောက်အစဉ်ကဲ့သို့ စေ့စပ်၏၊ အကြားမရှိ။

၂၆။ သုသုက္ကဒါဌဟူသည်ကား-တပါးသောသူတို့အား ပုပ်ဆွေးသောသွားတို့သည်ဇင်း, မည်းသောသွားအစရှိသည်ဇင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား - သောက်ရှူးကြယ်၏အရောင်ကဲ့သို့ အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အရောင်ရှိသော စွယ်တော် သွားတော်ရှိ၏။

၂၇။ ပဟူတဇိဝှါ ဟူသည်ကား-တပါးသောသူတို့၏ လျှာသည် ထူသည်, ကြုံသည်တို့သည်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအားကား-နူးညံ့သော လျှာရှိ၏၊ ရှည်၏၊ အပြန့်ကျယ်၏၊ အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော လျှာရှိ၏၊ နူးညံ့သောဝါးခြမ်းစိတ်ကိုကဲ့သို့ လျှာတော်ကိုလုံး၍ နှာခေါင်းနှစ်ပေါက်တို့ကို သုံးသပ်တော်မူနိုင်၏၊ ရှည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် နားပေါက်နှစ်ဘက်တို့ကို သုံးသပ်တော်မူနိုင်၏၊အပြန့်ကျယ်သောကြောင့် ဆံလျှပ်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော နဖူးတော်အပြင်ကိုဖုံးလွှမ်းနိုင်၏။

၂၈။ ဗြဟ္မဿရ-ကရဝိကဘာဏီ ဟူသည်ကား-တပါးသော သူတို့သည် ပြတ်သော အသံရှိကုန်သည်, ကွဲသောအသံရှိကုန်သည်, ကျီး၏ အသံနှင့်တူကုန်သည်ဖြစ်ကုန်၏၊မြတ်စွာဘုရားအားကား-ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံတော်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊သည်းခြေ, သလိပ်တို့သည် မ မြေးယှက်အပ်သည်ဖြစ်၍ သန့်ရှင်းသည်,သိလွယ်သည်,နာဘွယ်ရှိသည်, သာယာသည်,လုံးသည်, မပြယ်သည်,နက်သည်,ပဲ့တင်ထပ်သည်၊ဤသို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံကဲ့သို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောအသံရှိ၏၊ ကရဝိက်ငှက်မင်း၏ အသံကား-အထက်တိုင်၌ နေ၍တွန်ပြီးသော် အောက်တိုင်သို့သက်၍ မိမိအသံကိုနားထောင်မှီ၏၊ အစာစားသောသမင်,သစ်,ကျားတို့သည် ခံတွင်းဖြင့် ယူအပ်ပြီးသော အလုပ်ကိုစွန့်၍ နားထောင်ကုန်၏၊ သစ်တို့သည် သမင်ကို အစဉ်လိုက်ကုန်သည်ရှိသော် ကြွသောခြေကိုမြေ၌မချမူ၍ နားထောင်ကုန်၏၊ ပြေးသောသမင်တို့သည် သေအံ့သောဘေးကိုစွန့်၍ ရပ်၍ နားထောင်ကုန်၏၊ဤသို့သဘောရှိသောကရဝိက်ငှက်မင်း၏ တွန်သောအသံထက်လည်း အဆအရာဖြင့်ဧင်းမြတ်စွာဘုရားအသံတော်သည်သာယာ၏၊ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မဿရ-ကရဝိကဘာဏီမည်၏။

၂၉။ အဘိနီလနေတ္တော ဟူသည်ကား-အလုံးစုံသော မျက်စိတော်တို့သည် ညိုသင့်သောအရပ်၌ အောင်မဲညိုပွင့်ကဲ့သို့ညို၏၊ ရွှေသင့်သော အရပ်၌ မဟာလှေကားပွင့်ကဲ့သို့ ရွှေ၏၊ နီသင့်သောအရပ်၌ ခေါင်ရန်းပွင့်ကဲ့သို့နီ၏၊ ဖြူသင့်သောအရပ်၌ သောက်ရူးကြယ်အရောင်ကဲ့သို့ ဖြူ၏၊ မည်းသင့်သောအရပ်၌ ပုတီးနက်ကဲ့သို့မည်း၏၊ ရွှေဖြင့်ပြု

အပ်သော နံရံ၌ ပတ္တမြားခြယ်၍ခံသော လေသာနန်းကဲ့သို့ ဖြစ်၏ ညိုသောအရာလွန်သောကြောင့် အဘိနီလနေတ္တမည်၏။

၃၀။ ဂေါပခုမဟူသည်ကား-ထိုခဏ၌ ဘွားသော နွားသူငယ်၏ မျက်စိအစုံကဲ့သို့ အလွန်တောက်ပသော မျက်စိအစုံရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဂေါပခုမမည်၏။

၃၁။ ဥဏ္ဏာလောမ ဟူသည်ကား—ရွှေအင်းပျဉ်၌ တင်ထားသော ငွေမြုပ်ကဲ့သို့ မျက်မှောင်နှစ်ခုတို့၏အလယ်၌ရောက်၍ အထက်သို့တက်၍ နဖူး၏အလယ်၌ လက်ျာရစ်ခွေ၍တည်၏၊ ငင်၍ဆန့်သည်ရှိသော် လက်မောင်းထက်ဝက် အတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ လွှတ်လိုက်သောခဏ၌ လက်ျာရစ်ခွေ၍ အထက်သို့ အဖျားပြု၍တည်၏၊ ဖြူသောအဆင်းရှိ၏၊ လဲဝါဂွမ်းနှင့်တူ၏။

၃၂။ ဥဏှီသသီသ ဟူသည်ကား—ပြည့်စုံသော ဦးခေါင်းအဘို့ကိုရင်း ဆိုအပ်၏၊ နဖူးအပြင်၌ လက်ျာနဖူးစွန်းမှ တက်သော အသားပြား သည် နဖူးအပြင်ကို ဖုံးလွှမ်း၍ လက်ဝဲနားပန်းစွန်းတိုင်အောင် တက် ၍တည်၏၊ ရတနာဖြင့်ပြီးသော နဖူးစည်းအပြားကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုမြတ် စွာဘုရား နဖူးသင်းကျပ်တော်ကိုမြင်၍ မင်းတို့အား ရွှေဖြင့်ပြီးသော နဖူးသင်းကျပ်ကိုပြုကုန်၏၊တနည်း—ထက်ဝန်းကျင်မှ လုံးသော ရေမြှုပ် ကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင်မှ ညီညွတ်စွာလုံးသော ဦးခေါင်းတော်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဥဏှီသသီသ ဟူ၍ဆိုအပ်၏။

ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး တို့သည် ထင်ရှားရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။

၃၂။ မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်မြတ်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းနှင့် အကျိုးကိုပြခြင်း။

ဤသို့ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတို့ကို ရခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သောကံကိုရင်း, ကံနှင့်အလားတူကိုရင်း, လက္ခဏာကိုရင်း, လက္ခ ဏာတို့၏ အကျိုးကိုရင်း ဆိုဦးအံ့။

၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်တို့၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသောအခါတို့၌ မြဲမြဲစွာ နှလုံးဖြင့်ပြု၏၊ တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်၎င်း,ပုဏ္ဏားသည်၎င်း,နတ်သည်၎င်း, မာရ်နတ်သည်၎င်း,ဗြဟ္မာသည်၎င်း ကုသိုလ်ဆောက်တည်ခြင်းကို စွန့်စိမ့်သော၄ါ မတတ်နိုင်၊ ထိုကောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ နတ်၌ဖြစ်သော အသက်ရှည်ခြင်း,အဆင်းလှခြင်း, ချမ်းသာကြီးခြင်း, အခြံအရံများခြင်း,အစိုးရခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ရူပါရုံ, သဒ္ဒါရုံ, ဂန္ဓာရုံ,ရသာရုံ,ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့်၎င်း၊ ဤဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပါးသော နတ်တို့ကိုနှိပ်စက်၍ နတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားပြီး၍ နတ်ပြည်မှစုတေ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒ လက္ခဏာကိုရ၏၊ ဤလက္ခဏာကိုရသောကြောင့် ကိုယ်တွင်း၌ဖြစ်သော ရာဂ,ဒေါသအစရှိသော ရန်သူတို့သည်၎င်း၊ အပ၌ဖြစ်သော ရဟန်း,ပုဏ္ဏားအစရှိသော ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတို့သည်၎င်း မလှုပ်ချောက်ချားနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးသည်ဖြစ်၏၊ ထိုစကား၌ ကံမည်သည်ကား လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး မြဲမြဲသောစိတ်ဖြင့်ပြုအပ်သောကုသိုလ်သည် ကံမည်၏၊ မြဲမြဲသော နှလုံးဖြင့်ပြုသောအဖြစ်ကို လူနတ်တို့သည် သိစေသတည်း- ဟုပြသကဲ့သို့ မြဲမြဲစွာတည်သော ခြေဘဝါးတော်လက္ခဏာ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ကံ၏အလားတူမည်၏၊ သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒကား လက္ခဏာပင်တည်း၊ ရန်သူတို့ မလှုပ်ချောက်ချားနိုင်သည်ကား လက္ခဏာ၏အကျိုးတည်း၊ ဤအတူ နောက်လက္ခဏာတော်တို့၌ ခွဲခြမ်း၍ သိလေအပ်၏။

၂။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်အဖြစ်၌ များစွာသော သူတို့၏ ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တော်မူတတ်၏၊ ထိတ်သောသူ,လန့်သောသူ,ကြောက်သောသူကို ကောင်းစွာခြံရံ၍ တရားနှင့်လျော်သော အစောင့်အရှောက်ကို စီရင်တော်မူတတ်၏၊ အခြံအရံနှင့် တကွဖြစ်သော အလှူကိုပေးတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် နတ်၏စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီး၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ တရာ့ရစ်ကွက်သော စက်တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ခြေဘဝါးတော်သည်ဖြစ်၏၊ ရဟန်းယောကျ်ား, ရဟန်းမိန်းမ,ဥပါသကာယောကျ်ား, ဥပါသိကာမိန်းမ,

နတ်,လူ,အသုရာ,နဂါး,ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အခြံအရံ ဖြစ်ကုန်၏။

၃-၄-၅။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ သူ၏အသက်ကို သတ်ခြင်းမှကြဉ်တော်မူ၍၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို သနားတော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှည်သော ဖနောင့်တော်,ရှည်သောလက်ချောင်း-ခြေချောင်းတော်,ဗြဟ္မာမင်း၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သောကိုယ်တော်၊ ဤလက္ခဏာတော်သုံးပါးဖြစ်၏၊ ရှည်သော အသက်တော်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ အသက်အပိုင်းအခြား မရောက်မီ အကြား၌ တစုံတယောက် ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူသည် အသက်တော်ကို ချအုံ့သော်ငှါ မတတ်နိုင်။

၆။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်တို့ကို လှူတော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားဖြစ်သောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ခုနစ်ပါးသောအရပ်၌ ဖြိုးသောလက္ခဏာ တော်သည်ဖြစ်၏၊မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်လာဘ်သပ္ပကာတို့ကို ရသည် လည်းဖြစ်၏။

၇-၈။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ပေးကမ်းခြင်း, ချစ်ဖွယ်သောစကားကိုဆိုခြင်း, အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်း,ကိုယ်နှင့်အတူထပ်မျှကျင့်ခြင်း၊ ဤလေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် လူအပေါင်းတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်တော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သောကိုယ်တော်အား ဇာလဟတ္ထပါဒလက္ခဏာ,မုဒုတလုဏာ ဟတ္ထပါဒလက္ခဏာ၊ ဤလက္ခဏာတော် နှစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သင်္ဂြိုဟ်ချီးပင့်တတ်သော အလုပ်အကျွေးရှိသည်လည်းဖြစ်၏။

၉-၁၀။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ များစွာသောလူအပေါင်းတို့အား အကျိုးစီးပွားနှင့်စပ်သောစကား ကိုဆိုတော်မူတတ်၏၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဥဿင်္ခပါဒ လက္ခဏာ, ဥဒ္ဓဂ္ဂလောမလက္ခဏာ၊ ဤနှစ်ပါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့ထက် မြတ်တော်မူသည်ဖြစ်၏။

၁၁။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ အရှိအသေပြု၍ အတတ်ပညာကို သင်ကြားစေတတ်၏၊ လက်မှုပညာ အစရှိသောအတတ်တို့ကိုဎင်း,မန္တန်ဗေဒင်အတတ်တို့ကိုဎင်း လျင်စွာ တတ်စေတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် လျင်စွာသွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ဧဏီ ဇယ်လက္ခဏာဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့အား ထိုက်ကုန်သောရဟန်း၏ အသုံး· အဆောင်တို့ကို လျင်စွာရတတ်၏။

၁၂။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ရဟန်းသို့ဎင်း,ပုဏ္ဏားသို့ဎင်း ကပ်၍ "အရှင်ဘုရား···· အဘယ်သည် ကား-ကုသိုလ်နည်း၊အဘယ်သည်ကား-အကုသိုလ်နည်း၊ အဘယ်သည် ကား-အပြစ်နှင့်တကွဖြစ်သနည်း၊အဘယ်သည်ကားအပြစ်မရှိသနည်း၊ အဘယ်ကို မှီဝဲအပ်သနည်း၊ အဘယ်ကို မမှီဝဲအပ်သနည်း၊ အဘယ် အမှုကိုပြုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်အား ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အစီးအပွားမရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်အမှုကို ပြုသည်ရှိသော် အကျွန်ုအား ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံးစီးပွား ခြင်းငှါ, ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာသနည်း၊ ဤသို့ ဆွေးနွေးမေးမြန်း တော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် သုခုမဆဝိလက္ခဏာဖြစ်၏၊ ပညာရှိသည် လည်းဖြစ်၏၊ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါအပေါင်းတွင် တစုံတယောက်သော သူသည် ပညာအားဖြင့် မတူသည်ဖြစ်၏။

၁၃။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ အမျက်မထွက်တတ်သည်ဖြစ်၏၊ပင်ပန်းခြင်းမများသည်ဖြစ်၏၊သူတပါး တို့ များစွာဆိုသော်လည်း အမျက်ဒေါသမငြိုးငြင်းသည်ဖြစ်၏၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အခင်းအရုံတို့ကို လှူတတ်သည်လည်းဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထို မြတ်စွာဘုရားအား ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အရေတော်လက္ခဏာ ဖြစ်၏၊သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အခင်းအရုံတို့ကိုရသည်လည်းဖြစ်၏။

၁၄။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ် ၌ မြဲမြံစွာကွေကွင်းလေပြီးသော အရပ်တပါး၌ ကြာမြင့်စွာနေလေ သော နှလုံးကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို မြတ်နိုးတနာပြုတတ် ၏၊အညီအညွတ်ကိုပြုတတ်၏၊ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြုတတ်၏၊ထို့ကြောင့်

ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ကောသောဟိတ ဝတ္ထဂုယှ လက္ခဏာဖြစ်၏၊ အထောင်မက များစွာသောသားကို ရစေခြင်းအကျိုးရှိ၏။

၁၅-၁၆။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ ဤသူသည် ဤမျှသော ပူဇော်သက္ကာရကိုထိုက်၏၊ ဤသို့လျှင် ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား သင့်ဂြိုဟ်အပ်သောအဖြစ်ကို ကောင်းစွာရှုလျက် ယောကျ်ားအထူးနှင့်လျော်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုတော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလလက္ခဏာ,ရပ်လျက် ပုဆစ်ဒူးနှစ်ဘက်တို့ကို လက်တော်နှစ်ဘက်ဖြင့် သုံးသပ်တော်မူနိုင်သော အနောနမန္တပါဏိဇာဏုကပရာမာသ လက္ခဏာ၊ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ကြွယ်ဝသည်၊ မြေ၌မြှုပ်ထားအပ်သော ဥစ္စာများသည်၊အသုံးအဆောင် ရွှေလင်ပန်း,ငွေလင်ပန်းစသော ဥစ္စာများသည်ဖြစ်၏။

၁၇-၁၈-၁၉။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသောကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ များစွာသောသူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုတော်ရှိတတ်၏၊ ဤသူတို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့လျှင် သဒ္ဓါဖြင့်, သီလဖြင့်, အကြားအမြင်စွန့်ကြဲခြင်းဖြင့်,ပညာဖြင့်,ဥစ္စာစပါးဖြင့်, အဆွေအမျိုးဖြင့် ပွားများပါအံ့နည်း-ဟု အစီးအပွားကိုအလိုရှိ၏၊ ထိုကြောင့် သီဟပုဗ္ဗဒ္ဓကာယလက္ခဏာ,စိတန္တရံသလက္ခဏာ,သမဝဋ္ဋက္ခန္ဓလက္ခဏာ၊ ဤလက္ခဏာတော်သုံးပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့မှ မယုတ်သော အကျိုးကိုရ၏။

၂၀။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ လက်ဖြင့်,အုတ်ခဲဖြင့်,လှံတံဖြင့်,ဓါးဖြင့်သတ္တဝါတို့ကိုမညှဉ်းဆဲတတ်သော သဘောရှိ၏၊ထို့ကြောင့် ရသဂ္ဂသဂ္ဂိလက္ခဏာတော်သည်ဖြစ်၏၊ အနာနည်းခြင်း-ဟူသော အကျိုးကိုရ၏။

၂၁-၂၂။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ ခပ်သိမ်းသောလူအပေါင်းတို့ကို ချစ်ဘွယ်သော မျက်စိဖြင့် ကောင်းစွာရှုတတ်၏၊ထို့ကြောင့် အဘိနီလ နေတ္တလက္ခဏာ,ဂေါပခုမလက္ခဏာတော်နှစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ချစ်ဘွယ်သောအပြင်ရှိခြင်းအကျိုးကိုရ၏။

၂၃။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ကုသိုလ်တရားတို့ကိုပြုရာ၌ ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ ရှေ့သွားဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ဥဏှီသသီသ လက္ခဏာတော်ဖြစ်၏၊ ခပ်သိမ်းသောပရိသတ်တို့သည် အလိုတော်သို့လိုက်ခြင်းအကျိုးကိုရ၏။

၂၄-၂၅။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ မဟုတ်မမှန်သော စကားမှ ကြဉ်တော်မူ၏၊ မှန်သောစကားကို ဆိုတတ်သော အလေ့ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဤကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ဥဏ္ဏာလောမလက္ခဏာ, ဧကေကလောမ လက္ခဏာတော်နှစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်းတို့သည် အနီးသို့ကပ်လာခြင်းအကျိုးကိုရ၏။

၂၆-၂၇။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ ချောပစ်သောစကားမှ ကြဉ်တော်မူတတ်၏၊ ကွဲပြားသောသူတို့ကိုစေ့စပ်တော်မူတတ်၏၊ အဆင့်အားကိုပေးတတ်၏၊ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြုတတ်၏၊ အညီအညွတ်ကို ပြုတတ်သော စကားကို ဆိုတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ကိုယ်တော်အဖြစ်၌ စတ္တာလီသဒန္တလက္ခဏာ, အဝိရဠဒန္တလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ မကွဲပြားသော ပရိသတ်ရှိခြင်းအကျိုးကို ရတော်မူ၏။

၂၈-၂၉။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ ကြမ်းတန်းသော စကားမှ ကြဉ်တော်မူတတ်၏၊ ချစ်ဘွယ်သော နှလုံးသို့ရောက်စေတတ်သော သူတပါးတို့သည် ချစ်နှစ်လိုဘွယ်သော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ပဟူတဇိဝှလက္ခဏာ, ဗြဟ္မဿရလက္ခဏာ ဤနှစ်ပါးတို့သည်ဖြစ်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ပရိသတ်တို့သည် ယူအပ်သော စကားရှိသော အကျိုးကိုရတော်မူ၏။

၃၀။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ အပြိန်အဖျင်းဖြစ်သော စကားမှ ကြဉ်တော်မူ၏၊ လျောက်ပတ်သော ကာလနှင့်ယှဉ်သော ဟုတ်မှန်သော နှလုံး၌သိုထားအပ်သော စကား

ကိုဆိုတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် သီဟဟနုလက္ခဏာတော်ဖြစ်၏၊ကိုယ်တွင်း, ကိုယ်ပ၌ဖြစ်သော ရန်သူတို့သည် မဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်းအကျိုးကိုရ၏။

၃၁-၃၂။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှေးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ သံသရာ၌ကျင်လည်သောအခါ အရာ,အထောင်မက များစွာသော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ မိစ္ဆာဇီဝယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းမှ ကြဉ်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏၊ ချိန်စဉ်းလဲ, တင်းစဉ်းလဲ, အသပြာစဉ်းလဲတို့ကို သုံးဆောင်ခြင်းမှ ကြဉ်တော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဤကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ သမဒန္တလက္ခဏာ, သုသုက္ကဒါဌလက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့ဖြစ်ကုန်၏၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အခြံအရံတော်ရှိခြင်းတည်းဟူသောအကျိုးကိုရ၏။

ဤသို့လျှင် လက္ခဏာတော် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့၌ ကံကိုရင်း, ကံ၏အလားတူကိုရင်း, လက္ခဏာကိုရင်း, လက္ခဏာ၏ အကျိုးကိုရင်း ဆိုအပ်၏။

၃၃။ လက္ခဏာတော်ငယ်ရှစ်ဆယ်ကိုပြခြင်း

ဤလက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့၏ အခြံအရံဖြစ်သော ရှစ်ဆယ်သောလက္ခဏာတော်တို့သည်လည်း ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့သည်ကား–

၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် နီသောလက်သည်းတော်ရှိ၏၊ လုံးသော, မြင့်သော လက်သည်းတော်ရှိ၏၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော လက်သည်းတော်ရှိ၏၊ လုံးသောခြေချောင်း,လက်ချောင်းတော်လက္ခဏာရှိ၏၊ စိုေသော ခြေချောင်း,လက်ချောင်းတော်လက္ခဏာရှိ၏၊ အရင်းမှသည်အဖျားသို့ အစဉ်အားလျော်စွာ သေးငယ်သော ခြေချောင်း,လက်ချောင်းတော်လက္ခဏာရှိ၏၊ လျှို့ဝှက်သော မထင်သော ခြေဘချက်တော်လက္ခဏာရှိ၏၊ အမျှညီညွတ်သော ခြေဘဝါးတော်လက္ခဏာရှိ၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ခြေဘဝါးဖြန့်ခြင်းနှင့်တူသော ခြေဘဝါးတော်ဖြန့်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ခြင်္သေ့မင်း၏ခြေဖြန့်ခြင်းနှင့်တူသော ခြေတော်ဖြန့်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။

၁၀။ နွားလားဥသဘ၏ ခြေဖြန့်ခြင်းနှင့်တူသော ခြေတော်ဖြန့်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏၊ ဓတရဋ္ဌဟသာမင်း၏ခြေဖြန့်ခြင်း, သွားခြင်းနှင့်တူသော ခြေဖြန့်ခြင်း,သွားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ လက်ျာသို့လည်၍ သွားတော်မူတတ်သော လက္ခဏာရှိ၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ တင့်တယ်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ပုဆစ်ဒူးဝန်းလက္ခဏာရှိ၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ နှာမောင်းနှင့်တူသော ပေါင်,လက်ရုံးတော် လက္ခဏာရှိ၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှပြည့်စုံသော အင်္ဂါဇာတ်တော်လက္ခဏာရှိ၏၊ကောင်းစွာဝေဘန်အပ်သော အလုံးစုံသောကိုယ်တော်၏ အစဉ်အားလျော်စွာ တင့်တယ်သောကိုယ်တော်ရှိ၏၊ အစဉ်အားလျော်စွာ ပြိုးပြိုးပြက်သော အရောင်တော်ရှိသော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊ ပါးသင့်ရာမပိုး, ဖြိုးသင့်ရာ မကြိုသော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊နူးညံ့သောကိုယ်တော် ရှိတော်မူ၏။

၂၀။ ချောမွေ့ပြေပြစ်သော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊ မတွန့်မလိပ်သောအရေရှိသော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊ မှည့်မည်း, တင်းတိတ်, ပွေး, ညှင်း ကင်းသော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊ အညစ်အကြေးကင်းသော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊ အထူးသဖြင့် ကောင်းစွာစင်ကြယ်သောကိုယ်တော်ရှိ၏၊ ကုဋေတထောင် ဆင်၏အားကို ဆောင်သော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊အလွန်တောက်ပသောအရောင်ရှိသောကိုယ်တော်ရှိ၏၊ ချမ်းမြေ့သောကိုယ်တော်ရှိ၏၊အလွန်မွေးသော မုဏိတော်ရှိ၏။

၃၀။ အလွန်မွေးသော ခံတွင်းတော်ရှိ၏၊ အလွန်မွေးသော ကိုယ်တော်ရှိ၏၊သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ထွက်သက်,ဝင်သက်တော်ရှိ၏၊ ထက်ဝန်းကျင် တလံမျှလောက်ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်တော်အဝန်းရှိ၏၊ ညီညွတ်သော မွေးညှင်းတော်ရှိ၏၊ သေးနုကော့ညွတ်သော အမွေးတော်ရှိ၏၊ လက်ျာရစ်လည်သောအမွေးတော်ရှိ၏၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အမွေးတော်ရှိ၏၊ လုံးသော အမွေးတော်ရှိ၏၊ မြတ်သော မျက်စဉ်းတောင်နှင့်တူသော စိမ်းညိုသောအမွေးတော်ရှိ၏။

၄၀။ လက်ျာရစ်လည်သော ချက်တော်ရှိ၏၊ မြတ်သော ချက်တော်ရှိ၏၊ နက်သော ချက်တော်ရှိ၏၊ နက်သော လက်ခြားရေးတော် ရှိ၏၊ ဖြောင့်သော လက်ခြားရေးတော်ရှိ၏၊ ရှည်သော လက်ခြားရေးတော်

ရှိ၏၊ ကောင်းစွာ နှစ်လိုဘွယ်သောသဏ္ဌာန်ရှိသော လက်ခြားရေး တော်ရှိ၏၊ ကောင်းစွာပြည့်သောပါးရေတော်ရှိ၏၊ လျားသောခံတွင်း တော်ရှိ၏၊ ပဒေါင်သီးမှည့်ကဲ့သို့ နီသောနှုတ်ခမ်းတော်ရှိ၏။

၅၀။ အထူးသဖြင့်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောစွယ်တော်ရှိ၏၊ ကောင်း စွာလုံးသော စွယ်တော်ရှိ၏၊ ထက်သောစွယ်တော်ရှိ၏၊အညစ်အကြေး မတင် ဖြူစင်သောသွားတော်ရှိ၏၊ ချိပ်ရည်, ဟင်းသပြဒါးရေးသားဘိ သကဲ့သို့ နီသောသွားဖုံးတော်ရှိ၏၊ နူးညံ့စွာပါးသောလျှာတော်ရှိ၏၊ မြင့်သော ချွန်သောနှာခေါင်းတော်ရှိ၏၊ရှည်လျားကျယ်သော မျက်လုံး တော်ရှိ၏၊ ငါးပါးသော ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော အဆင်းရှိသော မျက်စိ တော်ရှိ၏၊ မကော့ညွတ်သော အဖျားရှိသောမျက်မွေးတော်ရှိ၏။

၆၀။ ကောင်းသောသဏ္ဌာန်ရှိသော မျက်မှောင်တော်ရှိ၏၊ ရှည် လျားကြီးသော မျက်မှောင်တော်ရှိ၏၊ သိကြားမင်း၏ လင်းလေး သက် တင်ရေး လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ စဉ်းငယ်ညွတ်သော မျက်မှောင်တော်ရှိ၏၊ သိမ်မွေ့သော အမွေးရှိသော မျက်မှောင်တော်ရှိ၏၊နှစ်လိုချင်ဘွယ် စဉ်း ငယ်ညွတ်သော နားရွက်တော်ရှိ၏၊ ရှည်သောနားရွက်တော်ရှိ၏၊ ရှည် လျားကျယ်သောအပြင်ဖြင့် တင့်တယ်သောနဖူးတော်ရှိ၏၊ထွတ်မြင့်မရှိ သော ဦးခေါင်းတော်ရှိ၏၊နိမ့်,မြင့်မရှိသော ဦးခေါင်းတော်ရှိ၏၊ရွှေထီး နှင့်တူသော ဦးခေါင်းတော်ရှိ၏။

၇၀။ အလွန်မည်းသောဆံတော်ရှိ၏၊ ကောင်းစွာ သိမ်မွေ့သော ဆံတော်ရှိ၏၊ ပြေပြစ်ချောမွေ့သော ဆံတော်ရှိ၏၊ ကောင်းသော သဏ္ဌာန်တော်ရှိသော ဆံတော်ရှိ၏၊ မယှက်သောဆံတော်ရှိ၏၊ ညီညွတ် သောဆံတော်ရှိ၏၊ သေးနုသောဆံတော်ရှိ၏၊ အသီးအသီးတည်သော ဆံတော်ရှိ၏၊ ပန်းစလပ်ပွင့်ချပ်လည်သကဲ့သို့ လက်ျာရစ်လည်သော ဆံတော်ရှိ၏၊ထိပ်တော်၌ အပုံအစုဖြစ်၍ ထင်သော ရောင်ခြည်တော် အတွေ့ဟု ဆိုအပ်သော ကေတုမာလာတည်းဟူသော မှန်ကင်းပန်း ရှိ၏။

ဤရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့သည်လည်း သိဒ္ဓတ်မင်း သား၏ကိုယ်၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

၃၄။ နိမိတ်လေးပါးကို မမြင်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားခြင်း

ဤသို့သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောလက္ခဏာတော်ကြီး,ရှစ်ဆယ်သောလက္ခဏာတော်ငယ်တို့ကို ရာမ,ဓဇ,လက္ခဏ, ဇောတိမန္တ,ယည, သုဘောဇ, သုယာမ, သုဒတ္တ၊ ဤပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့သည် မြင်ကုန်သဖြင့် ထိုရှစ်ယောက်တို့တွင် အကြီးခုနစ်ယောက်တို့သည် လက်နှစ်ချောင်းကို ချီကုန်၍၊"ဤသို့သော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် အိမ်၌နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်အံ့၊ ရဟန်းပြုမူကား-ဘုရားဖြစ်အံ့" ဟူ၍ ကြားပေကုန်၏၊ ထိုခုနစ်ယောက်တို့အောက် အငယ်ဖြစ်သော အမျိုးအားဖြင့်ကောဏ္ဍည,အမည်အားဖြင့်သုဒတ္တအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ကား-ဘုရားအလောင်း၏ လက္ခဏာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုကြည့်၍ "ဤမင်းသားအိမ်၌နေခြင်းအကြောင်းမရှိ၊ ဤမင်းသားသည် ပြတ်ပြီးသော ဝဋ်ရှိ၏၊ ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့" ဟုလက်ညှိုး တချောင်းကိုသာ ချီ၍ ကေသဗျာဒိတ်ကိုကြား၏။

ဤကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားသည်ပြုအပ်ပြီးသောကောင်းမှုရှိ၏၊အဆုံးစွန်သောဘဝနှင့် ယှဉ်သောသူတည်း၊ ပညာအားဖြင့် ထိုခုနစ်ယောက်တို့ထက် လွန်မြတ်သည်ဖြစ်၍ "ဤလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် အိမ်၌နေခြင်းမည်သည်မရှိ၊ မချွတ်စင်စစ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ၍ မြင်၏၊ ထိုအခါထိုပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏အိမ်သို့သွား၍ သားတို့ကိုခေါ်၍ မှာဆိုကုန်၏၊"ချစ်သားတို့····ငါတို့သည်ကြီးရင့်အိုကုန်ပြီ၊သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သည်ကို ငါတို့မှီကုန်အံ့လည်း မသိ၊မမှီကုန်အံ့လည်း မသိ၊ထိုသိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ သင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားသာသနာ၌ ရဟန်းပြုလေကုန်" ဟူ၍ မှာထားကုန်၏၊ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကံအားလျော်စွာ လားရလေကုန်၏၊ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားတယောက်ကား-ဘုရားဖြစ်သည်ကိုမှီ၏။

ဤသို့ပုဏ္ဏားတို့ လက္ခဏာဘတ်ပြီး၍ သိဒ္ဓတ္ထဟူသော အမည်မှည့်၍ စင်စစ်လျှင်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍ ကြားသောအခါ၌ "ငါ၏သားတော်

သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့ နည်း''ဟု ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမေးသည်ရှိသော်''အကြောင်းလေးပါး ကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့''ဟုပြန်ကြားကုန်၏၊''အကြောင်းလေးပါးဟူ သည်အဘယ်နည်း''ဟူ၍ မေးပြန်သော် ''သူအို,သူနာ,သူသေ,ရဟန်း၊ ဤလေးပါးသော နတ်ပြုနိမိတ်တို့ကိုမြင်၍ သားတော်ရဟန်းပြုလတ္တံ့'' ဟူ၍လျှောက်ဆိုကုန်၏၊ ထိုသို့လျှောက်ဆိုသောအခါ၌ ''ဤနေ့မှစ၍ ဤသို့သဘောရှိသောသူတို့သည် ငါ့သား၏အထံသို့ ကပ်ခြင်းငှါ မရ စေကုန်သတည်း၊ ငါ၏သားဘုရားဖြစ်ခြင်းဖြင့် ပြုဘွယ်မရှိ၊ ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင် အရံရှိကုန်သော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့ကို အစိုးရသော မင်း၏ အဖြစ်ကိုပြုလျက် သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော ပရိသတ်တို့ဖြင့်ခြံရံလျက် ကောင်းကင်ပြင်၌သွားသော ငါ့သားကို ငါမြင် ရလို၏''ဆို၍ ထိုသူအို, သူနာ, သူသေ, ရဟန်းလေးယောက်တို့သည် သိဒ္ဓတ်မင်းသားမြင်ကောင်းသော အရပ်သို့ လာခြင်းကို မြစ်တားစိမ့် သောငှါ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ တဂါဝုတ်,တဂါဝုတ်သောအရပ်တို့၌ ယောကျာ်း အစောင့်တို့ကိုထား၏၊ မြို့၌လည်း တံခါးတို့ကို မဖွင့်နိုင် စိမ့်သောငှါ တံခါးရွက်တခု,တခုကို ဗိုလ်ခြေတထောင်မှ ဖွင့်နိုင်အောင် လုပ်ထားစေ၏။

၃၅။ အလောင်းတော်သည်မိထွေးတော်လက်၌သာ ကြီးမြင့်လာရသည်ကို ပြခြင်း၊

ထိုလက္ခဏာ အမည်မှည့် မင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ စည်းဝေးကုန်သော ဆွေတော်ရှစ်သောင်းတို့သည်''ငါတို့သည် တယောက်,တယောက်သော သားကိုဤမင်းသားအားအခြံရံအလို့ငှါပေးကုန်အံ့၊ဤမင်းသားဘုရား ဖြစ်သည်မူလည်းဖြစ်စေ, မင်းဖြစ်သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ တယောက်, တယောက်သောသားကို ပေးကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊မင်းမျိုး ရဟန်းတို့သည် ရှေးရှုပြုအပ်သော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ လှည့်ပတ် သွားလာရလတ္တံ့၊စကြဝတေးမင်းဖြစ်လည်းမင်းမျိုးသတို့သားတို့သည် ရှေးရှုပြုအပ်သော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ကျင်လည်ရလတ္တံ့''ဟူ၍ ဝန်ခံ ကုန်၏။

မင်းကြီးသည် မြတ်သော အဆင်းကိုဆောင်ကုန်သော အလွန်မြင့်ခြင်း, အလွန်နိမ့်ခြင်း, အလွန်ဖြူခြင်း, အလွန်မည်းခြင်း, အလွန်ဆူခြင်း, အလွန်ကြုံခြင်းအစရှိသော ခပ်သိမ်းသောအပြစ်တို့မှ ကင်းကုန်သော နှစ်ရာ့လေးကျိပ်သောနို့ထိန်းတို့ကို ဘုရားအလောင်းအား ပေးတော်မူစေ၏၊ ဤသို့နို့ထိန်းပေးအပ်သော်လည်း မယ်တော်သိရိမဟာမာယာ၏ ညီမတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည်ဘုရားအလောင်းကိုနို့တိုက်၏၊ ရေချိုး၏၊ထိန်းယချီပိုး၏၊ မိမိသားနန္ဒမင်းသားကိုကား-နို့ထိန်းတို့အား ပေးအပ်၏၊မွေးကျွေးသုတ်သင်စေ၏၊နန္ဒမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား လောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်အောက် လေး,ငါးရက်သာငယ်သည်၊ အရပ်လည်း လက်လေးသစ်မျှသာနိမ့်သောဟူ၏။

ဤသို့လျှင် မိထွေးတော်မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် နို့တိုက်,ရေချိုး, ချီပိုး,ထိန်းယ မွေးကျွေးသုတ်သင်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် အတိုင်းမသိသော အခြံအရံရှိသဖြင့်၎င်း, များသောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၎င်းကြီးမြင့်တော်မူ၏၊မဟာနာမ်နှင့်အနုရုဒ္ဓါကား ညီအစ်ကိုတည်း၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ညီတော် သက္ကောဒနသာကီဝင်မင်း၏ သားတည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာကား-သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ညီတော် အမိတောဒနသာကီဝင်မင်း၏သားတည်း။

> [ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား- ဘုရားလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်သည် လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ဘွားတော်မူ၍ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်၍ ခမည်းတော်၏ဆရာဖြစ်သော ကာလဒေဝိလရသေ့ ဖူးတွေ့ရောက်လာသည်နှင့် တကွ ပုဏ္ဏားတို့ လက္ခဏာဘတ်ပြီး၍ အမည်မှည့်၍ နို့ထိန်းပေးသည့်တိုင်အောင် ဆိုသောစကားအစဉ်တည်း။]

၃၆။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုခြင်း

ဤသို့မိထွေးတော်သည်သိမ်းပိုက်မွေးကျွေးအပ်သည်ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိသော အခြံအရံ, အတိုင်းမသိသောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကြီးပြင်းသောအခါ တနေ့သ၌ ခမည်းတော်မင်းကြီးအားစေတော်နိုက်မင်္ဂလာသည်ဖြစ်၏၊ ထိုနေ့၌ ကပိလဝတ်ပြည်ကိုနတ်ဗိမာန်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသောကျွန်အမှုလုပ် အစရှိသော သူတို့သည်

အစာချေသစ်သော ပုဆိုးကိုဝတ်ကုန်လျက် ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် မင်း၏အိမ်တော်၌စည်းဝေးကုန်၏၊ မင်းကြီး၏ လယ်ထွန်ရာ၌ကား-တထောင်သောထွန်တို့ကို ကျွန်တို့ယူကုန်၏၊ ထိုနေ့၌ကား ကိုးရာ့ကိုးဆယ့်ကိုးခုသောထွန်တို့ကို နွားပိုက်တို့နှင့်တကွ ငွေဖြင့်ခြံရံအပ်ကုန်၏၊ မင်းကြီးစီးနင်းတော်မူအပ်သောထွန်ကိုကား-နီလုစွာသောရွှေဖြင့်ခြံရံတန်ဆာဆင်အပ်၏၊နွားပိုက်တို့၏ဦးချို,လက်ကိုင်ကြိုး,နှင်တံတို့ကိုလည်း နီလှစွာသောရွှေဖြင့် ခြံရံ တန်ဆာ ဆင်အပ်ကုန်၏၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ထွက်သည်ရှိသော် သားတော်ရှင်သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုယူ၍ သွားလေ၏။

လယ်တောအရပ်၌ တခုသောဇမ္ဗုသပြေပင်သည် ထူသောအရွက်ရှိသည်, ချမ်းငြိမ်းသောအရိပ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုဇမ္ဗုသပြေပင်အောက်၌ ဘုရားလောင်းမင်းသား၏ အိပ်ရာကိုခင်းစေ၍ အထက်၌ရွှေကြယ်စီအပ်သော ဗိတာန်ကိုဆွဲစေ၍ တင်းတိမ်ဖြင့်ကာရံစေ၍ ဘုရားလောင်းမင်းသားကို ထိုအိပ်ရာထက်တင်၍ နို့ထိန်းတို့ကိုအစောင့်အရှောက်ထား၍ မင်းကြီးသည် ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာကိုဆင်၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် လယ်ထွန်ရာသို့သွား၍ မင်းကြီးသည် ရွှေထွန်ကိုယူ၍ အမတ်တို့သည်ကား ခုနစ်ရာ့ကိုးဆယ့်ကိုးခုသောထွန်တို့ကိုယူကုန်၏၊ ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည်ကား-နှစ်ရာသောထွန်တို့ကိုယူကုန်၏၊ ထိုအမတ်,အမှုလုပ်ကျွန်တို့သည် ထွန်တို့ကိုယူကုန်၍ ထိုမှ,ဤမှထွန်ကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် ဤဘက်မှ,ထိုဘက်သို့၊ထိုဘက်မှ,ဤဘက်သို့သွား၏၊ ထိုအရပ်၌ များစွာသောပြည့်စုံခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းကို စောင့်ရှောက်၍နေကုန်သောနို့ထိန်းတို့သည် မင်းကြီး၏စည်းစိမ်ကိုရှုကုန်အံ့-ဟူ၍ တင်းတိမ်မှအပသို့ ထွက်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမှ,ဤမှကြည့်သည်ရှိသော် တစုံတယောက်သောသူကိုမမြင်၍ လျင်စွာသဖြင့် အိပ်ရာမှထ၍ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေလျက် ထွက်သက်,ဝင်သက်ကိုသိမ်းဆည်း၍ ပဌမဈာန် ကိုဖြစ်စေ၏၊ နို့ထိန်းတို့သည် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်အခွင့်၌ စီရင်သွားလာကုန်သည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ်ကြာလေကုန်၏၊ တပါးသောသစ်ပင်တို့၏အရိပ်သည်

အရှေ့သို့ပြန်၏၊ဇမ္ဗူ့သပြေပင်၏အရိပ်မူကား အရှေ့သို့မပြန်မူ၍ အဝန်းဖြစ်၍တည်၏၊ ၎င်းထိန်းတို့သည် အရှင်သားတယောက်တည်း ရှိလေသည်ဟု လျင်စွာလာ၍တင်းတိမ်ကိုကွဲ၍ ကြည့်သည်ရှိသော် အိပ်ရာထက်၌ထက်ဝယ်ခွေ၍နေသော ဘုရားလောင်းကိုရင်း, ထိုသပြေပင်ရိပ်သည်အရှေ့သို့မပြန်ဝိုင်း၍ တည်သော အံ့ဘွယ်ကိုရင်း မြင်ကုန်၏။

လျင်စွာသွား၍ မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ "အရှင်မင်းကြီး····သားတော်သည် ဤသို့နေ၏၊ တပါးသောသစ်ပင်တို့၏ အရိပ်သည် အရှေ့သို့လည်ပြီး သပြေပင်၏အရိပ်သည်ကား မလည်မူ၍အဝန်းဖြစ်၍တည်၏"၊ ဤသို့လျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် လျင်စွာလာ၍ကြည့်လျှင် ထိုအံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်သဖြင့်"အလောင်းမင်းသား····ဤ ရှိခိုးခြင်းသည်ကား သင်ချစ်သားအား နှစ်ကြိမ်မြောက် အဘ၏ ရှိခိုးခြင်းတည်း"ဟု ဆို၍ သားတော်ဘုရားလောင်းကို ခမည်းတော်မင်းကြီး လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးတော်မူ၏။

၃၇။ အလောင်းမင်းသား၏ ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ကိုပြခြင်း

ထိုရောအခါ၌ ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အစဉ်သဖြင့်ကြီးသည်ဖြစ်၍ ၁၆-နှစ်အရွယ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မြို့၌ လက်သမား, ကျောက်ဆစ်သမား, ပန်းချီသမား အစရှိသည်တို့ကို ခေါ်စေ၍ ဘုရားလောင်း၏ နေရာပြာသာဒ်ကို လုပ်ဆောင်စိမ့်သောငှါ စေတော်မူ၏၊ထိုနေ့မှစ၍ အမှုသစ်ကို လုပ်ဆောင်ကုန်၏။

၁။ ဆောင်းဥတုနှင့် လျှောက်ပတ်သော ဘုံကိုးဆင့် ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုရင်း,

၂။ နွေဥတုနှင့် လျှောက်ပတ်သော ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုရင်း,

၃။ မိုးဥတုနှင့် လျှောက်ပတ်သော ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်ကိုရင်း—

ဆောက်လုပ်ကုန်၏၊ ထိုသုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့သည် အလျား, အနံ,အစောက်အားဖြင့် မျှသော ပမာဏ ရှိကုန်၏၊ ဘုံဆင့်အားဖြင့် သာလျှင် ထူးပြားကုန်၏၊ ဆောင်းလအခါ၌ အလွန်ကျဉ်းသော ခန်း တိုက်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ဥတုနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၏၊ နွေလအခါ၌ ကျယ်သောခန်းတိုက်ရှိသော ဘုံပြာသာဒ်သည် ဥတုနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ မိုး လအခါ၌ကား မကျဉ်း, မကျယ် ခန်းတိုက်ရှိသောပြာသာဒ်သည် ဥတု နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ ခြသေ့်ခံသော လေသာ နန်းတံခါး ရွက်တို့သည် ကောင်းစွာစေ့စပ်ကုန်၏၊ ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ နံရံ,သည်တိုင်,အမိုးအစရှိသည်တို့၌ မီးပုံကြီး, မီးပုံငယ်, မီး မယ်ဖျူးအစရှိသည်တို့ကို ထင်စေကုန်၏၊ ဘုံငါးဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၌ ကြာဖြူ,ကြာနီ, ကုမုဒြာကြာ,ပဒုမာကြာ,ကြာတံဆိပ်,မြောက်လှေကူး, ကတောက်,ဟင်းရန့်စသည်တို့ကို ထင်စေကုန်၏၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်တို့၌ နှစ်ပါးစုံအရောင်တို့ကို ထင်စေကုန်၏၊ ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ နံ့သာဆိုင်း, ပန်းဆိုင်း, ပုလဲသွယ် အစရှိသည်တို့ကို၎င်း၊ ပြိုးပြိုးပြက်ထွက်ကုန်သော အရောင်ရှိကုန်သော ရွှေကြယ်, ငွေကြယ်, ပတ္တမြားကြယ်တို့ဖြင့် စီအပ်ကုန်သော အလွန်သိမ်မွေ့သော ဥတုကို ပေးတတ်ကုန်သော တောက်ပသော အရောင်ရှိကုန်သော ကမ္ဗလာဖြင့် ပြုသော ဗိတာန် ပိုးချည်ဖြင့်ရက်၍ပြုသော ဗိတာန်တို့ကို ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ မိုးကြက်ကုန်၏၊ ထိုမှတပါး ရွှေချည်ဖြင့်ရက်သော တင်း တိမ်တို့ဖြင့် ကာရံကုန်၏၊ ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ကား ထိုသို့ဆို အပ်ပြီးသော သဘောရှိကုန်သော သိမ်မွေ့ကုန်သော သီတဥတုကို ပေး တတ်ကုန်သော အလွန်ကောင်းမွန် သိမ်မွေ့ကုန်သော အခင်းအရုံ ဗိ တာန်တို့ဖြင့်၎င်း,တင်းတိမ်တို့ဖြင့်၎င်း မိုးကာရံစေကုန်၏။

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၌ကား ဥတုနှစ်ပါးကို ပြည့်စုံစေတတ် သော နှစ်ပါးစုံအရောင်တို့ကို ပြုပေကုန်၏၊ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် ၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ကား စကြာလောက မဏ္ဍပ်ကိုပြု၍ ထိုမဏ္ဍပ်၏အထက်၌ သည်တိုင်တို့ကိုစိုက်၍ အကြင် အခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်သော အခါ၌ ရုပ်ပယ်သိမ်းထားကောင်းသော ဗိတာန်တို့ကို ဘွဲ့ကြက်စေကုန်၏၊ ပြာသာဒ် အမိုးအခြင်စွန်းတို့၌ အင်္ဂါ

ငါးပါးရှိသော နတ်၏ စည်,စောင်းခြင်းတို့ကို နှိပ်စက်ဘိသကဲ့သို့ မြိမ့်လေးသာယာ နာဘွယ်ရှိသော အသံကို လွှတ်တတ်ကုန်သော ရွှေခြူကွန်ယက်တို့ကို ဆွဲကုန်၏၊ ဘုံငါးဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၏ ထက်ဝန်းကျင်အရပ် လေးမျက်နှာတို့၌ ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပြိုးပြိုးပြက်ထွက်သော အညစ်အကြေးကင်းသော အရောင်ရှိသော ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ရေ၏အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော အညစ်အကြေးကင်းသော ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော အလွန်ချမ်းအေးသော ရေဖြင့်ပြည့်သော လေးထောင့် ရေကန်တို့ကိုလည်း ဘန်ဆင်းရကုန်၏။

အရှေ့မျက်နှာ၌ရှိသော ရေကန်မှပျံ့တက်ကုန်သော ဟင်္သာ,ဝမ်းဘဲ,ရေကြက်,စက္ကဝက်အစရှိကုန်သော အထူးထူးသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် တွန်ထူး ကျူးရင့်မြည်ကုန်လျက် ပြာသာဒ်၏အထက်ဖြင့် သွား၍ အနောက်မျက်နှာရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ အနောက်မျက်နှာ ရေကန်မှပျံ့တက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ တွန်ထူး ရင့်ကျူး မြည်ကုန်လျက် အရှေ့မျက်နှာရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ တောင်မျက်နှာရေကန်မှ ပျံ့တက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ ကျူးရင့် မြည်တွန်ကုန်လျက် မြောက်မျက်နှာရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ မြောက်မျက်နှာ ရေကန်မှ ပျံ့တတ်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ ကျူးရင့်မြည်တွန်ကုန်လျက်တောင်မျက်နှာရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ ထိုဘုံငါးဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၌ သိမ်မွေ့သောအပေါက်ရှိသောရွှေဗိတာန်တို့ကိုဖွဲ့၍ဗိတာန်၏အထက်၌ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရေကန်မှ ရေကို ယန္တရားစက်ဖြင့်တင်၍ ပြည့်စေ၏၊ ထိုရေကန်တို့သည် သိမ်မွေ့သော အပေါက်တို့မှ မိုဃ်းပေါက်ကဲ့သို့ ကျကုန်၏။

ရွှေဗိတာန်တို့၏အထက် ခြောက်သော သားရေတို့ကို ဖြန့်၍ ကျောက်ခဲတို့ကိုချကုန်၏၊ ထိုအသံသည် မိုဃ်းကြိုးသော အသံကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ထိုကြောင့် ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် မိုဃ်းနှင့်တူသည်ဖြစ်၏၊ ထိုသုံးဆောင်သောပြာသာဒ်တို့၏ ထက်ဝန်းကျင်တို့၌ အထူးထူးသော အဆင်းဖြင့် တောက်ပသော အရောင်ရှိသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် အထောင်

မက များစွာသောတံခွန်တို့ကို ဆောက်ကုန်၏၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော တံခွန်အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ဆောက်ကုန်၏၊ အထူးထူးသော အထွဋ်, ခြင်္သေ့ခံသောလိုဏ်နန်းအမွန်းရှိသောတောက်ပသော တပါးမကများသောဘုံဆင့်ရှိသော တံခါးမုခ်တို့ကိုရင်း,အင်္ဂတေတို့ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော ဖြူသောအရောင်ဖြင့် တောက်ပသော အလွန်မြင့်သော ခုနစ်ထပ်, ခုနစ်ထပ်သော တံတိုင်းတို့ကိုရင်း ကောင်းစွာပြုကုန်၏။

ထိုသုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့တွင် ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ရမ္မမည်၏၊ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည်သုရမ္မမည်၏၊ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည်သုဘမည်၏။

၃၈။ အလောင်းတော် ၁၂-ပါးသော လေးအတတ်တို့ကိုပြခြင်း

ဤသုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့ကို ဆောက်လုပ်၍ ပြီးကုန်သောအခါ၌ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကြံ၏၊ "ငါ၏သားသည်အရွယ်ရောက်ပြီ၊ ထိုသားအားထီးဆောင်း၍မင်း၏အသရေကိုရှုအံ့"ဟုကြံ၍ရှစ်သောင်းသော သာကီဝင်မင်းတို့၏အထံသို့ ကမ္ပည်းဆက်စာတို့ကိုပို့စေ၏၊"ငါ၏သားတော်သည် အရွယ်ရောက်ပြီ၊ မင်း၏အဖြစ်၌တည်စေအံ့၊ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းတို့သည် မိမိတို့၏အိမ်တို့၌ အရွယ်ရောက်သောသတို့သမီးတို့ကို ငါ၏အိမ်သို့ ပို့ဆောင်စေကုန်သတည်း" ဟု ကမ္ပည်းဆက်စာပို့စေ၏၊ ထိုသတင်းစကားကိုကြား၍ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဆိုကြကုန်၏၊ "သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အရုပ်အဆင်းလှပေ၏၊ အပျော်အရွှင်ကစားခြင်း၌သာ လေ့ကျက်သည်၊ တစုံတခုသော အတတ်ပညာကိုမတတ်၊ စစ်ပွဲရန်သူ ရှေးရှုထင်သော် အဘယ်သို့ ပြုလတ္တံ့နည်း၊ သားမယားတို့ကို မွေးမြူခြင်းငှါမတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ငါတို့သမီးကို မပေးကုန်"ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်သားတော်ကိုခေါ်စေ၍ "အလောင်းချစ်သား····သင်၏ အဆွေအမျိုးတို့သည်'သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား-တစုံတခုမျှအတတ်ပညာကိုမသင်၊အပျော်အရွှင်ကစားခြင်း၌သာ

လေ့ကျက်သူ’ဟူ၍ ဆိုကုန်သည်၊ ယခုအခါသည် အတတ်ပညာရှိသည့် ဂုဏ်ကို ပြအံ့သောအခါ ရောက်သကဲ့သို့ အဘာထင်သည်’’ဟု ဆို၏၊ “ခမည်းတော်မင်းကြီး.... လူ၌ဖြစ်သော အတတ်ပညာကို ငါ့အား သင်အပ်သော ကိစ္စမည်သည်မရှိ၊ အဘယ်အတတ်ကိုပြစေလိုသနည်း’’ ဟု ခမည်းတော်အား လျှောက်၏၊ “လေးအတတ်ကို ပြအပ်၏’’ဟူ၍ ဆိုပေ၏၊ ထိုသို့တပြီးကား- “ခမည်းတော်မင်းကြီး....ငါ၏အတတ်ကို ရှုစိမ့်သောငှါ ဤနေ့မှသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား အတတ်ကိုပြလတ္တံ့၊စည်းဝေးကုန်-ဟူ၍မြို့၌စည်လည်ခ စ’’ဆို၏၊ခမည်းတော်မင်းကြီးလည်း ထိုဆိုတိုင်း ပြုပေ၏။

ဘုရားအလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အက္ခဏဝေဓိ,ဝါလဝေဓိစသော လေးသမားတို့ကိုစည်းဝေးစေ၏၊လူအပေါင်းတို့၏အလယ်၌ တပါးသော လေးသမားတို့နှင့်မဆက်ဆံသော **ထဆယ့်နှစ်ပါးသောလေးအတတ်**ကို ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အားပြပေ၏၊ အဘယ်ကဲ့သို့ပြသနည်း- ဟူမူကား-ဗိုလ်တထောင်အားရှိသောလေးကို ဆောင်ယူစေ၍ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့်နေလျက် ညှို့ကိုခြေဖြင့်ရစ်၍ ငင်ပြီးသော် ခြေမဖြင့်လေးကို တင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့်လေးပျဉ်းကိုကိုင်၍ လက်ျာလက်ဖြင့် ညှို့ကိုငင်၍ ဖြန့်၏၊ထိုညှို့ဖြန့်သောအသံဖြင့် ကပိလဝတ်တမြို့လုံးသည်မြေကြီးသို့ဝင်သော အခြင်းအရာရောက်သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ “ဤအသံသည်အဘယ်အသံနည်း’’ဟူ၍ အချို့သောသူတို့ မေးကုန်သော် “မိုယ်းကြိုးသောအသံတည်း’’ဟု အချို့သောသူတို့ဆိုကုန်၏၊ထိုသို့ဆိုသောအခါ၌ တပါးသောသူတို့သည်လည်း“သင်တို့မသိကြကုန်၊ဤအသံသည် မိုယ်းကြိုးသံမဟုတ်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဗိုလ်တထောင်အားရှိသောလေးကို ခြေမဖြင့်တင်၍ ညှို့ကိုဖြန့်၏၊ညှို့သည် လေးပျဉ်း၌ခတ်သော အသံတည်း’’ဟု ဆိုကုန်၏။

သာကီဝင်မင်းသား အပေါင်းတို့သည် ထိုသို့ လေးညှို့ကိုဖြန့်ကာမျှသောအသံဖြင့် အားရနှစ်သက်သောစိတ်သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့နောင်မှ “အဘယ်ကိုပြုရအံ့နည်း’’ဟုဘုရားလောင်းမေး၏၊“လက်ရှစ်သစ်အထုထုသော သံပြားကိုပေါက်အောင် မြှားဖြင့်ပစ်အပ်၏’’ဟု ဆို၏၊ ထို

သံပြားကိုပေါက်အောင်ပစ်၏၊ထို့နောင် လက်လေးသစ်အထုထုသော ပိတောက်ပျဉ်ကို ပေါက်အောင်ပစ်ရ၏၊ ထို့နောင် တဆယ့်နှစ်လက်သစ်အထုထုသော ကြေးနီပြားကိုပေါက်အောင်ပစ်ရ၏၊ ထို့နောင် တဆယ့်နှစ်လက်သစ်အထုထုသော ရေသဖန်းပျဉ်ကိုပေါက်အောင်ပစ်ရ၏၊၆ထို့နောင် သဲလှည်း အစီးတရာကို အစဉ်အတိုင်း ညီစွာထား၍ ပေါက်အောင်ပစ်ရ၏၊၇ထို့နောင် ကောက်ရိုးလှည်းတရာကို ပေါက်အောင်ပစ်ရ၏၊ရှေ့၌ တဥသဘသွားအောင်ပစ်ရ၏၊ထို့နောင်မှ“ခရမ်းသီးအမှတ်ဖြင့် သားမြီးကို ထက်ခြမ်းကွဲအောင် ပစ်အပ်၏”ဆိုကုန်၏။

“ထိုသို့တပြီးကား တယူဇနာ၏အထက်၌ သားမြီးဖြင့် ခရမ်းသီးကို ဖွဲ့၍ ထားကုန်လော့”ဟု ဆို၍ တယူဇနာရှိသော အရပ်၏ အထက်၌ ခရမ်းသီးကိုသားမြီးဖြင့်ဖွဲ့၍ ဆွဲထားပြီးသော် ညဉ့်အမိုက်တိမ်အုပ်တို့ဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ဖုံးလွှမ်းသောအခါ ခရမ်းသီးကိုအမှတ်ပြု၍ မြှားဖြင့်သားမြီးကိုပစ်၏၊ ထိုမြှားသည် လျင်စွာသွား၍ တယူဇနာ၏ အထက်၌ သားမြီးကိုထက်ခြမ်းခွဲ၍ မြေသို့ဝင်လေ၏၊ ဤသို့ စသောတဆယ့်နှစ်ပါးသောအတတ်တို့ကိုပြပေ၏၊လေးအတတ်ကိုသာ မဟုတ်သေး၊ လူ့ပြည်၌ဖြစ်ကောင်းသော အလုံးစုံသောအတတ်တို့ကို ဘုရားလောင်း ပြပေ၏။

ထိုရောအခါ သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့သည် အလွန်နှစ်သက်အားရကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့၏အိမ်၌ရှိသော သမီးကညာရတနာတို့ကို တန်ဆာဆင်၍ ပို့ဆက်လာကုန်၏၊ထိုသမီးကညာတို့သည် လေးသောင်းအရေအတွက်ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံတို့တွင် ဘွားဘက်တော်ဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်၌ ဘိုးတော်အဥ္စနမင်း၏သား (သုပ္ပဗုဒ္ဓနှင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏နှမတော် အမိတာကို ထိမ်းမြားရာတွင်မြင်သော **ယသောဓရာဒေဝီ**ကို မိဖုရားကြီးမြှောက်၏၊ ငယ်မည်ကား- **ဘဒ္ဒကစ္စနာ**တည်း၊ ထိုလေးသောင်းသောသမီးကညာတို့တွင် တသောင်းသည် ယသောဓရာ၏အခြံအရံဖြစ်၏၊သုံးသောင်းတို့မူကား-ပြာသာဒ်တဆောင်, တဆောင်၌ တသောင်း, တသောင်းစီ အမြဲနေရ၏။)

၃၉။ အလောင်းတော်နိမိတ်ကြီးလေးပါးထင်ခြင်း

ဘိုးတော်အဋ္ဌနမင်းကြီးထားသော သက္ကရာဇ် ၀၄-ခုတွင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအမှူးရှိသော အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်း အပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ဘုရားလောင်းအား လျှော်ဖြစ်သော ထီးဖြူကိုဆောင်း၍ မင်း၏အဘိသိက်ကိုသွန်း၍ မင်းအဖြစ်ကိုပေး၍ ပြာသာဒ်နန်းထက်မင်္ဂလာပြုကုန်၏၊ ထိုရောအခါ ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်သည် နတ်သမီးတထောင်ခြံရံအပ်သော နတ်သားကဲ့သို့ရင်း, အသုရာသမီးသုဇာတာအမှူးရှိသော နတ်သမီးခြွေရွေ သုံးကုဋေ,ခြောက်သန်းခြံရံအပ်သော သိကြားမင်းကဲ့သို့ရင်း လေးသောင်းသောသာကီဝင်မင်းသမီးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ယောကျ်ားမရှိသော စည်, စောင်းငြင်းတို့ဖြင့် အတိုင်းမသိကြီးမြတ်သော သိကြားမင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုစံစားလျက် ဥတုအလျှည့်ဖြင့် ပြာသာဒ်သုံးဆောင်တို့၌ အလှည့်အလည်နေတော်မူ၏။

သူအိုနိမိတ်

ထိုရောအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားလိုသည်ဖြစ်၍ ရထားထိန်းကိုခေါ်၍ဆို၏၊"အချင်း ရထားထိန်း·· ကောင်းသောယာဉ်တို့ကိုကလေလော့၊ကောင်းသောဥယျာဉ်မြေကိုရှုအံ့သော ငှါ ဥယျာဉ်သို့သွားအံ့"ဟုဆို၏၊ရထားထိန်းလည်း"ကောင်းပြီ အရှင့်သား"ဟု ဝန်ခံ၍ ကုမုဒြာကြာဖြူအဆင်းနှင့်တူသော လေးစီးကုန်သောသိန္ဓောမြင်းတို့ကို ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ရထား၌ကရ၍ တဘန်ကြားလျှောက်၏၊ဘုရားလောင်းသည် နတ်၏ဗိမာန်နှင့်တူသော ရထားထက်သို့တက်၍ မြို့မှထွက်၍ ဥယျာဉ်သို့ရှေးရှုသွားလေ၏၊ထိုရောအခါ၌ နတ်တို့သည် "ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်ဘုရားလောင်းအား သစ္စာလေးပါး တရားကိုသိအံ့သောအခါနီးပြီ၊ ပုဗ္ဗနိမိတ်ကိုဘုရားလောင်းအားပြအံ့" ဟူ၍ တယောက်သောနတ်သားကို အိုခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သောကိုယ်ရှိသော ကျိုးသောသွားရှိသော ဖြူသောဆံရှိသော အိမ်မိုးအခြင်ကဲ့သို့ ကောက်သောနံရိုးရှိသော ကျောကုန်းသော လက်၌စွဲသော တောင်ဝှေးရှိသော တုန်လှုပ်လျက်သွားသော အရွယ်လွန်ပြီးသော သူအို အသွင်ဖန်ဆင်း၍ သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား ပြစေ၏။

ထိုသူအိုကိုဘုရားလောင်းလည်းမြင်၏၊ ရထားထိန်းလည်းမြင်၏၊ မြင်ပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ရထားထိန်းကိုမေး၏။

"အချင်းရထားထိန်း....ဤသူသည် အဘယ်သို့ပြုသနည်း၊ ဤသူ၏ဆံသည်လည်း တပါးသောသူတို့၏ဆံနှင့်မတူကုန်၊ကိုယ်သည်လည်း တပါးသောသူတို့၏ကိုယ်နှင့်မတူ၊ဤသူသည်အဘယ်သူနည်း"ဟုမေး၏၊"အရှင်မင်းသား..ဤသူသည် သူအိုတည်း"ဟုလျှောက်ပေ၏၊"ယခုအခါ၌ ဤသူသည် ကြာမြင့်စွာအသက်မရှည်လတ္တံ့"ဟုလျှောက်ပေ၏၊"အချင်းရထားထိန်း....အသို့နည်း၊ငါသည်လည်း အိုတတ်သောသဘောရှိ၍ အိုခြင်းကိုမလွန်မြောက်နိုင်သလော" မေးပြန်၏၊ "အရှင့်သား....အရှင့်သားသည်၎င်း, အကျွန်ုပ်သည်၎င်း, ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် ၎င်း အိုတတ်သောသဘော ရှိကုန်၏၊ အိုခြင်းကို မလွန်နိုင်ကုန်" ဟု လျှောက်၏။

"ထိုသို့တပြီးကား ရထားထိန်း....ယခုအခါ၌ ဥယျာဉ်သို့သွားအံ့သောငှါမသင့်၊ ဤအရပ်မှ နန်းတော်သို့ပြန်လော့"ဟု ပြန်စေ၏၊ နန်းတော်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားလောင်းသည်စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းရှိသည့်,နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍"အချင်းတို့....ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သဘောသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွ၊ အကြင့်ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သဘောရှိသောသူအား အိုခြင်းသဘောသည် ထင်ဘိ၏၊ ထို့ကြောင့်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိ၏"ဟုဆို၍ မှိုင်တွေ၏၊ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရထားထိန်းကိုမေး၏၊"အချင်း ရထားထိန်း....အသို့နည်း၊ မင်းသားသည် ဥယျာဉ်ကစားရာ၌ မွေ့လျော်၏လော၊ နှစ်လိုသောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၏လော" ဤသို့မေး၏၊ "အရှင်မင်းကြီး....သားတော်သည် ဥယျာဉ်ကစားရာ၌ မမွေ့လျော် မနှစ်လိုသော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၏"ဟု လျှောက်၏။

"အချင်း ရထားထိန်း....ဥယျာဉ်ကစားအံ့သောငှါ သွားသောငါ့သားသည် အဘယ်ကိုမြင်သနည်း"ဟုမေး၏၊ "အရှင်မင်းကြီး....သားတော်သည် သူအိုကိုမြင်၏၊မြင်သောကြောင့် အချင်းရထားထိန်း..ဤယောကျ်ားသည် အဘယ်သို့ပြုသနည်း၊ ဤယောကျ်ား၏ဆံပင်သည် တပါးသောသူတို့၏ဆံနှင့်မတူ"၊ဤသို့အစရှိသဖြင့်အောက်၌ဆိုပြီးသော

နည်းဖြင့် မေးလျှောက်ဆိုသောအကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ရထားထိန်းလျှောက်၏၊ ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဤသို့ကြံ၏၊ "ငါ့သားတော်သည်မင်းအဖြစ်ကိုပြုစေသတည်း၊တောထွက်၍ရဟန်းမပြုစေသတည်း၊ နိမိတ်ဘတ်ကုန်သောပုဏ္ဏားတို့စကားသည် မမှန်ပါစေသတည်း"ဟူ၍ ထိုကြံသောအတိုင်းဖြစ်စိမ့်သော်ငှါ ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့ကို အတိုင်းထက်အလွန် ဘုရားလောင်း မင်းသားအားရှေးရှုအနီး၌တည်စေ၏၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့ကိုစံစားသည်ဖြစ်၍ ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ စံစား၏။

သူနာနိမိတ်

ထိုရောအခါ လေးလလွန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ရထားထိန်းကိုခေါ်၍ဆို၏၊ "ဥယျာဉ်ကစားအံ့သောငှါသွားကုန်အံ့၊ကောင်းသောရထားယာဉ်တို့ကိုကလေလော့" ဟုဆို၍ ကောင်းသော ရထားယာဉ်ထက်၌စီး၍ ဥယျာဉ်သို့နှင်လေသော် သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာတို့သည် ပြအပ်သော သည်းစွာနာသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သော ပြင်းစွာနာသော မိမိကျင်ကြီး,ကျင်ငယ်၌ လူးလည်းလျက် အိပ်ရနေရသော သူတပါးတို့သည် အိပ်ရာမှထစေအပ်သော သူတပါးတို့သည် အိပ်ရာ၌လဲစေအပ်သော**သူနာ**ကိုမြင်လေ၏၊ မြင်ပြီး၍ ရထားထိန်းကိုမေး၏။

"အချင်းရထားထိန်း....ဤယောက်ျားသည်အဘယ်ကဲ့သို့ပြုသနည်း၊ ယောက်ျား၏ မျက်စိတို့သည်လည်း သူတပါး၏မျက်စိကဲ့သို့မဟုတ်၊ အသံသည်လည်း သူတပါး၏အသံကဲ့သို့မဟုတ်၊ ဤသူသည်အဘယ်သို့ပြုသနည်း"ဟုမေး၏၊"အရှင်မင်းသား.... ဤသူသည် သူနာမည်၏"ဟု လျှောက်၏။

"ရထားထိန်း....ဤသူသည် သူနာမည်သလော" ဟုမေးပြန်သော်"အရှင့်သား..ဤသူသည်သူနာမည်၏၊ ဤသူသည် ထိုအနာမှထမြောက်နိုင်မည်လည်းမသိ"ဟု လျှောက်၏၊ "ဘာသို့နည်း ရထားထိန်း....ငါသည်လည်း နာတတ်သော သဘောရှိသလော၊နာခြင်းသဘောကို မလွန်နိုင်ချေသလော"ဟု မေး

ပြန်သည်ရှိသော်"အရှင့်သား....အရှင့်သားသည်၎င်း,အကျွန်ုပ်သည်၎င်း, ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်၎င်း နာတတ်သောသဘောရှိကုန်၏၊ နာခြင်းသဘောကိုမလွန်နိုင်ချေကုန်"ဟူ၍လျှောက်၏။

"ထိုသို့တပြီးကား ရထားထိန်း....ယခုအခါ၌ ဥယျာဉ်တောဖျော်ကစားအံ့သောငှါသွား၍မသင့်ပြီ၊ ဤအရပ်မှနန်းတော်သို့ ပြန်လော့" ဟူ၍ဆို၏၊ရထားထိန်းလည်း သံတော်ဦးတင်ပါပြီဟု စကားတို့ပေး၍ နန်းတော်သို့ပြန်လေ၏၊ နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါ၌ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းသည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ "အချင်းတို့....ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသဘောရှိသောသူအား အိုခြင်းသည်ထင်ဘိ၏၊ နာခြင်းသည် အကြင့်ကြောင့်ထင်ဘိ၏၊ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသဘောသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွတကား"ဟုဆို၍ မှိုင်တွေ၏၊ ထိုအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ရထားထိန်းကိုခေါ်၍ "အသို့နည်း ရထားထိန်း.... ငါ၏သားတော်သည် ဥယျာဉ်ကစားရာ၌ နှလုံးမွေ့လျော်ပါ၏လော၊ နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ပါ၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏၊ "အရှင်မင်းကြီး....သားတော်သည် ဥယျာဉ်ကစားသွားရာ၌ မွေ့လျော်တော်မမူ၊ နှစ်လိုသောနှလုံးရှိတော်မမူ၊ဥယျာဉ်သို့မရောက်မူ၍ ပြန်ရ၏"ဟု လျှောက်၏၊ "ရထားထိန်း....ဥယျာဉ်သို့သွားသော ငါ၏သားတော်သည် အဘယ်ကိုမြင်သနည်း" ဟုမေး၏၊ "အရှင်မင်းကြီး....သားတော် ဥယျာဉ်သို့သွားသောအခါ၌ နာခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းရှိသော ပြင်းစွာနာသော မိမိကျင်ကြီး, ကျင်ငယ်၌ လူးလည်းလျက် အိပ်ရသော သူတပါးတို့သည် ထူအပ်,လှည်းအပ်သော သူနာကိုမြင်၏၊မြင်၍ ဤသို့ဆို၏၊ ရထားထိန်း... ဤယောကျ်ားသည် အဘယ်သို့ပြုသနည်း၊ ဤယောကျ်ား၏မျက်စိသည် သူတပါး၏မျက်စိနှင့်မတူ" ဤသို့စသည်ဖြင့် အောက်၌ ဆိုပြီးသည်အတိုင်း စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွဆို၍ မှိုင်တွေ၍ နေသည်တိုင်အောင် အကြောင်းကိုလျှောက်၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ "ငါ၏သားတော်သည် မင်း၏အဖြစ်ကို ပြုပါစေသတည်း၊ နိမိတ်ဘတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏စကားသည် မမှန်ပါစေသတည်း"ဟု ကြံပြီး၍ ထိုအခါ အကြင်အခြင်းဖြင့် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ကိုပြုရာ၏၊ အိမ်မှ

ထွက်၍ ကျောင်း၌လည်း ရဟန်းမပြုရာ၊ပုဏ္ဏားတို့၏စကားသည် မှား သည်ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအခြင်းဖြင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သားတော် အလောင်းမင်းသားအား အတိုင်းထက်အလွန် ကခြင်း, သီခြင်းအစ ရှိသော ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို အနီး၌ထားပေ၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်သည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ် ၍ စံစား၏။

သူသေနိမိတ်

ထို့နောက် လေးလမြောက်သောအခါ၌ ဥယျာဉ်ကစားအံ့သော ငှါသွားသော ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းအတူ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာ တို့ပြုအပ်သော များစွာသော သူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးလျက် အထူးထူးသော အဆင်းဖြင့်တပ်ကုန်သောပုဆိုးတို့ဖြင့် မိတာန်ကြက် သည်ကိုမြင်သဖြင့် ရထားထိန်းကိုမေး၏။

"အချင်း ရထားထိန်း .... ထိုလူများ အပေါင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း၊ အထူးထူးသော အဆင်းဖြင့်တပ်သော ပုဆိုးတို့ဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် မိတာန် မိုးကြက်သည်ကိုပြုသနည်း"ဟုမေး၏၊"အရှင်မင်းသား....ဤ သူသည်ကား-သူသေမည်၏"ဟု လျှောက်၏၊"ထိုသို့ သူသေဟူ တပြီးကား-အချင်း ရထားထိန်း.... အကြင်အရပ်၌ သူသေရှိ ၏၊ထိုအရပ်သို့နှင်လော"ဟု ဆို၏၊ရထားထိန်းလည်း"ကောင်း ပြီ အရှင့်သား"ဟုဝန်ခံ၍ သူသေရှိရာအရပ်သို့ရထားကိုနှင်လေ ၏၊ဘုရားလောင်းမင်းသားသည် သူသေကိုမြင်၍ ရထားထိန်း ကိုမေး၏၊ "အချင်း ရထားထိန်း.... ဤသူသည် သူသေပင် လော"ဟု မေး၏၊"အရှင်မင်းသား....ဤသူသည် သူသေမည် ၏၊ ယခုအခါ၌ ထိုသူကို အမိသည်၎င်း,အဘသည်၎င်း, အမိ အဘမှ တပါးသော အဆွေ သားချင်းတို့သည်၎င်း မရှုလော ကုန်ပြီ၊ထိုသူသေသည်လည်း အမိ,အဘ,အဆွေအမျိုးတို့ကို မရှု နိုင်ပြီ"ဟူ၍ လျှောက်၏။

"အသို့နည်း ရထားထိန်း··ငါသည်လည်း သေတတ်သော သဘောရှိသလော၊ ငါသည်လည်း သေခြင်းသဘောကို မလွန်

နိုင်ချေသလော၊ ငါ့ကိုလည်း ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်၎င်း, ယသောဓရာ မိဖုရားသည်၎င်း, တပါးသော အဆွေအမျိုးတို့သည်၎င်း မရှုလာကုန်ပြီလော၊ ငါသည်လည်း ခမည်းတော် မင်းကြီးကို၎င်း, မိဗ္ဗာမိဖုရားကို၎င်း,တပါးသော အဆွေအမျိုးတို့ကို၎င်း မကြည့်နိုင်လတ္တံ့ပြီလော''ဟူ၍ မေးပြန်၏၊ ''အရှင့်သား····အရှင့်သားသည်၎င်း, အကျွန်ုပ်သည်၎င်း, အလုံးစုံသောသူတို့သည်၎င်း သေတတ်သော သဘောရှိကုန်၏၊သေခြင်းသဘောကိုမလွန်နိုင်ချေကုန်၊အရှင့်သားကိုခမည်းတော်မင်းကြီး, မိဖုရား ယသောဓရာ, တပါးသော အဆွေအမျိုး တို့သည် မကြည့်လာကုန်ပြီ၊ ခမည်းတော်ကို၎င်း, မိဗ္ဗာမိဖုရားကို၎င်း, တပါးသော အဆွေအမျိုးတို့ကို၎င်း အရှင့်သားသည်လည်း မကြည့်နိုင်လတ္တံ့''ဟူ၍ လျှောက်၏။

''ထိုသို့တပြီကား-ရထားထိန်း····ဥယျာဉ်သို့သွားအံ့သော၄ါမသင့်ပြီ၊ဤအရပ်မှနန်းတော်သို့သာပြန်ပေတော့''ဟုဆို၍ နန်းတော်သို့ပြန်ရလေ၏၊နန်းတော်သို့ရောက်လေသော် မင်းသားသည် ဆင်းရဲသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နှလုံးတော်မသာသည်နှင့် ''အချင်းတို့····ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသောသူအား အကြင့်ကြောင့် အိုခြင်းသည်ထင်ဘိ၏၊နာခြင်းသည်ထင်ဘိ၏၊သေခြင်းသည်ထင်ဘိ၏၊ထို့ကြောင့်ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသဘောသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွတကား''ဟုမှိုင်တွေ၏၊ထိုအခါ၌ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရထားထိန်းကိုခေါ်၍''အချင်းရထားထိန်း····ငါ၏သားတော်သည် ဥယျာဉ်ကစားသွားရာ၌ မွေ့လျော် ပျော်ပါးပါ၏လော၊ နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ပါ၏လော''ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ''အရှင်မင်းကြီး····သားတော် အလောင်းမင်းသားသည် ဥယျာဉ်ကစားသွားရာ၌ မမွေ့လျော်မပျော်ပါးပါ၊ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ပြန်ရ၏''ဟုလျှောက်၏၊''ရထားထိန်း····ငါ၏သားတော်သည်ဥယျာဉ်ကိုသွားရာ၌အဘယ်ကိုမြင်သနည်း''ဟုမေးတော်မူ၏၊''အရှင်မင်းကြီး····ဥယျာဉ်သို့သွားသော သားတော်အလောင်းမြတ်သည် နတ်တို့ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍ များစွာသောလူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးလျက် အထူးထူးသောအဆင်းဖြင့် ဆိုးအပ်သောပုဆိုးတို့ဖြင့် မိတာန်မိုးကြက်နေ

သည်ကိုမြင်၍ ရထားထိန်း….ဤများစွာသောလူအပေါင်းသည် စည်း ဝေးလျက် အထူးထူးသောအဆင်းရှိသောပုဆိုးတို့ဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ဗိတာန်မိုးကြက်သနည်းဟူ၍မေးတော်မူ၏”ဤသို့စသည်ဖြင့်အောက်၌ ဆိုပြီးသည်အတိုင်း စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွတကားဟု မှိုင်တွေ၍နေသည်တိုင် အောင်မေး၍ လျှောက်ဆိုရသော အကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အား ရထားထိန်းကြားလျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးအား “ငါ၏သားသည် မင်း၏အဖြစ်ကိုပြုပါစေ သတည်း၊ တောထွက်၍ ရဟန်းမပြုပါစေသတည်း၊ နိမိတ်ဘတ်ကုန် သောပုဏ္ဏားတို့၏စကားသည် မှားသည်ဖြစ်ပါစေသတည်း”ဟု ကြံ၍ အကြင်သို့သောအကြောင်းဖြင့် ပျော်ပါး၍ မင်းသားသည် မင်းအဖြစ် ကိုပြုရာ၏၊ အိမ်မှပြောင်း၍ကျောင်း၌ရဟန်းမပြုရာ၊ ပုဏ္ဏားတို့စကား မှားသည်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအကြောင်းဖြင့် မွေ့လျော်ပျော်ပါးစိမ့် သောငှါ အတိုင်းထက်အလွန် ကခြင်း,သီခြင်းအစရှိသော ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို အနီး၌ထားပေ၏၊ ထိုရောအခါအလောင်းတော်သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စံတော်မူပြန်၏။

ရဟန်းနိမိတ်

ထို့နောက် လေးလမြောက်သောအခါ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ရထား ထိန်းကိုခေါ်၍ဆို၏၊“အချင်းရထားထိန်း….ကောင်းမြတ်သော ယာဉ် ကို ကချေလော့၊ ဥယျာဉ်သို့သွားအံ့”ဟု ဆိုတော်မူသဖြင့် ရထားထိန်း လည်း“ကောင်းပြီ” ဝန်ခံ၍ ကုမုဒြာကြာအဆင်းနှင့်တူသော မြင်းဖြူ လေးစီးတို့ကိုရွေး၍ ရထား၌က၍ “အလောင်းမင်းသား….ရထားကို အကျွန်ုပ်ကအပ်ပြီ၊ ဥယျာဉ်ကစားသွားအံ့သောအခါကို သိတော်မူ လော့”ဟု ကြားလျှောက်၏၊ ထိုရောအခါ ဘုရားလောင်းမင်းသား သည်ပြာသာဒ်မှသက်၍ ရထားစီးပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့သွားတော်မူလေ ၏၊ ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာမင်းသည်ပြအပ်သော ဦးခေါင်းပြည်း သော ဖန်ရည်ဆိုးသောသင်္ကန်းကိုဝတ်သောရဟန်းကိုမြင်လေ၏၊ ထို ရဟန်းကိုလည်း အလောင်းမင်းသားနှင့် ရထားထိန်းသာလျှင် မြင်

ကုန်သတည်း၊မြင်တော်မူ၍ အလောင်းမင်းသားသည် ရထားထိန်းကို မေး၏။

“အချင်းရထားထိန်း····ဤသူသည်ကား အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုသနည်း၊ ဤသူ၏ဦးခေါင်းသည်လည်း သူတပါးတို့၏ဦးခေါင်းနှင့်မတူ၊ ဤသူ၏အဝတ်သည်လည်း သူတပါးတို့၏ အဝတ်နှင့်မတူ၊ဤသူသည် အဘယ်သူပေနည်း”ဟုမေးတော်မူ၏၊ထိုအခါ၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါမဟုတ်ဖြစ်၍ ရထားထိန်းသည် ရဟန်းကိုလည်းမမြင်စဘူး၊ ရဟန်း၏ကျေးဇူး အထူးကိုလည်း မသိဘဲလျက် နတ်တို့၏အာနုဘော်အားဖြင့် “အရှင့်သား···· ဤသူသည် ရဟန်းမည်၏၊ တရားကိုကျင့်ခြင်းသည်ကောင်း၏၊ ကောင်းစွာကျင့်ခြင်းသည် ကောင်း၏၊ ကုသိုလ်ကိုပြုခြင်းသည် ကောင်း၏၊ ကောင်းမှုကိုပြုခြင်းသည် ကောင်း၏၊သတ္တဝါတို့ကို မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် ကောင်း၏၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို သနားခြင်းသည် ကောင်း၏”ဟူ၍ရဟန်းအဖြစ်ကိုဎင်း,ရဟန်း၏ ကျေးဇူးကိုဎင်း ရထားထိန်း ကြားလျှောက်လေ၏။

“အချင်းရထားထိန်း····ထိုရဟန်းသည် ကောင်းလှ၏၊တရားကျင့်ခြင်းသည်ကောင်းလှ၏၊(လ)ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အားသနားခြင်းသည်ကောင်းလှ၏၊ ထို့ကြောင့်ရကား-ရထားထိန်း····အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းပါရစေဦး၊ ထိုရဟန်းသည် အကြင်အရပ်၌ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့ရထားကို နှင်ပါဦး”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်ရထားထိန်းလည်းဦးထိပ်ထက်လက်တင်လျက် “အရှင့်သားကောင်းပြီ”ဟုဝန်ခံ၍ ရဟန်းရှိရာအရပ်သို့ရထားကိုနှင်လေ၍ တွေ့ပြီးသော် အလောင်းမင်းမေးတော်မူ၏။

“ရှင်ရဟန်း····သင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုအပ်သနည်း၊ သင်၏ဦးခေါင်းသည်လည်းသူတပါးတို့၏ဦးခေါင်းနှင့်မတူ၊သင်၏ အဝတ်သည်လည်း သူတပါးတို့၏အဝတ်နှင့်မတူပါတကား၊ သင်သည်အဘယ်သူပေနည်း”ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော်“အရှင့်သား····ငါသည် ရဟန်းမည်၏”ဟု လျှောက်၏၊ “အချင်းရဟန်း····သင်သည် ရဟန်းလော” ဟု မေးတော်မူပြန်၏၊

"အရှင်မင်းသား....ငါသည် ရဟန်းမည်၏၊ တရားကိုကျင့်ခြင်းသည် ကောင်းလှ၏၊(လ) ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား သနားခြင်းသည် ကောင်းလှ၏"ဟု အလောင်းမင်းသားအား ကြားလျှောက်၏။

"အချင်းရဟန်း....သင်၏ ရဟန်းအဖြစ်မည်သည် ကောင်းပေ၏၊ တရားကိုကျင့်ခြင်းသည် ကောင်းပေ၏၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်းသည် ကောင်းပေ၏၊ သူတပါးတို့အား မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် ကောင်းပေ၏၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား သနားခြင်းသည် ကောင်းလှပေ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၍ "ဤရဟန်းကဲ့သို့ ငါလည်း စင်စစ်ရဟန်းပြုတော့အံ့"ဟု စိတ်ကိုမြဲစွာ ဆောက်တည်ပိုင်းခြားထားတော်မူ၍ "ရထားထိန်း....ဥယျာဉ်တောဖျားသို့ ရထားရောက်အောင်နှင်လော့"ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ရထားကိုနှင်လေ၏၊ ထိုဥယျာဉ်၌ များစွာသော စည်,စောင်းငြင်း, သီချင်း,အဲအံ ကခြေသည်တို့ဖြင့် နေ့အတို့ပတ်လုံး ကစား၍ ဥယျာဉ်၏အရသာကိုခံစားပြီး၍ ညချမ်းသောအခါ၌ မင်္ဂလာရှိသော ရေကန်၌ ရေချိုးပြီး၍ မင်္ဂလာရှိသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ထိုင်၍ ကိုယ်တော်ကို တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းငှါ အလိုရှိတော်မူသည် ဖြစ်၏။

၄၀။ သိကြားမင်း တန်ဆာဆင်စေခြင်း

ထိုရောအခါ၌ ထိုအလောင်းမင်းသား၏ အလုပ်အကျွေးတို့သည် အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သော အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော တန်ဆာအထူးတို့ကိုငှင်း,ပန်း-နံ့သာ-နံ့သာပျောင်းတို့ကိုငှင်း ယူကုန်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏၊ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏ နေရာသည်ပူသောအခြင်းအရာကိုပြ၏၊ သိကြားမင်းသည်"အဘယ်သူသည် ငါ့ကို ဤနေရာမှ ရွှေ့စေလိုသနည်း"ဟူ၍ ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည် ကိုယ်တော်ကိုတန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းငှါ အလိုတော်ရှိသောအဖြစ်ကို သိ၍ ဝိသုကြုံနတ်သားကိုခေါ်၍ "အချင်းဝိသုကြုံနတ်သား....ဘုရားအလောင်းတော်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကိုယ်တော်ကို တန်ဆာဆင်ယင်လို၏၊ယောက်ျားမြတ်သည် ယနေ့သန်းခေါင်ယံ၌

တောထွက်တော်မူလတ္တံ့၊ ဤယခုအခါ တန်ဆာဆင်ယင်ရခြင်းသည် ထိုယောက်ျားမြတ်အား အဆုံးစွန်သော တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းတည်း၊ သင်နတ်သားသည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ယောက်ျားမြတ်အား နတ်၏ တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းကို ဆင်ယင်ချေလော့”ဟု စေ၏၊ဝိသုကြုံနတ်သား သည် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ နတ်၏အာနုဘော်အားဖြင့် တခဏခြင်း မင်းသား၏အထံသို့ကပ်လေ၍ အလောင်းမင်းသား၏ ဆေတ္တာသည် အသွင်တူစွာပြု၍ ဆေတ္တာသည်၏လက်မှ ဦးရစ်ပုဆိုးကိုယူ၍ ဘုရား လောင်း၏ ဦးခေါင်းတော်ကိုရစ်၏၊ ထိုခဏ၌ ဘုရားအလောင်းသည် လက်၏အတွေ့ဖြင့် “ဤတန်ဆာဆင်သော သူကား- လူမဟုတ်သည် သာလျှင်တည်း”ဟုသိတော်မူ၏။

ဦးခေါင်းတော်ကိုရစ်ကာမျှ၌ ဥဿျောင်တော်၌ ပတ္တမြားရတနာ၏ အခြင်းအရာဖြင့် ဦးရစ်ပုဆိုးတထောင်တက်၏၊ တဘန်ရစ်ပြန်သော် ဘုရားအလောင်းအား ပုဆိုးတထောင်တက်၏၊ ဤကဲ့သို့ဆယ်ကြိမ်ရစ် သဖြင့် တသောင်းသောနတ်ဦးရစ်ပုဆိုးတို့သည် တက်ကုန်၏၊ဦးခေါင်း တော်သည် အငယ်ဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့်များစွာကုန်သော ဦးရစ် ပုဆိုးတသောင်းတို့သည် တက်လေကုန်သနည်း-ဟု မကြံအပ်၊ ထိုပုဆိုး တို့တွင် အလုံးစုံထက်ကြီးသော ဦးရစ်ပုဆိုးသည် သာလမကပန်းပွင့် ပမာဏရှိ၏၊ ကြွင်းသော ပုဆိုးတို့သည် ကုသုမ္ဘကပန်းပွင့် ပမာဏရှိ ကုန်၏၊ ဘုရားအလောင်း၏ဦးခေါင်းတော်သည် ပွင့်ချပ်ဖြင့်ရံအပ်သော ဝတ်မှုံရှိသောပန်းကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်အပ်ပြီးသောဘုရားအလောင်းမင်းသားအားခပ်သိမ်း သော မောင်း, ကြေးနင်းတို့သည် မိမိတို့၏ အသံတို့ကို ပြုအပ်ကုန်သည် ရှိသော်အဘိသိက်မင်္ဂလာမြှောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည်ဇယတုဘဒ္ဒနန္ဒာ အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် အောင်ဆုဘိသိက် မြှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ကောင်းသော နိမိတ်မင်္ဂလာပြုတတ်သောသူတို့သည် ကောင်းချီးပေး သောအသံတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာ တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်အပ်သော ရထားထက်သို့ ဘုရားအလောင်း တက်တော်မူလေ၏။

၄၁။ သားတော်ရာဟုလာကို ဘွားမြင်တော်မူခြင်း

ထိုအခါ ယသောဓရာမိဖုရား သားတော်ဘွားသည်-ဟု ကြား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်“ငါ၏သားတော်အား နှစ်လိုဝမ်းသာ ရှိစိမ့်သောငှါ လျှောက်ချေ”ဟုစေတော်မူသော သတင်းစကားလျှောက်စာကို ဆက်လာ၏၊ ထိုစကားကို ကြားတော်မူ၍“သားဘွားခြင်းသည် ငါ့အား အနှောင်အဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့၏၊ လကို ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့၏”ဟု ဆိုတော်မူ၏၊ တမန်တို့ပြန်သောအခါ၌ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် “ငါ၏ သားတော် အဘယ်သို့ဆိုသနည်း”ဟုမေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် “ယနေ့မှစ၍ ငါ၏မြေးကို ရာဟုလာ အမည်တွင်စေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဥယျာဉ်မှထွက်၍ ရထားစီးပြီးလျှင် အတိုင်းမသိများမြတ်သောအခြံအရံတို့ဖြင့် အလွန်နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မြို့သို့ဝင်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ ဘထွေးတော် သုက္ကောဒနသာကီဝင်၏ သမီးတော်ဖြစ်သော ကိသဂေါတမီသည် မြို့ကိုလက်ျာရစ်လည်သော ဘုရားလောင်း မင်းသား၏ အဆင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကိုမြင်၍ နှစ်လိုဝမ်းမြောက် ခြင်းဖြစ်သဖြင့်—

နိဗ္ဗုတာ နူန သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နူန သော ပိတာ။
နိဗ္ဗုတာ နူန သာ နာရီ၊ ယဿာယံ ဤဒိသော ပတိ။ ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် ဥဒါန်းကျူး၍“အကြင်အမိအား ဤရှင်သိဒ္ဓတ်မင်းကဲ့သို့ သဘောရှိသော သားသည်ရှိ၏၊ ထိုအမိသည် နှလုံးငြိမ်းပေစွတကား၊ အကြင်အဘအား ဤရှင်သိဒ္ဓတ်မင်းကဲ့သို့သော သားသည်ရှိ၏၊ ထိုအဘသည် နှလုံးငြိမ်းပေစွတကား၊ အကြင်မိန်းမအား ဤ ရှင်သိဒ္ဓမင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသော လင်သည်ရှိ၏၊ ထိုမိန်းမသည် နှလုံးငြိမ်းထိုက်ပေစွတကား”ဟုဝမ်းမြောက်သောစကားကိုဆို၏၊ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်း ကြံတော်မူ၏၊ “ငါကဲ့သို့ ကိုယ်အဖြစ်ကိုမြင်သော အမိ,အဘ,မယားတို့အား နှလုံးသည်ငြိမ်း၏၊ နှလုံးငြိမ်းသည်ရှိသော် ငြိမ်းခြင်းမည်သည်ရှိ၏”၊ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ထိုအခါ ကိလေသာကာမတို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်တော်ရှိသော ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏။

"ရာဂတည်းဟူသောမီးငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အားငြိမ်းသည် မည်၏၊ ဒေါသတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏။ မောဟတည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အားငြိမ်းသည်မည်၏၊ ဒိဋ္ဌိ, မာနအစရှိသော ကိလေသာ တည်းဟူသော မီးငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား နိဗ္ဗာန်မည်၏"-

ဟု ကြံပြီး၍ "ငါသည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကိုအလိုရှိ၏၊ ဤကိသဂေါတမီ သည် ကောင်းသော နိမိတ်မင်္ဂလာရှိသော နိဗ္ဗုတာဟူသောစကားကို ငါ့အား ကြားပေ၏၊ငါသည် ယနေ့ပင်လျှင်အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုမပြုဘဲ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင်နိဗ္ဗာန်ကိုရှာအံ့၊ဤငါ၏လည်၌စွပ်သော ပုလဲသွယ်ကို ဤကိသဂေါတမီအား ဆရာစားအဘို့ဖြစ်စေ"ဟု လည် တော်မှချွတ်၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကို နှမတော် ကိသ ဂေါတမီအား ပေးလေစေ၏။

ထိုကိသဂေါတမီသည်လည်း "ဤသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၌တပ် သော စိတ်သည်ဖြစ်၍ ဤပုလဲသွယ်ကို ပဏ္ဏာပြုလျက် ပို့လာစေ၏"ဟု နှလုံးသွင်း၍ နှစ်လိုဝမ်းသာစွာဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း များ မြတ်သော အသရေ၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် နန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ပြာသာဒ် ထက်သို့တက်၍ ကောင်းမြတ်သော အမြိန်အရသာရှိသော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကိုစားပြီး၍ ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍ အသရေရှိသော အိပ် ရာထက်၌ အိပ်၍နေ၏၊ထိုအခါ ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ကုန်သော ကခြင်း,သီခြင်း,တီးမှုတ်ခြင်းတို့၌ သင်အပ်ပြီးသော အ တတ်ရှိကုန်သောနတ်သမီးတို့ကဲ့သို့အဆင်းအရောင်၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် လွန်မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော မောင်းမတို့သည် သာယာ စွာ မြည်တတ်ကုန်သော အထူးထူးသော စည်, စောင်းငြင်း, ခွက်ခွင်း, လက်ချပ်အစရှိသည်တို့ကို ယူကုန်၍ ဘုရားလောင်းမင်းသား၏ အနီး၌ ခြံရံကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော် ပျော်ပါးစိမ့်သော ငှါ ကခြင်း,သီခြင်း,တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကိုယှဉ်ကုန်၏။

၄၂။ ဘုရားလောင်းတော ထွက်သည်ကိုပြခြင်း

သံဝေဂ ယူတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကခြင်း,သီချင်း,တီးမှုတ်ခြင်းတို့၌ မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ တမုဟုတ်မျှဖြင့် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း "ငါတို့သည် အကြင်မင်းသားအလို့ငှါသာ ကခြင်း, သီချင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကိုပြုကုန်၏၊ ထိုမင်းသားသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေပြီ၊ ယခုအခါ အဘယ်သူ၏ အကျိုးငှါ ငါတို့အပင်အပန်းခံတော့ အံ့နည်း"ဟု မိမိတို့လွယ်ပိုက်သော စည်,စောင်းငြင်း, ဘဏ္ဍာတို့ကိုဘိ၍ အိပ်လေကုန်၏၊ နံ့သာဆီဖြင့် ညှိအပ်သော ဆီမီးသည်သာလျှင် ထွန်းလင်း၏၊ ဘုရားအလောင်းမင်းသားသည် နိုးတော်မူ၍အိပ်ရာ၌ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ နေတော်မူသဖြင့် စည်, စောင်းငြင်း,ဘဏ္ဍာတို့ကိုဘိ၍ အိပ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကိုမြင်တော်မူ၏။

အချို့သောမိန်းမတို့သည် ခံတွင်းမှယိုသော အရိအရည်ဖြင့် စိုစွတ်သော ပါးနားရှိကုန်၏၊ အချို့တို့သည် သွားဖြင့်သွားတို့ကို ကြိတ်ကုန်၏၊ အချို့သောမိန်းမတို့သည် ကျီးမြည်သကဲ့သို့ ဟောက်လျက် အိပ်ကုန်၏၊ အချို့သောမိန်းမတို့သည် ယောင်ယမ်းကုန်၏၊ အချို့တို့သည် ခံတွင်းဟင်းလင်းဖွင့်၍ အိပ်ကုန်၏၊ အချို့သောမိန်းမတို့ကား- အဝတ်အစားဟင်းလင်းပွင့်လစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ဖုံးဖိုက်အပ်သော သုက်သွေးယိုရာအရပ်တို့သည် ပေါ်ကုန်၏၊ ထိုမိန်းမတို့၏ ဤသို့ ဘောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို ဘုရားအလောင်းမြင်၍ အတိုင်းထက်အလွန်ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော သိကြားမင်း၏ မွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ရာ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်နန်းမနှင့်တူသော သာယာစွာသော နန်းတော်အပြင်သည် အတူးတူး အပြားပြားသော သူကောင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော သုသာန်,သင်းချိုင်းအရပ်ကဲ့သို့ ဘုရားအလောင်းမင်းသားအား ထင်တော်မူ၏၊ ဘဝသုံးပါးတို့သည် ရဲရဲပြောင်ပြောင် လောင်သောမီးကဲ့သို့ ထင်ကုန်၏။

ကဏ္ဍကမြင်းကို က-စေတော်မူခြင်း

ထို့ကြောင့် "အချင်းတို့····လောကသည် နှိပ်စက်စွ တကား၊ လောကသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွတကား"ဟု ဥဒါန်းကျူးတော်မူလျက် အတိုင်းထက်အလွန် ရဟန်းပြုခြင်း၌ါ စိတ်တော်ညွတ်၏၊ ထိုဘုရားအလောင်းသည် "ယခုပင်လျှင် ငါသည် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ထွက်အံ့"ဟူ၍ စက်ရာတော်မှထ၍ တံခါး၏အနီးသို့သွား၍ တံခါးခုံကို ဦးခေါင်းဆိုက်၍အိပ်သော ကျွန်တော်ရင်းဆန္နကို တွေ့တော်မူ၍"ဤအရပ်၌အဘယ်သူနည်း"ဟူ၍မေးတော်မူသော်"အရှင့်သား····အကျွန်ုပ်သည် ဆန္နတည်း"ဟု လျှောက်၏၊ ဆန္နကို ထစေ၍"ငါသည် ယခုအခါ၌ မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ထွက်လို၏၊တစုံတယောက်သောသူ မသိစေမူ၍ ငါ့အား လျင်သောခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသော မြင်းတစီးကိုမြိမြိစွာကာ၍ ဆောင်ချေလော့"ဟု စေတော်မူ၏၊ ကျွန်တော်ရင်းဆန္နလည်း"အရှင့်သား····ကောင်းပြီ"ဟု ဝန်ခံ၍ မြင်းကြိုး,မြင်းကတန်ဆာကိုယူ၍ မြင်းတင်းကုပ်သို့သွား၍ ဆီမီးနံ့သာတို့ဖြင့် ထွန်းလင်းကုန်လျက် မြတ်လေးပန်းပုဆိုးဖြင့်ကြက်သော ဗိတာန်၏ အောက်၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့၌တည်သော ကဏ္ဍကမြင်းကို ကအံ့သောငှါအပ်၏-ဟု ထိုကဏ္ဍကမြင်းကို က၏။

ထိုကဏ္ဍကမြင်းသည် က-စဉ်၌ပင်သိ၏၊"ဤက-ခြင်းသည်အလွန်ကြပ်တည်းမြိမြိလှ၏၊ တပါးသောနေ့တို့၌ ဥယျာဉ်ကစားသွားသောအခါစသည်တို့၌ က-ခြင်းနှင့်မတူ၊ ငါ၏အရှင့်သားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို ထွက်တော်မူလိုသည်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု သိ၏၊ ထိုသို့သိသောကြောင့် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာသော ဟီသံဖြင့် ဟီသံပေး၏၊ထိုအသံသည် အလုံးစုံသော ကပိလဝတ်ပြည်ကိုနှံ့၍ သွားရာ၏၊ နတ်တို့သည် ထိုအသံကို ကောင်းစွာချုပ်၍ တစုံတယောက်သောသူအား ကြားစေခြင်းငှါမပေး၊ ဘုရားအလောင်းသည်လည်း ဆန္နကိုမြင်း က-ချေ စေလိုက်၍"ရှေးဦးစွာ ငါ၏သားချစ်ကို ကြည့်ဦးအံ့"ဟုကြံတော်မူ၍ နေရာတော်မှထလျက် ရာဟုလာ၏မယ်တော်ယသောရော အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ သွား၍ တံခါးကိုဖွင့်တော်မူ၏၊ ထိုခဏ တိုက်ခန်းတွင်း၌ နံ့သာဆီမီးသည် ထွန်း၏၊ ရာဟုလာ၏ မယ်တော်သည်လည်း

မြတ်လေး,ကြက်ရုံးအစရှိသောပန်းတို့ဖြင့် တတင်းမျှလောက် ကြဲသော စက်ရာထက်ဝယ် သားအပေါ်၌ လက်ျာလက်ကိုတင်၍ စက်ပျော်နေ၏။

ဘုရားအလောင်းသည် တံခါးခုံ၌ ခြေတော်ကိုထား၍ ရပ်တော်မူလျက် ကြည့်သော် သားတော်ကိုပိုက်၍ စက်ပျော်သော မိဖုရားကိုမြင်သဲဖြင့်"အကယ်၍ငါသည်ယသော်ဓရာ၏လက်ကိုရှားဖယ်၍ ငါ၏သားကိုယူချေအံ့၊ မိဖုရားသည် နိုးလတ္တံ့၊ ဤသို့နိုးသည်ရှိသော် ငါ့အား တောထွက်ခြင်း၏အန္တရာယ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ထို့ကြောင့် ငါသည်ဘုရားဖြစ်ပြီး၍သာလျှင် ငါ၏သားတော်ကို ရှုမြင်တော့အံ့၊ ငါ၏သားတော်ထက် ဘုရားဖြစ်ခြင်းကိုချစ်အပ်သေး၏"ဟု ကြံတော်မူ၍ သားတော်၌ ချစ်ခြင်းအားကြီးသော အဖြစ်ကိုဍင်း, တောထွက်ခြင်း၌ အကျိုးဆက်ဍင်း မှတ်တော်၍ တံခါးမှ ခြေတော်ကိုရုပ်၍ ဆုတ်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် ပြာသာဒ်ထက်မှ သက်တော်မူ၍ မြင်း၏အနီးသို့သွား၍ ဤသို့ဆိုတော်မူ၏၊"ချစ်သားကဏ္ဍက····ငါ့ကို ယနေ့တညဥ့်မျှ သင်သည်ဆောင်ပါလော့၊ သင့်ကိုမှီ၍ ငါသည်ဘုရားဖြစ်၍ နတ်နှင့်တကွသောလူကို ကယ်ချွတ်ပါရလတ္တံ့"ဟူ၍ဆို၏။

တောထွက်တော်မူခြင်း

ထိုသို့ဆိုပြီးမှ ကဏ္ဍကမြင်း၏ ကျောက်ကုန်းထက်သို့တက်တော်မူ၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းသည် လည်မှ အမြီးဖျားတိုင်အောင် မဇ္ဈိမပုရိသတို့၏ တဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိ၏၊ထိုအလျားနှင့် လျောက်ပတ်အောင် အရပ်မြင့်၏၊ အစွမ်းလျင်ခြင်းခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ကိုယ်လုံးဖြူ၏၊ပွတ်သစ်သော ခရုသင်းနှင့်တူ၏၊ အကယ်၍ကဏ္ဍကမြင်းသည် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာဟီငြားအံ့၊ခွာသံခေါက်ခေါက်မြည်ငြားအံ့၊ ကပိလဝတ်မြို့ တမြို့လုံးကိုလွှမ်းမိုးရာ၏၊ ထို့ကြောင့်နတ်တို့သည် မိမိတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် တစုံတယောက်သောသူအား မကြားစိမ့်သောငှါ ဟီသောအသံကို ကောင်းစွာချုပ်၍ ကဏ္ဍကမြင်း နင်းတိုင်း, နင်းတိုင်းသော လက်,ခြေတို့၌ မိမိတို့၏ လက်ဝါးဖြင့်ခံပေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကဏ္ဍကမြင်း၏ကျောက်၌စီး၍ မြင်းမြီး၌ဆန်ကိုဆွဲစေလျက် ညဥ့်သန်းခေါင်အခါ၌ နန်းတော်မှထွက်၍ နှင်လေသော် မြို့တံခါးမသို့ရောက်လေ၏၊ ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "ဤသို့

ဘုရားလောင်းသည် အကြင်အမှတ်မဲ့တပါးပါးသောအခါ၌ ထွက်၍ သွားသည်ရှိသော်မြို့တံခါးကိုဖွင့်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်စေသတည်း”ဟုတံခါး ရွက်နှစ်ခုတို့တွင် တခုတခုကိုယောကျ်ားတထောင်ဖွင့်အပ်သည်နှင့် ယှဉ် သည်ကိုပြုစေ၏၊ တံခါးစောင့်လည်း များစွာထား၏၊ ဘုရားလောင်း သည် အစွမ်းခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ ဆင်အရေအတွက်အား ဖြင့်ကောဋိ၀ကဆင်ကုဋေတထောင်တို့၏အားကိုဆောင်နိုင်၏၊ ယောကျ်ား အရေအတွက်ဖြင့် ကုဋေတသိန်းတို့၏အားကိုဆောင်နိုင်၏။

တံခါး၏အနီးသို့ရောက်လျှင် ဘုရားလောင်းကြံတော်မူ၏၊“အကယ်၍ တံခါးသည်မပွင့်အံ့၊မြင်း၏ကျောက်၌နေလျက်မြင်းမြီးကိုဆွဲသောဆန် နှင့်တကွ မြင်းကို ကြပ်ကြပ်ပေါင်ဖြင့်ညှပ်၍ တဆယ့်ရှစ်တောင် အစောက်ရှိသောမြို့တံတိုင်းကို ငါခုန်၍ထွက်အံ့”ဟုကြံတော်မူ၏၊ဆန် လည်းကြံ၏၊ “အကယ်၍ တံခါးသည် မပွင့်အံ့၊ အရှင့်သားကိုမြင်း၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌နေစေ၍ မြင်းကိုလက်ကတီးကြား၌ညှပ်၍တဆယ့် ရှစ်တောင်မြင့်သော တံတိုင်းကိုခုန်၍ထွက်အံ့”ဟုကြံ၏၊မြင်းသည်လည်း ဤသို့ကြံ၏၊“အကယ်၍တံခါးမပွင့်ခဲ့အံ့၊ အရှင့်သားကို ကျောက်ကုန်း၌ နေမြဲတိုင်းချမ်းသာစွာနေစေ၍ အမြီး၌ဆွဲ၍လိုက်သော ဆန်နှင့်တကွ မြို့တံတိုင်းကိုငါခုန်၍ထွက်အံ့”ဟုကြံ၏၊အကယ်၍တံခါးမပွင့်အံ့၊အကြင် အခြင်းဖြင့်ကြံမြဲတိုင်းလျှင် ထိုသုံးယောက်တို့တွင် တယောက်ယောက် သည်အကြံကိုပြည့်စုံစေရာ၏၊ တံခါး၌စောင့်သောနတ်တို့သည် တံခါးကို ပွင့်စေ၏။

ဘုရားလောင်းကို မာရ်နတ်တားခြင်း

ထိုအခါ၌ ၀သ၀တ္တီမာရ်နတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို နန်းသို့ ပြန်စေအံ့-ဟုလာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ရပ်၍ ဤသို့ဆို၏၊ “သိဒ္ဓတ် မင်းသား....သင်တော်မထွက်လင့်၊ ယနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သင့်အား စကြာရတနာသည် ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့၊ ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင်အရံရှိသောကျွန်းကြီးလေးကျွန်းကိုအစိုးရသောစကြာ၀တေး မင်း၏အဖြစ်ကို သင်ရလတ္တံ့၊ ရွှေ,ငွေ,ဥစ္စာဖြင့် အလိုရှိသောသင့်အား ဥစ္စာဖြင့်ငါကျွေးပြုအံ့၊ သင်တော်မထွက်နှင့်၊ ပြန်ဦးလော့”ဟူ၍ဆို ၏၊ ဘုရားလောင်းလည်း “သင်အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏၊

"ငါ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်တည်း"ဟုဆို၏၊"မာရ်နတ်မင်း…ငါ့အားစကြာရတနာရောက်လတ္တံ့သောအဖြစ်ကိုငါသိ၏၊ ငါသည်မင်းအဖြစ်ကိုအလိုမရှိ၊ တသောင်းသောစကြာဝဠာတိုက်တို့ကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်၊ ငါသည်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ၍ဆို၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် "အကယ်၍ သင်မပြန်အံ့၊ ယခုအခါ၌ ဤယနေ့မှစ၍ကာမဝိတက်,ဗျာပါဒဝိတက်,ဝိဟိံသဝိတက်တို့ကိုကြံသည်ရှိသော် သင်၏ဦးခေါင်းကိုဤသန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်အံ့"ဟုယုတ်သောအခြင်းအရာကိုကြည့်လျက်အရိပ်ကဲ့သို့အစဉ်လိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဘွားတော်မူသည်မှနှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်သောအခါ၌ လက်သို့ရောက်ပြီးသော စကြာဝတေးမင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုတံတွေးပေါက်ကဲ့သို့မှတ်လျက် ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသဖြင့် စွန့်တော်မူ၍ဘိုးတော်အဉ္ဇနမင်းကြီးထားတော်မူသော သက္ကရာဇ် ၉၇-ခု ဝါဆိုလပြည့် တနင်းလာနေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် စကြာဝတေးမင်း၏နန်းတော်နှင့်တူသော ရွှေနန်းမှသက်၍မြို့မှထွက်တော်မူ၏၊ များစွာသောနတ်အပေါင်းတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရပြုသဖြင့် မြို့မှထွက်တော်မူပြီး၍ ကပိလဝတ်ပြည်ကိုလည်၍ ကြည့်တော်မူလိုသောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအကြံဖြစ်သည်၏ အခြားမဲ့၌ သာလျှင်ယောက်ျားမြတ်သည် ပြည်ကိုလည်၍ ကြည့်အပ်သော ကိစ္စသည်မရှိ-ဟုဆိုသကဲ့သို့ မြေကြီးသည်အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ဖြစ်၍လည်၏၊ထိုအရပ်၌ယောက်ျားမြတ်သည် တည်မြဲတိုင်းဖြင့်လျှင် ကပိလဝတ်ပြည်ကို မြင်ပော်မူပြီး၍ ထိုအရပ်တွင် ကဏ္ဍကမြင်းပြန်သော မြေရာကိုပြခဲ့၍ များစွာသော နတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာရဖြင့်" အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် သွားအပ်သောခရီးသို့ ရှေးရှုပြု၍ ကဏ္ဍကမြင်းကို တောသို့ နှင်တော်မူလေ၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား - အတိုင်းမသိသော အဆောင်အရွက်ဟိုဖြင့် ကြီးပြင်းတော်မူခြင်း, ရွှေနန်းတော် သုံးဆောင်ဆောက်၍အလောင်းတော်မင်းသား၏ အတတ်ကိုပြခြင်း,ယသောဓရာ အမှူးရှိသောလေးသောင်းကုန်သော သာကီဝင်မင်းသမီးအပေါင်းတို့နှင့်တကွ စည်းစိမ်ခံစားခြင်း, ဥယျာဉ်ကစားသွားရာ နိမိတ်လေးပါးကိုမြင်ခြင်း, သားတော်ရာဟုလာ ဘွားသည့်ညဉ့်တွင် သန်းခေါင်အခါ၌ အလောင်းမင်းသား၏တောထွက်တော်မူသောအခြင်းအရာတို့ကိုဆိုသောစကားအစဉ်တည်း။]

၄၃။ အနောမာမြစ်၌ ဆံတော်ပယ်သည်ကို ပြခြင်း

ထိုသို့ ကဏ္ဍကမြင်း ပြန်သောခြေရာကိုပြ၍ များစွာသောနတ်တို့ ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အတိုင်းမသိသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တောသို့ရှေးရှုနှင်လေသောအခါ၌ အလောင်းမင်းသား၏ ရှေ့တော်မှ ခြောက်သောင်းသောမီးရှူးတို့ကို နတ်တို့ထွန်းညှိကုန်၏၊ နောက်တော်မှလည်း မီးရှူးခြောက်သောင်း,လက်ျာမှလည်း မီးရှူးခြောက်သောင်း, လက်ဝဲမှလည်း မီးရှူးခြောက်သောင်းတို့ကို ထွန်းညှိ၍လိုက်ကုန်၏။

တပါးသောနတ်တို့သည်ငှင်း, နဂါး-ဂဠုန်အစရှိသော သူတို့သည်ငှင်း နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ပန်း,နံ့သာ,အခိုးအထုံ,အမှုန့်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍လိုက်ကုန်၏၊တာဝတိံသာ၌ပွင့်သော ပင်လယ်ကသစ်ပန်း, ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ လိုက်ကုန်၏၊ တခဲနက် မိုယ်းရွာသောကာလ၌ မိုယ်းရည်အလျဉ်ဖြင့် ကောင်းကင်သည် အခြားမဲ့ဖြစ်သကဲ့သို့ နတ်တို့ ပူဇော်သော ပန်း,နံ့သာ,အခိုးအထုံ,အမှုန့်, ထီး,တံခွန်တို့ဖြင့် အခြားမရှိ တစပ်တည်းဖြစ်၏၊ နတ်၌ဖြစ်သော ကခြင်း, သီခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြောက်သန်း,ရှစ်သိန်းသော စည်, စောင်းငြင်းတို့သည် တီးမှုတ်ကုန်၏၊ထိုစည်,စောင်းငြင်းတို့၏အသံသည် သမုဒ္ဒရာ အဝှမ်း၌ မိုယ်းကြိုးသော အသံကဲ့သို့ငှင်း, ယုဂန္ဓိုရ်တောင်အဝှမ်း၌ သမုဒ္ဒရာလှိုင်းတံပိုးအသံကဲ့သို့ငှင်း ဖြစ်၏၊ ဤသို့သော အသရေ၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ခြီရံလျက်သွားသော ဘုရားလောင်းသည် တညဉ့်တည်းမျှဖြင့် သုံးပြည်ထောင်ကိုလွန်၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးအထက်၌ အနောမာမြစ်နားသို့ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုကဏ္ဍကမြင်းသည် ညဉ့်တပိုင်းတွင်ဤမျှသာသွားနိုင်လေသလော, သည်ထက်အလွန်မသွားနိုင်ပြီလော-ဟူငြားအံ့၊မသွားနိုင်သည်မဟုတ်၊ သွားနိုင်၏၊ထိုကဏ္ဍကမြင်းသည် တခုသောစကြဝဠာတိုက်ကို ပုံတောင်းအချက်၌ထားသော လှည်းဘီးစက်၏ အကွပ်ဝမ်းကိုကဲ့သို့ စကြဝဠာ တံတိုင်းဝန်းအစွန်းဖြင့် နင်းလှည့်သွား၍ နံနက်စာ မစားမီ မိမိအဘို့ စီရင်အပ်သောအစာကိုစားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ထိုအခါ၌မူကား-နတ်, နဂါး, ဂဠုန် အစရှိသောသူတို့သည် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ လွှတ်အပ်ကုန်သော ပန်း, နံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပေါင်အရပ် တိုင်အောင်

ဖုံးလွှမ်းသောကိုယ်ကိုင်၍ ပန်း,နှံ့သာအခွေအပိုင်းကိုဖြတ်၍ သွားရသဖြင့် ကြာမြင့်သည်ဖြစ်၏၊ထို့ကြောင့် သန်းခေါင်မှလင်းသည်တိုင်အောင် ယူဇနာသုံးဆယ်မျှသွား၏၊ ထိုအနောမာမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အနောမာမြစ်နား၌ရပ်တော်မူ၍ ဘုရားလောင်းသည်ဆန်ကိုမေး၏။

"အမောင်ဆန်....ဤမြစ်သည်ကား-အဘယ်အမည် ရှိသနည်း" ဟု မေး၏၊"အရှင့်သား....ဤမြစ်သည် အနောမာမည်၏" ဟုလျှောက်၏၊"အမောင်ဆန်....ဤအလိုကား-ငါတို့အား ရဟန်း၏အဖြစ်သည် မယုတ်မာသည်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု နိမိတ်ဘတ်တော်မူ၍ ဖနောင့်ဖြင့် မြင်းခတောင်ကိုခတ်၍ မြင်းအားအမှတ်ပေး၏၊ မြင်းသည်ခုန်၍ ရှစ်ဥသဘ အပြောကျယ်သော မြစ်၏ထိုမှာဘက်ကမ်း၌တည်လေ၏၊ဘုရားလောင်းသည် မြင်း၏ကျောက်ကုန်းမှဆင်း၍ငွေပြားအခင်းနှင့်တူသောသဲအစုထက်၌ရပ်၍အမတ်ဆန်ကိုခေါ်တော်မူ၍"အမောင်ဆန်..သင်သည် ငါ၏တန်ဆာတို့ကိုရင်း, ကဏ္ဍကမြင်းကိုရင်း ယူ၍ပြန်ပါလေ၊ ငါသည် ဤအရပ်တွင် ရဟန်းပြုရစ်အံ့" ဟူ၍ မိန့်တော်မူလေ၏၊ ဆန်လည်း "အကျွန်ုပ်လည်း အရှင့်သားနှင့်အတူ ရဟန်းပြုပါအံ့"ဟုလျှောက်၏။

ဘုရားလောင်းကလည်း"ဆန်...သင်သည် ရဟန်းပြုခြင်းငှါ မရအပ်"ဟု မိန့်တော်မူသော်လည်း ဆန် အထပ်ထပ်လျှောက်သဖြင့် "သင်သည် သွားလေအပ်သည်သာလျှင်တည်း"ဟု သုံးကြိမ်စေ့အောင် မြစ်တော်မူ၍တန်ဆာတို့ကိုရင်း,မြင်းကိုရင်းဆန်အားဝန်ခံစေ၍"ငါ၏ ဆံပင်တို့သည် ရဟန်းအားလျော်ပတ်သည် မဖြစ်ကုန်"ဟု ကြံတော်မူ၏၊ ဘုရားလောင်း၏ ဦးခေါင်း၌ဆံကိုလည်း သူတပါးသည် ရိတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ မထိုက်သည်သာဖြစ်၏၊ထို့နောင်"ငါ၏ဆံကို ငါပင်ဖြတ်အံ့"ဟု ကြံတော်မူ၍ လကျ်ာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကိုကိုင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဥဿျှောင်တော်နှင့်တကွ ဆံကျင်ကိုကိုင်၍ ဖြတ်တော်မူ၏၊ ဆံတော်တို့သည် မတို့,မရှည် လက်နှစ်သစ်မျှဖြစ်ကုန်၍ လကျ်ာရစ်လည်ကုန်လျက် ဦးခေါင်းတော်၌ ငြိကုန်၏၊ထိုဆံတော်တို့အား အသက်ရှည်သမျှကာလ ပတ်လုံး ထိုအနောမာမြစ်နား၌ ဖြတ်ထားသော လက်နှစ်သစ်ပမာဏ သည်သာဖြစ်၏၊ မုတ်ဆိတ်တော်သည်လည်း ထိုဆံနှင့်လျော်ပတ်စွာ ဖြစ်၏၊ တဘန်မုတ်ဆိတ်တို့ကို ရိတ်ဖြတ်ရသောမည်သည်မဖြစ်။

၄၄။ စူဠာမဏိပုထိုးတည်သည်ကိုပြခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်ဥသျှောင်နှင့်တကွ ဆံကျင်ကိုကိုင်၍"အကယ်၍ ငါသည်ဘုရားဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ ဤဆံတို့သည် ကောင်းကင်၌ တည်စေကုန်သတည်း၊အကယ်၍ ဘုရားမဖြစ်လတ္တံ့၊ မြေ၌ကျစေကုန်သတည်း" ဟု မိန့်ဆိုသည်။ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြှောက်တော်မူ၍၊ ထိုပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ဦးရစ်သည် တယူဇနာမျှသော အရပ်သို့တက်၍ ကောင်းကင်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့တည်လေ၏၊သိကြားမင်းသည် နတ်၏ မျက်စိဖြင့်မြင်၍ တယူဇနာမျှသောရတနာပန်းတောင်းဖြင့်ခံ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ထိုဆံတော်ဦးရစ်ကို ဌာပနာပြု၍ ခုနစ်ယူဇနာ အစောက်မြင့်သော စူဠာမဏိစေတီတည်၍ ကိုးကွယ်လေ၏။

၄၅။ ဃဋိကာရဗြဟ္မာမင်း ဒုဿစေတီတည်သည်ကိုပြခြင်း

ဆံတော်ကိုဖြတ်ပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ကြံတော်မူပြန်၏၊"ဤအ အဘိုးများစွာ ထိုက်သော ပုဆိုးတို့သည် ငါ့အား ရဟန်း၏အဖြစ်၌ မလျောက်ပတ်ခဲ့ကုန်"ဤသို့ ကြံတော်မူသောအခါ၌ ကဿပဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ အဆွေခင်ပွန်းဟောင်းဃဋိကာရဗြဟ္မာကြီးသည် ဘုရားတဆူအကြားပတ်လုံး ကွေကွင်းခြင်းသို့ ရောက်သော အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ဖြင့် အလွန်လေးမြတ်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ကြံ၏၊"ယခုအခါ၌ ငါ၏အဆွေခင်ပွန်းသည်မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်၏၊ ငါသည် ရဟန်းအား လျောက်ပတ်သော ပရိက္ခရာတို့ကို ထိုအဆွေခင်ပွန်းအား လှူအံ့"ဟုကြံ၍—

> တိစီဝရဉ္စ ပတ္တော စ၊ ဝါသိ သူစိ စ ဗန္ဓနံ။
> ပရိသာဝနေန အဋ္ဌေတေ၊ ယုတ္တာ ယောဂိဿ ဘိက္ခုနော။

ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ သင်္ကန်းသုံးထည်, သပိတ်,ပဲခွပ်,အပ်,ခါးပန်း,ရေစစ်၊ ဤရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကို ဆောင်ခဲ့၍လှူ၏။

ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် "ထိုပရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ သင်းပိုင်ကို ဤသို့ဝတ်အပ်၏၊ ဤသို့ရုံအပ်၏"ဟု ဆုံးမသွန်သင်တတ်သော ဆရာမရှိသော်လည်း ရှေးဘုရားတို့၏အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ လေ့ကျက်ခဲ့ဘူးသော

ကြောင့်ဇင်း,ပညာတော်ကြီးမြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ဇင်း သင်းပိုင်ကို အထက်မှ ချက်ကိုဖုံးလွှမ်းလျက် အောက်မှ ပုဆစ်ဒူး၏အောက်၌ လက်ရှစ်သစ်မျှ အနားကျစေလျက် အနားပတ်လည်လှည့်၍ ညီညွတ်စွာ ကပ်ကျေးနှင့် ရည့်သကဲ့သို့ အထက်,အောက် အဝန်းညီညွတ်စွာ ဝတ်တော်မူပြီးသော် သင်းပိုင်၏အထက်၌ ခါးပန်းဆီး၍ သက်နုးတထည်ကိုအောက်မှ သင်းပိုင်နားအထက်သို့ လက်လေးသစ်တက်စေ၍ ပခုံးတဘက်ကို ခြုံရုံလျက် ဒုကုဋ်ကို လက်ဝဲပခုံး၌တင်လျက် သပိတ်ကို အိတ်ဖြင့် လက်ျာပခုံး၌ လွယ်၍ ရဟန်း၏အသွင်ကိုယူပြီးမှ ဝတ်တော်မူခဲ့သည့် ပုဆိုးကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍"ငါတည်း ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ရလတ္တံ့၊ဤပုဆိုးသည် ကောင်းကင်၌ တည်စေသတည်း၊ ဘုရားမဖြစ်လတ္တံ့၊ မြေ၌ကျစေသတည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြှောက်လိုက်၏၊ ထိုပုဆိုးကို ဗြဟ္မာကြီးယူ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရှိသော ဒုဿစေတီတည်၍ ကိုးကွယ်လေ၏။

၄၆။ ကဏ္ဍကမြင်း နတ်သားဖြစ်ခြင်း

ဤသို့ဘုရားအလောင်းသည် ရဟန်းပြုတော်မူပြီး၍ သံဝရသီလကို ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုလျက် "အမတ်ဆန်....ငါ၏စကားဖြင့် ငါ၏ မိဘတို့အား အနာမရှိသော အဖြစ်ကို ပြောဆိုပါလေ"ဟု မှာတော်မူ၍"သွားလေတော့ဆန်"ဟု လွှတ်လိုက်၏၊ ထို့နောင်မှ ဆန်သည်လည်း ဘုရားအလောင်းကိုရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်လည်၍ ဖဲလေ၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းသည် ဆန်နှင့်ပြောဆိုတော်မူသော ဘုရားအလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ ယခုအခါ၌"ငါ့အားအရှင့်သားကို ဖူးမြင်ရခြင်းမည်သည်မရှိပြီ"ဟုဝမ်းကွဲလေသော နှလုံးနာဖြစ်လေ၍ ဘုရားအလောင်း မျက်စိအမြင်ကို လွန်သောအခါ၌ စိုးရိမ်ခြင်းကိုသည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍကနတ်သားဖြစ်လေ၏။

ဆန်အားလည်း ရှေးဦးစွာ အရှင်နှင့်ကွဲသောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း တခုသည်ဖြစ်၏၊ တဘန်ကဏ္ဍကမြင်း သေပြန်ခြင်းကြောင့် ထိုဆန် အားနှစ်ခုမြောက်သော စိုးရိမ်ခြင်းနှိပ်စက်ပြန်သည်ဖြစ်လျက်ထိုဆန် သည် ကြီးစွာဆင်းရဲသော နှလုံးဖြင့် ငိုမြည်တမ်းလျက်ပြန်ရလေ၏။

၄၇။ ဘုရားလောင်းရဟန်းပြုပြီး၍ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သည်ကိုပြခြင်း

ဘုရားအလောင်းသည် ထိုတောထွက်သော ညဥ့်မိုယ်းလင်းသည်ရှိသော် ရဟန်းပြု၍ ထိုအရပ်၌ မလ္လာမင်းတို့၏နေရာ အနုပိယနိဂုံး၏ အနီးဖြစ်သော အနုပိယအမည်ရှိသော သရက်တောသည်ရှိ၏၊ ထိုသရက်တော၌ ဆွမ်းအစာအာဟာရကို မမှီဝဲမူ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရဟန်း၏ချမ်းသာကိုသာခံစား၍ နေတော်မူ၏၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော်ရှစ်ရက်နေ့ နံနက် မိုယ်းသောက်ထအခါ၌ ဘုရားအလောင်းသည် ထိုအနုပိယသရက်တောမှ ဆည်းဆာရောင်ဖြင့်ဆိုးအပ်သောမိုယ်းရည်အယဉ်ဖြင့် ခြီရံအပ်သော တန်ဆောင်မုန်းရက်၌ လမင်းကဲ့သို့ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ကိုယ်တော်ရှိသည်ဖြစ်၍ တယောက်ထည်းဖြင့်လျှင်လည်း များစွာသော လူအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြီရံသကဲ့သို့ထင်တော်မူလျက် တောတောင်အရပ်၌နေကုန်သော သားငှက်အပေါင်းတို့၏ မျက်စိအရသာကိုပြုတော်မူလျက် တစီးတည်းသွားသော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ရင်း,အမုန်ဖြင့်ယစ်သော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏တင့်တယ်စမွယ်လျက် သွားခြင်းကဲ့သို့ရင်း ခြေတော်ဖြင့်သာလျှင် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးကို တနံနက်ခင်းဖြင့် ကြွတော်မူ၍ တက်သောတံပိုးရှိသော တရဂ်ဂဂ်ါ,အသဂ်ဂဂ်ါကို ကူး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ အရှေ့မင်္ဂလာတံခါးဖြင့် ဝင်တော်မူ၍ အိမ်စဉ်အတိုင်းဆွမ်းခံ အံ့သော၄ာကြွတော်မူလေ၏၊ အလုံးစုံသော ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူတို့သည် ဘုရားအလောင်း၏ အဆင်းတော်ကိုမြင်သဖြင့် မနပါလဆင် ဝင်သောမြို့ကဲ့သို့, အသူရိန်ရာဟုဝင်သော တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကဲ့သို့ ချောက်ချားခြင်းသို့ရောက်၏။

ဘုရားအလောင်း ဆွမ်းခံဝင်သည်ရှိသော် မြို့၌နေသော လူတို့သည် ဘုရားအလောင်း၏ အဆင်းတော်ကို မြင်သဖြင့် ပြင်းစွာဖြစ်သော နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်၏၊ ဘုရားအလောင်း၏ အဆင်းတော်ကိုမြင်သဖြင့် ချမ်းမြေ့သောနှလုံးရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသူအပေါင်းတို့တွင် တယောက်သောသူသည် တယောက်သော

သူကို ဤသို့ဆို၏၊“အို–အချင်း….အသို့နည်း၊ရာဟုအသူရိန်ကိုကြောက်သောကြောင့် လျှို့ဝှက်သောရောင်ခြည်ကွန်ယက်ရှိသော လမင်းသည် လူ့ရွာသို့လာသလော”ဟု ဆို၏၊ထိုသူကိုတပါးသောသူသည် ဤသို့ဆို၏၊ “အို–အချင်း….သင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ဆိုသနည်း၊ ဘယ်အခါ၌ သင်သည် လူ့ရွာသို့လမင်းလာသည်ကို မြင်ဘူးသနည်း”ဟု ဆို၍ “အချင်း….ဤသူသည်ဝတ်ပန်းမွန်ကင်းရှိသောနဂါးနတ်တည်း၊ဝေဿန္တရာကိုယူ၍ ငါတို့မင်းကြီး၏ဥင်း, ပြည်သူတို့၏ဥင်း အလွန် ကစားခြင်းကိုမြင်စေ၍ ကစားလိုသဖြင့် လာ၏”ဟု ဆို၏။

ထိုသူကို တပါးသောသူတို့သည် ပြုံးခြင်းကိုပြု၍“အို-အချင်း….သင်သည်ကား ရူးရှာသလော၊ နဂါးမင်းသည် အစိုးရခြင်းနှင့် ယှဉ်၏၊ များသော ရွှင်ခြင်းဖြင့်ကြီးသောကိုယ်ရှိ၏၊ အဘယ်မှာ လူ့ရွာသို့လာအံ့နည်း၊ ဤသူသည် နတ်တို့ကို အစိုးရသော မျက်စိအမြင်တထောင်ဆောင်သော သိကြားတည်း၊ နတ်ပြည်အမှတ်ဖြင့် ငါတို့မြို့သို့လာသည်”ဟု ဆို၏၊ ထိုသူကိုတပါးသောသူသည် စဉ်းငယ်ရယ်၍ “အို–အချင်း….သင်သည် အဘယ်သို့ဆိုရလေသနည်း၊ သင်၏စကားသည် ရှေ့နောက်ဆန့်ကျင်၏၊ အဘယ်မှာမျက်စိတထောင်ရှိသနည်း၊ အဘယ်မှာ ဝရဇိန်လက်နက် ပါလေသနည်း၊ ရောဝဏ်ဆင် အဘယ်မှာပါသနည်း၊မချွတ်ဗြဟ္မာမင်းဟုတ်၏၊ဤဗြဟ္မာမင်းသည်ပုဏ္ဏားတို့၏မေ့လျော့သောအဖြစ်ကိုသိ၍ဗေဒင်သင်ခြင်းတို့၌ ပုဏ္ဏားတို့ကိုတိုက်တွန်းနှိုးဆော်အံ့သောငှါ လာသည်”ဟု ဆို၏၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကို မောင်းမဲ၍ လုတယောက်သည် ဤသို့ဆို၏၊ “အချင်းတို့..ဤသူသည် လမင်းလည်းမဟုတ်၊ နဂါးနတ်မင်းလည်းမဟုတ်၊ သိကြားနတ်မင်းလည်း မဟုတ်၊ ဗြဟ္မာမင်းလည်းမဟုတ်၊ ဤသူသည် ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ ခရီးညွှန်ဖြစ်လတ္တံ့သော အံ့ဘွယ်သရဲသောသူတည်း”ဟု ဆို၏။

၄၈။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတောင်းပန်ခြင်း

ဤသို့လျှင် မြို့၌နေသောသူတို့သည် စကားပြောဆိုကုန်စဉ် မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် သွား၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏၊“အရှင်မင်းကြီး….နတ်တည်း ဖြစ်လေသလော၊

တောင်စောင့်နတ်တည်း ဖြစ်လေသလော၊ ဘီလူးတည်း ဖြစ်လေသလော၊ နဂါးမင်းတည်း ဖြစ်လေသလော၊ အဘယ်သူ ဖြစ်သည်ဟု အတတ်မသိ၊အကျွန်ုပ်တို့ မြို့၌ဆွမ်းအလို့ငှါလာသည်”ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ပြာသာဒ်အပြင်၌ရပ်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ယောကျ်ားမြတ်ကိုမြင်၍ အံ့ဘွယ်သရဲဖြစ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ကိုစေ၏၊ “အချင်းတို့···· (သွား၍ စုံစမ်းချေကုန်၊အကယ်၍ ဘီလူးဖြစ်အံ့၊ မြို့မှထွက်လျှင် ကွယ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ နတ်ဖြစ်အံ့၊ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလတ္တံ့၊အကယ်၍နဂါးဖြစ် အံ့၊မြေ၌ငုပ်၍သွားလတ္တံ့၊အကယ်၍လူဖြစ်အံ့၊အကြင်အချင်းဖြင့် ရအပ် သောအာဟာရကိုစားလတ္တံ့၊ကြည့်ကုန်ချေ”ဟု စေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသည်ဖြစ်၍ ငြိမ် သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ခပ် သိမ်းသောသူတို့၏ မျက်စိတို့ကို ဆွဲငင်ဘိသကဲ့သို့ ရထားထမ်းဒိုးတပြန်မျှ ရှိသောအရပ်ကိုကြည့်လျက် အရောရောဖြစ်သော အာဟာရကိုဆောင် ၍“ဤမျှဖြင့် ငါ့အား မျှလောက်ပြီ”ဟု မှတ်၍ ဝင်သောတံခါးဖြင့်ထွက် ၍ ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်၌အရှေ့သို့မျက်နှာမူလျက်ထိုင်၍ဆွမ်းစားအံ့သော ငှါ သပိတ်၌ ဆွမ်းကိုရှုတော်မူသည်ရှိသော် ရှေး၌ နတ်၏သုဓာဘုတ်နှင့် တူသော အာဟာရကို သုံးဆောင်တော်မူသော ဘုရားလောင်းအား လူး,ဆပ်,ပဲအရောရောဖြစ်သောအာဟာရကိုမြင်တော်မူ၍ အူသိမ်,အူမ တို့သည် အထက်သို့ပြန်၍ ခံတွင်းဖြင့်တက်လတ္တံ့သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောင်မှ ထိုကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့သဘောရှိသော အာဟာ ရကို မျက်စိဖြင့် မမြင်ဘူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုရွံရှာဘွယ်ရှိသော အာဟာရ၌ ငြီးငွေ့တော်မူသော ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်တော်သည် ပင် ကိုယ်တော်ကိုဆုံးမ၏၊ “သိဒ္ဓတ္ထ····သင်သည် ကောင်းစွာရလွယ် သော ထမင်း အဖျော်ရှိသောအမျိုး၌ သုံးနှစ်ဟောင်းလေပြီးသော မွှေးလှစွာသော သလေးဆန်ဖြင့်ချက်သော ဘောဇဉ်အထူးကို အထူး ထူးသော မြတ်သောအရသာတို့ဖြင့် စားရသောအရပ်၌ ဖြစ်၍လည်း

ပံသုကူဆောင်သော ရဟန်းတပါးကိုမြင်၍ "အဘယ်အခါ၌ ငါသည် လည်း ဤသို့သဘောရှိသောရဟန်းဖြစ်၍ ဆွမ်းခံသွား၍စားရအံ့နည်း၊ ငါ့အား အဘယ်အခါ၌ ဤရဟန်းကဲ့သို့ဖြစ်ပါအံ့နည်း"ဟု ကြံ၍ တော ထွက်၏၊ယခုအခါ၌ အဘယ့်ကြောင့် သင်သိဒ္ဓတ်သည်ငြီးငွေ့ခြင်းကိုပြုဘိ နည်း"ဟု ကိုယ်တော်ကိုဆုံးမ၍ ဖေါက်ပြန်ခြင်းမရှိသည်ကို ပြုလျက် အာဟာရကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မင်းချင်းယောက်ျားတို့ ၏စကားကိုကြား၍ လျင်စွာမြို့မှထွက်၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့သွား ၍ ဤဘုရားလောင်း၏ ဣရိယာပုထ်၌သာလျှင် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ **အမည်အမျိုး**ကိုမေး၍သိပြီးသော် အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ဘုရားလောင်းအား အပ်နှင်းတော်မူ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း "မြတ်သောမင်းကြီး....ဝတ္ထုကာမ,ကိလေသာကာမတို့ဖြင့် အလိုမရှိ၊ ငါသည် မြတ်သောသစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းကို တောင့်တသည်ဖြစ်၍ တောထွက်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အကြိမ်များ စွာ တောင်းပန်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏စိတ်ကိုမရ၍"မချွတ်သင် သည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ဘုရားဖြစ်ပြီးသော် အရှင်ဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ အကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံသို့ ကြွလာစေချင်ပါသည်"ဟု တောင်းပန်၏၊ ဘုရား လောင်းလည်း"ကောင်းပြီ"ဟု ပဋိညာဉ်ပေးတော်မူ၏၊ မင်းကြီးလည်း မြို့သို့ဝင်လေ၏။

[ဤဆွမ်းစားခြင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ရဟန်းပြုတော်မူသော နေ့မှ ၇စ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စားခြင်းတည်း။]

၄၉။ ရသေ့နှစ်ဦးထံ နည်းခံပြီးမှ ဥက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏မြို့သို့ဝင်ပြီးနောက်ဆွမ်းစား တော်မူရာမှထ၍ အစဉ်သဖြင့်သွားတော်မူလေသည်ရှိသော် ကာလာမ အမျိုးဖြစ်သောအာဠာရရသေ့အထံသို့ရောက်လေ၍ ထိုအာဠာရရသေ့ ၌ လောကီရှာန်သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုနည်းခံလျှင် နေ၀သညာနာသညာ

ယတနသမာပတ်၏ ပရိကံကို အာဠာရရသေ့မသိ၍ အောက်ခုနစ်ပါး
သောသမာပတ်ကိုသာရ၍လာခဲ့သော် ရာမမင်း၏သားဖြစ်သောဥဒက
ရသေ့ကိုတွေ့၍ နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်၏ ပရိကံကိုမေး
၍ ထိုရသေ့နှစ်ဦးတို့၏အထံ၌ လောကီသမာပတ်ရှစ်ပါးကိုဖြစ်စေ၍
ဤသမာပတ်တို့သည်သစ္စာလေးပါးကိုသိခြင်းအကြောင်းမဟုတ်သေး”
ဟု ထိုသမာပတ်ရှစ်ပါးကို တန်ဆာမဆင်မူ၍ ထိုသူတို့မှခွာ၍သွားပြန်
သော် ဘွားဘက်တော် ဗောဓိပင်ရောက်ရာဌာနဖြစ်သော ဥရုဝေလ
တောသို့ရောက်တော်မူလေ၍ “ဤမြေအဘို့သည် နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်
ဘွယ်ဖြစ်၏၊ဤအရပ်၌ သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံသောအမျိုးသားအား ကမ္မဋ္ဌာန်း
စီးဖြန်းအံ့သောငှါ လျောက်ပတ်စွတကား”ဟု ဘုရားလောင်းသည်
ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကိုကျင့်ခြင်းငှါစိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ထိုဥရုဝေလတော၌
နေတော်မူ၍ နတ်နှင့်တကွသောလူအား ကိုယ်တော်၏အားလုံ့လနှင့်
ပြည့်စုံခြင်းကို ပြအံ့သောငှါ မြတ်သောဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်
တော်မူ၏။

၅၀။ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးယောက်တို့အကြောင်း

ဘုရားလောင်းအား လက္ခဏာဘတ်သော ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့
တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကောဏ္ဍည ပုဏ္ဏား သည် “ဘုရားလောင်း
သိဒ္ဓတ်မင်းသားတောထွက်လေပြီ” ဟူသောစကားကိုကြား၍ ပုဏ္ဏား
ကြီးခုနစ်ယောက်တို့၏ သားများအထံသို့သွား၍ ဤသို့ဆို၏၊ “အချင်း
တို့····သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်ရဟန်းပြုလေပြီ၊ ထိုသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်
မုချတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍သင်တို့၏ အဘတို့သည်ရှိကုန်
သေးအံ့၊ ယခုတောထွက်၍ရဟန်းပြုကုန်ရာ၏၊ သင်တို့၏အဘတို့သည်
သင်တို့အား ရဟန်းပြုရစ်ကုန်”ဟူ၍မှာခဲ့၏၊ သင်တို့သည် အကယ်၍
ရဟန်းပြုပါလိုကုန်အံ့၊ လာပါကုန်၊ ငါသည်ဘုရားလောင်းယောကျ်ား
မြတ် ရဟန်းပြုသည်ကိုအတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုအံ့’’ဟုဆို၏၊ ထိုခုနစ်
ယောက်သောသူတို့သည် တူမျှသောဆန္ဒရှိသည်ကိုဖြစ်စေခြင်းငှါမတတ်
နိုင်ကုန်၊ထိုခုနစ်ယောက်တို့တွင်သုံးယောက်သူတို့သည် ရဟန်းမပြုကုန်၊

ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို အကြီးပြု၍ ဝပ္ပ,ဘဒ္ဒိယ,မဟာနာမ်,အဿဇိ၊ ဤပုဏ္ဏားငါးယောက်တို့သည် ရဟန်းပြုကုန်၏၊ထိုငါးယောက်သော သူတို့သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းမည်ကုန်၏။

ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်တို့သည် ရဟန်းပြုကုန်ပြီး၍ ရွာနိဂုံး,မင်းနေပြည်တို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားကုန်သည်ရှိသော် ထိုဥရုဝေလတော၌ ဘုရားလောင်းကိုမြင်ကြလေ၏၊ ထိုဥရုဝေလတော၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကိုကျင့်တော်မူသောဘုရားလောင်းကို "ယခုအခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟူ၍ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းခြင်းအစရှိသောဝတ်ကြီး,ဝတ်ငယ်တို့ကိုပြုသဖြင့်လုပ်ကျွေးကုန်လျက် ဘုရားလောင်း၏အနီး၌သာလျှင် နေကုန်၏။

၅၁။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူပုံကို ပြခြင်း

ထိုဘုရားလောင်းဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူသောအခြင်းအရာကိုဤသို့သိအပ်၏၊ဘုရားလောင်းယောကျ်ားမြတ်သည် ရှေးဦးစွာသေနနိဂုံး၌ ဆွမ်းအလို့ငှါသွားတော်မူ၍ မေတ္တာကိုပွားစေလျက် အခါကိုလွန်စေ၍ "ငါ့အားရုန့်ရင်းသော အာဟာရကိုမှီဝဲသဖြင့်အဘယ်ပြုအံ့နည်း" ဟု ထိုဆွမ်းအာဟာရကိုပယ်၍ အလိုလိုကြွေသောသစ်သီးဖြင့်မျှ၏၊ ထိုသစ်သီးအာဟာရကို မှီဝဲသဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရသော် "ဤသစ်သီးဆွမ်းသည်လည်း ရုန့်ရင်းသေး၏၊ ကြောင့်ကြဖြစ်သေး၏" ဟူ၍ အကြင်သစ်ပင်၌ အမြဲနေ၏၊ ထိုသစ်ပင်၌ အကြင်အခြင်းဖြင့် သစ်သီးကြွေ၏၊ ထိုကြွေသောသစ်သီးဖြင့် မျှ၏၊ ထိုသို့မှီဝဲသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်သေးသော် ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကြံတော်မူ၏၊ "ငါသည် အာဟာရကို ကြဉ်အံ့" ဟု ကြံတော်မူ၏၊ ထိုသို့ကြံတော်မူသောအခါ၌ နတ်တို့သည် "သိဒ္ဓတ္ထ····သင်သည် အကယ်၍ အချင်းခပ်သိမ်း အလုံးစုံသော အာဟာရကို မစားအံ့၊ ငါတို့သည် သင်၏ကိုယ်၌ အမွေးတွင်းဖြင့် နတ်တို့ဩဇာကို သင်၏ကိုယ်တွင်းသို့ သွင်းကုန်အံ့" ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသို့ဆိုသောကြောင့် ဘုရားလောင်းကြံတော်မူပြန်၏၊ "အကယ်၍ ငါသည် အာဟာရကို အချင်းခပ်သိမ်း ကြဉ်ရှောင်ငြားအံ့၊ နတ်တို့သည် ငါ၏

ကိုယ်၌ မွေးတွင်းတို့ဖြင့် နတ်တို့ဩဇာကို ငါ၏ကိုယ်တွင်းသို့ သွင်းရာ၏၊ ထိုသို့သွင်းသော် ငါ၏စကား ချွတ်လွဲသည်ဖြစ်ရာ၏"ဟု ကြံတော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ တလက်ဘက်မျှသော ပဲစဉ်းငုံစေ့ အဖျော်ရည်ကိုရင်း, ဆီးသီးအဖျော်ရည်ကိုရင်း သုံးဆောင်၏၊ထို့နောင် နှမ်းတစေ့ဖြင့်ရင်း, ဆန်တလုံးဖြင့်ရင်း မျှတော်မူ၍ ကာလကိုလွန်စေ၏၊ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်အား အကြင်လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသည်ရင်း, အကြင်ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့သည်ရင်း ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော **လက္ခဏာတော်ကြီး,လက္ခဏာတော်ငယ်** တို့သည် ကွယ်ခဲ့ကုန်၏၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ကိုယ်တော်သည်လည်း မည်းသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသောကိုယ်၌ အသား,အသွေးသည်ခြောက်၏၊ ကျောက်ကုန်းရိုးတို့သည် အဆစ်ဆစ်ပွန်းကုန်သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊နံရိုးတို့သည် စနောင့်စနင်း အမိုးသက်ငယ်ပျက်စီးပြီးသော အိမ်မိုးခြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်းတော်သည် ဦးခေါင်းရိုးနှင့်ကပ်၏၊ တင်ပါးရေသည် အတွန့်တွန့်,အလိပ်လိပ်ဖြစ်၏၊ဝမ်းတော်၏ အရေသည် ကျောက်ကုန်းရိုး၌ကပ်၏၊ အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်သည် အမွေးသောက်သောက်ဖြစ်၏၊ လက်ဖြင့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်သော် ဘုရားလောင်းအား အကြောတို့သည် လက်၌ငြိကုန်၏။

ထိုဘုရားလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်သည် ဤသို့ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံတော်မူရသော်လည်း"ငါ့အား ဤဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊အကြင်ငါသည် ဤသို့ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ပြုသော်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုမရ၊ထိုငါသည် ယခုငါ၏အိမ်သို့သွား၍ ယသောဓရာအမှူးရှိသော လေးသောင်းသော ကချေသည် မိန်းမတို့ကိုရင်း, မယ်တော်, ခမည်းတော်တို့ကိုရင်း, ရှစ်သောင်းသော ဆွေတော်,မျိုးတော်တို့ကိုရင်း ဖူးမြင်အံ့၊ နတ်၌ဖြစ်သော ဘောဇဉ်နှင့်တူသော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကိုစား၍ မြတ်သောအိပ်ရာ၌ အိပ်အံ့"၊ ဤသို့သောအကြံသည် တရံတခါမျှမဖြစ်၊ ထိုဘုရားလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်သည် တနေ့သ၌ ကိုယ်လက်သုတ်သင် အံ့သောငှါ ထိုင်တော်မူ၏၊ အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်သည် ခြောက်ကပ်သဖြင့် ကျင်ကြီးကြောင်းသည် အရေတွန့်ရှုပ်သည်ဖြစ်၍ မစင်စွန့်ရာ၌ ပြင်းစွာသောဝေဒ

နာသည်ဖြစ်၍၊ ဘုရားလောင်းသည် မစင်စွန့်ခြင်းကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဘဲ မူး၍လဲ၏။

၅၂။ အလောင်းတော်သေလွန်ပြီ-ဟု ခမည်းတော်ထံ နတ်တို့သွားရောက်ပြောဆိုခြင်း

ထိုအခါ နတ်တယောက်သည် သေပြီ-ဟူသောအမှတ်ဖြင့်သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအထံသို့သွား၍ "အရှင်မင်းကြီး၏သားတော်သည် ဘုရားဖြစ်ချင်လွန်းသဖြင့် အကျင့်လွန်၍သေခဲ့ပြီ"ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ မင်းကြီးသည်မေး၏."ငါ၏သားတော်သည်ဘုရားဖြစ်၍သေသလော,ဘုရားမဖြစ်ဘဲသေသလော"ဟုမေး၏၊"ဘုရားမဖြစ်မူ၍သေ၏"ဆိုသော်'နတ်သားသင်သည့် ဖဲလေ၊ငါ့သားတော်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်မူ၍ မသေလတ္တံ့"၊ ဤသို့ခြိမ်းချောက်၏၊ နတ်သားသည် ထိုအရပ်မှကွယ်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် သတိရသဖြင့် ထ၍ကြွတော်မူလေ၏။

တရံတခါ၌ အာနာပါနစျာန်ကို ဝင်စားလျက် စင်္ကြံသွားသည်ရှိသော် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ စင်္ကြံဦး၌လဲ၏၊ ထိုအခါ အချို့သောနတ်တို့သည် "ဤရဟန်းဂေါတမသည် သေခဲ့ပြီ" ဟူ၍ဆိုကုန်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည်"ဤရဟန်းဂေါတမသည် အာဟာရမရှိ၍သာဖြစ်သည်၊ ရဟန္တာပင်တည်း"ဟူ၍ဆိုကုန်၏၊နတ်တို့တွင် အကြင်နတ်သားအား သေပြီ-ဟု အမှတ်ရှိ၏၊ထိုနတ်တို့သွား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအားကြား၏၊"သင်မင်းကြီး၏သားတော်သည်သေခဲ့ပြီ"ဟု လျှောက်၏၊"ငါ၏သားတော်ဘုရားဖြစ်၍သေသလော,မဖြစ်မူ၍ သေသလော"ဟုမေး၏၊ နတ်တို့လည်း"ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရာမြေ၌လဲ၍ သေခဲ့ပြီ"ဟု ဆို၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "ငါမယုံ၊ ငါ၏သားကား-ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲ သေခြင်းမည်သည်မရှိ"ဟု ဆို၍ ဖဲစေလေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် မင်းကြီးမယုံသနည်း၊ ကာလဒေဝီလရသေ့ကို ရှိခိုးစိမ့်-ဟူ၍ ဆောင်ခဲ့သောအခါ, ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်၌ ထားသောအခါ အံ့ဘွယ်သရဲပြာဋိဟာကို မြင်သောကြောင့် မယုံသတည်း။

ဘုရားအလောင်းသည် သညာကိုရ၍ ထ၍ကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ နတ်တဦးသည်သွား၍ အရှင်မင်းကြီးသားတော်သည်"အနာမရှိ"ဟူ၍ လျှောက်၏၊"နတ်သား....ငါ့သား၏မသေသောအဖြစ်ကို ငါသိ၏"ဟု ဆို၏၊ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူသော ဘုရားအလောင်းအား ကောင်းကင်သည် အဆုံးကိုပြသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တနေ့ သ၌ ဤသို့ကြံ၏၊ "ငါသည် အာဟာရကိုဖြတ်၍ အာနာပါနစျာန်ကို ပွါးစေအံ့"ဟု ကြံ၏၊ ထိုသို့ကြံပြီးသော် ဘုရားအလောင်းသည် ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုချုပ်၏၊ ထိုသို့ထွက်သက်ဝင်သက်နှာခေါင်းမှ မထွက်ရသော် နားနှစ်ဘက်တို့မှထွက်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းသည် နားတွင်းမှ ထွက်ခြင်းကိုမြင်၏၊ ထွက်သက်ဝင်သက်လေသည် နားမှ အထက်သို့တက်၍ ထိပ်သို့ရောက်၏၊ ဦးခေါင်း၌ စူးဖြင့်ထိုးသကဲ့သို့ ပြင်းစွာသော ဝေဒနာဖြစ်၏၊ ထို့နောင်မှ ဦးခေါင်းကိုခွဲ၍ ထွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သောလေသည် တဘန်အောက်သို့ နစ်ပြန်၍ ဝမ်းသို့ဝင်၏၊ အအူ၏ အခွေကိုကတ်ကျေးနှင့်ဖြတ်သကဲ့သို့ဝမ်း၌ပြင်းစွာသော ဝေဒနာ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် ဘုရားအလောင်းသည် အကြားအကြား၌ အာနာပါနစျာန်ကိုဝင်စားလျက် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားတော်မူ၏၊ ထိုသို့ခံစားရသော်လည်း ချီးမြှောက်တော်မူအပ်သော လုံ့လကိုမလျှော့မူ၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်, မပြန့်လွင့်သည်ဖြစ်၍ ရှေးရှု ကောင်းစွာ ထင်သော သတိသည် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်၏၊ ပူပန်ခြင်းမရှိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်သည်ကောင်းစွာ တည်ကြည်၏၊ ဤသို့ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားတော်မူသော ဘုရားအလောင်းသည်ကြံ့သည်,အဆင်းမလှသည်ဖြစ်၏၊ အကြင်နွားကျောင်းသော သူတို့သည်၎င်း, ဆိတ်ကျောင်းသော သူတို့သည်၎င်း, ဘုရားအလောင်းကိုမြင်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည်"ရဟန်းသည် မည်းလှ၏" ဟု ဆိုကုန်၏၊ တပါးသောသူတို့သည်လည်း "ရဟန်းကြီးသည် မည်းလှ၏၊ ကြမ်းပိုး၏ကျောက်ကုန်းရေကဲ့သို့ရှိ၏"ဟူ၍ ဆိုကုန်၏၊ မငုံ့လာယဆဝိ- ဟုဆိုကုန်၏။

၅၃။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်နေစဉ် မာရ်နတ်လာ၍ တားမြစ်ခြင်း

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ကာလကိုလွန်သည်ရှိသော် ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်သည်''သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် လုံ့လကြီးလှ၏၊ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဖြင့် တရံတခါ ဘုရားဖြစ်ရာ၏၊ အကြင်ငါကြံ အောက်မေ့သည်ကား-သိဒ္ဓတ်မင်းသားထံသို့သွား၍မင်းသားကိုဆုံးမ၍ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှ ဖဲစေအံ့''ဟု ကြံပြီး၍ ထိုမာရ်နတ်သားသည် အကြောင်းကို ကြား၏၊ **မာရ်နတ်သား**သည် သနားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော စကားကိုဆိုလျက် ဘုရားအလောင်းသို့ကပ်လျက် ''အရှင်ရဟန်း.... သင်သည်အဘယ့်ကြောင့်ကြံသည်ဖြစ်သနည်း၊ သင့်အား သေခြင်းသည် အနီး၌ဖြစ်၏၊ သေခြင်းအဘို့ကား-တထောင်ရှိခဲ့ပြီ၊သင်၏အသက်သည် တဘို့သာရှိတော့သည်၊ သင့်အား စုတေ့သောထက် အသက်ရှင်ခြင်း သည်မြတ်၏၊အသက်ရှင်သောသင်သည် ကောင်းမှုတို့ကိုမပြုရပါလော၊ သင့်အားဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကိုကျင့်သောထက် မီးကိုပူဇော်ခြင်းသည် ဖြောင့်သော ပူဇော်ခြင်းမည်၏၊ သင်သည် များစွာသော ကောင်းမှုကို ဆည်းပူးသည်မည်၏၊ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ဖြင့် သင့်အား အဘယ်မှုစအံ့ နည်း''ဟုဆိုလေ၏။

ထိုသို့ဆိုသော မာရ်နတ်သားကို **ဘုရားအလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်**သည် ဤသို့သော စကားကိုဆိုတော်မူ၏၊ ''မေ့လျော့တတ်သောသူ၏ အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်....ငါသည် အကြင်ဘုရားဖြစ်ခြင်းအကျိုးဖြင့် ဤအရပ်သို့လာ၏၊ ငါ့အားကောင်းမှု တို့ကို အဏုမြူမျှအလိုမရှိ၊ အကြင်သူတို့အားမူကား-ကောင်းမှုတို့ကို အလိုရှိ၏၊ထိုသူတို့ကိုသာ သင်သည်ဆိုခြင်းငှါထိုက်၏၊ငါ့အားဆိုခြင်းငှါ မထိုက်၊ မာရ်နတ်....ငါ့အား သဒ္ဓါရှိ၏၊ လုံ့လရှိ၏၊ ပညာရှိ၏၊ ဤသဒ္ဓါ,ပညာ,လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသော နိဗ္ဗာန်သို့လွှတ်သောစိတ်ရှိသော ငါ့ကိုသင်သည် အဘယ့်ကြောင့်အသက်ကိုပေးဘိသနည်း၊မာရ်နတ်.... ကာမတရားသည် သင်၏ရှေးဦးစွာသော စစ်သည်, ကုသိုလ် တရား၌ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် နှစ်ခုမြောက်သောစစ်သည်, မွတ် သိပ်ခြင်းသည် သုံးခုမြောက်သောစစ်သည်, တပ်ခြင်းသည် လေး

ခုမြောက်သော စစ်သည်, ငိုက်မျည်းခြင်းသည် ငါးခုမြောက်သော စစ်သည်, ကြောက်တတ်ခြင်းသည် ခြောက်ခုမြောက်သောစစ်သည်, ယုံမှားခြင်းသည် ခုနစ်ခုမြောက်သော စစ်သည်, ကျေးဇူးချေခြင်းကြီးမှိုင် ခြင်းသည် ရှစ်ခုမြောက်သော သင်၏စစ်သည်, လာဘ် သပ္ပကာ အကျော်အစော ပူဇော်သက္ကာရကို ၎င်း, အခြံအရံကို ၎င်း ဤအရပ်၌ရ၍၊အကြင်သူသည် မိမိကိုယ်ကိုချီးမြှောက်၏၊သူတပါးကိုနှိပ်စက်၏၊ထိုအလုံးစုံသည် မည်းသောအဘို့ရှိသော အကုသိုလ်ကို ပွားစေတတ်သော သင်မာရ်နတ်၏စစ်သည်တည်း၊ထိုစစ်သည်အပေါင်းကိုမရသောသူသည် မအောင်တတ်၊ ထိုစစ်သည်အပေါင်းကို အောင်မြင်မှသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုရရာ၏။

၃၄။ ဘုရားလောင်းကိုစွန့်၍ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သွားကြခြင်း

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ခြိမ်းချောက်၍ မာရ်နတ်ကိုပြေးစေ၍ ကြံတော်မူ၏၊“ဤလောက၌အကြင်သူတို့သည်ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကိုပြုကုန်၏၊ထိုသူတို့သည် ငါနှင့်တူမျှရုံသာဖြစ်ရာ၏၊ငါ့ထက်လွန်၍ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကိုပြုခြင်း၄ါ၊စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်မရှိ၊ထိုသို့လျက်လည်းဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်၊ ဤဒုက္ကရစရိယာအကျင့်သည် သစ္စာလေးပါးကိုသိခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်သေး! ငါသည် ဇမ္ဗုသပြေပင်ရိပ်၌ ထိုင်လျက် အာနာပါနစျာန်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုစျာန်ချမ်းသာမှ အဘယ်ကြောင့် ငါသည်ကြောက်အံ့နည်း၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့မှကြဉ်၍ အကုသိုလ်တရားတို့မှကြဉ်၍ ထိုချမ်းသာကိုဖြစ်စေအံ့”ဟုကြံပြီး၍“ထိုသမာဓိစျာန်ကိုမူကား ဤသို့ အားနည်းသောကိုယ်ဖြင့် ပွားစေအံ့သော၄ါ စီးဖြန်းအံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်၊ယခုငါသည် အာဟာရကိုမှီ၍သဖြင့် ကိုယ်ကိုခိုင်စေ၍ ထိုသမာဓိစျာန်ကိုပွားစေအံ့” ဤသို့ကြံ၍ သပိတ်ကိုထားရာမှယူ၍ သေနနိဂုံး၌ ဆွမ်းခံသွား၍ အာဟာရကိုမှီ၍သုံးဆောင်တော်မူ၏။

သုံး,လေးရက်ဖြင့် ကိုယ်တော်၌ အားကိုယူ၏၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ ကိုယ်တော်သည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးယောက်တို့သည်“ဤရဟန်းဂေါတမသည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္က

ရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်၍လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုထိုးထွင်း၍ သိအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤယခုအခါ ရွာနိဂုံး၌ ဆွမ်းခံသွား၍ ရုန့်ရင်းသောအာဟာရကိုဆောင်ပြီးသော ရဟန်းဂေါတမသည် အဘယ်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့နည်း၊ ဤရဟန်းဂေါတမသည် လာဘ်များခြင်းကိုအလိုရှိ၏၊ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မှထွက်ပြီ၊ ဤရဟန်း ဂေါတမဖြင့် ငါတို့အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း''ဟု ကြံကုန်၍ ယောကျ်ားမြတ်ကိုစွန့်၍ ဥရုဝေလတောမှထွက်၍ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တောသို့ သွား၍နေကုန်၏။

၅၅။ သုဇာတာ ဃနာနို့ဆွမ်းချက်ပုံကိုပြခြင်း

ထိုအခါ ဥရုဝေလတော၏အနီး သေနနိဂုံး၌ သေနသူဌေး၏အိမ်၌ သုဇာတာ အမည်ရှိသော အရွယ်သို့ရောက်သော သတို့သမီးသည်ရှိ၏၊ ထိုသတို့သမီးသည် တခုသောပညောင်ပင်၌ ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏၊ ''အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်····အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ဇာတ်တူသောအမျိုး၏အိမ်သို့သွား၍ ပဌမကိုယ်ဝန် သားယောကျ်ားကို ရပါလတ္တံ့၊ အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်အား နှစ်စဉ်မပြတ် တသိန်းသော ဥစ္စာကိုစွန့်၍ ဗလိနတ်စာတင်ခြင်းကိုပြုပါအံ့''၊ ဤသို့ဆုတောင်း၏၊ထိုသူဌေးသမီး သုဇာတာ၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံ၏။

ထိုသုဇာတာသည် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကိုကျင့်သော ဘုရားလောင်းအား ခြောက်နှစ်မြောက်သောအခါ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ထိုရုက္ခစိုးနတ်အား ပူဇော်သက္ကာပြုလိုသည်ဖြစ်၍ ရှေးဦးစွာ လဆန်း တဆယ့်လေးရက်နေ့ကလျှင် တထောင်သောနွားမတို့ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်းစေ၍ ထိုတထောင်သော နွားမတို့၏နို့ကိုညှစ်၍ ထိုနို့ရည်ကို တထောင်သော နွားမတို့တွင် တဝက်ခွဲ၍ ငါးရာသော နွားမတို့ကို သောက်စေ၍ ထိုငါးရာသောနွားမတို့၏ နို့ရည်ကိုညှစ်ပြန်၍ ထိုငါးရာ သောနွားမတို့တွင် တဝက်ခွဲ၍ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော နွားမတို့ကို သောက်စေ၍ ထိုနှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကိုတဝက်ခွဲ၍ တရာ့နှစ်ဆယ့်ငါးခု သော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကိုသောက်စေ၍ ထိုနွားမတို့ကို နို့ညှစ်ပြန်၍

ထိုတရာ့နှစ်ဆယ့်ငါးခုတွင် တခုကိုနုတ်ယူထားပြီးမှ တရာ့နှစ်ဆယ့်လေးခုတွင် တဝက်ခွဲ၍ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ခုသော နွားမတို့ကို ထိုနို့ရည်ကိုသောက်စေ၍ ထိုနွားမတို့ကို တဘန်ညှစ်ပြန်၍ ထိုခြောက်ဆယ့်နှစ်ခုတွင် တဝက်ခွဲ၍သုံးဆယ့်တခုသောနွားမတို့ကို ထိုနို့ရည်ကိုသောက်စေ၍ ထိုသုံးဆယ့်တခုသော နွားမတို့၌ အလျင်ကနုတ်ယူထားသော နွားမကို ထည့်သော် သုံးဆယ့်နှစ်ခုဖြစ်၏၊ ထိုသုံးဆယ့်နှစ်ခုကို ထက်ဝက်ခွဲ၍ တဆယ့်ခြောက်ခုသော နွားမတို့ကို ထိုနို့ရည်ကိုသောက်စေ၍ တဘန် ထိုတဆယ့်ခြောက်ခုကို နို့ရည်ကိုညှစ်ပြန်၍ ထိုတဆယ့်ခြောက်ခုသော နွားမတို့ကို ထက်ဝက်ခွဲ၍ ရှစ်ခုသောနွားမတို့ကို ထိုနို့ရည်ကိုသောက်စေ၍ အကြင်မျှလောက် အထပ်ထပ်ပြောင်းပြန် လှန်ခြင်းကိုပြုသည်ရှိသော် နို့ရည်သည်ထပ်ထပ် ရှိသည်လည်းဖြစ်၏၊ ချိုမြတ်သည်လည်းဖြစ်၏၊ ဩဇာရှိသည်လည်းဖြစ်၏၊ ထိုမျှလောက်အပြန်ပြန်ပြု၍ ရှစ်ခုသော နွားမတို့ကို ထိုသုဇာတာသူဌေးသမီးသည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက် စောစော ပဿောင်ပင်စောင့်သောနတ်အား ပူဇော်သက္ကာရပြုအံ့-ဟူ၍ ညဉ့်မိုးသောက်ထအခါ၌ စောစောထ၍ ထိုရှစ်ခုသော နွားမတို့ကို နို့ရည်ကိုညှစ်စေ၏၊နွားငယ်တို့သည် နွားမတို့၏ နို့အရင်းသို့မကပ်လာကုန်၊ နွားမတို့၏ အနီး၌ အိုးသစ်တို့ကိုခံကုန်သည် ရှိသော် ဓမ္မတာအားဖြင့် နို့ရည်တို့သည် ယိုလာကုန်၏၊ ထိုအံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်၍ သူဌေးသမီးသုဇာတာသည် မိမိလက်ဖြင့် နို့ရည်ကိုကိုင်၍ အိုးသစ်၌ ထည့်၍ မိမိလက်ဖြင့် မီးမွှေး၍ ချက်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏။

ထိုနွားနို့ဃနာကို ချက်သည်ရှိသော် ကြီးစွာကုန်သော အမြှုပ်တို့သည် ထကုန်၏၊ လက်ျာရစ်လည်၍သွားလေကုန်၏၊ တပေါက်မျှသည်လည်း ပြင်သို့မကျကုန်၊ ခုံလောက်မှအထက်သို့ မီးခိုးသည်လည်း အနည်းငယ်မျှမထ၊ ထိုနို့ဃနာချက်သောအခါ၌ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် လာကုန်၍ ခုံလောက်အနီး၌နေ၍စောင့်ကုန်၏၊ မဟာဗြဟ္မာသည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ထီးကိုဆောင်း၏၊ သိကြားမင်းသည် ထင်းမီးစတို့ကိုကောင်းစွာဆိုက်၍ မီးတောက်စေ၏၊ နတ်တို့သည် ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်အရံရှိကုန်သောကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၌ နတ်တို့အားရင်း,လူတို့အားရင်း သုံးဆောင်စားသောက် ကောင်း

သော အရသာ၏ ဩဇာ-ဟူသမျှကို နတ်တို့၏အာနုဘော်ဖြင့် အရိုး၌ ဖွဲ့အပ်သော ပျားသားလက်၌ လပို့ကိုညှစ်၍ ပျားရည်ကိုယူသကဲ့သို့ ကောင်းစွာယူဆောင်၍ ထိုနို့ယနာ၌ထည့်ကုန်၏၊ တပါးသောအခါတို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွမ်းလုပ်တိုင်း ဆွမ်းလုံးတို့၌ ဩဇာကိုထည့်ကုန်၏။

[ဘုရားဖြစ်တော်မူသောနေ့၌၎င်း, ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောနေ့၌၎င်း ချက်သောအိုး၌ နတ်တို့သည် ဩဇာကိုထည့်ကုန်၏။]

ထိုသုဇာတာသည် ဤတကြိမ်သော ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ သာလျှင် ထိုနို့ယနာ၌ မိမိအားထင်ရှားသော အံ့ဘွယ်သရဲတို့ကိုမြင်၍ ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသောကျွန်မကိုခေါ်၍ဆို၏၊ “အမယ်-အိမ်ပြည့်ဝ····ယနေ့ ငါတို့အား ဆိတ်ကျောင်း ပညောင်ပင်နတ်ကြီးသည် အလွန်ကြည်ညို၏၊ ဤမျှ လောက်သောကာလ၌ ဤကဲ့သို့သဘောရှိသော အံ့ဘွယ်သရဲကို မမြင်စဘူး၊ အမယ်-အိမ်ပြည့်ဝ····လျင်မြန်စွာသွား၍ နတ်ပသရာ အရပ်ကို သုတ်သင်ချေ”ဟူ၍စေ၏၊ထိုအိမ်ပြည့်ဝလည်း “အရှင်မ···ကောင်းပြီ” ဟု သုဇာတာအားဝန်ခံ၍ ဆိတ်ကျောင်းပညောင်ပင်ရင်းသို့ လျင်မြန်စွာသွားလေ၏။

၃၆။ အိမ်မက်ကြီးငါးပါးကို မြင်ခြင်း

ဘုရားအလောင်းသည်လည်း ထိုလပြည့်နေ့ မိုဃ်းသောက်လတ္တံ့သော ညဥ့်,မိုဃ်းသောက်ယံ၌ ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်သော ငါးပါးသောအိမ်မက်ကို မြင်မက်တော်မူ၏၊ ငါးပါးသော အိမ်မက်၏ အခြင်းအရာကား-ဤသို့တည်း။

၁။ သစ္စာလေးပါးတရားကိုမသိသေးသော ဘုရားအလောင်းအား သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိသည်၏ရှေးအဘို့ဖြစ်သောတဆယ့်လေးရက်နေ့ မိုးချုပ်သောညဥ့်၏ မိုဃ်းသောက်ယံ၌ နှစ်သိန်း,လေးသောင်းအထုရှိသော ဤမြေကြီးသည် မိတာန်နှင့်တကွသော အိပ်ရာသင်ဖြူးဖြစ်၏၊ ယူဇနာငါးရာ အစောက်မြင့်သော ယူဇနာသုံးထောင်ကျယ်သော ဟိမဝန္တာတောင်မင်းသည်ခေါင်းအုံးဖြစ်၏၊အရှေ့သမုဒ္ဒရာ၌လက်ဝဲလက်ကိုထား၏၊အနောက်သမုဒ္ဒရာ၌ လက်ျာလက်ကိုထား၏၊တောင်သမုဒ္ဒရာ

၌ ခြေနှစ်ဘက်တို့ကိုထား၏-ဟု သစ္စာလေးပါးတရားကိုမသိမီ ရှေးအဘို့၌ ဘုရားလောင်းအား ပဉ္စမရှေးဦးစွာ ဤအိပ်မက်သည်ဖြစ်၏။

၂။ ဘုရားလောင်း၏ချက်တော်မှ ဝင်ရိုးခန့်ပမာ သဏ္ဌာန်အဆင်းရှိသော တိရိယအမည်ရှိသောမြက်မျိုးသည် ပေါက်လတ်၍ အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင်ရောက်သည်-ဟု မြင်မက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသောမဂ်ကို ထိုးထွင်းသိပြီး၍ နတ်လူအပေါင်းတို့ကို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သိစေခြင်းငှါ ဆောက်တည်စေ၏၊ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအိပ်မက်သည်ဖြစ်၏။

၃။ ဘုရားလောင်းအား မည်းသောဦးခေါင်းရှိသော ပိုးလောက်တို့သည် ခြေဘဝါးတို့မှတက်ကုန်၍ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းကုန်၏၊ များစွာသောရဟန်းတို့သည် ဖြူသောအဝတ်ကို ဝတ်ကုန်လျက် အသက်တို့ဖြင့်ကပ်အပ်သော ကာလပတ်လုံး ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏၊သုံးခုမြောက်သော ဤအိပ်မက်သည်ဖြစ်၏။

၄။ ဘုရားလောင်းအား အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သော လေးပါးသော အမျိုးရှိကုန်သောငှက်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ လာကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ကျကုန်၍ အလုံးစုံဖြူသောအဆင်းရှိသော ငှက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ လေးခုမြောက်သော ဤအိပ်မက်သည်ဖြစ်၏၊လေးပါးအပြားရှိကုန်သော မင်းမျိုး, ပုဏ္ဏားမျိုး,ကုန်သည်မျိုး,သူဆင်းရဲမျိုးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သောတရားတော်၌ အိမ်မှကျောင်း၌ ရဟန်းပြုကုန်၍ အတုမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၏၊လေးကြိမ်မြောက်သော ဤအိပ်မက်သည်ဖြစ်၏။

၅။ သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိသည်မှ ရှေးအဘို့၌ ဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသော မစင်အတိပြီးသော တောင်၏အထက်၌ မစင်ဖြင့် မလိမ်းကျံသည်ဖြစ်၍ စင်္ကြံသွားတော်မူသည်-ဟု မက်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်း,ဆွမ်း,ကျောင်း,ဆေး၊ ဤပစ္စည်းလေးပါးတို့ကိုရသည်ရှိသော် တပ်မက်မောခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ မလူးမလဲသည်ဖြစ်၍ အပြစ်ကိုရှုလေ့ရှိပြီးလျှင် သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်းကိစ္စ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုဉ်းပေး၏-ဟု ငါးခုမြောက်သော ဤအိပ်မက်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

၅၇။ နို့ဃနာဆွမ်းကို ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံတော်မူသည်ကိုပြခြင်း

ဤငါးပါးသောအိပ်မက်တို့ကို ယောကျ်ားမြတ်သည် မြင်မက်တော်မူ၍ ယုံမှားမရှိသဖြင့်"ယနေ့ ငါသည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကိုယ်တော်အလိုလိုပင် အိပ်မက်ကိုဘတ်တော်မူ၍ ပြုအပ်ပြီးသော ဆုံးဖြတ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုညဉ့်လွန်သဖြင့် နံနက်စောစောက ကိုယ်ကိုပြုပြင်ပြီး၍ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူရာသခ်မ်းမှ စောစောလာ၍ ဆွမ်းခံအခါကို ဆိုင်းငံ့တော်မူလျက် အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ အရှေ့သို့မျက်နှာပြု၍ နေတော်မူ၏၊မိမိကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် အလုံးစုံသော ပညောင်ပင်ရင်းကို ထွန်းလင်းစေလျက် နေတော်မူ၏၊ သုဇာတာသည် စေအပ်သော တံမြက်လှည်းခြင်း, သုတ်သင်ခြင်းငှါလာသော အိမ်ကျွန်မသည် ပညောင်ပင်ရင်း၌ အရှေ့သို့မျက်နှာပြု၍နေသောဘုရားလောင်းကို၎င်း, ဘုရားလောင်း၏ကိုယ်တော်မှထွက်သော အရောင်တို့ဖြင့် စွဲငြိသည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော အလုံးစုံသောပညောင်ပင်ကို၎င်း မြင်လေ၏၊မြင်ပြီး၍ ပြည့်ဝအား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။

"ယနေ့ အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်သည် ငါတို့အရှင်မ၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ကိုယ်တိုင်ခံလိုသည်ထင်၏"ဟုကြံပြီး၍ အိမ်သို့လျင်စွာလာ၍"အရှင်မ·· ယနေ့ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည် အရှင်မ၏ပူဇော်သက္ကာရကို ကိုယ်တိုင်ခံလိုဟန်ရှိ၏၊ယခုပညောင်ပင်ရင်းတွင်ကိုယ်ထင်ပြ၍နေသည်"ဟု သုဇာတာအား ကြားလျှောက်၏၊ သုဇာတာသည် ယုံကြည်သဖြင့် နှစ်လိုဝမ်းမြောက်စွာဖြစ်၍"အမယ် ပုဏ္ဏာ····ယနေ့မှစ၍ အမယ်ပုဏ္ဏာသည် ငါ၏သမီးအရာ၌တည်လော့"ဟု သမီးအားဆင်ယင်ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သောတန်ဆာတို့ကို ပေးလေ၏။

ဘုရားဖြစ်အံ့သောနေ့၌ ဘုရားလောင်းအား အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကိုရအံ့သောငှါအပ်၏၊ထို့ကြောင့် သုဇာတာသည်"ရွှေခွက်၌ နို့ဃနာကိုထည့်အံ့"ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကိုထုတ်စေ၍ ထိုရွှေခွက်၌ နို့ဃနာကိုထည့်စေ၍ ထိုခွက်၌ နို့

ဃနာချက်သောအိုးကိုစောင်း၍ အလုံးစုံသော နို့ဃနာသည် ပဒုမာ ကြာဘက်မှ ရေပေါက်လိမ့်သကဲ့သို့လိမ့်၍ ရွှေခွက်၌တည်လေ၏၊ နို့ ဃနာသည် ရွှေခွက်တခုပြည့်ရုံမျှသာဖြစ်၏၊ထိုရွှေခွက်ကို ရွှေခွက်တလုံး ဖြင့်အုပ်၍ ဖြူလှစွာသောပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ အလုံးစုံသောတန်ဆာဖြင့် မိမိ ကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ပြီးသော် သမီးပြည့်ဝကိုလည်း တန်ဆာဆင်စေ၍ ထိုနို့ဃနာရွှေခွက်ကိုသုဇာတာသည် မိမိဦးခေါင်း၌ရွက်၍ အိမ်ပြည့်ဝ ကိုနောက်လိုက်ခေါ်၍ များမြတ်သောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရှေးရှုလာသည်ရှိသော် အဝေးကပင် ပညောင်ပင် ရင်း၌အရှေ့သို့မျက်နှာပြု၍နေသောဘုရားလောင်းကိုဂ်ုင်း,ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မှထွက်သော အရောင်တို့ဖြင့်စွဲငြိသည်ဖြစ်၍ ထွန်းလင်းသော အလုံးစုံသောညောင်ပင်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းကိုဂ်ုင်းမြင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်လျက်ပညောင်ပင်စောင့်သောရုက္ခစိုးအမှတ် ဖြင့် မြင်ရာအရပ်မှစ၍ ကိုင်းညွှတ်သည်ထက် ကိုင်းညွှတ်သဖြင့်လာ၍ အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ ထိုနို့ဃနာရွှေခွက်ကိုဦးခေါင်းမှချ၍ အဖုံး ကိုဖွင့်ပြီးသော် ရွှေကရားမှပန်းနံ့သာဖြင့်ထုံအပ်သောရေကိုယူ၍ ဘုရား လောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ထိုင်၏။

ဃဋိကာရဗြဟ္မာလှူအပ်သော မြေသပိတ် သည် ဤမျှလောက် ပညောင်ပင်အောက်၌ ဆွမ်းခံအခါကိုငံ့၍ နေသည်တိုင်အောင် ဘုရား လောင်းကိုမစွန့်မူ၍ ထိုသုဇာတာလာသောခဏ၌သာလျှင် မမြင်ခြင်း သို့ရောက်သဖြင့်ပျောက်လေ၏၊ ဘုရားလောင်းလည်း သပိတ်ကိုမမြင် သည်ရှိသော် လက်ျာလက်ကိုဆန့်၍ရေကိုခံ၏၊ ရုက္ခစိုးအမှတ်ဖြင့်ပင် လက်တော်၌ရေကိုသွန်း၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွ နို့ဃနာကိုယောကျ်ားမြတ် ၏လက်၌ထား၏၊ ဘုရားလောင်း ယောကျ်ားမြတ်သည်လည်း သုဇာ တာကိုကြည့်တော်မူ၏၊ ထိုသုဇာတာသည် ကြည့်တော်မူသောအခြင်း အရာကိုမှတ်၍“အရှင်နတ်မင်း....အကျွန်ုပ်သည်ရွှေခွက်ကိုစွန့်အပ်ပြီ၊ အရှင်နတ်မင်းယူ၍ အလိုအလျောက်ကြွတော်မူ”ဟုဆိုပြီး၍ ငါးပါး သောရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး၍ “အရှင်နတ်မင်း....အကျွန်ုပ် အားဇာတ်တူအမျိုး၏အိမ်သို့ရောက်၍ပဋမကိုယ်ဝန်၌ သားယောကျ်ား ကိုရချင်သောနှလုံး၏အလိုသည် ပြည့်သကဲ့သို့ အရှင်နတ်မင်းကြီးတို့

အားလည်း အကြင်အလိုသည်ရှိ၏၊ထိုအလိုသည်အပြီးသို့ရောက်စေသ တည်း''ဟု အဘိသိက်မြှောက်၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်၌ ဟောင်းလေပြီးသော သစ်ရွက်ကိုကဲ့သို့ ငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်လေ၏။

၃၈။ နေရဉ္စရာမြစ်နားတွင်နိုဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်ကိုပြခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် နေရာမှထ၍ ပဿောင်ပင်ကို လက်ျာရစ်လည် ၍ရွှေခွက်ကိုယူ၍ နေရဉ္စရာမြစ်နားသို့သွား၍ အသိန်းမကများစွာ ကုန်သောဘုရားလောင်းတို့ သက်ဆင်းရေချိုးရာဖြစ်သော သုပတိဋ္ဌိတ အမည်ရှိသောဆိပ်သည်ရှိ၏၊ ထိုဆိပ်ကမ်းနား၌ နိုဃနာရွှေခွက်ကိုထား ၍ သက်၍ရေချိုး၍ရဟန္တာတို့တံခွန်ဖြစ်သော သင်္ကန်းကိုဝတ်၍ အရှေ့ မျက်နှာသို့ရှေးရှုထိုင်၍ တစေ့တည်းသီးသော ထန်းသီးမှည့်ပမာဏရှိ သော လေးဆယ့်ကိုးလုပ်တို့ကိုပြု၍ ရေမရှိသောအလုံးစုံသော နိုဃနာ ကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ဤသို့ဘုဉ်းပေးတော်မူသော နိုဃနာသည်ဘုရား အဖြစ်သို့ရောက်ပြီး၍ ဗောဓိမဏ္ဍာလအဝန်း၌နေတော်မူသော ဘုရား မြတ်အား လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ပတ်လုံးအာဟာရသည်ဖြစ်၏၊ဤလေး ဆယ့်ကိုးရက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး တပါးသော အာဟာရသည်မရှိ၊ရေချိုးခြင်း, မျက်နှာသစ်ခြင်း, ကိုယ်လက်သုတ်သင် ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့်သာလွန်စေ၏။

ထိုနိုဃနာကိုဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး၍ ရွှေခွက်ကိုကိုင်၍''အကယ်၍ ငါ သည်ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့၊ဤရွှေခွက်သည်အညာသို့ဆန်စေ သတည်း၊ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်လတ္တံ့၊အောက်သို့စုန်စေသတည်း'' ဤသို့မိန့်ဆိုတော်မူ၍ ရွှေခွက်ကိုပစ်လိုက်၏၊ ထိုရွှေခွက်သည်ရေအယဉ် ကိုဖြတ်၍မြစ်၏အလယ်သို့သွား၍ မြစ်လယ်အရပ်၌ လျင်ခြင်းနှင့်ပြည့် စုံသောမြင်းကဲ့သို့ငှင်း, ဟင်္သာကဲ့သို့ငှင်း အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှလောက် မြစ်၏အညာသို့ဆန်၍တခုသောဝဲ၌ငုပ်၍ ကာဠနာဂါးမင်း ၏နေရာအရပ် သို့သွား၍ဘုရားသုံးဆူတို့၏ သုံးဆောင်သောရွှေခွက်တို့ကို''ကိတ်...ကိတ်'' ဟူသောအသံကိုပြုစေလျက် ခတ်မိ၍ ထိုရွှေခွက်သုံးလုံးတို့၏ အောက်၌

အစဉ်အတိုင်း လေးခုမြောက်ဖြစ်၍ တည်လေ၏၊ ထိုကာဠနဂါးမင်း သည်လည်း ထိုကိတ်-ကိတ်-ဟူသောအသံကိုကြား၍"ယမန်နေ့လည်း ဘုရားတဆူဖြစ်လေပြီ၊ တဘန်ယနေ့လည်း ဘုရားတဆူဖြစ်ပြန်၏"ဟု ဆို၍ တကြိမ်မက များစွာကုန်သော ချီးမွမ်းခြင်းတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းသော စကားကိုဆိုလျက်တည်လေ၏။

[အစဉ်ကြားဘူးသည်ကား- ထို ကာဠနဂါးမင်းအား မြေကြီးတယူ ဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ်တက်သောကာလ၌ တနေ့-ဟူ၍ အထူးရှိသည်ဖြစ်သ တည်း။]

၃၉။ အလောင်းတော်မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူသည်ကိုပြခြင်း

ဘုရားအလောင်းသည်လည်း မြစ်ကမ်းနား၌အလွန်ကောင်းသော အန္တနှင့် ပြည့်စုံ၍ မင်္ဂလာပန်း-ဟု သမုတ်အပ်သော ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် စိမ်းညိုသော အရောင်ရှိသော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့နေခြင်းကိုပြု၍ သမာပတ်ရှစ်ပါး, အဘိညာဉ် ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်စေ၍ ညချမ်းသောအခါ ပန်းပွင့်တို့၏အညှာမှ ကြွေသောကာလ၌ နတ်တို့သည် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရှစ်ဥသဘရှိသော ခရီးဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းသည် တင့်တယ်စမွှယ်ခြင်းကဲ့သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ နေရဥ္စရာ မြစ်၏ အညာသို့ချိုးဘော်မူ၍ ဗောဓိပင်သို့ ရှေးရှုသွားတော်မူလေ၏၊ နဂါး, နတ,ဂဠုန်အစရှိသည်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်း, နံ့သာအစ ရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ နတ်တို့၏သီခြင်း, ကခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်သည် တခဲနက် နံ့သာအတိ,ပန်းအတိ, ကောင်းချီးပေးသော တခဲနက်အသံအတိဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓိယအ မည်ရှိသော မြက်ရိတ်သမားသည် မြက်ကိုယူဆောင်၍ ခရီးရင်ဆိုင်ဖြင့် လာသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်း၏ အခြင်းအရာကိုမြင်၍ သဒ္ဓါကြည် ညိုသဖြင့် ရှစ်ဆုပ်သောမြက်တို့ကို လှူလိုက်၏၊ ဘုရားအလောင်းသည် မြက်ကိုယူ၍ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်အဝန်းသို့ကပ်လျက် ဗောဓိပင်၏ တောင် မျက်နှာအဘို့မှ မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ရှေးရှု ရပ်တော်မူ၏။

[ဤအရာ၌ ဗောဓိမဏ္ဍလ-ဟူသည်ကား,ဗောဓိပင်ဝန်းကျင်တဥသဘမျှ သောအရပ်၌ မြေတို့သည် နိမ့်,မြင့်,ရှိုင်းဖွမ်း,ကုန်း ကြည်းမရှိ၊ စည်မျက်နှာ

ကဲ့သို့ တိတိညီညွတ်စွာသာယာ၏၊ဖတ်သည့်ဝန်းကျင်မှ မြက်မြီးနွယ်တို့သည် လက်ျာရစ်လည်၍ အရှေ့သို့ချည်း အညွန့်နှာမောင်းပြုကုန်၏၊ ထိုအရပ်ကို ဗောဓိမဏ္ဍလ-ဟု ဆိုသတည်း။]

ထိုသို့ရပ်တော်မူသောအခါ၌ တောင်စကြဝဠာ တခြမ်းသည် အောက်သို့နစ်၍ အဝီစိသို့ရောက်သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ မြောက်စကြဝဠာ တခြမ်းသည် အထက်သို့ထောင်၍ ဘဝဂ်သို့ရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် "ဤအရပ်သည် သစ္စာလေးပါး တရားကိုသိသော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ်သည် မဖြစ်လတ္တံ့"၊ ဤသို့ကြံတော်မူ၍ လက်ျာရစ်လည်သည်ကိုပြု၍ အနောက်အရပ် မျက်နှာသို့သွား၍ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေ၏ အနောက်မျက်နှာမှ အရှေ့သို့မျက်နှာ ရှေးရှုပြု၍ရပ်တော်မူ၏၊ ထိုသို့ရပ်တော်မူသောအခါ၌လည်း အနောက် စကြဝဠာတခြမ်းသည်အောက်သို့နစ်၍ အဝီစိသို့ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ် ၏၊ အရှေ့မျက်နှာစကြဝဠာတခြမ်းသည် အထက်သို့ထောင်၍ ဘဝဂ်သို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ဘုရားအလောင်း ယောက်ျားမြတ် ရပ်ရာအရပ်၌ ဥပမာကား- အကွပ်ဝန်း၏အစွန်း၌ နင်းအပ်သော ပုံတောင်းအချက်၌ တည်သော ကြီးစွာသော လှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ ဤနှစ်သိန်း,လေးသောင်း အထုရှိ သော မြေကြီးသည် အောက်သို့နိမ့်ခြင်း, အထက်သို့မြင့်ခြင်းသည်ဖြစ် ၏၊ ဘုရားအလောင်းသည်"ဤအရပ်သည်လည်း သစ္စာလေးပါး တရား ကို သိသော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ်သည် မဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ လက်ျာရစ်လည်လျက် မြောက်အရပ်သို့သွား တော်မူ၍ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်၏မြောက်မှ တောင်သို့မျက်နှာရှေးရှုရပ် တော်မူ၏၊ထိုအခါ၌လည်း မြောက်စကြဝဠာတခြမ်းသည်နစ်၍အဝီစိသို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တောင်စကြဝဠာတခြမ်းသည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ဘုရားအလောင်းယောက်ျားမြတ်သည်"ဤအရပ်သည်လည်း ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ် မဖြစ်လတ္တံ့"ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ လက်ျာရစ်လည်လျက် အရှေ့အရပ်သို့သွားတော်မူ၍ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် ၏ အရှေ့အရပ်မှ အနောက်သို့မျက်နှာရှေးရှုပြု၍ ရပ်တော်မူ၏၊ ထို

အခါ အရှေ့မျက်နှာအရပ်ကား-ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့၏ပလ္လင်တော်တည်ရာအရပ်ဖြစ်၍ မတုန်မလှုပ်တည်၏၊ ဘုရားလောင်း ယောက်ျားမြတ်သည် "ဤအရပ်ကား-ခပ်သိမ်းသော ဘုရားတို့၏ မစွန့်ရာအရပ်တည်း၊ မတုန်မလှုပ် အမြဲတည်သော အရပ်တည်း၊ ကိလေသာကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးရာ အရပ်တည်း"ဟု သိတော်မူ၍ ထိုသုဒ္ဓိယစေင် လှူလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို အဖျားဘက်ကိုင်၍ ကြဲဖြန့်ချတော်မူရာ ထိုခဏ၌ တဆယ့်လေးတောင်ရှိသော ပလ္လင်ဖြစ်၏၊ ထိုမြက်တို့သည် မြက်၏ သဏ္ဌာန်ဖြင့် မတည်ကုန်၊ထိုမြက်တို့ဖြင့်ဖြစ်သော ပလ္လင်၏ အတုကို တတ်လှစွာသော ပန်းချီသမားသည်၎င်း,ပန်းပုသမားသည်၎င်း ရေးအံ့သောငှါ ထုအံ့သောငှါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၏။

၆၀။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဝီရိယကို အားထုတ်တော်မူသည်ကိုပြခြင်း

ဘုရားအလောင်း ယောက်ျားမြတ်သည် ရွှေအင်းပျဉ်၌ စိုက်သော ငွေသည်တိုင်ကဲ့သို့ အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော ဗောဓိပင်စည်ကို နောက်မှီတံကဲပြု၍ အရှေ့သို့မျက်နှာရှေးရှုပြုလျက် မြဲမြံသောနှလုံး ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ "စင်စစ်လျှင် အရေသည်၎င်း, အကြောသည်၎င်း, အရိုးသည်၎င်း ကြွင်းစေသတည်း၊ ငါ၏ကိုယ်သည်၎င်း, အသွေးသည်၎င်း, အသားသည်၎င်း ခြောက်ကပ်စေသတည်း၊ အကြင်သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့ ယောက်ျားမြတ်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လုံ့လဖြင့် ယောက်ျားမြတ်တို့၏အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ရောက်အပ်၏၊ထိုသဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်သမျှ မြေကြီးပြောင်းပြန်လန်သော်လည်း လန်စေ၊ငါ၏ဦးခေါင်းထက်မှ မိုဃ်းကြိုးစက်အသိန်းတို့သည် ဝန်းရံ၍ကျသော်လည်း ကျစေကုန်၊ ဤဥရုဝေလတောအလုံးသည် တောမီးထ၍ မီးကျီးစုအတိဖြစ်ကုန်သော်လည်း ဖြစ်စေကုန်၊ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သမျှ ဝီရိယကိုငါမလျှော့၊ ဤရွှေပလ္လင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့နေခြင်းကို ငါမဖျက်"ဟူ၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဝီရိယကို မြဲစွာဆောက်တည်တော်မူလျက် ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ကျောက်ထီးသဘွယ်ဖြစ်သော

ဗောဓိခက်တည်းဟူသောထီးကို ဆောင်းတော်မူလျက် အစပ်သုံးပါး ရှိသော ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ၍ စံနေတော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းယောက်ျားမြတ်၏ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောသက်န်း တော်၌ ကျကုန်သော ဗောဓိအညွန့်,ရွက်ဖတ်တို့သည် ရွှေပြား၌ထား အပ်သောသန္တာကဲ့သို့ တင့်တယ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ဝိဇယုတ္တရအမည်ရှိသော ခရုသင်းကို မှုတ်လျက်ရပ်၏၊ထိုခရုသင်းသည်တကြိမ်မှုတ်သည်ရှိသော် မိုဃ်းလေးလ ပတ်လုံး အသံမဆိတ်သည်ဖြစ်၏၊ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ်အ တိုင်းအရှည်ရှိသောဗေလုဝစောင်းကိုတီး၍ရပ်၏၊သုယာမနတ်သားသည် သားမြီးယပ်ကိုကိုင်၍ရပ်၏၊ သန္တုသိတနတ်သားသည် ပတ္တမြားထီးဝန်း ကိုကိုင်၍ရပ်၏၊သဟံပတိဗြဟ္မာသည် သုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူကိုဆောင်း လျက်ရပ်၏၊ ကာဠနဂါးမင်းသည် အရာမက များစွာ ကုန်သော ကောင်းချီးတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းလျက်ရပ်၏၊ စကြဝဠာတသောင်း၌နေကုန် သော တပါးသောနတ်တို့သည် အထူးထူးအပြားပြား ရှိကုန်သော ကောင်းသော အနံ့ရှိကုန်သော ပန်းဝတ်,ပန်းဆိုင်း, နံ့သာပျောင်း အခိုးအထုံ,အမှုန့်တို့ဖြင့်ပူဇော်၍ အထောင်မက များစွာကုန်သော ကောင်းချီးပေးခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။

[ဤမှုသောစကားအစဉ်သည်ကား ဟံသာဝတ်ပြည်မှ ထွက်တော်မူသည်ကစ၍ ဗောဓိပင်ရင်းရွှေပလ္လင်ထက် သိကြား, ဗြဟ္မာစသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေတော်မူသည်တိုင်အောင်ကို ဆိုသောစကား အစဉ်တည်း။]

၆၁။ ဘုရားလောင်းတော်သည် မာရ်စစ်သည်တို့ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း

ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ မာရ်နတ်စစ်ချီခြင်း

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူ၍ အလုံးစုံသောသတ္တလောကကို အောင်ခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော မဇ္ဈိမ ပုရိသ ယောက်ျား အရေအတွက်ကုဋေတသောင်းတို့၏အားနှင့်မျှသော

နာရာယန ဗိဿနိုးနတ်၏အားကို ဆောင်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်ကဲ့သို့ အကုဋေတထောင်မကသော မာရ်နတ်တို့ကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်တော်မူသော ဘုရားလောင်း ယောကျ်ားမြတ်သည် သိကြား,ဗြဟ္မာအစရှိသောနတ်တို့ဖြင့်ခြံရံလျက် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရွှေပလ္လင်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ၍ နေတော်မူသောအခါ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်သည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး နတ်၏အစိုးရခြင်းကိုစွန့်၍ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်သော ဘုရားလောင်း၏စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့်ယူအံ့"ဟု အရိပ်ကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသို့အစဉ်လိုက်၍ ယုတ်သောအခြင်းအရာကို ကြည့်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏တစုံတခု ချွတ်ယွင်းခြင်းကို မမြင်သောကြောင့် မိမိသားဖြစ်သောနတ်သားတယောက်ကို "ချစ်သား····သြက္ကာကရာဇ်မင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် တောထွက်၍ ဘုရားအဖြစ်ကိုယူအံ့သောငှါ ဤအရပ်သို့အကြောင်းအခါ၌ကပ်လာလတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ သင်သည်ငါ့အားကြားလာလှည့်"ဟုမာရ်နတ်မင်းသည်မိမိသားတယောက်ကိုအစောင့်ထား၏၊ ထိုသားသည်"ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားအဖြစ်ကိုယူအံ့သောငှါ ဗောဓိပင်သို့ကပ်လာပြီ"ဟု အဘဖြစ်သော မာရ်နတ်မင်း၏အထံသို့သွား၍ ကြားလေ၏။

ထိုအကြောင်းကိုမာရ်နတ်မင်းကြားလျှင် အဘန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်သဖြင့်နှလုံးမသာခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ "ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၏အလိုကို လွန်ခြင်းငှါ လုံ့လပြု၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ်မင်းသားအား ငါ၏အလိုကိုလွန်ခြင်းငှါ ငါမပေးအံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင်မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့၏အထံသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကို မာရ်စစ်သည်တို့အားကြား၍ မာရ်၏ကြွေးကြော်ခြင်းဖြင့် မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ "အချင်းတို့····လျင်စွာ, လျင်စွာတက်ကုန်၊ ဘောက်ပြန်သော အလွန်ကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသော အသွင်ကိုဘန်ဆင်း၍ အထူးထူးသောလက်တို့ဖြင့် အထူးထူးသောလက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ သည်းစွာတက်သော ရေအယဉ်ကဲ့သို့လွှမ်းမိုး၍တက်ကုန်"ဟုမှာဆို၍ မိမိမူကား ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်အရပ်မြင့်သော ဟိမဝန္တာတောင်ထွဋ်နှင့်တူသော အမြင့်ရှိသော ဂိရိမေခလာ အမည်ရှိသော ဆင်ကိုစီး၍ ကိုင်အပ်သော အထူးထူးသောလက်နက်တို့ကို ကိုင်ခြင်းနှင့်တကွဖြစ်သော လက်ရုံးတထောင်

ကိုဘန်ဆင်း၍ မာရ်စစ်သည်ကိုယူ၍ မိမိနေရာ၀သ၀တ္တိနတ်ပြည်မှ ဘုရားလောင်းရှိရာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ရှေးရှုထွက်၏။

မာရ်မင်း၏စစ်သည်တို့သည် သန်လျက်, ခက်ရင်း, ပုဆိန်,မြှား, လေး,တောင့်,ဆောက်ပုတ်,ကျည်ပွေ့အစရှိကုန်သော အထူးထူးသော လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ ဟင်းလင်းပွင့်ကုန်သော ခံတွင်းတို့ဖြင့် မီးပုံ အဆိပ်အခိုးတောက်ပသော မြွေခါးကြီး,ပန်းဆိုင်းတို့ကိုငှင်း၊ဟင်းလင်းသောခံတွင်းတို့၌ စက်ဆုပ်ဘွယ်အမြင်ရှိသော အစွယ်တို့ကိုငှင်း၊ ဟင်းလင်းသောခံတွင်းဖြင့် မီးလျှံတို့ကိုငှင်း၊ အဆင်းမလှကုန်သော အရိုးစုမျှသာဖြစ်သောရုပ်သဏ္ဍာန်တို့ကိုငှင်း၊အဖြူ,အနီအစရှိသော အထူးထူးသော အဆင်းတို့ကိုငှင်း ဘန်ဆင်းကုန်၍ တပါးမက များသော ကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသော အသွင်တို့ကိုပြကုန်လျက် တယောက်သောသူရဲ၏အမှတ်လက်နက်ကိရိယာနှင့် တယောက်သောသူရဲ၏ အမှတ်လက်နက်ကိရိယာတို့ကိုမတူစေဘဲ အထူးထူးသော လက်နက်ကိရိယာတို့ကို ကိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသောခံတွင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌နေသော ဘုရားလောင်းကို လွှမ်းမိုးကုန်လျက် လာကုန်၏။

ထိုမာရ်မင်း၏ စစ်သည်တို့သည် မာရ်မင်း၏ရှေ့အဘို့မှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏၊ လက်ျာမှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏၊ လက်ဝဲမှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏၊နောက်မှကားစကြဝဠာတံတိုင်းကိုအဆုံးပြု၍တည်ကုန်၏၊ အထက်မှာကား ကိုးယူဇနာအစောင့်ရှိသော ပွဲတင်ထပ်သောအကြင်စစ်သည်အပေါင်းတို့၏ပွဲတင်သံသည်ယူဇနာတထောင်မှစ၍ မြေပြိုသော အသံကဲ့သို့ကြား၏၊ ထိုမာရ်စစ်ရောက်အံ့သည်ကိုလည်း "ယခုအခါ၌ မာရ်စစ်ရောက်လတ္တံ့သည်"ဟု မရောက်မီ ရှေးဦးစွာက မကောင်းသော အကျိုးပေးခြင်း ရှိကုန်သော တပါးမကများသောသဘောရှိကုန်သော မကောင်းသောနိမိတ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

[ဘုရားအလောင်းတော်သိဒ္ဓတ်မင်းအား မာရ်နတ်စစ်သည်ရောက်လိုလတ်သော် အထောင်သော ဥက္ကာတို့သည်ကျကုန်၏၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သောအမိုက်တိုက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ စိတ်မရှိသောမြေကြီးသည် စိတ်ရှိ

သကဲ့သို့တုန်လှုပ်၏၊ သမုဒ္ဒရာတို့သည် အလျှံထွက်ကုန်၏၊ မြစ်ရေတို့သည် အညာသို့ဆန်ကုန်၏၊ တောင်ထွတ်တို့သည် အထူးထူးသော သစ်ပင် အပေါင်းတို့ကိုချိုးဖြတ်ကုန်လျက် မြေကြီး၌ကျကုန်၏၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော လေသည်ထက်ဝန်းကျင်မှလာ၏၊ တော်လည်းသောအသံသည် များစွာဖြစ် ၏၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သောအမိုက်ဖြစ်၍ အလင်းသည်ကွယ်၏၊ ကောင်း ကင်ပြင်၌ကြီးစွာသောအရပ်သည်သွား၏၊ ဤသို့အပြားရှိသောကောင်းကင် ပြင်၌ဖြစ်သောမြေ၌ဖြစ်သော မကောင်းသောအကျိုးကို ပေးတတ်သော မကောင်းသောနိမိတ်သည် မာရ်စစ်ရောက်လတ္တံ့သောအခါ၌ ထက်ဝန်း ကျင်မှဖြစ်ကုန်၏။]

ထိုမြေပြိုသကဲ့သို့သော အသံကိုကြား၍၎င်း, ထိုတိတ်နိမိတ်တို့ကို မြင်၍၎င်း သိကြားအစရှိသောသူတို့တွင် တစုံတယောက်သောသူသည် မျှလည်း ရပ်တည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မိမိ မိမိတို့၏ မျက်နှာပြုရာ အရပ်ဖြင့်သာလျှင် ပြေးလေကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည် ဝိဇယုတ္တရ ခရု သင်းကို ကျောက်၌လွယ်လျက်ပြေး၍ ဤစကြဝဠာ တံတိုင်းမျက်နှာဝ အနား၌ ရပ်၍မျှော်၏၊ သဟံပတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် ထီးဖြူကို အထွဋ်၌ ကိုင်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာပြေးလေ၏၊ ကာဠနဂါးမင်းသည် ကခြေသည် နဂါးမတို့ကိုစွန့်၍ မြေ၌ငုပ်၍ ယူဇနာ ၅ဝဝ ရှိသော နဂါးရာအဝန်းကျယ်သော မဉ္စူသ က နဂါးပြည်သို့ပြေး၍ မိမိဗိမာန်တွင်း၌ လက်ဝါးဖြင့် ခံတွင်းကိုပိတ် လျက် အိပ်လေ၏၊ တသောင်းသောစကြဝဠာမှလာ၍ ကောင်းချီးပေး လျက်နေကုန်သော နတ်ဗိုလ်သည်လည်း မိမိတို့မျက်နှာပြုရာ အရပ်ဖြင့် ပြေးလေကုန်၍ စကြဝဠာမျက်နှာအဝနား၌ ရပ်လျက် ဘုရားလောင်း ကို မျှော်ကြည့်ကုန်သော် ဘုရားလောင်းကို သတ်လိုသဖြင့်လာသော မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို မြင်ကုန်၍ ဘုရားလောင်းအား အစဉ်သနား ကုန်သဖြင့် "အလွန်ချစ်ဘွယ်ရှိသော ရှင်သိဒ္ဓတ် ဘုရားလောင်းသည် မသေပါစေသတည်း" ဟူသောအသံကိုပြုကုန်၏။

အလောင်းတော်ကို မာရ်နတ်ခြိမ်းချောက်ခြင်း

ဘုရားလောင်း ယောက်ျားမြတ်သည်ကား ဆိတ်ငြိမ်သော ဗြဟ္မာ မင်း၏ ဗိမာန်၌ ဗြဟ္မာကြီးကဲ့သို့ တယောက်အထီးတည်းသာလျှင် နေ ၏၊ ထီးလှိုင်ကာဌက်တို့၏အလယ်၌ ဂဠုန်မင်းကဲ့သို့၎င်း, အခြေလေး ချောင်းရှိသော သားတို့၏အလယ်၌ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့၎င်း

ခပ်သိမ်းသောမာရ်စစ်သည်တို့၏အလယ်၌ တင့်တယ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တယောက်တည်းနေတော်မူ၏၊ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်မင်းသည်လည်း စစ်သည် အပေါင်းဖြင့်ခြံရံလျက် လွှမ်းမိုးသကဲ့သို့လာ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် အနီးသို့ ရောက်လတ်သော် ရဲရဲ,ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတွေခဲကို ယင်အပေါင်းတို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့သကဲ့သို့ တဥသာဘ ပမာဏရှိသော ဗောဓိပင် အဝန်းသို့ မဝင်စံ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ အဝေးမှရပ်၏၊မာရ်စစ်သည်အပေါင်း တို့သည် မာရ်နတ်မင်း၏ အခြင်းအရာကို ကြည့်မျှော်လျက် ထက်ဝန်း ကျင်မှခြံရံ၍ တည်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် မိမိစစ်သည် အပေါင်းတို့ကို ဤသို့ဆို၏၊ "အမောင်စစ်သည် သူရဲအပေါင်းတို့.... သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ သားဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားနှင့်တူ၍ ရဲရင့်မြင့်မြတ် သော တပါးသောယောကျ်ားမည်သည်မရှိ၊ ငါတို့သည် ထိုမင်းသား၏ ရှေ့တူရူမှ စစ်ထိုးခြင်းကိုပေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊နောက်အဘို့ မှနေ၍ စစ်ထိုးခြင်းကို ပေးကုန်အံ့"ဟူ၍ဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းယောကျ်ားမြတ်သည် လက်ဝဲ,လက်ျာရှေ့တူ ရူအားဖြင့် အရပ်သုံးပါးကိုကြည့်တော်မူသော် သိကြား,ဗြဟ္မာ အစရှိ သော နတ်တို့၏ ပြေးလေကုန်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံဆိတ် သောအရပ်မျက်နှာတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ တဘန်မြောက်မျက်နှာအရပ် သို့ ကြည့်တော်မူသော် လွှမ်းမိုး၍လာသော မာရ်စစ်သည်ကိုသာ မြင် တော်မူ၍-

"ဤမျှလောက်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဤသူအပေါင်းသည် ငါတယောက်တည်းကိုသာ ရည်မှတ်၍ ကြီးစွာသော လုံ့လကို ပြုကုန်၏၊ယခုဤအရပ်၌ ငါ၏မယ်တော်သိရိမဟာမာယာသည် ၎င်း, ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်၎င်း, ညီတော် နန္ဒမင်းသားသည်၎င်း, နှမတော် ဇနပဒ ကလျာဏီသည်၎င်း, မြောက်သားတော် ယသောဓရာသည်၎င်း,သားတော်ရာဟုလာ သည်၎င်း မရှိ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှတပါးသော တစုံတယောက် သော ဆွေမျိုး, သားချင်းမည်သည်မျှလည်း တိုင်ပင်ကြံစည် ကောင်းသော သူသည်မရှိ၊ ငါသည် လေးသချေနှင့် ကမ္ဘာတ သိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်ဆည်းပူးအပ်သော ဒါန,သီလအစရှိ

သောဆယ်ပါးသောပါရမီတို့သည် သာလျှင် ငါ့အားရှည်စွာသောနေ့ ညဉ့်ပတ်လုံး သား မြေး ကျေးကျွန် အခြွေအရံနှင့်တူကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ပါရမီဆယ်ပါးကိုသာလျှင် ရဲမက်လက်နက်ကိုင်မိုလ်ပါပြု၍ပါရမီတည်းဟူသော ဓားလက်နက်ဖြင့်သာလျှင် ခုတ်ထစ် ထိုးဖြတ်၍ ဤမာရ်၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ငါသည် ဖျက်စီးအံ့သောငှါ အပ်၏"—

ဟုကြံတော်မူ၍ ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကိုဆင်ခြင်တော်မူလျက် အရှေ့သို့မျက်နှာပြုအပ်သော မျက်နှာတော်သည် တပါးသောအရပ်သို့ တဆံဖျားမျှ တိမ်းပါးခြင်းကို မဖြစ်စေဘဲ ရဲမြတ်သော နှလုံးဖြင့်နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သားသည် "စကားဖြင့်သာ မြိမ်းချောက်၍ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုပြေးစေအံ့"ဟုကြံလျက် မိမိစစ်သည်သူရဲအပေါင်းကိုကြည့်၍ "အချင်းတို့····လာကုန်လော့၊ အဘယ်ကြောင့် ယခုတိုင်မလှုပ်မရှက်နေကြသနည်း၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုဖမ်းကုန်လော့၊နှောင်ဖွဲ့ကုန်လော့၊ လက်ကိုဖြတ်ကုန်လော့၊ ခြေကိုဖြတ်ကုန်လော့၊ ခေါင်းကိုဖြတ်ကုန်၊ နားကိုလှီးကုန်၊ ပါးကိုဖေါက်ကုန်၊မပြေးစေကုန်လင့်၊ လုံအောင်ဆီးကြကုန်" ဟူ၍ဟစ်၏။

ထိုမာရ်နတ်သည် ကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို အစိုးရ၏၊ တရံတခါ ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံ၌ ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ပင် ဝင်ငုပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုးရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်လူအပေါင်းတို့ထက် ငါသည်ကြီးမြတ်၏-ဟု မှတ်လျက် "ဤသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် လူမိန်းမ၏ဝမ်း၌သုက်သွေး-ဟု ဆိုအပ်သော ကလလရေကြည်၌ ပုပ်သောအသားဝယ်ဖြစ်သော ပိုးလောက်ကဲ့သို့ဖြစ်လျက် ဤရဟန်းသည်မရှက်တကား၊ မိမိ၏ အတိုင်းအရှည်ကိုမျှ မသိတကား၊ငါ၏ရှေးရှုအရပ်၌ ထိုင်၍မကြောက်မလန့် မထဘဲ နေဝံ့စွာ၏တကား"ဟူ၍ ဟစ်ကြော်ကဲ့ရဲ့၏၊ ထိုသို့ ဟစ်ကြော်ကဲ့ရဲ့သော်လည်း ကြားတော်မမူသကဲ့သို့ ဆယ်ပါးသော ပါရမီကိုသာ ဆင်ခြင်၍နေတော်မူ၏၊ ထိုရောအခါ မာရ်နတ်သားသည် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို"လေဖြင့်သာလျှင် ပြေးစေအံ့"ဟုကြံ၍ တပြိုင်နက်တည်းသောခဏ၌ အရှေ့မျက်နှာမှ အနောက်သို့ လာသော

လေ, တောင်မှမြောက်သို့ လာသောလေ, အနောက်မှ အရှေ့သို့ လာသောလေ,မြောက်မှတောင်သို့ လာသောလေတည်းဟူသောဝေရမ္ဘလေတို့ကို ထစေ၏။

မာရ်နတ်ထိုးစစ်ဆင်ခြင်း

ထိုဝေရမ္ဘလေတို့သည် ယူဇနာခွဲ,တယူဇနာ,နှစ်ယူဇနာအတိုင်း အရှည်ရှိသော တောင်ထွင့်တို့ကို ထက်ခြမ်းကွဲစေ၍ တောမြိုသစ်ပင်အစရှိသည်တို့ကို အမြစ်ဖွားဖွား ပေါ်စေလျက် ထက်ဝန်းကျင်၌ ရွာကြီး,ရွာငယ်,နိဂုံးတို့ကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကင်းသော အာနုဘော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းထံသို့ ရောက်လျှင် သင်္ကန်းတော်စွန်းကိုမျှ လှုပ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မာရ်နတ်လည်း သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် လေပြင်းလာရာတွင် ပါလေပြီလော”ဟုကြည့်သော် ကျောက်သည်တိုင်ကဲ့သို့ ခိုင်ခံ့စွာနေတော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်သဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍“သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို မိုယ်းရည်တွင်နစ်၍ သေစေအံ့”ဟုကြံလျက်မိုယ်းကြီးစွာရွာစေ၏၊တန်ခိုးအားဖြင့်အလွှာတရာ,အလွှာတထောင်စသည် အပြားရှိကုန်သော တိမ်တိုက်တို့သည် တက်ကုန်၍ မိုယ်းကြီးစွာရွာကုန်၏၊ မိုယ်းရည်အယဉ်၏ အဟုန်ဖြင့် မြေကြီးတို့သည်ကွဲကုန်၏၊ တောင်,တော,သစ်ပင်အစရှိသည်တို့၏ အထက်အဘို့ဖြင့် မိုယ်းကြီးတို့သည် လာကုန်သော်လည်း ဘုရားလောင်း သင်္ကန်းတော်၌ ဆီးနှင်းပေါက်မျှ စွတ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။

ထို့နောက် ကျောက်ခဲမိုယ်းကိုရွာစေ၏၊ ကြီးစွာကုန်သော တောင်ထွင့်တို့သည် အခိုးထွက်ကုန် အလျှံတောက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ရောက်လျှင်နတ်ပန်းဆိုင်း,နတ်ပန်းကုံးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ထို့နောင်မှလက်နက်မိုယ်းကိုရွာစေ၏၊တဘက်အသွားရှိသော သန်လျက်, နှစ်ဘက်အသွားရှိသော သန်လျက်,လှံ-သင်ခုန်းအစရှိသည်တို့သည် အခိုးထွက်ကုန် အလျှံတောက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာလတ်၍ ဘုရားအလောင်းအထံသို့ ရောက်သည် ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော မုလေး, စကား, ခရားအစရှိသော ပန်းတို့သည်

ဖြစ်ကုန်၏၊"သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ခါးလက်နက်တို့ဖြင့်ခုတ်မိ၍သေလေပြီလော"ဟု မာရ်နတ်ကြည့်လျှင် စန္ဒကူးနံ့သာမှုန့်ဖြစ်၍ခြေတော်ရင်း၌ကျသည်ကို မြင်လေ၏။

ထို့နောင် သံမိုယ်းကိုရွာစေ၏၊ အလွန်သေးဖွဲသိမ်မွေ့လှစွာသော၊ သံတို့သည် အခိုးထကုန် အလျှံတောက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားအလောင်းထံသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ခြေတော်ရင်း၌ နတ်ပန်းဝတ်မှုံဖြစ်၍ကျကုန်၏၊ထို့နောင်ညွန်ပျောင်းမိုယ်းကိုရွာစေ၏၊ထိုညွန်ပျောင်းမိုယ်းသည်အခိုးထွက်အလျှံတောက်ကုန်လျက်ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားအလောင်းထံသို့ရောက်သည်ရှိသော် ခြေတော်ရင်း၌နတ်တို့၏ နံ့သာပျောင်းဖြစ်၍ကျ၏၊ ထို့နောင်မီးကျီးစုမိုယ်းကိုရွာစေ၏၊ ပေါက်ပွင့်အဆင်းရှိသော မီးကျီးစုတို့သည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်၍ ဘုရားအလောင်း၏ ခြေတော်ရင်း၌ နတ်ပန်းဖြစ်၍ ဖရိုဖရဲကြကုန်၏၊ မီးကျီးစုမိုယ်းကား-လက်နက်မိုယ်း၏ နောက်၌လာသည်၊ ထို့နောင်မှ "အမိုက်တိုက်ဖြင့် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ကြောက်၍ ပြေးစေအံ့"ဟု အမိုက်တိုက်ကိုဖြစ်စေ၏၊ဘုရားလောင်းယောကျ်ားမြတ်သည်ထိုအမိုက်တိုက်ကို မွေးတွင်းတော်အရေအတွက်ဖြင့် ကိုယ်တော်မှရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်လျက် ပျောက်စေ၍ အထောင်မကတက်သကဲ့သို့ တခဲနက်အလင်းကိုဖြစ်စေ၏။

ထို့နောင်မှ ကြီးစွာသော ဥက္ကာကိုပျံစေ၏၊ ထိုဥက္ကာမှ အခိုးတို့သည်ထွက်ကုန်၏၊ကောင်းကင်သည်ပြင်းစွာထစ်ကြိုးမြည်ဟည်း၏၊မိုယ်းကြိုးစက်အထောင်တို့သည် ကျကုန်၏၊ မာရ်နတ်သည်ဤမျှလောက်စစ်ထိုးခြင်းဖြင့်ဘုရားအလောင်းအား စိုးစဉ်းမျှကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ "အချင်းတို့…အဘယ့်ကြောင့်ဤကဲ့သို့ ကြာမြင့်စွာ နေကြကုန်သနည်း၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ဖမ်းကုန်လော့၊ ဆီးကုန်လော့၊ နှောင်ဖွဲ့ကုန်လော့၊ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ကုန်လော့၊ ရင်ကိုခွဲကုန်လော့၊ မလွတ်စေကုန်လင့်၊ မပြေးစေကုန်လင့်"ဟု မိမိစစ်သည်သူရဲတို့ကိုဆို၍ မိမိလည်း ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်မြင့်သော ဂိရိမေခလာဆင်၏ လည်ကုပ်၌နေလျက် စက်လက်နက်ကိုကိုင်၍"သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်အံ့"ဟု စက်လက်နက်ဖြင့်ပစ်၏။

ထိုစက်လက်နက်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကား- မာရ်နတ် အမျက်ပြင်းစွာထွက်၍ မြေ၌ စက်လက်နက်ဖြင့် ပစ်သည်ရှိသော် တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး မြေ၌ မြက်သည်မပေါက်ရောက်နိုင်၊ကောင်းကင်၌ ပစ်သည်ရှိသော် တဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင် မိုယ်းတပေါက်မျှမကျနိုင်၊မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်သို့လွှတ်သော် ယုဇနာနှစ်သိန်း,ငါးသောင်း,နှစ်ထောင် အဝန်းလုံးပတ်ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် နှစ်ဖြာကွဲ၍ မြေ၌ကျရာ၏၊ ထိုစက်လက်နက်သည် ကောင်းကင်မှ မိုယ်းကြိုးစက်ကျသကဲ့သို့ ပြင်းစွာ ထစ်ကြိုးလျှက်လာလတ်၍ မာရ်နတ်သား၏ မာရ်စစ်ကိုနှိပ်နယ် ပယ်ဖျက်ခြင်းကိုပြု၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေတော်ရင်း၌ ခြေသုတ် ကြိုးဝန်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ ကျလေ၏။

မာရ်နတ်၏ စစ်သည်သူရဲအပေါင်းသည်လည်း“ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ပလ္လင်မှဆင်း၍ပြေးလတ္တံ့”ဟု ထင်မှတ်ကုန်၍ တပါးမက များလှစွာသော အခြင်းအရာရှိသော ကြောက်မက်ဘွယ်တို့ကို ပြုကုန်၏၊ကြီးစွာသောကျောက်တောင်ထွဋ်တို့ကို ဖြိုခွဲဖဲ့ချိုး၍ လွှတ်ကုန်၏၊အလုံးစုံသော ကြောက်မက်ဘွယ်တို့ကို ဘုရားလောင်းယောကျ်ားမြတ်သည် မေတ္တာတော်၏အစွမ်းဖြင့် ငြိမ်းစေ၏၊ ကျောက်တောင်ထွဋ်တို့သည် ခြေတော်ရင်း၌ ပန်းဆိုင်း,ပန်းကုံးဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်မင်းသည် ကိုင်အပ်သောဝတ္ထု၊ တစုံတရာ မမြင်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာထွက်သော အမျက်၏အဟုန်ဖြင့်“သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ဂိရိမေခလာဆင်ဖြင့်သာ တိုက်ဇော့၍တွန်းချအံ့”ဟု လက်တဘက်ဖြင့် မြွားတစင်းကိုကိုင်၍ ဝန်းဝန်းလည်စေလျှက် ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏။

ယောကျ်ားမြတ်၏ မေတ္တာပါရမီတော်၏အာနုဘော်ကြောင့် အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဂိရိမေခလာဆင်သည် မြေတွင်ပုဆစ်တုပ်ဝပ်ဦးချလျက် ဦးခေါင်းကို မြေ၌စိုက်၍နေ၏၊ မာရ်နတ်မင်းလည်း ဆင်၏ဦးခေါင်းမှ လျှောကျသဖြင့် မြေ၌တည်လေ၏၊မာရ်နတ်စစ်လာ၍ စကြဝဠာတံတိုင်းနားသို့ ပြေးလေသောနတ်တို့သည် စကြဝဠာမျက်နှာဝနား၌ မတ်တတ်ရပ်ကုန်လျက်လည်ကိုဆန့်၍ ဘုရားလောင်းကိုမျှော်၍, မျှော်၍ကြည့်ကုန်လျက်“အို-နတ်များတို့….သိဒ္ဓတ်မင်းသားကိုယ်သည်

အဆင်းလှပစွတကား၊ မာရ်နတ်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလေလတ္တံ့နည်း"၊ဤသို့ဆိုကုန်လျက် မျှော်၍ကြည့်ကုန်၏။

သက်သေစစ်ဖြင့် တိုက်ပြန်ခြင်း

ထိုခဏ်မှ လျှောကျသောမာရ်နတ်သည် မိမိစစ်သည်သူရဲတို့၏ အထံမှ ရှက်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ "ပြေးရသော် ကောင်းအံ့"ဟု ကြံပြီးမှ "ငါ့အား သက်သေဘော်ပြလျှင် သက်သေခံမည့်သူများစွာရှိ၏၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားမှာ တစုံတယောက်မျှမရှိ၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို လက်နက်ဖြင့် စစ်ထိုး၍ မအောင်နိုင်သော်လည်း **သက်သေဖြင့်အောင်စေအံ့**"ဟု ရှက်ဆေးချေလို၍ "သိဒ္ဓတ္ထ····ဤပလ္လင်မှသင်သည်ထ၍သွားလေ့၊ဤပလ္လင်သည် သင်အားမရောက်၊ ဤညောင်ဗုဒ္ဓဟေ ပင်အောက်ပေါက်သော ပလ္လင်သည် ငါ့အားသာ ရောက်၏"ဟု ဆို၏၊ထိုစကားကိုကြားတော်မူ

အပ်၊ ဓနပရိစ္စာဂ,ပုတ္တပရိစ္စာဂ, ဘရိယပရိစ္စာဂ, အင်္ဂပရိစ္စာဂ,ဇီဝိတပရိစ္စာဂ တည်းဟူသော ၅နန့်ခြင်းကြီးငါးပါးကိုလည်း သင်မာရ်နတ်သည် မစွန့်အပ်၊ လူသုံးပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ ကျင့်ခြင်းဟူသော လောကတ္တစရိယ, ဆွေမျိုးတို့၏အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်း-ဟူသော ဉာတတ္တစရိယ, ဘုရားဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်း တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓတ္တစရိယ၊ဤစရိယသုံးပါးတို့ကိုလည်း သင်မာရ်နတ်သည် မကျင့်အပ်တကား၊ သင့်အား ဤပလ္လင်သည်မရောက်၊ ဤပလ္လင်သည် ငါ့အားသာရောက်၏”ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်က “သိဒ္ဓတ္တ····အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏ပလ္လင်၌ ကြာမြင့်စွာနေသနည်း၊ထ၍သွားလေ၊ငါလည်း ဤပလ္လင်ကိုရလို၍အလှူပေး၏၊ သီလကိုဆောက်တည်၏၊ စရိယကိုကျင့်၏၊ ဤပလ္လင်ကိုသာမဟုတ်၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော လောကကိုပင် ငါပိုင်၏”ဟူ၍ ဆို၏၊ ဘုရားအလောင်း ယောက်ျားမြတ်လည်း “မာရ်နတ်····သင်သည် ငါ့ကိုမပိုင်ရလတ္တံ့၊သင်၏အလိုသို့ ငါ့ကိုမလိုက်စေနိုင်လတ္တံ့၊ ဤယခုအခါ၌ ငါသည် ဤအပရာဇိတ-သူတပါးတို့လု၍မအောင်အပ်သောပလ္လင်၌နေ၍ ကိလေသာတို့ကိုကုန်စေလျက် ဘုရားဖြစ်၍များစွာသော လူအပေါင်းကို သံသရာဝဋ်မှကယ်အံ့၊ သင်သည် ငါ့ကို မြစ်တားအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ဤပလ္လင်သည် သင်၏အရာမဟုတ်၊ငါ၏အရာသာ၊ ဤအပရာဇိတပလ္လင်မှ ငါ့ကိုထစိမ့်သောငှါ အကြင်အခြင်းဖြင့် မပြုနိုင်လတ္တံ့၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ငါသည်ကောင်းမှု၏အစွမ်းဖြင့်ပြုလတ္တံ့၊ ဤပလ္လင်သည် သင်၏ပလ္လင်ဆိုသော် ဤပလ္လင်ကိုအလိုရှိ၍ သင်မာရ်နတ်အလှူပေးသောအဖြစ်ကို သိသောသက်သေ အဘယ်သူတို့နည်း၊သင်မာရ်နတ်ဆိုလော့”ဟုဘုရားအလောင်းယောက်ျားမြတ်သည် မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော် မာရ်နတ်မင်းသည် “ဤစစ်သည်သူရဲတို့မှ တပါးအခြားကိုသက်သေမှုသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လက်ဝဲ, လက်ျာ ရှေ့တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, အထက်ကိုးယူဇနာ,နောက်မှစကြဝဠာတံတိုင်းထိ၊ ဤမျှလောက်သော သူရဲတို့သည် ဤပလ္လင်ကိုလို၍ ငါအလှူပေးသောအဖြစ်ကိုသိကြကုန်တော့သည်”ဟုမိမိမာရ်စစ်သည် ပရိသတ်

တို့သို့ရှေးရှုလက်မောင်းကိုဆန့်၏၊ထိုအခါ၌အလုံးစုံသောမာရ်စစ်သည်တို့သည် "ဤပလ္လင်ကြောင့် ငါတို့အရှင်အလှူပေးသည်ကို ငါလည်းသိသူသက်သေ၊ ငါလည်းသိသူသက်သေဖြစ်ချေ၏၊ဖြစ်ချေ၏"ဟူ၍ တပြိုင်နက်တည်းဟစ်ကြော်ဆိုကြကုန်၏၊ထိုအသံသည် မြေကြီးကွဲပြိုလေအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုအသံကိုကြား၍ ဘုရားအလောင်းယောကျ်ားမြတ်သည် မိန့်တော်မူ၏။

"မာရ်နတ်မင်း....ငါသည် တယောက်အထီးတည်း သင်၏စစ်သည်ပုံထဲ၌နေလျက် ဘွဲ့သောထက်ဝယ်ကို မဖျက်မူ၍ လက်,အုပ်,ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် မြေအိုးကိုခွဲထုသကဲ့သို့ သင်မာရ်နတ်ကို၎င်း,သင်မာရ်နတ်၏ စစ်သည် သူရဲအပေါင်းတို့ကို၎င်း အုပ်ခဲဖြင့် ကျီးအပေါင်းကို ပြေးစေဘိသကဲ့သို့ ငါ၏ကောင်းမှုအစွမ်းဖြင့် သင်တို့တတွေကို မထိမပါးအခြားအခြားပြေးစေ၍ ဤပလ္လင်ကိုငါ၏ ပလ္လင်ပြုလတ္တံ့၊ မာရ်နတ်မင်း....ဤပလ္လင်ကိုရစိမ့်သောငှါ အတိုင်းအရှည်မရှိ မရေတွက်နိုင်သော ဘဝတို့၌ အလှူမပေးသောမည်သည်မရှိ၊ သီလမဆောက်တည်သော မည်သည်မရှိ၊ သူတပါးတို့မပြုနိုင်သော အမှုကိုမပြုသော မည်သည်မရှိ၊ ထိုထိုသို့သောဘဝတို့၌ ပေးသောအလှူ ဆောက်တည်သောသီလ အစရှိသည်တို့ကို ထားဘိဦး၊ ဝေဿန္တရာကိုယ်၏အဖြစ်၌ မဒ္ဒီမိဖုရားကို အထွတ်သို့ရောက်သည်ကိုပြု၍ ခုနစ်ကြိမ်အလှူကြီးကို ပေးသည်ရှိသော် ဤမြေကြီးသည် ခုနစ်ကြိမ်တုန်လှုပ်ပြီ၊ယခုအခါ ဤအပရာဇိတ ပလ္လင်၌ သင်မာရ်နတ်ကဲ့သို့ ကုဋေအရာသော မာရ်နတ်, ကုဋေအထောင်, ကုဋေအသောင်းမကသော မာရ်နတ်တို့နှင့်တကွ ဖြစ်သော ခပ်သိမ်းသော လောကဓာတ်ကို အောင်ခြင်းငှါနေသော ငါယောကျ်ားမြတ်အား မာရ်နတ်စစ်သည်နှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းဖြစ်သည်ရှိသော် ယူဇနာနှစ်သိန်း,လေးသောင်းအထုရှိသော ဤမြေကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်တတ်လေသနည်း။

မာရ်နတ်မင်း....သင်သည် သင်၏စစ်သည်ရဲမက်ဖြင့် စဉ်းလဲသောသက်သေကိုပြု၏၊ ဤမြေကြီးသည်စိတ်မရှိ၊ သင့်အား၎င်း, ငါ့အား၎င်း အမျှဖြစ်၏၊ ဤမြေကြီးသည် ငါ၏သက်သေဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါမာရ်နတ်က "သိဒ္ဓတ္ထ....သင်သည် ဤပလ္လင်ကို အလိုရှိ

သောကြောင့် အလှူပေးသောအဖြစ်ကို အဘယ်သူသိသနည်း၊ သိသူ သက်သေကို သင်ပင်ပြလော့”ဟုဆို၏၊ဘုရားအလောင်းလည်း“အချင်း မာရ်နတ်….ဤအရပ်၌ ငါ့အားတစုံတယောက်သိသူ လူနတ်သက်သေ မရှိ၊ ဤပလ္လင်ကိုလိုသောကြောင့် အလှူပေးသောငါ့အား ဝေဿန္တရာ ဘဝမှ ကြွင်းသောကိုယ်၏အဖြစ်ကို ထားဘိဦး၊ ဝေဿန္တရာကိုယ်၏ အဖြစ်၌တည်၍ အရာခုနစ်လီလျှင် အလှူကြီးပေးသောအဖြစ်၌ ဤတခဲ နက်သော မြေကြီးလျှင် သိသူသက်သေ ဖြစ်တော့သည်”ဟု နှုတ်တော်က မြွက်၍ တိမ်နီ၏အဝမှ ထွက်သောလျှပ်စစ်နွယ်၏အသရေနှင့် တူသော အသရေရှိသောလက်မောင်းတော်ကိုသင်္ကန်းတော်မှထုတ်၍မြေသို့ ရှေး ရှုဆန့်လျက်လက်ညှိုးညွှန်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်စစ်ရှုံး၍ထွက်ပြေးခြင်း

ထိုအခါ နှစ်သိန်း,လေးသောင်းယူဇနာအထုရှိသော မြေကြီးသည် အိုးထိန်းသည်၏ပျဉ်ပြားစက်ကဲ့သို့ဝန်းဝန်းလည်လျက် သည်းစွာသော အသံကိုပြု၏၊ မြေကြီး၏အသံဖြင့် ကောင်းကင်သည်လည်း မိုယ်းကြိုး ထစ်သကဲ့သို့ ပြင်းစွာမြည်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏၊ သတ္တရတနာတောင်စဉ် ခုနစ်ထပ် အစရှိသည်တို့သည်လည်း ပြင်းစွာသောအသံဖြင့်မြည်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်သည် မီးလောင်သော ဝါးတောကဲ့သို့ “ဖျစ်ဖျစ်-ဖျစ်ဖျစ်”အသံကိုပြု၍ပြင်းစွာသောမြည်ခြင်းဖြင့်မြည်၏၊ ပူလှ စွာသော အိုးကင်း၌ပစ်အပ်သောစပါးကဲ့သို့အလုံးစုံသောကောင်းကင် ၌မိုယ်းမရွာဘဲ တိမ်တောင်မတက်ဘဲ နတ်စက်တို့သည် ပစ်ကုန်၏၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သောမီးကျိုးစုမိုယ်းရွာသကဲ့သို့ ပြိုးပြိုးပြက် အလျှံ ထွက်ကုန်လျက် မိုယ်းကြိုးစက်တို့သည်ကျကုန်၏။

မြေကြီးနှင့်ကောင်းကင်နှစ်ပါးတို့၏ အကြား၌ဖြစ်သော မာရ်နတ် သားသည် ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ဖြစ်၍ ပုန်းအောင်းရာမရှိသည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ ယူဇနာနှစ်သိန်း လေးသောင်းအထုရှိသော မြေကြီးကိုစောင့်သောနတ်သားသည် မာရ် နတ်ကိုမြေခြားရာသိုင်၍ချအံ့သကဲ့သို့ လက်ျာလက်တော်ရှေးရှုညွှန်ရာ အရပ်မှမြေကိုထက်ခြမ်းခွဲလျက် ထွက်လတ်၍ “သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်

ဤပလ္လင်ကိုလိုသောကြောင့် ဒါန,သီလအစရှိသော ပါရမီတို့ကိုဖြည့်သောအခါတို့၌ မြေနတ်သားကိုတိုင်ကြား၍ သက်သေပြုသောကုသိုလ်အဘို့၏ချသောရေစက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့်ခံယူရသောကြောင့် ယခုထက်တိုင် ဆိုဝင်သည် မသွေ့မခြောက်သေး”ဟု မာရ်နတ်သားအား နှုတ်မြွက်၍လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆံရင်းကိုကိုင်၍ လက်ျာလက်ဖြင့်လိမ်၍ ညှစ်သော် ကြိတ်ကြိတ်မြည်သောအသံသည် မာရ်နတ်သား၏ နားထဲသို့ဝင်သဖြင့် တံကျင်ဖြင့် နားတွင်းကိုထုတ်ချင်းလျှိုထိုးဘိသည်မှတ်ထင်၍ ဂိရိမေခလာဆင်၌ စိုက်ထောင်သော အောင်တံခွန်ကိုလှဲ၍ လက်နက်တထောင်ကိုစွန့်၍ ဂိရိမေခလာဆင်ကိုမျှမကြည့် မျက်နှာလှည့်မိရာအရပ်ကိုဦးစိုက်၍ နောက်ကလိုက်အံ့သကဲ့သို့ထင်လျက် ဝသဝတ္တီဘုံတိုင်အောင်ပြေးရလေ၏။

၆၂။ နတ်,ဗြဟ္မာ,နဂါး,ဂဠုန်တို့ ကောင်းချီးပေးကြခြင်း

ထိုအခါ မာရ်နတ်သား၏ စစ်သည်အပေါင်းတို့သည် ကြီးလှစွာသောပြာပုံကို လေးမျက်နှာမှဆို၍လာသော ဝေရမ္ဘလေတိုက်သဖြင့် လွင့်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်း၌ဆင်သောတန်ဆာ,နား၌ဆင်သော တန်ဆာ, ကိုယ်၌ဝတ်သောအဝတ်တို့ကိုမျှ မယူဆောင်နိုင်၊ စွန့်ပစ်၍ တကြောင်းတည်းသောခရီးကို နှစ်ယောက်ပြေးသောမည်သည်မရှိ၊မိမိတို့မျက်နှာပြုမိရာအရပ်ကိုသာလျှင်ရှေးရှု၍မိမိတို့နေရာအရပ်သို့ချည်း ရောက်အောင်ပြေးကြလေကုန်၏၊ ဤသို့လျှင်ယောကျ်ားမြတ်သည် နေမဝင်မီမာရ်နတ်စစ်ကိုအောင်ခြင်းသည်လျှင်အစပြု၍ အလုံးစုံသောလောကကို အောင်ခြင်းသို့ရောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်စစ်သည်လာသောကြောင့် ကြောက်သောအားဖြင့်ပြေးလေကုန်၍စကြဝဠာတံတိုင်းမျက်နှာအဝနား၌ရပ်လျက်နေကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့သည်“အဘယ်သူ အောင်သနည်း,ရှုံးသနည်း” ဟု မျှော်၍ကြည့်ကုန်သော် ဆိုအပ်ပြီးသောအခြင်းအရာဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကုန်သောမာရ်နတ်စစ်သည်တို့ကိုမြင်၍“သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ၊မာရ်နတ်သားအားရှုံးခြင်းသည်ဖြစ်လေ

ပြီ”ဟု တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် သည်းစွာသောအသံကိုပြုကုန်၍ “အောင်သူအားပူဇော်ခြင်းကိုပြုကုန်အံ့”ဟု နဂါးတို့သည် နဂါးတို့ကိုခေါ်ကုန်၍,ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်တို့ကိုခေါ်ကုန်၍,နတ်တို့သည် နတ်တို့ကိုခေါ်ကုန်၍, ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မာတို့ကို ခေါ်ကုန်၍ ပန်း,နံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် ဗောဓိပလ္လင်၌ ယောက်ျားမြတ်၏အထံသို့လာကုန်၏၊ ဤသို့လာကုန်ပြီးသောနဂါး,ဂဠုန်,နတ်,ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့တွင်—

၁။ နဂါးတို့သည် ဤသို့ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ “ဘုန်းကြက်သရေနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ် မင်းသားအားအောင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိသောမာရ်နတ်သားအားရှုံးခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ”ဟူ၍ပြင်းစွာနဂါးတို့ ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုနဂါးတို့သည်ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ဘုရားလောင်းယောက်ျားမြတ်အား အောင်ဆုကိုပေးကုန်၏။

၂။ “ဘုန်းကြက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်းယောက်ျားမြတ်အား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ၊ ယုတ်မာသောအလိုရှိသော မာရ်နတ်သားအား ရှုံးခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ”ဟူ၍ဂဠုန်တို့သည် ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဂဠုန်အပေါင်းတို့သည်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်အား အောင်ဆုကိုပေးကုန်၏။

၃။ “ဘုန်းကြက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်အား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်လေပြီ၊ ယုတ်မာသောအလိုရှိသောမာရ်နတ်သားအား ရှုံးခြင်းသည် ရောက်လေပြီ”ဟူ၍ နတ်အပေါင်းတို့သည် ကြွေးကြော်ကုန်၏၊နတ်အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားလောင်း ယောက်ျားမြတ်အား အောင်ဆုကိုပေးကုန်၏။

၄။ “ဘုန်းကြက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်အား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်လေပြီ၊ ယုတ်မာသော

အလိုရှိသော မာရ်နတ်သားအား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ” ဟူ၍ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်ပြင်းစွာကြွေးကြော်ကုန်၏၊ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိပင်ရင်း ရွှေပလ္လင်၌ သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ယောကျ်ားမြတ်အား အောင်ဆုကိုပေးကုန်၏။

၅။ ထိုမှကြွင်းကုန်သော တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် ပန်း,နံ့သာ, နံ့သာပျောင်း,အခိုးအထုံ, အမှုန့်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက် အထူးထူး အပြားပြားသော ချီးမွမ်းခြင်းတို့ကိုဆိုကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။

ဤသို့ ယောကျ်ားမြတ်သည် နေမဝင်မီ မာရ်နတ်စစ်ကို ဖျက်ဆီး၍ သက်နီးတော်၏အထက်၌ကျကုန်သောဗောဓိရွက်,ညွန့်,ဖူး,ဝတ်တို့ဖြင့် နီလှစွာသောသင်္ကန်းဖြင့် ပူဇော်သကဲ့သို့ ဗောဓိပင်ရင်း ခင်းကြံအပ် သောရတနာရောင်ရှင် **အပရာဇိတပလ္လင်ထက်** နေတော်မူလျက် တရား ကိုသုံးသပ်တော်မူ၏၊ ထိုမာရ်နတ်စစ်ကို ရှုံးစေ၍နေတော်မူသောအခါ၌ စကြဝဠာတသောင်းလုံး၌ နေကုန်သော အလုံးစုံသော နတ်တို့သည် “ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား-အောင်ပြီ၊မာရ်နတ် သားကား-ရှုံးလေပြီ၊အောင်ခြင်းမင်္ဂလာကို တပေါင်းတည်းပြုကုန်အံ့” ဟူ၍ တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ စည်းဝေးလာကုန်၏။

၆၃။ နတ်,ဗြဟ္မာတို့ အထူးထူးအပြားပြား ပူဇော်ကြခြင်း

ထိုအခါ၌ အချင်း ယူဇနာငါးဆယ်,အဝန်း ယူဇနာတရာ့ငါးဆယ် ရှိသော ရောင်ခြည်တထောင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်သော နေဝန်းသည် အကွပ်၌ကိုင်၍နှစ်လိုက်သော ရွှေလှည်းဘီးစက်ဝန်းကဲ့သို့ ပျောက်လေ ၏၊အချင်း လေးဆယ့်ကိုးယူဇနာ,အဝန်းတရာ့လေးဆယ့်ခုနစ်ယူဇနာ ရှိသော ချမ်းသောရောင်ခြည်ဖြင့် တောက်ပထွန်းသော လဝန်းသည် နို့ရည်သမုဒ္ဒရာနစ်၍ရှိသော ပတ္တမြားရထားဘီးကို အကွပ်၌ကိုင်၍ ကောင်းကင်သို့ တင်ကြွလိုက်သကဲ့သို့ အရှေ့အရပ်မှ တက်လတ်၍ တည်၏၊စကြဝဠာတိုက်၏အလယ်၌ ဘုရားလောင်း ယောကျ်ားမြတ်၏

ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်၏အရောင်ဖြင့် ထိုဗောဓိဝန်းကျင် အရပ်ကို ရွှေရည်ဖြင့်သွန်းဘိသကဲ့သို့ ထွန်းစေလျက် ယောက်ျားမြတ်သည် တင့်တယ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် တောင်စကြဝဠာတတိုင်းနားမှ အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ခရုသင်းကိုမှုတ်၍ ပြေးလာ၏။

[ထိုခရုသင်း၏ အသံကား - တာဝတိံသာနတ်တို့ကို စည်းဝေးစိမ့်သောငှါ သုဓမ္မာစရပ်၌ သိကြားမင်းနေ၍ မှုတ်သောအသံသည် အချင်းယူဇနာ တသောင်းရှိသော အလုံးစုံသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကိုနှံ့၍ကြား၏၊ တကြိမ်မှုတ်သောအသံသည် လူတို့၏လဖြင့် မိုးလေးလပြည့်မှစဲ၏။]

မဟာဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း စကြဝဠာတံတိုင်းနား၌ ထားခဲ့သော သုံးယူဇနာအချင်းရှိသောထီးဖြူကိုယူပြန်ချေ၍ ဘုရားလောင်း၏အထက်၌ ဆောင်းလျက်တည်၏၊ တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော သိကြားတို့သည်လည်း ဝိဇယုတ္တရခရုသင်းကိုမှုတ်၍ချည်း ရှင်သိဒ္ဓတ်သို့ ဆည်းကပ်လာကုန်၏၊ စကြဝဠာတသောင်း၌ရှိသောမဟာဗြဟ္မာတို့သည်လည်း အချင်းသုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူအတိချည်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကို ဆောင်းလျက်ရပ်လာကုန်၏၊ ယာမာနတ်ပြည်၌ သုယာမနတ်မင်းသည် သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော သားမြီးယပ်ကိုကိုင်၍ ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ်အားယပ်လေခပ်လာ၏၊ ဤစကြဝဠာမှ သုယာမနတ်မင်းသာမဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော စကြာဝဠာ၌ နေကုန်သော သုယာမနတ်မင်းတို့သည်လည်း သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော သားမြီးယပ်ချည်းကိုင်၍ ယပ်လေခပ်လာကုန်၏၊ တုသိတာနတ်ပြည်၌ သန္တုသိတနတ်မင်းသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပတ္တမြားယပ်ဝန်းကိုကိုင်၍ ယပ်လေခပ်လျက်ရပ်၏၊ ဤသန္တုသိတ နတ်မင်းသည်သာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသောစကြဝဠာ၌ နေကုန်သော သန္တုသိတနတ်မင်းတို့သည်လည်း ပတ္တမြားယပ်ဝန်းချည်းကိုင်၍ စကြဝဠာတိုက်ကိုပြည့်စေလျက် ယပ်ခပ်ကာ ရပ်ကုန်၏။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပဥ္စသိခနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဥသျှစ်မှည့်ကဲ့သို့ ဖြော့သောအဆင်းရှိသော စောင်းကိုယူခဲ့၍ များစွာကုန်သော စောင်းသမားနတ်တို့ဖြင့်ခြံရံ၍ မြတ်စွာ

ဘုရားအလောင်းတော်၏အထံ၌ စောင်းတီးလျက်ရပ်လာ၏၊ ဤစကြဝဠာ၌ ပဉ္စသိခနတ်သားတို့သာ မဟုတ်ကုန်သေး၊ တသောင်းသောစကြဝဠာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တို့၌ စောင်းသမား ကခြေသည်နတ်သား,နတ်သမီးတို့သည် ဤစကြဝဠာ၌ချည်း စုဝေးကုန်၍ အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသော *တုရိယ်ားတိုင်ပန်းအစဉ်ကိုင်လျက် ထက်ဝန်းကျင်မှခြံရံ၍ ရပ်ကုန်၏။

ထို့အတူ အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသော တံတိုင်းအစဉ်ကိုင်၍, ထိုနတ်တို့၏အခြားမဲ့၌ အချို့သောနတ်တို့သည် ရွှေငှက်ပျောပင်အစဉ်ကိုကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် အလုံးစုံသော ရတနာအတိပြီးသော ဦးဆောက်ပန်းအစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် သားမြီးယပ်အစဉ်ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ငါးကြင်းပွတ်အစုံပန်းအစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည်ဇလပ်ပန်းအစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် ထမင်းပွဲ အစဉ်ကိုင်၍, အချို့သော နတ်တို့သည် ရေဖြင့်ပြည့်သောခွက်အစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် ရေဖြင့်ပြည့်သော မြူတာအစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် အခိုးအထုံလိမ်းကျံသော ယောက်မအစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် ပတ္တမြားအရိုးတပ်သော ဆီမီးအစဉ်ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ရွှေကြေးမုံအစဉ်ကိုင်၍, အချို့သော နတ်တို့သည် ငွေကြေးမုံ အစဉ်ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသော ကြေးမုံအစဉ်ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ပတ္တမြားဆီမီးအစဉ်ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် တံခွန်-ကုက္ကားအစဉ်ကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် ပဒေသာပင်အစဉ်ကိုကိုင်၍ စကြဝဠာတိုင်အောင် ဘုရားလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်ကိုခြံရံ၍ တည်ကုန်၏။

အလုံးစုံသော တသောင်းသောစကြဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် သဘင်သည်၏အသွင်ကိုယူကုန်၍ နတ်၏ကခြင်း,သီခြင်းတို့ကိုဖြစ်စေကုန်၏၊အချို့သောနတ်တို့သည် ကကုန်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည် သီကုန်၏၊အချို့သောနတ်တို့သည် တီးမှုတ်ကုန်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည်တင့်တယ်စမွယ်ကုန်၏၊အချို့သောနတ်တို့သည်နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော

---

* တုရိယ်ားတိုင် ။။လေးသဏ္ဌာန်ပြုအပ်သော မုခ်ကုန်းရှိသော တံခါး။

ပန်းနံ့သာ, အခိုးအထုံ, အမှုန့်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်ပြင်သည် သည်းစွာရွာသောမိုယ်းရေအယဉ်ဖြင့် အခြားမဲ့ ပြည့်သကဲ့သို့နတ်ပန်း,အခိုးအထုံ,အမှုန့်တို့ဖြင့် ပြည့်သည်သာဖြစ်၏၊ထို အလုံးစုံသောနတ်တို့သည်"ဤပူဇော်ခြင်းသည်ငါတို့သည်ဘုရားလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်၏အထံ၌ တရားတည်းဟူသောအမြိုက်ရေကို သောက်ရကုန် လတ္တံ့၊မျက်စိ၏အရသာဖြစ်သောယမိုက်ပြာဋိဟာကို မြင်ရကုန်လတ္တံ့" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပူဇော်ကြကုန်သတည်း။

[ဘုရားလောင်းရှင်သိဒ္ဓတ် ဗောဓိပင်သို့ ကပ်သောအစဉ္ဈ နာရာယန ဗိဿဏိုးနတ်၏အားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောယောက်ျားမြတ်သည် ဗောဓိ မဏ္ဍိုင်သို့ကပ်လေ၏-ဆိုရာ၌ ဗိဿဏိုးနတ်၏အားဟူသည်ကို ဤသို့သိအပ် ၏၊မဇ္ဈိမပုရိသယောက်ျား တကျိပ်တို့အားကို ကာဠာဝကဆင်နက်တစီး သည်ဆောင်၏၊ ကာဠာဝကဆင်နက် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဂင်္ဂေယျဆင် တစီးသည်ဆောင်၏၊ ဂင်္ဂေယျဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ပဏ္ဍရဆင်တစီး သည်ဆောင်၏၊ ပဏ္ဍရဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို တမ္ဗဆင် တစီးသည် ဆောင်၏၊တမ္ဗဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ပိင်္ဂလဆင်တစီးသည် ဆောင်၏၊ ပိင်္ဂလဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဂန္ဓဆင်တစီးသည် ဆောင်၏၊ ဂန္ဓဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကိုမင်္ဂလဆင်တစီးသည် ဆောင်၏၊မင်္ဂလဆင်ဆယ်စီးတို့ ၏အားကို ဟေမဆင်တစီးသည်ဆောင်၏၊ဟေမဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဥပေါသထဆင်တစီးသည်ဆောင်၏၊ ဥပေါသထဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဆဒ္ဒန်ဆင်တစီးသည်ဆောင်၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဗိဿဏိုး နတ်မင်းကြီးတယောက်သည် ဆောင်၏၊ ပစ္ဆိမဘဝိက ဖြစ်သော ဘုရား လောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ်အားတော်သည်လည်း ဗိဿဏိုးနတ်မင်းကြီး၏အားနှင့် မျှသလျှင်ကတည်း၊ပကတိဆင်နက်၏ အရေအတွက်ဖြင့် ကုဋေတထောင် သောဆင်နက်တို့၏အားကို ဘုရားအလောင်း ရှင်သိဒ္ဓတ် ဆောင်တော် မူ၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်ဖြစ်မူကား ဆယ်စီးအားကို ဆောင်တော်မူ၏၊မဇ္ဈိမပုရိသ ယောက်ျားတို့၏ အရေအတွက်ဖြင့်မူကား- ယောက်ျားပေါင်း ကုဋေ တသောင်းတို့၏အားကို ရှင်သိဒ္ဓတ်ဆောင်တော်မူ၏၊ ဤသည်လျှင် ရှင် သိဒ္ဓတ်၏ ကာယဗလကိုယ်တော်၏အားတည်း။]

[ဤမျှသောစကားအစဉ်သည်ကား-ဘုရားအလောင်း ယောက်ျားမြတ် သည် ဗောဓိပင်ရင်း ရွှေပလ္လင်၌ နေတော်မူသောအခါ မာရ်နတ်စစ်ရောက် သဖြင့်မာရ်နတ်စစ်ကိုအောင်တော်မူ၍ စကြဝဠာတသောင်း၌နတ်အပေါင်း တို့ပူဇော်သက္ကာရပြုသည်ကို ဆိုသော စကားအစဉ်တည်း။]

၆၄။ ဘုရားလောင်းပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား ဆင်ခြင်တော်မူခြင်း

ဤသို့လျှင် ဗောဓိပင်ရင်း ရွှေပလ္လင်၌ ထိုင်နေတော်မူလျက် နေမဝင်မီ မာရ်စစ်ကို အောင်တော်မူပြီး၍ စကြဝဠာတိုက်ကို ခြံရံ၍ တည်သောယူဇနာ ရှစ်သောင်း,နှစ်ထောင် အစောက်မြင့်သော စကြဝဠာတောင်တည်းဟူသောတင်းတိမ်နံ့ရံကာအပ်သည်ဖြစ်၍ကြယ်အပေါင်းတည်းဟူသော ပတ္တမြားကျောက်ဖြင့် စီအပ်သော ကောင်းကင်တည်းဟူသော မိတာန်မိုးကြက်အပ်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသောလူကို ထွန်းလင်းစေတတ်သော လမင်းတည်းဟူသော ဆီမီးထွန်းညှိအပ်သည်ဖြစ်၍ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် ဆိုအပ်ပြီးသော နတ်အပေါင်းတို့၏ ပူဇော်သက္ကာရကို တစုံတခုမျှမကြံမူ၍ မြတ်သော တရားကို ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ အဘယ်သို့ ကြံဆင်ခြင်တော်မူသနည်း ဟူမူကား—

၁။ "စင်စစ်အားဖြင့်ဤလောကသည် ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏၊ ပဋိသန္ဓေလည်းနေရ၏၊ အိုလည်း အိုရ၏၊ စုတေလည်း စုတေရ၏၊ တဖန်လည်း ပဋိသန္ဓေနေရ၏၊ ထိုသို့လျက်လည်း အိုခြင်း, သေခြင်း-ဟု ဆိုအပ်သော ဤဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းကို မသိနိုင်၊ အဘယ်အခါ၌ အိုခြင်း, သေခြင်း-ဟု ဆိုအပ်သော ဤဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော တရားသည် ငါ့အားထင်ပါလတ္တံ့နည်း"ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။

၂။ ထို့နောက် ဘုရားအလောင်းအား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊"အဘယ်သို့သော တရားသည်ရှိသော် အိုခြင်း,သေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း,သေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားအလောင်းအား "ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသည်ရှိသော် ထိုအိုခြင်း, သေခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ အိုခြင်း, သေခြင်းသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း-ဟူသော အကြောင်းရှိ၏"၊ ဤသို့ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၃။ ထို့နောင်မှ ဘုရားအလောင်းအား ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ "အဘယ် အကြောင်းတရားရှိသည်ရှိသော် ဇာတိပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဇာတိပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း" ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားအလောင်းအား "ဘဝရှိသည်ရှိသော် ဇာတိဖြစ်၏၊ ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့်ဇာတိဖြစ်၏"၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၄။ ထို့နောင်မှ ဘုရားအလောင်းအား ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ "အဘယ် အကြောင်းတရားရှိသည်ရှိသော် ဘဝဖြစ်သနည်း၊ အဘယ် အကြောင်း ကြောင့် ဘဝဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း အား "ဥပါဒါန်တရား လေးပါးရှိသည်ရှိသော် ဘဝဖြစ်၏၊ ဥပါဒါန် တရားလေးပါး-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘဝသည်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၅။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအားဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရား ရှိသည်ရှိသော် ဥပါဒါန်တရားလေးပါးဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရားဟူ သော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တရား လေးပါးဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့ အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ဘုရားအလောင်းအား "အာရုံကိုတပ်တတ်သော တဏှာရှိသည်ရှိသော် ဥပါဒါန်တရားဖြစ်၏၊ အာရုံ၌တပ်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိသော တဏှာ-ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ဖြစ်၏၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည် ဖြစ်၏"၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၆။ ထို့နောင်မှ ဘုရားအလောင်းအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရားရှိသည်ရှိသော် တဏှာဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဏှာဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းအား အာရုံကိုခံစားခြင်း လက္ခဏာ ရှိသောဝေဒနာသည်ရှိသော်တဏှာဖြစ်၏၊ အာရုံကိုခံစားခြင်းလက္ခဏာ ရှိသော ဝေဒနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဏှာဖြစ်၏"၊ ဤသို့

အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၇။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား "အဘယ်အကြောင်းတရားရှိသည်ရှိသော် ဝေဒနာဖြစ်သနည်း၊အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်သနည်း"၊ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား"အာရုံကိုတွေ့ခြင်းလက္ခဏာရှိသော ဖဿတရားရှိသည်ရှိသော် ဝေဒနာဖြစ်၏"၊ အာရုံကိုတွေ့ခြင်းလက္ခဏာရှိသော ဖဿဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်၏၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၈။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရားရှိသည်ရှိသော် ဖဿဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်သနည်း"၊ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းအား "စက္ခာယတန, သောတာယတန, ဃာနာယတန,ဇိဝှါယတန,ကာယာယတန,မနာယတန-တည်းဟူသောသဠာယတနတရားရှိသည်ရှိသော် ဖဿဖြစ်၏၊ အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါးဟူသောသဠာယတနဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်၏"၊ဤသို့အသင့်အားဖြင့်နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၉။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား "အဘယ်အကြောင်းတရားရှိသည်ရှိသော် သဠာယတနဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သဠာယတနဖြစ်သနည်း"၊ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါဘုရားလောင်းအား "နာမ်,ရုပ်ရှိသည်ရှိသော် သဠာယတနဖြစ်၏၊ နာမ်,ရုပ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့် သဠာယတနဖြစ်၏"၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၁၀။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား "အဘယ်အကြောင်းတရားရှိသည်ရှိသော် နာမ်,ရုပ်ဖြစ်သနည်း၊အဘယ်တရားဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်,ရုပ်ဖြစ်သနည်း၊"ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား "ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ် ရှိသည်ရှိသော် နာမ်,ရုပ်ဖြစ်၏၊ ဝိညာဉ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်နာမ်,ရုပ်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့်နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၁၁။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရားရှိသည်ရှိသော် ဝိညာဉ်ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရားဟူသောအကြောင်းကြောင့်ဝိညာဉ်ဖြစ်သနည်း"၊ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား"နာမ်,ရုပ်ရှိသည်ရှိသော် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏၊ နာမ်,ရုပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၁၂။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏၊ "စင်စစ်သဖြင့် ဤဝိညာဉ်သည် တဖန်လည်၍ဖြစ်ပြန်၏၊ ဤဝိညာဉ်သည် နာမ်,ရုပ်မှ တပါးသို့မသွား၊ ဤသို့ အပြန်အလှည်ဖြစ်သဖြင့် ဤဝိညာဉ်သည်ဖြစ်လည်း ဖြစ်ရာ၏၊အိုလည်း အိုရာ၏၊သေလည်း သေရာ၏၊ စုတေလည်း စုတေရာ၏"၊ ဤသို့နှလုံးသွင်းခြင်း,ဆင်ခြင်ခြင်းသည်ကား ဘုရားလောင်းအား ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌သာ ဆင်ခြင်တော်မူသတည်း။

ဤတရားအပေါင်းတို့တွင် တဏှာ,ဥပါဒါန်,ဘဝတို့ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဝိညာဉ်၏အကြောင်းဖြစ်သော အတိတ်၌ဖြစ်သော သင်္ခါရတို့ကိုရင်း၊ သင်္ခါရတို့၏အကြောင်းဖြစ်သော မောဟ-ဟုဆိုအပ်သော အဝိဇ္ဇာကိုရင်း မြင်တော်မူသဖြင့် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို ယှက်၍—

> အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပံ၊နာမရူပပစ္စယာ သဠာယတနံ၊သဠာယတနပစ္စယာ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ၊ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ၊ဇာတိပစ္စယာ ဇရာမရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဧဝမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ။

ဟူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုအနုလုံအားဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းအား ရှေး၌သူတပါးတို့၏အထံ၌ မကြားဘူးကုန်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့၌ ပညာတည်းဟူသောမျက်စိသည်ဖြစ်၏၊အပြား

အားဖြင့် သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာတည်း ဟူသောအလင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အနုလုံအနက်

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။သင်္ခါ- ရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။သမ္ဘဝန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ သင်္ခါရပစ္စယာ၊သင်္ခါ ရတည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဝိညာဏံ၊ဝိညာဉ်သည်။သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိညာဏပစ္စယာ၊ ဝိညာဉ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ နာမရူပံ၊ နာမ်,ရုပ်သည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ နာမရူပပစ္စယာ၊ နာမ်, ရုပ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သဠာယတနံ၊ သဠာယတန သည်။သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။သဠာယတနပစ္စယာ၊သဠာယတနတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဖဿော၊ ဖဿသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ဖဿ- ပစ္စယာ၊ဖဿတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ သည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာပစ္စယာ၊ ဝေဒနာတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။တဏှာ၊ တဏှာသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ တဏှာ- ပစ္စယာ၊တဏှာတည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဥပါဒါနံ၊ဥပါဒါန် တရားလေးပါးသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဥပါဒါနပစ္စယာ၊ ဥပါဒါန် တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဘဝေါ၊ ဘဝသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘဝပစ္စယာ၊ ဘဝတည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဇာတိ၊ အမိဝမ်းတွင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိ- ပစ္စယာ၊ဇာတိတည်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ဇရာမရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿုပါယာသာ၊ အိုခြင်း, သေခြင်း, စိုးရိမ်ခြင်း, ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း, နှလုံးမသာယာခြင်း, သက်ကြီး ရှိုက်တငင် ပင်ပန်းခြင်းတို့သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ဧဝံ၊ဤသို့။ ကေဝလဿ၊ ချမ်းသာ အစရှိသည်တို့နှင့် မရောထသော။ ဧတဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ၊ ထိုဆင်းရဲအစု၏။ သမုဒယော၊ ဖြစ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

[ဤကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အနုလုံ၏ အနက်တည်း။]

၆၅။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ကိုပြခြင်း

ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်း

ဤသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံအားဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ အလိုရှိသောဘုရားလောင်းအား အားထုတ်အပ်သောလုံ့လတို့သည် မလျော့သည်ဖြစ်၏၊ ရှေးရှုထင်သော သတိရှိသည်ဖြစ်၏၊ သတိ၏ မတွေဝေခြင်းကြောင့် ငြိမ်းသော ကိုယ်ရှိသည် ပူပန်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာထားအပ်သော စိတ်သည် တည်ကြည်သည်ဖြစ်၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ကာမတို့မှဆိတ်၍သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှ ဆိတ်၍သာလျှင် ဝိတက်,ဝိစာရနှင့်တကွဖြစ်သော ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိ,သုခရှိသော **ပဌမဈာန်** သို့ကပ်၍ နေတော်မူ၏၊ ဝိတက်, ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ကောင်းစွာကြည်ခြင်းရှိသော စိတ်၏မြတ်သော တည်ကြည်သောအဖြစ်ရှိသော သမာဓိကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိ,သုခရှိသော ဝိတက်, ဝိစာရမရှိသော **ဒုတိယဈာန်** သို့ကပ်၍နေတော်မူ၏၊ နှစ်သက်ခြင်းပီတိမှ ကင်းခြင်းကြောင့် လျစ်လျူရှုလျက်နေ၏၊ သတိရှိသည်ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သုခကိုနာမကာယဖြင့် ခံစား၏၊ဘုရားလောင်းအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ လျစ်လျူရှုလျက် သတိရှိသည်ဖြစ်၍ချမ်းသာစွာနေရ၏ဟုအကြင်ဈာန်ကိုကြားကုန်၏၊ထို**တတိယဈာန်** သို့ကပ်၍ နေတော်မူ၏၊ သုခကိုပယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း, ဒုက္ခကိုပယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း ရှေးဦးစွာကလျှင် သောမနဿ, ဒေါမနဿတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခလည်းမဟုတ်, သုခလည်းမဟုတ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့်ယှဉ်သော သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော **စတုတ္ထဈာန်** သို့ကပ်၍ နေတော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရစတုတ္ထဈာန်သို့ကပ်၍နေသဖြင့် စိတ်သည် ကောင်းစွာတည်ကြည်သည်ရှိသော် စင်ကြယ်သော်, ဖြူစင်သော် ကိလေသာဟူသော မြူမရှိသော် ကိလေသာကင်းပြီးသော် နူးညံ့စွာဖြစ်သော် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းငှါ

ခွံသည်ရှိသော် တည်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်သော ဉာဏ်ကိုရခြင်းငှါစိတ်တော်ကိုညွတ်စေ၏၊ထိုဘုရားလောင်းသည် တပါးမက များသောအပြားရှိသော ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တော်မူ၏၊ ဤသို့ အောက်မေ့တတ်သော ခန္ဓာသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား-တဖြစ်ကိုငှင်း, နှစ်ဖြစ်တို့ကိုငှင်း, သုံးဖြစ်တို့ကိုငှင်း, လေးဖြစ်တို့ကိုငှင်း, ငါးဖြစ်တို့ကိုငှင်း, ဆယ်ဖြစ်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်နှစ်ဆယ်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်သုံးဆယ်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်လေးဆယ်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်ငါးဆယ်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်တရာတို့ကိုငှင်း, အဖြစ်တထောင်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်တသောင်းတို့ကိုငှင်း, အဖြစ်တသိန်းတို့ကိုငှင်း, တပါးမက များကုန်သော သံဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုငှင်း, များစွာကုန်သော ဝိဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုငှင်း,များစွာကုန်သော သံဝဋ္ဋကပ် ဝိဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုငှင်း အောက်မေ့တော်မူ၏။

ဤမည်သောဘဝ၌ ဤသို့အမည်ရှိ၏၊ဤသို့အနွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့အဆင်းရှိ၏၊ ဤသို့အစာအာဟာရ ရရှိ၏၊ ဤသို့ဆင်းရဲ,ချမ်းသာကို ခံစား၏၊ ဤသို့အသက်၏ အပိုင်းအခြားရှိ၏၊ ငါသည် ထိုကိုယ်၏ အဖြစ်မှ စုတေသည်ရှိသော် ဤမည်သောဘဝ၌ဖြစ်၏၊ ထိုဘဝ၌လည်း ဤသို့အမည်ရှိ၏၊ ဤသို့ အနွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့ အဆင်းရှိ၏၊ ဤသို့အစာအာဟာရရှိ၏၊ ဤသို့ဆင်းရဲ,ချမ်းသာကို ခံစား၏၊ ဤသို့အသက်၏ အပိုင်းအခြားရှိ၏၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတု နတ်သားအဖြစ်မှ စုတေသော် ဤသိဒ္ဓမင်းသား၏အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ ဤသို့အခြင်းအရာနှင့်တကွဖြစ်သော တပါးမက များသော အပြားရှိသော ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာကို အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့တော်မူ၏၊ဤသို့ရှေး၌နေဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်,သိတတ်သော(ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ကို ဘုရားအလောင်း ယောကျ်ားမြတ်သည်ညဉ့်ဦးယံ၌ ရတော်မူ၏။)

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုရတော်မူခြင်း

ဤပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ကို ရပြီးသော် ဘုရားလောင်းအားသန်းခေါင်ယံ၌ ဤသို့အကြံဖြစ်၏၊"အဘယ်အကြောင်းတရား မရှိသည်

ရှိသော် ဇရာ,မရဏ-အိုခြင်း, သေခြင်းသည် မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇရာမရဏသည် ချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းသည် ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ “ဇာတိမရှိသော် ဇရာ, မရဏသည်မဖြစ်၊ ဇာတိ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇရာ,မရဏသည် ချုပ်၏”၊ ဤသို့အသိဉာဏ်ဖြစ်တော်မူ၏။

ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား ဤသို့အကြံဖြစ်တော်မူ၏၊“အဘယ်တရားမရှိသော် ဇာတိ မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိချုပ်သနည်း”၊ဤသို့ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ထိုအခါဘုရားလောင်းအား အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊“စင်စစ်သဖြင့် ဘဝမရှိသည်ရှိသော် ဇာတိမဖြစ်ရာ၊ ဘဝ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိသည် ချုပ်၏” ဤသို့ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိတော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ “အဘယ်တရားမရှိသော် ဘဝမဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသည် ချုပ်သနည်း”၊ဤသို့ဘုရားလောင်းအား အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား“ဥပါဒါန်တရားလေးပါးမရှိသော် ဘဝသည်မဖြစ်၊ ဥပါဒါန်တရား လေးပါးချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသည်ချုပ်ရာ၏”၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင် “အဘယ်တရား မရှိသည်ရှိသော် ဥပါဒါန် မဖြစ်ရာသနည်း၊အဘယ်တရား၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်ဥပါဒါန်သည်ချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့ဘုရားလောင်းအား အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား “တဏှာမရှိသည် ရှိသော် ဥပါဒါန်မဖြစ်ရာ၊တဏှာ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်သည် ချုပ်၏၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင်ဘုရားလောင်းအား“အဘယ်တရားမရှိသည်ရှိသော်တဏှာ မဖြစ်သနည်း၊အဘယ်တရား၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား“ဝေဒနာ

မရှိသည်ရှိသော် တဏှာမဖြစ်ရာ၊ ဝေဒနာ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာသည် ချုပ်ရာ၏”၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင် “အဘယ်တရားမရှိသော် ဝေဒနာ မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာချုပ်ရာသနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား “ဖဿမရှိသည်ရှိသော် ဝေဒနာမဖြစ်ရာ၊ ဖဿ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာသည် ချုပ်၏”၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား “အဘယ်တရား မရှိသည်ရှိသော် ဖဿမဖြစ်ရာသနည်း”၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖဿချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား “သဠာယတနမရှိသော် ဖဿမဖြစ်ရာ၊ သဠာယတန၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်ဖဿချုပ်၏”၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား “အဘယ်တရားမရှိသည်ရှိသော် သဠာယတန မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် သဠာယတနချုပ်သနည်း”၊ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား“နာမ်,ရုပ်မရှိသော် သဠာယတနမဖြစ်ရာ၊နာမ်,ရုပ်၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် သဠာယတနသည် ချုပ်၏”၊ ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား “အဘယ်တရား မရှိသည်ရှိသော် နာမ်,ရုပ် မဖြစ်သနည်း၊အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်,ရုပ် ချုပ်သနည်း”၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား“ဝိညာဉ်မရှိသည်ရှိသော် နာမ်,ရုပ် မဖြစ်ရာ၊ ဝိညာဉ်၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်,ရုပ်ချုပ်၏”၊ဤသို့အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်း မိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောင် ဘုရားလောင်းအား "အဘယ်တရားမရှိသည်ရှိသော် ဝိညာဉ်မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်သနည်း"၊ဤသို့အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား "နာမ်, ရုပ်မရှိသော် ဝိညာဉ်မဖြစ်ရာ၊ နာမ်, ရုပ်၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူခြင်းသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဆင်ခြင်တော်မူသည်၊ ဤတရားအပေါင်းတို့တွင် တဏှာ,ဥပါဒါန်,ဘဝတို့၏ချုပ်ခြင်းကို မြင်တော်မူသောဘုရားလောင်းသည် အတိတ်၌ဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာ,သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကိုလည်း မြင်တော်မူ၏၊ အကြင် "နာမရူပနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော" အစရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုငါရပြီ၊ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။

> အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော၊ သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော၊ ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပ နိရောဓော၊ နာမရူပ နိရောဓာ သဠာယတန နိရောဓော၊ သဠာယတနနိရောဓာ ဖဿနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓာ ဝေဒနာနိရောဓော၊ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော၊တဏှာ နိရောဓာ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိနိရောဓာ ဇရာမရဏံ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿုပါယာသာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ဧဝမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓော ဟောတိ။

ဟူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကိုပဋိလောမအားဖြင့် အတိတ်,ပစ္စုပ္ပန် စပ်၍ စီးဖြန်းရွှတ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ။တု-ကေနွေနှ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အဝိဇ္ဇာယဝေ၊အဝိဇ္ဇာ၏သာလျှင်။အသေသဝိရာဂနိရောဓာ၊ အကြွင်းမဲ့ ကင်းသဖြင့် ချုပ်ခြင်းကြောင့်။သင်္ခါရနိရောဓော၊လောကီကုသိုလ်စေတနာ-ဟု ဆိုအပ်သော သင်္ခါရတရားတို့၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ သင်္ခါရနိရောဓာ၊သင်္ခါရတရားတို့ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ဝိညာဏနိရောဓော၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊၏။ ဝိညာဏနိရောဓော၊

ဝိညာဉ်၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ နာမရူပနိရောဓော၊ နာမ်,ရုပ်တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊၏။ နာမရူပနိရောဓာ၊နာမ်,ရုပ်တရားတို့၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။သဠာယတနနိရောဓော၊သဠာယတနတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊၏။သဠာယတနနိရောဓာ၊ သဠာယတနတရားတို့၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဖဿနိရောဓော၊ ဖဿ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊၏။ ဖဿနိရောဓာ၊ဖဿ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဝေဒနာနိရောဓော၊ဝေဒနာ၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊၏။ ဝေဒနာနိရောဓာ၊ ဝေဒနာ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ တဏှာနိရောဓော၊ တဏှာ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊၏။ တဏှာနိရောဓာ၊ တဏှာ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါန်တရားတို့၏ချုပ်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊၏။ဥပါဒါနနိရောဓာ၊ဥပါဒါန်တရားတို့၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ဘဝနိရောဓော၊ဘဝ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊၏။ဘဝနိရောဓာ၊ ဘဝ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊၏။ ဇာတိနိရောဓာ၊ ဇာတိ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဇရာမရဏံ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ၊ အိုခြင်း,သေခြင်း,စိုးရိမ်ခြင်း, ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း,ဆင်းရဲခြင်း,နှလုံးမသာယာခြင်း,သက်ကြီးရှိုက်တငင် ပင်ပန်းခြင်းတို့သည်။နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်တတ်ကုန်၏။ဧဝံ၊ဤသို့။ ကေဝလဿ၊ ချမ်းသာအစရှိသည်တို့နှင့် မရောထသော။ဧတဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ၊ ထိုဆင်းရဲအစု၏။ နိရောဓော၊ ချုပ်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊၏။

(ဘုရားလောင်းအား "နိရောဓော,နိရောဓော"ဟု ရှေး၌သူတပါးတို့၏အထံ၌ မကြားဘူးကုန်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလုံတရားတို့၌ ပညာမျက်စိသည်ဖြစ်၏၊အပြားအားဖြင့် သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ပညာဟူသောအလင်းသည်ဖြစ်၏၊ထို့နောင်မှစတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရဈာန်လေးပါးသို့ကပ်၍ နေတော်မူ၏၊ ဤသို့ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိဖြင့် စိတ်တည်ကြည်သည်ရှိသော် ထက်ဝန်းကျင်မှ ဖြူစင်သည်ရှိသော် ကိလေသာဟူသော မြူမရှိသည်ရှိသော် ကိလေသာကင်းပြီးသည်ရှိသော် နူးညံ့စွာဖြစ်သည်ရှိသော် တန်ခိုးဘန်ဆင်းခြင်း ၄ ခါ၌ တည်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့၏ စုတိ,ပဋိသန္ဓေကို သိတတ်သောဉာဏ်အလို့ငှါ

စိတ်ကို ရှေးရှုသွတ်စေ၏၊ထိုဘုရားလောင်းသည် အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော လူတို့၏အမြင်ကိုလွန်သော နတ်၌ဖြစ်သောမျက်စိဖြင့် စုတေသောသတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ပဋိသန္ဓေနေသောသတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ယုတ်ကုန်သောသတ္တဝါ,မြတ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့ကိုသိတော်မူ၏၊ အဆင်းလှကုန်သောသတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ အဆင်းမလှကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ ကောင်းသော အလားရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ မကောင်းသော အလားရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ ကံအားလျော်စွာ လားရကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏။

"အချင်းတို့....ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၏၊ မှားသောအယူရှိကုန်၏၊ ယုတ်မာသော ပါဏာတိပါတ် အစရှိသော အမှုကို စွဲလမ်းကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ စုတိစိတ်၏အထက်၌ မကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော အစုတ်စုတ်အတွင်းတွင်းကျရာဖြစ်သော ချမ်းသာကင်းသော ငရဲသို့သာလျှင် ဖြစ်ရကုန်၏။

အချင်းတို့....ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယ သုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီသုစရိုက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောသုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ကောင်းသော အယူရှိကုန်၏၊ ကာယသုစရိုက်အစရှိသော ကောင်းသော အမှုကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့အား မစွပ်စွဲတတ်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ စုတိစိတ်၏ အထက်၌ ကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့လားရကုန်၏"။

ဤသို့လျှင် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သောလူတို့၏ အမြင်ကိုလွန်သော နတ်မျက်စိဖြင့် စုတေသောသတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲဖြစ်သောသတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ယုတ်ကုန်သော,မြတ်ကုန်သော,

အဆင်းလှကုန်သော, အဆင်းမလှကုန်သော, ကောင်းသောအလား ရှိကုန်သော, မကောင်းသောအလားရှိကုန်သော, ကံအားလျော်စွာ လားကုန်သောသတ္တဝါတို့ကိုအပြားအားဖြင့်သိတော်မူ၏၊ နှစ်ခုမြောက် သော ဤဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်သည် သန်းခေါင်ယံ၌ ဖြစ်တော်မူ၏၊ အဝိဇ္ဇာ ပျောက်၏၊ အမိုက်သည်ကင်း၏၊ အလင်းသည်ဖြစ်၏။

အာသဝက္ခယဉာဏ်ကိုရတော်မူခြင်း

မိုယ်းသောက်ယံ၌ ဘုရားအလောင်းသည် ဥပါဒါန်တရား လေးပါး တို့၏ အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ အဖြစ်,အပျက်ကို ရှုတော်မူ၏၊ "ရုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ရုပ်၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ရုပ်၏ ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝေဒနာသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝေဒနာ၏ ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သညာသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ သညာ၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သညာ၏ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သင်္ခါရသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ သင်္ခါရ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သင်္ခါရ၏ ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့ တည်း၊ ဝိညာဉ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ဝိညာဉ်၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့ တည်း၊ ဝိညာဉ်၏ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဤသို့ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၌ အဖြစ်,အပျက်ကိုရှု၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ,ပဋိလုံ အားဖြင့် စီးဖြန်းရွတ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ထို့နောင် စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရဈာန်လေးပါးသို့ကပ်၍ နေတော်မူ၏၊ ဤသို့ရူပါဝစရဈာန်သမာဓိဖြင့် စိတ်သည်ကောင်းစွာ တည်ကြည်သည် ရှိသော် စင်ကြယ်သည် ရှိသော် ဖြူစင်သည် ရှိသော် ကိလေသာတည်းဟူသော မြူမရှိသည်ရှိသော် ကင်းပြီးသောကိလေသာ ရှိသည်ရှိသော် နူးညံ့စွာဖြစ်သည်ရှိသော် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းငှါ ခံ့သည် ရှိသော် တည်ကြည်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သော အဖြစ်သို့ရောက် သည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည် အာသဝေါတရားတို့ကို ကုန်စေ တတ်သော ဉာဏ်အလို့ငှါ စိတ်ကိုရှေးရှု ညွတ်စေ၏။

ထိုဘုရားအလောင်းသည် ဤလောကီစိတ်ကောသီတိ, လောဘကြဉ် သော စေတသိက် ကေပညာသ, ရုပ်အဋ္ဌဝီသ၊ ဤအလုံးစုံသည် ဒုက္ခ

သစ္စာမည်၏-ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။ ဤလောဘသည်ကား-ဒုက္ခ၏ အကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာမည်၏-ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤနိဗ္ဗာန်သည်ကား-ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓ သစ္စာမည်၏-ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊မဂ်လေးခု၌ယှဉ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ,သမ္မာသင်္ကပ္ပ,သမ္မာဝါစာ, သမ္မာကမ္မန္တ, သမ္မာအာဇီဝ, သမ္မာဝါယာမ, သမ္မာသတိ,သမ္မာသမာဓိတည်းဟူသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာမည်၏ ဟု ထိုးထွင်း၍သိတော်မူ၏၊ တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘ, ဒိဋ္ဌိ,အဝိဇ္ဇာ သုံးပါးသည် အာသဝမည်၏-ဟုထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊လောဘသည် အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း-ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊နိဗ္ဗာန်သည်ကား- အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်-ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏။

ဤသို့သိတော်မူသော ဤသို့မြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်းအား ကာမာသဝမှစိတ်သည် လွတ်၏-ဟုအဟုတ်အဟတ်ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဘဝါသဝမှစိတ်သည်လွတ်၏၊ ဒိဋ္ဌာသဝမှ စိတ်သည်လွတ်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှစိတ်သည် လွတ်၏၊အာသဝေါတရားလေးပါးမှလွတ်ပြီးသော အခါ၌ "ငါသည် အာသဝေါတရားလေးပါးတို့မှ လွတ်ပြီးသည်ဖြစ်၏" ဟု အသိဉာဏ်ဖြစ်တော်မူ၏၊"ငါ့အားပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်ကုန်ပြီ၊မဂ်တည်းဟူသောအကျင့်ကို ငါသည်သုံးအပ်ပြီ၊ ပြုအပ်သော မဂ်ကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ၊ တပါးသောမဂ်ကိစ္စကို ပြုဘွယ်အလို့ငှါမရှိပြီ"ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင် ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းအားဖြင့် အာသဝေါ တရားတို့၏ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို နေအရုဏ် တက်လုဆဲဆဲ အရုဏ်မတက်မီရှေးအဘို့၌ ရတော်မူသဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ကောင်းစွာမဘောက်မပြန် မိမိအလိုလို သိတော်မူတတ်သောဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

အာသဝက္ခယဉာဏ်ကိုရတော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် တချက်တည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်,မဟာဝဇိရဉာဏ်, ကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်, ဝိဇ္ဇာပဋိသန္ဓိဒါဉာဏ်, ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်, ဆအသာဓာရဏဉာဏ်, အဘိညာဉ်

ခြောက်ပါး, ဒသဗလဉာဏ်, နဝဂုဏ်ကိုးပါး, အစိန္တေယျလေးပါး, စုဒ္ဒသဗုဒ္ဓဉာဏ်, အဋ္ဌာရသဗုဒ္ဓမမ္မဉာဏ်, စတုစတ္တာလီသဉာဏ်, ပဉ္စာသုဒယဗ္ဗယဉာဏ်, တေသတ္တတိဉာဏ်, သတ္တသတ္တတိဉာဏ်, သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး, ရှစ်ဆယ်သောလက္ခဏာတော်ငယ်, ဓမ္မတာအပြားသုံးဆယ်, ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်၊ ဤသို့အစရှိသော ဘုရားရှင် ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော် အပေါင်းတို့သည် အရဟတ်မတက်မီ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပြည့်စုံတော်မူလေ၏။

[အရှင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ဘိုးတော်အဥ္ဇနမင်းကြီးနှင့် အရှင်ဒေဝီလရသေ့တို့တိုင်ပင်၍ ဖြုတ်ထားအပ်သော ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညဉ့် မိုးသောက်ယံ အရဟတ်မတက်မီ ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။]

၆၆။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် ၃၂-ပါးသောပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်သည်ကိုပြခြင်း

၁။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသောခဏ၌ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်သည် ရေအဆုံးရှိသည်ကို ပြု၍ တဆယ့်နှစ်ကြိမ်ပြင်းထန်စွာတုန်လှုပ်၏။

၂။ ယောက်ျားမြတ်သည် တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်ကို ပဲ့တင်ထပ်စေ၍ အရဟတ်တက်ခါနီး၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်ရှိသော် တသောင်းသောလောကဓာတ်သည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သည်ဖြစ်၏။

၃။ အရှေ့မျက်နှာ စကြာဝဠာနား၌ စိုက်အပ်သော တံခွန်တို့၏ အရွက်သည် အနောက်မျက်နှာ စကြဝဠာနား၌ ခတ်မိကုန်၏။

၄။ အနောက်မျက်နှာ စကြဝဠာနား၌ စိုက်အပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်သည် အရှေ့စကြဝဠာနား၌ ခတ်မိကုန်၏။

၅။ တောင်မျက်နှာစကြဝဠာနား၌ စိုက်အပ်သော တံခွန်တို့၏ အရွက်သည် မြောက်မျက်နှာစကြဝဠာ တံတိုင်းအနား၌ ခတ်မိကုန်၏။

၆။ မြောက်မျက်နှာစကြဝဠာနား၌ စိုက်အပ်သော တံခွန်တို့၏ အရွက်သည် တောင်မျက်နှာစကြဝဠာတံတိုင်းနား၌ ခတ်မိကုန်၏။

၇။ မြေအပြင်၌စိုက်အပ်သော တံခွန်တို့၏အရွက်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ထိ၍တည်ကုန်၏။

၈။ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်၌ အပွင့်ကိုသာ ဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ကုန်၏။

၉။ အသီးကို ဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ် သီးကုန်သည်ဖြစ်၍ အသီးအခိုင်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်၏။

၁၀။ ပင်စည်တို့၌ ပင်စည်၌ဖြစ်သော ပဒုမာကြာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။

၁၁။ အခက်တို့၌လည်း အခက်၌ဖြစ်သော ပဒုမာကြာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။

၁၂။ နွယ်တို့၌လည်း နွယ်၌ဖြစ်သော ပဒုမာကြာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။

၁၃။ ကောင်းကင်၌ တွဲလျားဆွဲလျက် ပဒုမာကြာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။

၁၄။ တခဲနက်သော ကျောက်ဖျာတို့ကို ခွဲပြီးလျှင် အဆင့်ဆင့်ခုနစ်ရာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၍ အရိုးပဒုမာတို့သည်ထကုန်၏။

၁၅။ တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် လုံး၍လွှတ်အပ်သောပန်းကုံးကဲ့သို့ ကောင်းစွာခင်းအပ်သော ပန်းအခင်းကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏။

၁၆။ စကြဝဠာတိုက်တို့၏အကြားတို့၌ ယူဇနာရှစ်သောင်း အပြောကျယ်သော လောကန္တရိက်ငရဲတို့သည် နေခုနစ်စင်းတို့၏အရောင်ဖြင့် မထွန်းလင်းနိုင်ဘူးသော်လည်း တပြိုင်နက် အလင်းတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

၁၇။ ယူဇနာရှစ်သောင်း,လေးထောင်နက်သော မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ချိုအေးမြိန်မြတ်သောရေရှိသည်ဖြစ်၏။

၁၈။ မြစ်တို့သည် မစီးဘဲ တန့်ရပ်ကုန်၏။

၁၉။ အမိဝမ်းတွင်းမှ ကန်းသောသူတို့သည် ရူပါရုံကိုမြင်ကုန်၏။

၂၀။ အမိဝမ်းတွင်းမှ နားပင်းသောသူတို့သည် အသံကိုကြားကုန်၏။

၂၁။ အမိဝမ်းတွင်းမှဆွံ့သောသူတို့သည် ခြေဖြင့်သွားနိုင်ကုန်၏။

၂၂။ ထိတ်နှောင်အိမ်အဖွဲ့တို့သည် အလိုလိုကျိုးပြတ်ကုန်၏။

ဤသို့ အစရှိသည်အားဖြင့် အောက်၌ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ကို ပြကုန်၏။

ပဌမဗုဒ္ဓဝစနကိုမိန့်မြွက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် အတိုင်းအရှည်မရှိသော အသရေ၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် နတ်တို့ပူဇော်အပ်သည်ရှိသော် တပါးမက များသော အပြားရှိကုန်သော အံ့ဘွယ်သရဲတို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင်တို့သည် မစွန့်အပ်သော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

၁။ အနေကဇာတိ သံသာရံ၊ သန္ဓာဝိဿံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပ္ပုနံ။ ။

၂။ ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ ပုန ဂေဟံ နကာဟသိ။
သဗ္ဗာ တေ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ ဂဟကူဋံ ဝိသင်္ခတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊ တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။ ။

ဟူ၍ ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏၊ ဤဥဒါန်းသည် ပဌမဗုဒ္ဓဝစန-ရှေးဦးစွာသော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်မည်၏။

၁။ ဘော ဂဟကာရ၊ အိုး-အတ္တဘောတည်းဟူသောအိမ်ကိုပြုတတ်သော တဏှာယောက်ျား ပဲခွပ်သမား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂဝေသန္တော၊ ရှာသော ငါသည်။ ယေန ဉာဏေန၊ အကြင်သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဒဋ္ဌုံ၊ မြင်အံ့သောငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်ကောင်း၏။ တံဉာဏံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို။ အနိဗ္ဗိသံ-အဝိန္ဒန္တော၊ မရသည်ဖြစ်၍။ အနေ-ကဇာတိ သံသာရံ၊ အဖြစ်များစွာ သံသရာပတ်လုံး။ သန္ဓာဝိဿံ၊

တပါးသောဂတိမှသည် တပါးသောဂတိသို့ ပြေးဝင်ရလုလေပြီ။ သံသ-ရို၊ တပါးသောဂတိ၌ တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်သောအားဖြင့် ကျင်လည်ရလုလေပြီ။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ ဇာတိ၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲစွာ၏။

၂။ ဂဟကာရက၊ အတ္တဘောတည်းဟူသော အိမ်ကိုပြုတတ်သော တဏှာယောက်ျား ပဲခွပ်သမား။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တံ၊ သင့်ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ပုန၊ တဖန်။ ဂေဟံ၊ အတ္တဘောတည်းဟူသောအိမ်ကို။ တွံ၊ သင်သည်။ နကာဟသိ၊ မပြုရလတ္တံ့။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဖါသုကာ၊ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတည်းဟူသော အကွပ်အခြင်တို့ကို။ ဘဂ္ဂါ၊ ငါချိုးဖဲ့ရပြီ။ ဂဟကူဋံ၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အိမ်၏ အထွဋ်ကို။ ဝိသင်္ခတံ၊ ငါချရပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိသင်္ခါရဂတံ၊ အာရုံပြုသောအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ပြီ။ တဏှာနံ၊ တဏှာတို့၏။ ခယံ၊ ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို။ အဇ္ဈဂါ-အဓိအဂါ၊ ငါရပြီ။

[ဤကား ပဌမဗုဒ္ဓဝစန ဖြစ်သော ဥဒါန်းဂါထာတို့၏ အနက်တည်း။]

ဥဒါန်းကျူးတော်မူခြင်း

ထို့နောက် အရုဏ်တက်၍ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့သို့ ဝင်သောအခါ၌—

၁။ ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော ဗြာဟ္မဏဿ။
အထဿ ကင်္ခါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗာ၊
ယတော ပဇာနာတိ သဟေတုဓမ္မံ။ ။

၂။ ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော ဗြာဟ္မဏဿ။
အထဿ ကင်္ခါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗာ၊
ယတော ခယံ ပစ္စယာနံ အဝေဒိ။ ။

၃။ ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
အာတာပိနော ဈာယတော ဗြာဟ္မဏဿ။
ဝိဓူပယံ တိဋ္ဌတိ မာရသေနံ၊
သူရိယောဝ ဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ။ ။

ဟူ၍ ဥဒါန်းသုံးဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူပြန်၏။

၁။ အာတာပိနော၊ မြိုးမြံသော လုံ့လရှိထသော။ ဈာယတော၊ အကုသိုလ်တရားကို ဖုတ်ကြည်းပြီးထသော။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ ယဒါ-ယသ္မိံကာလေ၊ အကြင်အခါ၌။ ဓမ္မာ၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့သည်။ ဟဝေ-ဧကန္တေန၊အကယ်မလွဲသဖြင့်။ ပါတုဘဝန္တိ၊ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။အထ-တသ္မိံကာလေ၊ထိုအခါ၌။အဿဗြာဟ္မဏဿ၊ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ သဗ္ဗာ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ကင်္ခါ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးသော ယုံမှားခြင်းတို့သည်။ယတော-ယသ္မာကာရဏာ၊အကြင့်ကြောင့်။ ဝပယန္တိ၊ငြိမ်းကုန်၏။ တတော-တသ္မာကာရဏာ၊ထို့ကြောင့်။သဟေတုဓမ္မံ၊ အကြောင်းနှင့်တကွဖြစ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို။ သော ဗြာဟ္မဏော၊ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပဇာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့် သိ၏။

၂။ အာတာပိနော၊ မြိုးမြံသော လုံ့လရှိထသော။ ဈာယတော၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖုတ်ကြည်းပြီးထသော။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ အပပြုအပ်ပြီးသောမကောင်းမှုရှိသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ ယဒါ-ယသ္မိံကာလေ၊၌။ ဓမ္မာ၊ သစ္စာလေးပါးတရားတို့သည်။ ဟဝေ-ဧကန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ပါတုဘဝန္တိ၊ ကုန်၏။ အထ-တသ္မိံကာလေ၊ ၌။ အဿ ဗြာဟ္မဏဿ၊ အား။သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ကင်္ခါ၊တဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော ယုံမှားခြင်းတို့သည်။ယတော-ယသ္မာကာရဏာ၊အကြင့်ကြောင့်။ ဝပယန္တိ၊ကုန်၏။တတော-တသ္မာကာရဏာ၊ထို့ကြောင့်။ပစ္စယာနံ၊ အကြောင်းတရားတို့၏။ ခယံ၊ကုန်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်ကို။သော ဗြာဟ္မဏော၊ သည်။ အဝေဒိ၊သိပြီ။

၃။ အာတာပိနော၊ထသော။ဈာယတော၊ပြီးထသော။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ပုဂ္ဂိုလ်အား။ယဒါ-ယသ္မိံကာလေ၊၌။ဓမ္မာ၊သစ္စာလေးပါးတရားတို့

သည်။ ဟဝေ-ကေန္တေနာဖြင့်။ ပါတုဘဝန္တိ၊ ကုန်၏။ အထ-တသ္မိံကာ-လေ၌။ သူရိယော၊နေမင်းသည်။အန္တလိက္ခံ-အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်ပြင်၌။ ဩဘာသယံ-ဩဘာသယန္တော၊ ထွန်းလင်းလျက်။ တိဋ္ဌတိဣဝ၊ တည်သကဲ့သို့။ သော-ဗြာဟ္မဏော၊သည်။ မာရသေနံ၊ ကာမာဝစရဒွ-မာသေနာအစရှိသော မာရ်၏စစ်သည်ကို။ ဝိဓူပယံ-ဝိဓူပယန္တော၊ဖျက်ဆီးလျက်။ တိဋ္ဌတိ၊တည်၏။

ပလ္လင်တော်၌ခုနစ်ရက်စံနေတော်မူခြင်း

ဤသို့ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၍ ဗောဓိပင်အောက် ရွှေပလ္လင်ထက်၌ဘွဲ့မြဲတိုင်းသော ထက်ဝယ်ဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဖလသမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူ၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘွဲ့မြဲတိုင်းသော ထက်ဝယ်ဖြင့် ဖလသမာပတ်ချမ်းသာကိုခံစား၍ နေလေသနည်း-ဟူမူကား—ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၍ ဒေဝပုတ္တမာရ်,ကိလေသမာရ်, ခန္ဓာမာရ်တို့ကို အောင်တော်မူရာ ရွှေပလ္လင်၌ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "ငါသည် ကမ္ဘာတသိန်းအလွန်ရှိသော လေးသင်္ချေပတ်လုံး ဤပလ္လင်၏ အကြောင်းကြောင့် ကျင်လည်ရလေပြီ၊ ဤမျှလောက်သော ကမ္ဘာကာလ၌ ဤပလ္လင်၏အကြောင်းကြောင့် တန်ဆာဆင်သော ဦးခေါင်းကို လည်၌ဖြတ်၍လှူအပ်ပြီ၊ ကောင်းစွာကွင်းအပ်သော မျက်လုံးတို့ကို ထုတ်၍လှူအပ်ပြီ၊ နှလုံးသားကိုထုတ်၍ လှူအပ်ပြီ၊ ဇာလိမင်းသားနှင့် တူသော သားတို့ကိုဖြင်း, ကဏှာဇိန်သမီးတော်နှင့်တူသော သမီးတော်တို့ကိုဖြင်း, မဒ္ဒီမိဖုရားနှင့်တူသော မယားတို့ကိုဖြင်း သူတပါးတို့အား ကျွန်အလို့ငှါလှူရလေပြီ၊ဤပလ္လင်သည် ငါ့အားမာရ်ကိုအောင်ရာဖြစ်သော ပလ္လင်တည်း၊ဤပလ္လင်၌နေသော ငါ့အား ကောင်းသောအကြံသည် ပြည့်စုံ၏၊ ဤရွှေလောက် နေကာမျှဖြင့် ဤပလ္လင်မှ မထသေး"ဟု ကြံတော်မူ၍ အကုဋေတသိန်းမက များစွာသောအရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ထိုပလ္လင်၌ နေတော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့်—

အထခေါ ဘဂဝါ သတ္တာဟံ ဧကပလ္လင်္ကေန ဝိမုတ္တိသုခံ
ပဋိသံဝေဒယမာနော နိသီဒိ—

ဟူ၍ ဟောတော်မူသတည်း။

အထခေါ၊ ထိုသို့ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသောအခါ၌။ ဘဂဝါ၊မြတ်စွာဘုရားသည်။သတ္တာဟံ၊ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ကေပလ္လင်္ကေန၊ တထက်ဝယ်တည်းဖြင့်။ ဝိမုတ္တိသုခံ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ချမ်းသာကို။ ပဋိသံဝေဒယမာနော၊ ခံစားတော်မူလျက်။ နိသီဒိ၊ နေတော်မူ၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား- အရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား သည် ဗောဓိပင်ရင်း ရွှေပလ္လင်၌ မာရ်နတ်စစ်ကို နေမဝင်မီ အောင်တော် မူသည်မှစ၍ သိကြားအစရှိသော နတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ခံတော်မူ လျက် သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့ညဉ့်၌တရားအပေါင်းကို သုံး သပ် ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ လပြည့်နေ့ညဉ့်အရုဏ်မတက်မီ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပလ္လင်၌ နေတော်မူသော ပဌမသတ္တာဟတိုင်အောင်ဆိုသောစကားအစဉ်တည်း။]

၆၇။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏သရုပ်ကိုပြခြင်း

သစ္စာလေးပါးကို ဖုံးလွှမ်းတတ်သော အမိုက်ကိုဖျောက်၍ တဆယ့် ခြောက်ချက်သော အနက်နှင့်တကွ သစ္စာလေးပါးကို သိတတ်သော အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော အရဟတ္တ မဂ်၌ယှဉ်သော တတိယဝိဇ္ဇာ-ဟု ဆိုအပ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ် ကိုရတော်မူပြီး၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပြည့်စုံကုန်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်အစရှိသော ဘုရား ကျေးဇူးတော်အပေါင်းတို့တွင်—

သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဟူသည်ကား-အဆုံးမရှိသော လောကဓာတ်တို့၌ အဆုံးမရှိသော သတ္တဝါ သန္တာနရတရားလျှင် အာရုံရှိသော သဟိတ် ကာမာဝစရကြိယာ သောမနဿသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ် သသင်္ခါ ရိကစိတ်နှင့်သော်ရင်း,သဟိတ် ကာမာဝစရကြိယာ ဥပေက္ခာသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ် သသင်္ခါရိက စိတ်နှင့်သော်ရင်း ယှဉ်သော မြတ်စွာ ဘုရား အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ဉာဏ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်သည် အနာဝရဏဉာဏ်လည်းမည်၏၊ ထိုအကြောင်း ကို ဤသို့ အဋ္ဌကထာတို့၌ လာသော ပါဠိအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် သိအပ်၏။

၁။ ကတမံ တထာဂတဿ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ သဗ္ဗံသင်္ခတမသင်္ခတံ အနဝသေသံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ၊ အတီတံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ၊အနာဂတံသဗ္ဗံ၊လ၊စက္ခုနာ ရူပါနံ တော် သဗ္ဗံ၊ တံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ၊ သောတေန သဒ္ဒါနံ၊လ၊ဃာနေန ဂန္ဓာနံ၊ လ၊ဇိဝှါယ ရသာနံ၊ လ၊ ကာယေန ဖောဋ္ဌဗ္ဗာနံ၊ လ၊ မနသာ ဓမ္မာနံ၊ လ။

၂။ ယာဝတာ ရူပဿ အနိစ္စဋ္ဌံ ဒုက္ခဋ္ဌံ အနတ္တဋ္ဌံ၊တံသဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ၊ ယာဝတာ ဝေဒနာယ သညာယ သင်္ခါရာနံ။

၃။ ယာဝတာ စက္ခုဿ၊လ၊ယာဝတာ ဇရာမရဏဿ၊ အနိစ္စဋ္ဌံ ဒုက္ခဋ္ဌံ အနတ္တဋ္ဌံ၊ တံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၄။ ယာဝတာ အဘိညာယ အဘိညဋ္ဌံ၊ ယာဝတာ ပရိညာယ ပရိညဋ္ဌံ၊ယာဝတာ ပဟာနာယ ပဟာနဋ္ဌံ၊ ယာဝတာ ဘာဝနာယ ဘာဝနဋ္ဌံ၊ ယာဝတာ သစ္ဆိကိရိယာယ သစ္ဆိကိရိယဋ္ဌံ၊ တံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၅။ ယာဝတာ ခန္ဓာနံ ခန္ဓဋ္ဌံ၊ ဓာတူနံ ဓာတုဋ္ဌံ၊ အာယတနာနံ အာယတနဋ္ဌံ၊ သင်္ခတာနံ သင်္ခတဋ္ဌံ၊ အသင်္ခတဿ အသင်္ခတဋ္ဌံ၊တံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၆။ ယာဝတာ ကုသလေဓမ္မေ၊ အကုသလေဓမ္မေ၊ အဗျာကတေဓမ္မေ၊ ကာမာဝစရေ ရူပါဝစရေ ပရိယာပန္နေဓမ္မေ၊ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၇။ ယာဝတာ ဒုက္ခဿ ဒုက္ခဋ္ဌံ၊ သမုဒယဿ သမုဒယဋ္ဌံ၊ နိရောဓဿ နိရောဓဋ္ဌံ၊ မဂ္ဂဿ မဂ္ဂဋ္ဌံ၊ တံ သဗ္ဗံ၊ လ၊ ဉာဏံ။

၈။ အတ္ထ ပဋိသမ္ဘိဒါယ၊ ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါယ၊ နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ-ယ၊ ပဋိဘာနပဋိသမ္ဘိဒါယ၊ လ၊ ဉာဏံ၊ ယာဝတာ ဣန္ဒြိယပရော-ပရိယတ္တေဉာဏံ၊ တံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၉။ ယာဝတာ သတ္တာနံ အာသယာနုသယေ ဉာဏံ၊ ယာဝတာ ယမကပါဋိဟီရေ ဉာဏံ၊ ယာဝတာ မဟာကရုဏာ သမာ-ပတ္တိယာ ဉာဏံ၊ တံ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၁၀။ ယာဝတာ သဒေဝကဿ လောကဿ သသမာရကဿ သဗြဟ္မကဿ၊ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ၊ လ၊ သဒေဝမနုဿာ-ယ ဒိဋ္ဌံ၊ သုတံ၊ မုတံ၊ ဝိညာတပတ္တံ၊ ပရိယေသိတံ၊ အနုဝိစရိတံ မန-သာ၊ သဗ္ဗံ ဇာနာတီတိ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ တတ္ထ အာဝရဏံ နတ္ထီတိ အနာဝရဏဉာဏံ။

၁၁။ န တဿ အဒိဋ္ဌ မိဓတ္ထိ ကိဉ္စိ၊ အထော အဝိညာတ မဇာနိတဗ္ဗံ၊ သဗ္ဗံ အဘိညာသိ ယဒတ္ထိ နေယျံ၊ တထာဂတော တေန သမန္တ-စက္ခူတိ၊ တတ္ထ သမန္တစက္ခူတိ ကေနဋ္ဌေန သမန္တစက္ခု၊ အနာဝရဏဋ္ဌေန။

၁၂။ စုဒ္ဒသဗုဒ္ဓဉာဏာနိ ဒုက္ခေဉာဏံ ဗုဒ္ဓဉာဏံ၊ ဒုက္ခသမုဒယေ၊ ဒုက္ခနိရောဓေ၊ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနိပဋိပဒါယ ဉာဏံ ဗုဒ္ဓဉာဏံ၊ အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒေ၊ ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒေ၊ နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒေ၊ ပဋိဘာန-ပဋိသမ္ဘိဒေ ဉာဏံ ဗုဒ္ဓဉာဏံ၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တေ၊ အာသ-ယာနုသယေ၊ ယမကပါဋိဟီရေ၊ မဟာကရုဏာ သမာပတ္တိ-ယာဉာဏံ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ၊ အနာဝရဏဉာဏံ၊ စုဒ္ဒသန္နံ ဉာဏာ-နံ အာဒိတော အဋ္ဌဉာဏာနိ သာဝကသာဓာရဏာနိ၊ ဆဉာ-ဏာနိ အသာဓာရဏာနိ သာဝကေဟီတိ ဣဒံ တထာဂတဿ သဗ္ဗညုတဉာဏံ။

ဤသို့လာသော ပါဠိတော်နည်း၌ အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်းကား— မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အဘယ်နည်း ဟူမူကား—

၁။ အလုံးစုံသော သင်္ခတ, အသင်္ခတတရားတို့ကို အကြွင်းမရှိ သိတတ်သောဉာဏ်သည်သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏၊ စက္ခုသည်၎င်း, ရူပါရုံသည်၎င်း၊ ဤအလုံးစုံသည်ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို၎င်း, သောတသည်၎င်း, သဒ္ဒါရုံတို့သည်၎င်းရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို၎င်း, ဃာနကို၎င်း, ဂန္ဓာရုံကို၎င်း, ဇိဝှါကို၎င်း, ရသာရုံကို၎င်း, ကာယကို၎င်း, ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို၎င်း, မနကို၎င်း, ဓမ္မာရုံတို့ကို၎င်း၊ ဤအလုံးစုံကိုသိတတ်သောဉာဏ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၂။ ရုပ်၏အနိစ္စ အမြဲမရှိသော သဘော, ဒုက္ခသဘော, အနတ္တသဘောကို၎င်း၊ ဝေဒနာ၏, သညာ၏, သင်္ခါရတို့၏, ဝိညာဉ်၏ အနိစ္စသဘော, ဒုက္ခသဘော, အနတ္တသဘောကို၎င်း၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့်လည်း အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၃။ အကြင်မျှလောက် စက္ခု၏ အမြဲမရှိသော သဘောသည်ရှိ၏၊ သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယ, မနတို့၏ အမြဲမရှိသောသဘောသည် ရှိ၏၊ လ၊ ဇရာမရဏ၏ အမြဲမရှိသောသဘောသည်ရှိ၏၊ ထိုမျှလောက် အလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့်သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၄။ အကြင်မျှလောက်သိအပ်သော တရား၏ သိအပ်သော အနက်သည်ရှိ၏၊ အကြင်မျှလောက်ပိုင်းခြားအပ်သော သဘောတရား၏ ပိုင်းခြားအပ်သောအနက်သည် ရှိ၏၊ အကြင်မျှလောက် ပယ်အပ်သော တရား၏ ပယ်အပ်သော အနက်သည် ရှိ၏၊ အကြင်မျှလောက် ပွါးစေအပ်သော မဂ္ဂသစ္စာ၏ ပွါးစေအပ်သော အနက်သည်ရှိ၏၊ အကြင်မျှလောက် မျက်မှောက်ပြုအပ်သော နိရောဓသစ္စာ၏ မျက်မှောက်ပြုအပ်သော အနက်သည်ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၅။ အကြင်မျှလောက် ခန္ဓာတို့၏ အစုဟူသော အနက်သည်ရှိ၏၊ ဓာတ်တို့၏သဘောကို ဆောင်တတ်သော အနက်သည်ရှိ၏၊ အာယတနတို့၏ သံသာရာဝဋ်ကို ရှည်စွာဖြစ်စေတတ်သော အနက်သည်ရှိ၏၊ သင်္ခတတရားဟုဆိုအပ်သော ရုပ်နာမ်တို့၏ ပြုပြင်အပ်သော အနက်သည်, အကြင်မျှလောက် အသင်္ခတတရားဟု ဆိုအပ်သော နိဗ္ဗာန်၏ မပြုပြင်အပ်သော အနက်သည်ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သော ကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိသော ကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၆။ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ကုသိုလ်,အကုသိုလ်,အဗျာကတတရား, ရူပါဝစရတရား, အရူပါဝစရတရား, သံသရာဝဋ်၌ အကျုံးဝင်သောတရားတို့သည်ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၇။ အကြင်မျှလောက် ဒုက္ခသစ္စာ၏ ဒုက္ခအနက်သည်၊ သမုဒယသစ္စာ၏သမုဒယအနက်သည်၊ မဂ္ဂသစ္စာ၏ မဂ္ဂအနက်သည်၊ နိရောဓသစ္စာ၏ နိရောဓအနက်သည်ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၈။ အကြင်မျှလောက် အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ဉာဏ်သည်ရှိ၏၊ ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါ၌, နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ဉာဏ်သည်၊ ပဋိဘာနပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ဉာဏ်သည်ရှိ၏၊ အကြင်မျှလောက် ခပ်သိမ်းသော ဝေနေယျတို့အား သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေရင့်သည် မရင့်သည်ကို ပိုင်းခြားခြင်း၌ ဉာဏ်သည်ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသို့သိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၉။ အကြင်မျှလောက်သတ္တဝါတို့၏ အလို၏ ဖြစ်ခြင်း၌ သိတတ်သော ဉာဏ်သည်၊ အစုံအစုံသော ပြာဋိဟာပြုခြင်း၌ ဉာဏ်သည်ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏ ဉာဏ်မည်၏။

၁၀။ အကြင်မျှလောက် နတ်နှင့်တကွသော လောက၏ မြင်ခြင်း, ကြားခြင်း, တွေးဆခြင်း, သိခြင်း, ရောက်ခြင်း, ရှာမှီးခြင်းသည်ရှိ၏၊ မာရ်နှင့်တကွသော လောက၏, ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော လောက၏, ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့်တကွဖြစ်သော သတ္တဝါတို့၏ မြင်ခြင်း, ကြားခြင်း, တွေ့ဝေခြင်း,သိခြင်း,ရောက်ခြင်း,ရှာမှီးခြင်း, နှလုံးဖြင့် လေ့ကျက်ခြင်း သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ် မည်၏၊ထိုသိခြင်း၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

၁၁။ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်အား တစုံတခုကို မမြင်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ မသိအပ်သောတရားမည်သည်မရှိ၊ အကြင်သိအပ်သော တရားသည် ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံကို သိတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို သမန္တ စက္ခုဟူ၍ ဆိုအပ်၏၊ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသော အနက်ကြောင့်လည်း သမန္တစက္ခုမည်၏။

၁၂။ တဆယ့် လေးပါးကုန်သော ဗုဒ္ဓဉာဏ်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ တဆယ့်လေးပါးဟူသော်ကား- ဒုက္ခသစ္စာ၌ ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ် မည်၏၊ သမုဒယသစ္စာ၌ ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ နိရောဓသစ္စာ၌ ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာ၌ ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ အတ္ထပဋိ သမ္ဘိဒါ၌ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ၌၊ ပဋိဘာနပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ဉာဏ် သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်သည်၊ အာသယာ နုသယဉာဏ်သည်၊ ယမကပါဋိဟိရဉာဏ်သည်၊မဟာကရုဏာ သမာ ပတ္တိ ဉာဏ်သည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သည်၊ အနာဝရဏ ဉာဏ်သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏၊ ဤသို့လျှင် တဆယ့် လေးပါးတည်း၊ ထိုတဆယ့် လေးပါးတို့တွင် အစမှရှစ်ပါးသော ဉာဏ်တို့သည် သာဝကတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏၊ နောက်ဉာဏ်ခြောက်ပါးတို့သည်ကား သာဝကတို့နှင့် မဆက်ဆံကုန်၊ ဤအလုံးစုံသော ဗုဒ္ဓဉာဏ်တို့သည်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားအားသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မည်၏၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့်တူသော ဖြစ်ခြင်းရှိသောကြောင့် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်နှင့်တကွ အနာဝရဏဉာဏ် သည်ပြီး၏။

ဓမ္မတာအားဖြင့် အနာဝရဏဉာဏ်ဟူ၍မသိမရှိ၊ တခုသောဉာဏ်ကို သာလျှင် အလုံးစုံကိုသိတတ်သောအခြင်းအရာ,ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိ သိတတ်သောအခြင်းအရာ၊ ဤသို့နှစ်ပါးသော အခြင်းအရာ၏အပြားအားဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်, အနာဝရဏဉာဏ်ဟူ၍ နှစ်ပါးအမည်ဖြင့် ဆိုအပ်၏၊ သဒ္ဒါစေတသိက်တခုကို သဒ္ဓိန္ဒြေ, သဒ္ဓါဗိုလ်ဟူ၍ ဆိုသကဲ့သို့တည်း၊ သဗ္ဗညုတခုကိုသာလျှင် "နတ္ထိ ဧတဿ အာဝရဏန္တိ အနာဝရဏံ" ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ အနာဝရဏဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်၏။

ဧတဿ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အား။ အာဝရဏံ၊ ပိတ်ပင်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုသို့ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသော သတ္တိကြောင့်။ တံဉာဏံ၊ ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်။ အနာဝရဏံ၊ အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏။

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို တစုံတခုသော တရားသည်၎င်း, တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၎င်း ပိတ်ပင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သောကြောင့် အနာဝရဏဟူ၍ဆိုအပ်၏၊ မနောဝိညာဉ်ကဲ့သို့ အလုံးစုံသောဓမ္မာရုံလျှင် အာရုံရှိသောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏၊ သိကြားမင်း၏ ဝဇိရစိန်စက်ကဲ့သို့ အာရုံ၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အလုံးစုံသော တရားကို အစဉ်အားလျော်စွာ သိခြင်းဖြင့် ပယ်တတ်သော လက္ခဏာရှိ၏၊ အနာဝရဏဉာဏ်သည် အလုံးစုံသောတရားကို တကြိမ်သာ သိသောအဖြစ်ဖြင့် ပယ်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသည်လျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်, အနာဝရဏဉာဏ်တို့၏ အခြင်းအရာ ပြားသော အဖြစ်တည်း။

ဤသို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ သရုပ်ကိုထုတ်ရာ၌ စက္ခုံ ဘိက္ခဝေ။ ပ။ ဇရာမရဏံ အနိစ္စဋ္ဌေ- ဟူသော ဤပေယျာလဖြင့် စက္ခုအစရှိသော ဒွါရခြောက်ပါးတို့ကို၎င်း၊ ရူပါရုံအစရှိသော အာရုံခြောက်ပါးတို့ကို၎င်း၊ ထိုဒွါရခြောက်ပါးတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ခြောက်ပါးခြောက်ပါးကုန်သော အာယတန, ဝိညာဉ်, ဖဿ, ဝေဒနာ, သညာ, စေတနာ, တဏှာ, ဝိတက်, ဝိစာရတို့ကို၎င်း၊ ပထဝီဓာတ် အစရှိကုန်သော ခြောက်ပါးကုန်သောဓာတ်တို့ကို၎င်း၊ ဆယ်ပါးကုန်သော ကသိဏာ

ယတနတို့ကိုငှင်း၊ဆံအစရှိသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ကာယအစုတို့ကို ငှင်း၊ခန္ဓာငါးပါးတို့ကိုငှင်း၊ အာယတနတဆယ့်နှစ်ပါးတို့ကိုငှင်း၊ ဓာတ် တဆယ့်ရှစ်ပါးတို့ကိုငှင်း၊ လောကီဣန္ဒြေ တဆယ့်ကိုးပါးတို့ကိုငှင်း၊ ကာမရာဂ, ရူပရာဂ,အရူပရာဂတို့ကိုငှင်း၊ ကာမဘဝ,ရူပဘဝ အရူပ, ဘဝတို့ကိုငှင်း၊ ဈာန်လေးပါးတို့ကိုငှင်း၊ အပ္ပမညာလေးပါးတို့ကိုငှင်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တဆယ့်နှစ်ပါးအင်္ဂါတို့ကိုငှင်း၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို သိအပ်၏၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ဟူသည်ကား ထိုသင်္ဂြိုဟ်အပ်သော တရားတို့ကိုသဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဖြင့် သိ၏ဟူလိုသည်။

ဤသဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် အလုံးစုံသော တရားကိုသိ၏၊ မသိအပ်သော တရားမည်သည်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညုဟူ၍ ဤဉာဏ်ကို ဆိုအပ် သတည်း၊ကျမ်းဂန်၌လည်း—

ယာဝတကံ ဉေယျံ၊ တာဝတကံ ဉာဏံ၊ ယာဝတကံ ဉာဏံ၊ တာဝတကံ ဉေယျံ၊ဉေယျပရိယန္တိကံ ဉာဏံ၊ဉာဏပရိယန္တိကံ ဉေယျံ။

ဟူ၍ ဆရာတို့ဆိုသတည်း။

ယာဝတကံ၊ အကြင်မျှလောက်သော။ ဉေယျံ၊ သိအပ်သောတရား ရှိ၏။ တာဝတကံ၊ ထိုမျှလောက်။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်ရှိ၏။ ယာဝတကံ၊ လောက်သော။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်ရှိ၏။ တာဝတကံ၊လောက်။ ဉေယျံ၊ သိအပ်သောတရားရှိ၏။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်သည်။ ဉေယျပရိယန္တိကံ၊ သိအပ်သော တရားအဆုံးရှိ၏။ ဉေယျံ၊ သိအပ်သော တရားသည် လည်း။ ဉာဏပရိယန္တိကံ၊ ဉာဏ်တော်အဆုံးနှင့်ယှဉ်၏။

ဘုရားဟူသော အမည်ကို ရခြင်း

ဤသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အကြောင်းကား— အာသဝတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော အရဟတ္တမဂ်နှင့်ယှဉ်သော ဉာဏ်တည်း။ ထို့ကြောင့်—

သဗ္ဗညုတညာဏံ၊ အရဟတ္တမဂ္ဂညာဏပဒဋ္ဌာနံ။

ဟူ၍ ဆို၏။ ။သဗ္ဗညုတညာဏံ၊သဗ္ဗညုတဉာဏ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂညာဏ ပဒဋ္ဌာနံ၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော အကြောင်း ရှိ၏။

အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သည် သစ္စာလေးပါးကို ဖုံးလွှမ်းတတ်သော မောဟအစရှိသော ဝါသနာနှင့်တကွဖြစ်သော ကိလေသာကို ပယ်၍ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထင်ရှားသိစေ၏၊ အလုံးစုံသော ဉေယျတရား အပေါင်းတို့၌ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကိုရသည်နှင့်တပြိုင်နက် အလင်းကို ပြု၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အစရှိသော ဘုရားကျေးဇူး အပေါင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ရစေ၏၊ ဘုရားဟူသော အမည်ကိုလည်း ပြု၏၊ ထို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်တို့၌—

ဗုဒ္ဓေါတိ စေတံ နာမံ န မာတရာ ကတံ၊န ပိတရာ ကတံ၊ န ဘာတရာ ကတံ၊ န ဘဂိနိယာ ကတံ၊ န မိတ္တာမစ္စေဟိ ကတံ၊ န သမဏဗြာဟ္မဏေဟိ ကတံ၊န ဒေဝေဟိ ကတံ၊ဝိမောက္ခန္တိကမေတံ၊ဗုဒ္ဓါနံ ဘဂဝန္တာနံ ဗောဓိယာ မူလေ သဟ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ ပဋိလာဘာယ သစ္ဆိကာ ပညတ္တိ ယဒိဒံ ဗုဒ္ဓေါတိ။

ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

ဗုဒ္ဓေါတိစေတံနာမံ၊ ဘုရားဟူသော ဤအမည်ကို။ မာတရာ၊မဟာမာယာမယ်တော်သည်။ နကတံ၊ မပြုအပ်။ ပိတရာ၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည်။ နကတံ၊ မပြုအပ်။ဘာတရာ၊ အစ်ကိုသည်လည်း။ နကတံ၊ အပ်။ ဘဂိနိယာ၊ နှမသည်လည်း။ နကတံ၊ အပ်။ မိတ္တာမစ္စေဟိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း။ နကတံ၊အပ်။ သမဏဗြာဟ္မဏေဟိ၊ ရဟန်း,ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ နကတံ၊အပ်။ ဒေဝေဟိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ နကတံ၊ မပြုအပ်။ ဘဂဝန္တာနံ၊ ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ဗုဒ္ဓါနံ၊ဘုရားရှင်တို့အား။ ဗောဓိယာ၊ ဗောဓိပင်၏။ မူလေ၊ အရင်း၌။ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို။ ပဋိလာဘာယ၊ ရသည်နှင့်။ သဟ၊တကွ။ သစ္ဆိကာ၊ မျက်မှောက်ပြုအပ်သော။ယဒိဒံ-ယာအယံ ဗုဒ္ဓေါတိပညတ္တိ၊အကြင်ဘုရား-ဟူသော အမည်ပညတ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဧတံနာမံ၊ဤဗုဒ္ဓ-ဟူသော အမည်ကို။ ဝိမောက္ခန္တိကံ၊ အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်သည် ပြုအပ်၏။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဟူသည်ကား-အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေပြီးသော ဉေယျတရား အလုံးစုံကိုသိ၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရသဖြင့်

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-ဟူသော အမည်နာမပညတ်သည် ဖြစ်၏၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် သစ္စာကိုဖုံးလွှမ်းတတ်သော မောဟအစရှိသော ကိလေသာကိုပယ်၍ ဉေယျဓံတရားအပေါင်းကို ထွန်းလင်းစေပြီးသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရသဖြင့်သိရာ၌ ဆီမီးဥပမာကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆီမီးသည် ညဉ့်ဟူသော အမိုက်ပျောက်၍ တပြိုင်နက်အလင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုအလင်းဖြင့် အိမ်တွင်း၌ရှိသောဝတ္ထုကို ဆီမီးထွန်းသည့် ယောကျ်ားသည် မြင်၏၊ ဆီမီးသည်ကား မမြင်၊ ထိုကဲ့သို့အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာဟူသောအမိုက်ကိုဖျောက်၍ ဉေယျဓံတရား အပေါင်းကို ထွန်းလင်းစေ၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် ဉေယျဓံတရားအပေါင်းကိုသိ၏၊ သိတော်မူသောကြောင့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအမည်တော်သည်ဖြစ်၏။

၆၀။ မဟာကရုဏာသမာပတ္တိ, မဟာဝဇိရ, ပဋိသမ္ဘိဒါ ဥာဏ်တော်သုံးပါးကို ပြခြင်း

မဟာကရုဏာသမာပတ္တိဥာဏ်

မဟာကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်ဟူသည်ကား-ကာမာဝစရ သောဘဏကြိယာ သောမနဿသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ် အသင်္ခါရိကစိတ်နှင့် ယှဉ်သော ဉာဏ်တော်တည်း၊ ဤမဟာကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်သည် များစွာကုန်သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ များမြတ်သောသနားခြင်းသည် သက်၏၊ အဘယ်ကဲ့သို့ သက်သနည်းဟူမူကား—

လောကအပေါင်းသည် မီးတဆယ့်တပါးတို့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်လောင်၏-ဟူ၍မြတ်စွာဘုရားတို့အားသတ္တဝါတို့၌မဟာကရုဏာဉာဏ်တော်သည်သက်၏၊လောကအပေါင်းသည်မကောင်းသဖြင့်ယှဉ်အပ်၏-ဟူ၍မြင်ကုန်သောဘုရားတို့အားသတ္တဝါတို့၌မဟာကရုဏာ ဉာဏ်တော်သည်သက်၏၊လောကအပေါင်းသည်အပြားအားဖြင့်ဖြစ်၏-ဟုမြင်ကုန်သောဘုရားတို့အား,လောကအပေါင်းသည် မကောင်းသောခရီး၌သွား၏-ဟူ၍မြင်ကုန်သော,လောကကိုကပ်၍ ဆောင်အပ်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော,လောကသည်ကိုးကွယ်ရာမရှိ အလွန်သက်အပ်၏-ဟူ၍၎င်း,လော

ကသည် အလုံးစုံကို စွန့်၍သွားရအံ့-ဟူ၍ဝင်း မြင်ကုန်သော,လောက သည် မာန်တက်၏၊ ရောင့်ရဲခြင်းမရှိ၊ တဏှာ၏ကျွန်တည်း-ဟူ၍မြင်ကုန် သော, လောကသည် ကိုးကွယ်ရာမရှိ၊ ပုန်းအောင်းရာမရှိ၊ ဆည်းကပ် ရာမရှိ၊ လည်းလျှောင်းရာမရှိသည် ဖြစ်၏၊ လောကသည် ပျံ့လွင့်၏၊ ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော,—

"လောကအပေါင်းသည် တဏှာဟူသော ဆူးငြောင့်နှင့် တကွဖြစ်၏၊ များစွာသော ငြောင့်တို့ဖြင့်စူး၏၊ ငါမှတပါးသော ငြောင့်တို့ကို ထုတ် တတ်သော တစုံတယောက်သောသူသည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမိုက်ဖြင့်ပိတ်ပင်၏၊ ကိလေသာတည်းဟူသောချိုင့်၌လှောင်အပ်၏၊ ငါမှတပါး ထိုလောက အား အလင်းကိုပြတတ်သော တစုံတယောက်သော သူသည်မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် အဝိဇ္ဇာကြောင့်ဖြစ်၏၊ အမိုက် သဘွယ်ဖြစ်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှမြေးရစ်၏၊ ယက်ကန်းချည်မျှင်ထွေးရှုပ် သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ နှောင့်ရှက်သော အထုံးသဘွယ်ဖြစ်၏၊ ဖြူဆန်မြက်, သမန်းမြက်သဘွယ်ဖြစ်၏၊ မကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော ဖရိုဖရဲပျက်စီးသော ခြေ လက် အင်္ဂါ ကြီးငယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျရာဖြစ် သော အပါယ်လေးပါးဟုဆိုအပ်သော သံသရာကိုမလွန်နိုင်-ဟူ၍မြင် ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် အဝိဇ္ဇာဖြင့်ပျံ၏၊ ငြောင့်တံကျင် သဘွယ်ဖြစ်၏၊ ကိလေသာတည်းဟူသော ငြောင့်သဘွယ်ဖြစ်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော,လောကအပေါင်းသည် ရာဂ ဒေါသ မောဟတည်းဟူ သော အထုံးအဖွဲ့ဖြင့်ထုံးဖွဲ့၏၊ ငါမှတပါးသော အထုံးအဖွဲ့ကိုဖြေ တတ်သော တစုံတယောက်သောသူသည်-မရှိဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည်တဏှာဟူသောအဖွဲ့ဖြင့်စွပ်အပ်၏၊တဏှာ-ဟူ သောကွန်ရက်ဖြင့်လွှမ်းအပ်၏-ဟု မြင်ကုန်သောမြတ်စွာဘုရားတို့အား, ဤလောကအပေါင်းသည် တဏှာ-ဟူသောအယဉ်ဖြင့် မျှောအပ်၏၊ တဏှာ-ဟူသောသံယောဇဉ်ဖြင့်ယှဉ်အပ်၏၊တဏှာဟူသောအနုသယ ဖြင့်အစဉ်ပျံ့၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား ကရုဏာ တော်သည်သက်၏၊ လောကအပေါင်းသည် တဏှာ-ဟူသော ပူပန်ခြင်း ဖြင့်ပူပန်၏၊ တဏှာ-ဟူသောလောင်ခြင်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှလောင်

၏၊ဒိဋ္ဌိ-ဟူသောအဘွဲ့ဖြင့် စွပ်အပ်၏၊ဒိဋ္ဌိ-ဟူသော ကွန်ရက်ဖြင့် လွှမ်းမိုးအပ်၏။

လောကအပေါင်းသည် ဒိဋ္ဌိ-ဟူသောအယဉ်ဖြင့် မျှောအပ်၏၊ဒိဋ္ဌိ-ဟူသော သံယောဇဉ်နှင့်ယှဉ်၏၊ဒိဋ္ဌိ-ဟူသောအနုသယဖြင့် အစဉ်ပုံ၍၊ ဒိဋ္ဌိ-ဟူသော ပူပန်ခြင်းဖြင့် ပူပန်၏၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဖြင့် လောကအပေါင်းသည်အစဉ်ဖြစ်၏၊အိုခြင်းဖြင့်အစဉ်ရောက်၏၊အနာဖြင့် အဘန်တလဲလဲနှိပ်စက်၏၊ သေခြင်းဖြင့်အလွန်နှိပ်စက်၏၊ လောကအပေါင်းသည် ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်၏၊ တဏှာဖြင့်ထောင်၏၊ ဇရာမရဏာဖြင့် နှိပ်စက်ခြိရံအပ်၏၊မာရ်၏ကျော့ကွင်းဖြင့် ခြိရံအပ်၏၊ မာရ်၏နှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်ဘွဲ့အပ်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား များမြတ်သော ကရုဏာတော်သည်သက်၏၊ လောကအပေါင်းသည် ရာဂ-ဟူသောနှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်,ဒေါသ-ဟူသော နှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်,မောဟ-ဟူသောနှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်,ဒိဋ္ဌိ-ဟူသောနှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်, ကိလေသာ-ဟူသောနှောင်ဘွဲ့ခြင်ဖြင့်,ဒုစရိုက်-ဟူသော နှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့်ဘွဲ့အပ်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ ကရုဏာတော်သည်သက်၏။

ငါမှကြဉ်၍သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကိုနှောင်ဘွဲ့ခြင်းမှလွတ်စေတတ်သော တပါးသော တစုံတယောက်သောသူသည် မရှိ-ဟု မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ ကရုဏာတော်သည် သက်၏၊ လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာ ကျဉ်းမြောင်းသောအရပ်၌ သွားရ၏၊ တစုံတယောက်မှ ကယ်သူမရှိ-ဟု မြင်ကုန်သော,လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာသော ကြောင့်ကြခြင်းရှိ၏၊ ငါမှကြဉ်၍ ထိုလောကအား ကြောင့်ကြခြင်းကို ဖြတ်တတ်သော တစုံတယောက်သောသူသည်မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာသောကမ်းပါး၌ကျ၏၊ငါမှကြဉ်၍ ထိုလောကကို ကမ်းပါးပြင်မှ ထုတ်ဆယ်တတ်သော တပါးသောသူသည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော,လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာသော ချောက်၌ကျ၏၊ ငါ့ကိုကြဉ်၍ ထိုလောကကို ချောက်မှထုတ်ဆောင်တတ်သောသူသည် မရှိ-ဟု မြင်ကုန်သော ဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ ကရုဏာတော်သည် သက်၏။

လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာသောသံသရာ၌ ကျင်လည်၏၊ ထိုလောကကို ငါမှတပါး သံသရာမှလွတ်စေတတ်သောသူမည်သည်မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာသောခရီးခဲ၌ တပြောင်းပြန်ပြန်လည်၏၊ထိုလောကကို ငါမှကြဉ်၍ ခရီးခဲမှထုတ်တတ်သော တပါးသောသူမည်သည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် ကြီးစွာလူးလဲ၏၊ ထိုလောကကို ငါမှတပါး ပြင်းစွာလူးလဲခြင်းမှ ထုတ်တတ်သောသူမည်သည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းကို သေခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းကို ရာဂ-တည်းဟူသောမီးဖြင့်,ဒေါသတည်းဟူသော မီးဖြင့်,မောဟ-တည်းဟူသောမီးဖြင့်,ဇာတိ-တည်းဟူသော မီးဖြင့်,မရဏ-တည်းဟူသော မီးဖြင့်, သောက-တည်းဟူသော မီးဖြင့်, ပရိဒေဝ-တည်းဟူသောမီးဖြင့်, ဒုက္ခ-တည်းဟူသော မီးဖြင့်, ဒေါမနဿ-တည်းဟူသော မီးဖြင့်, ဉပါယာသ-တည်းဟူသော မီးဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်၏၊ငါမှတပါး ထိုမီးကိုငြိမ်းစေတတ်သော တပါးသောသူသည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော,—

လောကအပေါင်းသည် မာန်တက်၏၊ သတ်အပ်၏၊ ဝဋ်၌မွေလျော်၏၊ဝဋ်ကိုပြု၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော,လောကအပေါင်းသည် ဝဋ်ဟူသော နှောင်ဘွဲ့ခြင်းဖြင့် ဘွဲ့အပ်၏၊ သူသတ်နှောင်အိမ်လျှင် ရှေးရှုထင်၏၊ ထိုလောကကို ငါမှတပါး နှောင်အိမ်မှလွတ်စေတတ်သော တပါးသောသူမည်သည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် ကိုးကွယ်ရာမရှိ၊အလွန်လျှင် သနားဘွယ်ရှိသော အဖြစ်သို့ရောက်၏၊ ထိုလောကကို ငါမှတပါး ကိုးကွယ်ရာရစေတတ်သောတပါးသောသူသည် မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော လောကအပေါင်းသည် ဒုက္ခဖြင့် ထိုးကျင့်၏၊မြင့်မြတ်စွာသောနေ့,ညဉ့်ပတ်လုံး နှိပ်စက်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား,လောကအပေါင်းသည် ခရီးသွားသဘွယ်ဖြစ်၏၊အမြဲလျှင် ရေသိပ်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော, လောကအပေါင်းသည် မျက်စိမရှိ သူကန်းသဘွယ်ဖြစ်၏-ဟု မြင်ကုန်သော ဘုရားတို့အား, လောကအပေါင်းသည် ကန်းသောမျက်စိရှိ၏၊ခရီးညွှန်မရှိ-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား, လောကအပေါင်းသည် ဒုစရိုက်သုံးပါးတို့ဖြင့်

ခရီးမဟုတ်သည်ကို ပြေးဝင်၏၊ခရီးဖြောင့်မှချွတ်ယွင်း၏၊ ထိုလောကကို ငါမှတပါး ခရီးဖြောင့်သို့ ဆောင်တတ်သောသူမည်သည်မရှိ-ဟု ၍မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား,—

လောကအပေါင်းသည် သံသရာတည်းဟူသော ဝဲသြဃသို့ပြေးဝင်၏၊ ထိုလောကကို ငါမှတပါး သြဃမှ ထုတ်ဆယ်တတ်သောသူမည်သည်မရှိ-ဟူ၍မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား,လောကအပေါင်းသည် နှစ်ပါးသော ဒိဋ္ဌိအယူတို့ဖြင့် ထိုးကျင့်၏-ဟူ၍ မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား, လောကအပေါင်းသည် ဒုစရိုက်သုံးပါးတို့ဖြင့် ပျက်စီး၏ဟူ၍မြင်ကုန်သောမြတ်စွာဘုရားတို့အား လောကအပေါင်းသည် လေးပါးသော ယောဂတို့နှင့် ယှဉ်၏၊ လေးပါးသောဂန္ထတို့ဖြင့် ထုံ၏၊ ဥပါဒါန်တရားလေးပါးတို့ဖြင့် စွဲလမ်းယူအပ်၏၊ ငါးပါးသော ဂတိသို့ သက်၏၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် တပ်၏၊ ငါးပါးသောနီဝရဏ တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ခြောက်ပါးသော ဝိဝါဒမူလတို့ဖြင့် ငြင်းခုံ၏၊ သုံးပါးသော တဏှာကာယတို့ဖြင့် တပ်၏၊ ခြောက်ပါးသော ဒိဋ္ဌိအယူတို့ဖြင့် ထိုးကျင့်၏၊ ခုနစ်ပါးသော အနုသယတို့ဖြင့် အစဉ်ကိန်း၏၊ ခုနစ်ပါးသောသံယောဇဉ်တို့ဖြင့်ယှဉ်၏၊ခုနစ်ပါးသော မာနတို့ဖြင့်မာန်တက်၏၊ ရှစ်ပါးသော လောကဓံတရားတို့ဖြင့် ခြီရံ၏၊ ရှစ်ပါးသော မိစ္ဆတ္တနိယတတို့ဖြင့်မြဲ၏၊ ရှစ်ပါးသော ယောကျ်ားတို့၏ အပြစ်တို့ဖြင့် ပျက်၏။

ကိုးပါးသောအာဃာတဝတ္ထုတို့ဖြင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့၏၊ ကိုးပါးသော မာနဖြင့် မာန်တက်၏၊ကိုးပါးသော တဏှာမူလရှိသော တရားတို့ဖြင့် တပ်၏၊ဆယ်ပါးသောကိလေသာဝတ္ထုတို့ဖြင့်ညစ်ညူး၏၊ဆယ်ပါးသော အာဃာတဝတ္ထုတို့ဖြင့်ရန်ငြိုးဖွဲ့၏၊ဆယ်ပါးသောအကုသိုလ်ကမ္မပထ တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဆယ်ပါးသော သံယောဇဉ်တို့နှင့်ယှဉ်၏၊ ဆယ်ပါး သော မိစ္ဆတ္တနိယတတို့ဖြင့် မြဲ၏၊ ခပ်သိမ်းသော လောကအပေါင်း သည် ဆယ်ပါးသောဝတ္ထုရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ရှစ်ပါးအလွန် ရှိသော တရာသောတဏှာပပဉ္စတို့ဖြင့် အကျယ်ချဲ့အပ်၏၊ လောက အပေါင်းသည် ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော ဒိဋ္ဌိအယူတို့ဖြင့် ထိုးကျင့်၏၊

ဤသို့မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ များမြတ်သော ကရုဏာတော်သည် သက်၏၊ ငါသည်ကား သံသရာမှ ကူးမြောက်ပြီ၊ လောကသည် မကူးမြောက်သေး၊ ငါသည်ကား သံသရာမှလွတ်ပြီ၊ လောကသည် မလွတ်သေး၊ ငါသည်ကား သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိပြီ၊ လောကသည် မသိသေး၊ ငါသည်ကား ယဉ်ကျေးပြီ၊ လောကသည် မယဉ်ကျေးသေး၊ ငါသည်ကား ကိလေသာမှ ငြိမ်းသောစိတ်ရှိပြီ၊ လောကသည် ကိလေသာမှ မငြိမ်းသေး၊ ငါသည်ကား အကျိုးစီးပွားနှင့်တကွဖြစ်ပြီ၊လောကသည် အကျိုးစီးပွားနှင့်တကွ မဖြစ်သေး၊ ငါသည်ကား ထက်ဝန်းကျင်မှငြိမ်းပြီ၊ လောကသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ မငြိမ်းသေး၊ သံသရာမှ ကူးမြောက်ပြီးသောငါသည် လောကကို ကူးမြောက်စိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ သံသရာမှလွတ်ပြီးသောငါသည် လောကကိုလွတ်စိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ယဉ်ကျေးပြီးသောငါသည် လောကကိုယဉ်ကျေးစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ သက်သာရာရပြီးသောငါသည် လောကကိုသက်သာရာ ရစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ငြိမ်းပြီးသောငါသည် လောကကို ထက်ဝန်းကျင်မှငြိမ်းစိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ထိုသို့မြင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ များမြတ်သော ကရုဏာတော်သည် သက်၏၊ ဤသည်လျှင် မဟာကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်တော်တည်း။

မဟာဝဇိရဉာဏ်

မဟာ ဝဇိရဉာဏ်ဟူသည်ကား-မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့တိုင်း,နေ့တိုင်း နံနက်အခါ၌၎င်း, ညချမ်းအခါ၌၎င်း ကုဋေတသန်း, နှစ်သိန်းသော မဟာကရုဏာ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ ထိုမျှလောက်သာလျှင်ဖြစ်သော ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင် နံနက်-မဟာကရုဏာသမာပတ်,ည-မဟာကရုဏာသမာပတ်,နံနက်-ဖလသမာပတ်ကိုပေါင်း၍ တနေ့,တနေ့၌ ကုဋေနှစ်သန်း, လေးသိန်းသော သမာပတ်တို့ကို ဝင်စားတော်မူ၏၊ ဤသမာပတ်တို့၌ဖြစ်သော ဉာဏ်သည် မဟာဝဇိရဉာဏ်တော်မည်၏။

ဝိဇ္ဇာသုံးပါးဟူသော်ကား- ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်, ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်, အာသဝက္ခယဉာဏ်ဟူ၍ သုံးပါးတည်း၊ ထိုဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့၏

သရုပ်ကို "ပဌမယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏၊မဇ္ဈိမယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုရတော်မူ၏၊ မိုယ်းသောက်ယံ၌အာသဝက္ခယဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူ၏"ဟူ၍ အောက်၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် သိအပ်၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်

ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်လေးပါး ဟူသော်ကား-အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်,ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်,နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်, ပဋိဘာန ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် ဟူ၍ လေးပါးတည်း၊ ထိုလေးပါးတို့တွင်—

၁။ ခပ်သိမ်းသော ပစ္စုပ္ပန်တရားသည်၎င်း,ဝိပါက် ဆတ္တိံသ သည်၎င်း, ကြိယာ ဝိသသည်၎င်း, နိဗ္ဗာန်သည်၎င်း, ပါဠိတော်၏ အနက်သည်၎င်း၊ဤငါးပါးကို ခွဲခြမ်း၍ သိသောဉာဏ်သည် အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် မည်၏။

၂။ အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော အကြောင်း-ဟု ဆိုအပ်သော အရိယ မဂ်လေးပါးသည်၎င်း, လောကီကုသိုလ်-အကုသိုလ်သည်၎င်း၊ ဤငါးပါးတို့ကိုခွဲခြမ်း၍ သိသောဉာဏ်သည် ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်မည်၏။

၃။ ထိုအကျိုးငါးပါး၌၎င်း, အကြောင်း ငါးပါး၌၎င်း အကြင်သဘောကို အသီးထုတ်ခြင်းသည်ရှိ၏၊ ထိုသဘောကို အသီးထုတ်ခြင်း၌ ခွဲခြမ်း၍သိတတ်သောဉာဏ်သည် နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်မည်၏။

၄။ ထိုပဋိသမ္ဘိဒါသုံးပါးတို့၌ဖြစ်သော ဉာဏ်ကို အာရုံပြု၍ သုံးပါးအပြားရှိသော ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်ကို ဆင်ခြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုဉာဏ်တို့၌ ခွဲခြမ်း၍ သိတတ်သော အကြင်ဉာဏ်သည် ရှိ၏၊ ထိုဉာဏ်သည် ပဋိဘာန ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်မည်၏။

ဤသည်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်လေးပါးတည်း။

၆၉။ အသာဓာရဏဉာဏ်တော် ခြောက်ပါးကို ပြခြင်း

အသာဓာရဏဉာဏ်တော်ခြောက်ပါးဟူသော်ကား- ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်, အာသယာနုသယဉာဏ်, ယမကပါဋိဟာရိယဉာဏ်, မဟာကရုဏာသမာပတ္တိဉာဏ်, သဗ္ဗညုတဉာဏ်, အနာဝရဏဉာဏ် ဟူ၍ ခြောက်ပါးတည်း၊ ဤခြောက်ပါးသော ဉာဏ်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားတို့အားသာ ဖြစ်ကုန်၏၊ အဂ္ဂသာဝက, မဟာသာဝက, ရဟန္တာတို့အား မဖြစ်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် အသာဓာရဏ ဉာဏ်တော် ခြောက်ပါးမည်၏၊ ထိုခြောက်ပါးတို့တွင်—

၁။ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ် ဟူသည်ကား-ဤသူသည်နုန့်သော သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ ဤသူသည် အလတ်ဖြစ်သော သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ ဤသူသည် ထက်သော သဒ္ဓါအစရှိသော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ ဤသို့ဣန္ဒြေထူးပြားသော အဖြစ်ကို သိသောဉာဏ်သည် ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်မည်၏၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အကျဉ်းဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၏၊ အလတ်ဖြစ်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျဉ်းဖြင့်၎င်း, အကျယ်ဖြင့်၎င်း ဆုံးမတော်မူ၏၊ နုန့်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျယ်ဖြင့် ဆုံးမတော်၏၊ ထက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား နူးညံ့သော တရားဒေသနာကို ညွှန်တော်မူ၏၊ အလတ်ဖြစ်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မသာယာ,မနူးညံ့,မထက်သော ဒေသနာကို ညွှန်တော်မူ၏၊ နုန့်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ထက်သော တရားဒေသနာကို ညွှန်တော်မူ၏၊ ထက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား သမထကို ပညတ်တော်မူ၏၊ နုန့်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဝိပဿနာကို, ထက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား နိဿရဏကို,အလတ်ဖြစ်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အာဒီနဝကို၎င်း-နိဿရဏကို၎င်း၊နုန့်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အာဒီနဝကို ညွှန်တော်မူ၏၊ ထက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အဓိပညာသိက္ခာကို, အလတ်ဖြစ်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုအား အဓိစိတ္တသိက္ခာကို, နုန့်သော ဣန္ဒြေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အဓိသီလ သိက္ခာကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂။ အာသယာနုသယဉာဏ် ဟူသည်ကား—သတ္တဝါတို့၏ အလို အဇ္ဈာသယကို သိသောဉာဏ်တည်း။

၃။ ပါဋိဟာရိယဉာဏ် ဟူသည်ကား— ဣဒ္ဓိပါဋိဟာရိယဉာဏ်, အာဒေသနာပါဋိဟာရိယဉာဏ်,အနုသာသနီပါဋိဟာရိယဉာဏ် ဟူ၍ သုံးပါးပြား၏၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင်—

(၁) ဣဒ္ဓိပါဋိဟာရိယဉာဏ် ဟူသည်ကား— အချို့သော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပါးမက များသော အပြားရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကို ခံစား၏၊ တယောက် သာဖြစ်လျက် များစွာသောကိုယ်ကို ဘန်ဆင်း၏၊ များစွာဖြစ် ပြီး၍ တယောက်တည်းသာဖြစ်ပြန်၏၊ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖြစ်၏၊ ဤသည်လျှင် ဣဒ္ဓိပါဋိဟာရိယ ဉာဏ်တည်း။

(၂) အာဒေသနာပါဋိဟာရိယဉာဏ် ဟူသည်ကား—အချို့ သောသူသည် နိမိတ်ဖြင့် ညွှန်၏၊ ဤသို့လည်းသင့်၏၊ စိတ်ဖြစ်၏၊ ဤသို့သော အပြားအားဖြင့် သင်၏စိတ်ရှိ၏၊ ဤသို့လျှင် သင်၏ စိတ်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် များစွာညွှန်၏၊ ထိုသို့ညွှန် တိုင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ တပါးသောအပြားဖြင့် မဖြစ်ကုန်၊ အချို့သော သူသည်ကား—နိမိတ်ဖြင့်မညွှန်၊ စင်စစ်သော်ကား လူတို့၏ငင်း, ဘီလူးတို့၏ငင်း, နတ်တို့၏ငင်း အသံကိုကြား၍ ဤသို့အခြင်း အရာဖြင့် သင်၏စိတ်ရှိ၏၊ ဤသို့သော အပြားအားဖြင့် ဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် သင်အားစိတ်ရှိ၏၊ဤသို့ ထိုသူတို့သည် များစွာညွှန်၏၊ ထိုညွှန်တိုင်းဖြစ်၏၊ တပါးသောအပြားအားဖြင့် မဖြစ်။

အချို့သောသူသည် နိမိတ်ဖြင့်လည်းမညွှန်၊ လူတို့၏,ဘီလူး တို့၏,နတ်တို့၏ အသံကိုကြား၍လည်းမညွှန်၊ စင်စစ်အားဖြင့် အထူးကြံစည်သောသူ၏ငင်း,အဘန်တလဲလဲ သုံးသပ်သော သူ ၏ငင်း ဝိတက်ကြံစည်သောအသံကိုကြား၍ ဤသို့သောအခြင်း အရာဖြင့်သင်၏စိတ်ရှိ၏၊ ဤသို့သောအပြားအားဖြင့် သင်၏စိတ် ရှိ၏၊ဤသို့လျှင် သင်၏စိတ်ရှိ၏၊ဤသို့ ထိုသူသည် များစွာညွှန်၏၊

ထိုညွှန်တိုင်း ထိုသူ၏စိတ်သည်ဖြစ်၏၊ တပါးသောအပြား အား ဖြင့်မဖြစ်။

အချို့သောသူသည် နိမိတ်ဖြင့်လည်းမညွှန်၊ လူ,ဘီလူး,နတ်တို့၏အသံကိုကြား၍လည်းမညွှန်၊ ကြီးသောသူ၏ငင်း, အစဉ်သုံးသပ်သောသူ၏ငင်း ဝိတက်ပြန့်သောအသံကိုကြား၍လည်း မညွှန်၊ စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဝိတက်မရှိသော ဝိစာရမရှိသော သမာဓိကိုမသုံးသပ်သောသူ၏စိတ်ဖြင့် သူ၏, ငါ၏ စိတ်ကိုပိုင်းခြား၍သိ၏၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ဤအရှင်၏ မနောသင်္ခါရသည် လောကမည်၏၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ဤစိတ်၏အခြားမဲ့၌ ဤသို့သဘောရှိသောအကြံကို ကြံလတ္တံ့၊ ဤသို့ ထိုသူသည် များစွာ ညွှန်၏၊ ထိုညွှန်တိုင်း ထိုသူ၏စိတ်သည်ဖြစ်၏၊ ငါးပါးသော အပြားအားဖြင့် မဖြစ်၊ ဤသို့သူ့စိတ်ကိုသိတတ်သောဉာဏ်ကို အာဒေသနာပါဋိဟာရိယဉာဏ်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

(၃) အနုသာသနီ ပါဋိဟာရိယ ဉာဏ် အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်းဟူမူကား-ဤလောက၌ အချို့သောသူသည် ဤသို့ဆုံးမ၏၊ဤသို့ကြံကုန်လော့၊ဤသို့မကြံကုန်လင့်၊ ဤသို့နှလုံးသွင်းကုန်လော့၊ ဤသို့နှလုံးမသွင်းကုန်လင့်၊ ဤအမှုကို စွန့်ကုန်လော့၊ ဤအမှုကိုကပ်၍ နေကုန်လော့၊ ဤသို့ဆုံးမခြင်းသည် အနုသာသနီပါဋိဟာရိယဉာဏ်မည်၏၊ဤပါဋိဟာရိယဉာဏ်သုံးပါးနှင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ပြည့်စုံတော်မူ၏။

[နောက်ဉာဏ်သုံးပါးကို အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် သိအပ်၏။]

၇၀။ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး, ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး, ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တော်လေးပါးတို့ကိုပြခြင်း

အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး

အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးဟူသည်ကား-ဣဒ္ဓိဝိဓအဘိညာဉ်, ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်, ပရစိတ္တဝိဇာနနအဘိညာဉ်, ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ အဘိညာဉ်, ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်, အာသဝက္ခယအဘိညာဉ်ဟူ၍ ခြောက်ပါးတည်း၊ ထိုခြောက်ပါးတို့တွင်—

၁။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဟူသည်ကား-တယောက်တည်းဖြစ်၍ များစွာသော အပြားရှိသည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့်လာသော တန်ခိုးဘန်ဆင်းတတ်သော ဉာဏ်သည် ဣဒ္ဓိဝိဓအဘိညာဉ်မည်၏။

၂။ ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်ဟူသည်ကား-အဝေး၌ဖြစ်သော အသံကိုကြားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောဉာဏ်တည်း။

၃။ ပရစိတ္တဝိဇာနနအဘိညာဉ်ဟူသည်ကား- သူတပါး၏ စိတ်ကိုသိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အဘိညာဉ်တည်း။

၄။ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ အဘိညာဉ်ဟူသည်ကား- ရှေး၌နေဘူးသောအဖြစ်ကို အောက်မေ့ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အဘိညာဉ်တည်း။

၅။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဟူသည်ကား- နံရံ၏တဘက်, တောင်၏တဘက်အစရှိသည်တို့၌ဖြစ်သော ရူပါရုံကိုမြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အဘိညာဉ်တည်း။

၆။ အာသဝက္ခယအဘိညာဉ်ဟူသည်ကား- အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကိုပြုတတ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်တည်း။

ဤအဘိညာဉ်ခြောက်ပါးနှင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ၏။

ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး

ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးဟူသော်ကား - ယခင် အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတွင် ဝိပဿနာဉာဏ်, မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ် နှစ်ပါးကိုထည့်၍ ရှစ်ပါးဖြစ်သတည်း။

၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ဝိပဿနာရှု၏၊ ဤသဗ္ဗညုတဉာဏ်သည်ပင် ဝိပဿနာဉာဏ်မည်၏၊ သောက္ခနှစ်ယောက် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကာမာဝစရကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် ဝိပဿနာရှုကုန်၏။

၂။ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်ဟူသည်ကား—ထိုရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်ကို ရသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကိုယ်မှ တပါးသောကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍ ရုပ်ရှိသောကိုယ်သည် စိတ်ဖြင့်ပြီး၏၊ ဤသို့အစရှိသော အဘိညာဉ်သည် မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်မည်၏။

စတုဝေသာရဇ္ဇ ဉာဏ်လေးပါး

စတုဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်ဟူသည်ကား—

၁။ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ကောင်းစွာသိပြီး၍ ဝန်ခံပြီးသော မြတ်စွာဘုရားအား စင်စစ်လျှင် ထိုသစ္စာလေးပါးတရား၌ ရဟန်းသည်၎င်း,ပုဏ္ဏားသည်၎င်း,နတ်သည်၎င်း,မာရ်သည်၎င်း,ဗြဟ္မာသည်၎င်း၊လောက၌ တစုံတယောက်သောသူသည် အကြောင်းနှင့်တကွ ငါ့ကိုတဘန် စောဒနာပြုလတ္တံ့-ဟူ၍ ထိုအကြောင်းကို ငါမြင်တော်မမူ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....ထိုအကြောင်းကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ငါသည် ဘေးမရှိခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ကြောက်ခြင်းမရှိသော အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့၏အလယ်၌ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။ [ဤကား ပဌမဝေသာရဇ္ဇ။]

၂။ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါရှိပြီဟူ၍ ဝန်ခံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား.. ဤအာသဝေါတရားတို့သည် ရှင်ပင်ဘုရားအား မကုန်သေးဟူ၍ ထိုအာသဝေါတရားတို့၌ စင်စစ်လျှင် ငါ့ကိုရဟန်းသည်၎င်း,ပုဏ္ဏားသည်၎င်း,နတ်သည်၎င်း, မာရ်သည်၎င်း,ဗြဟ္မာသည်၎င်း၊ လောက၌ တစုံတယောက်သောသူသည်အကြောင်းနှင့်တကွ စောဒနာပြုလတ္တံ့ဟူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့....ထိုအကြောင်းကို ငါမြင်တော်မမူ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....ထိုအကြောင်းကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ငါသည်ဘေးမရှိခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ ငါနေတော်မူ၏။ [ဤကား ဒုတိယဝေသာရဇ္ဇ။]

၃။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော အကြင်တရားတို့ကို ဟောအပ်၏၊ထိုတရားတို့ကိုမှီဝဲသော ရဟန်းအား မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ကိုပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်-ဟူ၍ ထိုမဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်သော တရား၌စင်စစ်လျှင် ငါ့ကိုရဟန်းသည်၎င်း,

ပုဏ္ဏားသည်၎င်း, နတ်သည်၎င်း, မာရ်သည်၎င်း, ဗြဟ္မာသည်၎င်း၊ လောက၌ တစုံတယောက်သောသူသည် အကြောင်းနှင့်တကွ စောဒနာပြုလတ္တံ့ဟူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့…ထိုစောဒနာဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းကို မြင်တော်မမူ၊ ချစ်သား ရဟန်းတို့…. ထိုစောဒနာ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ငါသည်ဘေးမရှိခြင်းသို့ ရောက်၍ ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိသော အဖြစ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့၏အလယ်၌ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍နေရ၏။ [ဤကား တတိယဝေသာရဇ္ဇ။]

၄။ အကြင်ကိလေသာတို့ကို စွန့်ခြင်းငှါ သံသရာမှ ထွက်မြောက်စေတတ်ကုန်သော အကြင်တရားတို့ကို ဟောအပ်ကုန်၏၊ ထိုတရားတို့သည် သံသရာမှ မထွက်မြောက်စေတတ်ကုန်၊ ထိုတရားတို့ကိုကျင့်သောသူအား ကောင်းစွာဆင်းရဲခြင်းငှါဖြစ်၏- ဟူ၍ ထိုသံသရာမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သောတရား၌ စင်စစ်လျှင် ငါ့ကို ရဟန်းသည်၎င်း, ပုဏ္ဏားသည်၎င်း, နတ်သည်၎င်း, မာရ်သည်၎င်း, ဗြဟ္မာသည်၎င်း၊ လောက၌ တစုံတယောက်သောသူသည် အကြောင်းနှင့်တကွ စောဒနာပြုလတ္တံ့-ဟူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့….ထိုအကြောင်းကို ငါမြင်တော်မမူ၊ချစ်သား ရဟန်းတို့….ထိုစောဒနာတတ်သောအကြောင်းကို မမြင်သောငါသည် ဘေးတကာတို့၏ ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၍ ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့၏အလယ်၌ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍နေရ၏။ [ဤကား စတုတ္ထဝေသာရဇ္ဇ။]

ဤဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်လေးပါးနှင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

၇၁။ ဒသဗလဉာဏ်တော်ဆယ်ပါးကိုပြခြင်း

ဌာနာဌာနကောသလ္လဉာဏ်

ဒသဗလဉာဏ်ဟူသော်ကား-ဌာနာဌာနကောသလ္လဉာဏ်,သဗ္ဗတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါဉာဏ်,အနေကဓာတုနာနာဓာတုဉာဏ်, နာနာဓိမုတ္တိကတာဉာဏ်,ဝိပါကဝေမတ္တတာဉာဏ်,ကိလေသဝေါဒါနဝုဋ္ဌာနဉာဏ်,ဣန္ဒြိယပရောပရိယဝေမတ္တတာဉာဏ်, ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်, ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်,အာသဝက္ခယဉာဏ်ဟူ၍ ဆယ်ပါးတည်း၊ ထိုဆယ်ပါးတို့တွင်—

၁။ ဌာနာဌာန ကောသလ္လဉာဏ် ဟူသည်ကား—ဆယ်ပါး သောဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဆုံးအမတော်ဖြင့် တပည့်သားတို့ကို မချွတ်မယွင်းစေ၊ ထိုအဆုံးအမတော်သည် သုံးပါး အပြားရှိ၏၊ ဤအမှုကိုပြုသော် ဤအကြောင်းဖြင့်ပြုသော် ဤအမှုကိုပြုကုန်၊ သင်တို့အား အစီးအပွားအလို့ငှါချမ်းသာခြင်းငှါဖြစ်လတ္တံ့-ဟူ၍ ဆုံးမတော်မူ၏၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့်ဆုံးမအပ်သော အဘန်တလဲလဲဆုံးမအပ်သော ထိုတပည့်သားတော်သည် သီလက္ခန္ဓာကိုမဖြည့်မူ၍ ထိုလောကုတ္တရာဘုံသို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ဤအကြောင်းသည်မရှိ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်ဆုံးမအပ်သော အဘန်တလဲလဲဆုံးမအပ်သော တပည့်သားသည် သီလက္ခန္ဓာကိုဖြည့်သည် ဖြစ်၍ ထိုလောကုတ္တရာဘုံသို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်ရှိ၏။

သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို သိပြီဟူ၍ ညွှန်ဒသောမြတ်စွာဘုရားအား ဤတရားတို့ကိုမသိသောဤသို့သောအကြောင်းသည်မရှိ၊ခပ်သိမ်းသောအာသဝေါတို့သည်ကုန်ပြီ-ဟူ၍ညွှန်သောမြတ်စွာဘုရားအား ဤအာသဝေါတရားတို့သည်မကုန်သေး၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏အကျိုးငှါ တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုသူသည် သံသရာမှ မထွက်မြောက်၊ ထိုတရားကိုကျင့်သော သူအားကောင်းစွာဆင်းရဲ၏ ကုန်ခြင်းငှါမဖြစ်၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်မရှိ၊ တပည့်သားတော်သည်ကား-ထိုတရားတို့ကို တရားသို့အစဉ်လိုက်၍ အရိုအသေကျင့်လျက် တရားနှင့်လျော်စွာ ကျင့်သည်ဖြစ်၍ ရှေးမှနောက်အခါ၌ မွန်မြတ်သော ဈာန်, မဂ်, ဖိုလ်အထူးကို မျက်မှောက်ပြုလတ္တံ့၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည် မရှိ။

အကြင်တရားတို့ကိုမဂ်ဖိုလ်၏အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်ကုန်၏-ဟူ၍မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောအပ်ကုန်၏၊ထိုတရားတို့ကို မှီဝဲသော ရဟန်းအား မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ကိုပြုခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ အကြင်တရားတို့သည် သံသရာဝဋ်မှ မထွက်မြောက်စေတတ်ကုန်၊ ထိုတရားတို့သည် သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်စေတတ်ကုန်၏၊ ထိုတရားတို့ကို ကျင့်သောသူအား ကောင်းစွာဒုက္ခ၏ကုန်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ အကြင်တရားတို့သည် ဝဋ်မှထွက်

မြောက်ကြောင်းဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုတရားတို့သည် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်စေတတ်ကုန်၏၊ ထိုတရားတို့ကို ကျင့်သောသူအား ကောင်းစွာဒုက္ခ၏ကုန်ခြင်း၄ါဖြစ်၏၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်ရှိ၏။

တပည့်သားတော်သည် ထိုတရားတို့ကို မကျင့်မူ၍ သဉပါဒိသေသနိဗ္ဗာနဓာတ်, အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာနဓာတ်သို့ အစဉ်ရောက်လတ္တံ့၊ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ သောတာပတ္တိမဂ်နှင့် ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အမိကိုအသက်မှချရာ၏၊ လက်တို့ဖြင့်၎င်း, ခြေတို့ဖြင့်၎င်း ပြင်းစွာပုတ်ခတ်ရာ၏၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်မရှိ၊ ပုထုဇဉ်သည်အမိကိုအသက်မှချရာ၏၊ လက်တို့ဖြင့်၎င်း, ခြေတို့ဖြင့်၎င်း ပြင်းစွာပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပြုရာ၏၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ ထို့အတူအဘကို၎င်း, ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းကို၎င်း, သောတာပတ္တိမဂ်နှင့် ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်သည်အသက်မှချရာ၏၊ လက်တို့ဖြင့်, ခြေတို့ဖြင့်ပြင်းစွာပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပြုရာ၏၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်မရှိ၊ ပုထုဇဉ်သည် အဘကို, ရဟန္တာကို အသက်မှချရာ၏၊ လက်,ခြေတို့ဖြင့် ပြင်းစွာပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပြုရာ၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်ရှိ၏။

သောတာပတ္တိမဂ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံဃာကိုသင်းခွဲရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်မရှိ၊ ပုထုဇဉ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ သောတာပတ္တိ မဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအားသွေးကိုဖြစ်စေရာ၏၊ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသောမြတ်စွာဘုရား၏စေတီတော်ကို သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည်အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ ဖျက်ဆီးရာ၏၊ဤသို့သောအကြောင်းသည်မရှိ၊ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား သွေးစိမ်းကိုဖြစ်စေရာ၏၊ပုထုဇဉ်သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသောမြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်ကိုဖျက်ဆီးရာ၏၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ သောတာပတ္တိမဂ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘုရားမှတပါးဖြစ်သောဆရာကိုညွှန်ရာ၏၊ ဤသို့သောအကြောင်းသည်မရှိ။

ပုထုဇဉ်သည်ဘုရားမှတပါးဆရာကိုရှာရာ၏၊ဤသို့သောအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ သောတာပတ္တိမဂ်နှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သာသနာ

တော်၏အပ၌ ဘုရားသံဃာမှတပါးသော အလျှံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာရာ၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ ပုထုဇဉ်သည် သာသနာတော်၏ အပ၌ ဘုရားသံဃာမှတပါး အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရှာရာ၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်ရှိ၏၊ သောတာပတ္တိမဂ်နှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် မင်္ဂလာဖြင့် ယုံကြည်ခြင်းသို့ရောက်ရာ၏၊ ဤ အကြောင်းသည်မရှိ၊ ပုထုဇဉ်သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် မင်္ဂလာဖြင့် ယုံကြည်ခြင်းသို့ရောက်ရာ၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်ရှိ၏၊ မိန်းမ သည် စကြဝတေးမင်းဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ။

ယောကျ်ားသည် စကြဝတေးမင်းဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ မိန်းမသည်နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းဖြစ်ရာ၏၊ဤအကြောင်း သည်မရှိ၊ ယောကျ်ားသည် သိကြားမင်းဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည် ရှိ၏၊ မိန်းမသည်မာရ်နတ်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်မရှိ၊ ယောကျ်ား သည်မာရ်နတ်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ မိန်းမသည် မဟာ ဗြဟ္မာဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်မရှိ၊ ယောကျ်ားသည် မဟာဗြဟ္မာ ဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ မိန်းမသည် ဘုရားဖြစ်ရာ၏၊ ဤအ ကြောင်းသည်မရှိ၊ ယောကျ်ားသည် ဘုရားဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည် ရှိ၏၊ တခုသော စကြဝဠာတိုက်၌ ပူဇော်အထူးကိုခံထိုက်သော သစ္စာ လေးပါးတရားတို့ကို သိတော်မူတတ်ကုန်သော နှစ်ဆူသောမြတ်စွာ ဘုရားတို့သည် တပြိုင်နက် မရှေးမနှောင်းဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ ဤအကြောင်း သည်မရှိ။

တခုသော စကြဝဠာတိုက်၌ တဆူသော မြတ်စွာဘုရားသည်သာ လျှင်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏၊ ဒုစရိုက်၃-ပါးတို့၏ အလို ရှိအပ်,ချစ်အပ်,နှစ်လိုအပ်သော အကျိုးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ ဒုစရိုက် ၃-ပါးတို့၏ အလိုမရှိအပ်, မချစ် အပ်,မနှစ်လိုအပ်သောအကျိုးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ဤသို့သောအကြောင်း သည်ရှိ၏၊ သုစရိုက် ၃-ပါးတို့၏ အလိုမရှိအပ်, မချစ်အပ်,မနှစ်သက် အပ်သော အကျိုးသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်မရှိ၊ သုံစရိုက် ၃-ပါးတို့၏ အလိုရှိအပ်,ချစ်အပ်,နှစ်လိုအပ်သော အကျိုး သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းသည်ရှိ၏၊ အမှတ်မဲ့တပါးပါး

သော လျှို့ဝှက်ပြောတတ် နိမိတ်ဘတ်တတ်သော ရဟန်းသည်ငှင်း, ပုဏ္ဏားသည်ငှင်း လျှို့ဝှက်ပြောပခြင်း,နိမိတ်ဘတ်ခြင်းကို ရှေ့သွားပြု၍ ငါးပါးသောနီဝရဏတို့ကို မပယ်မူ၍ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းတို့ကို ပြုတတ်သော ပညာ၏အားနည်းခြင်းကို ပြုတတ်သော ငါးပါးသောနီဝရဏတို့ကို မပယ်မူ၍လေးပါးသော သတိပဋ္ဌာန်တို့၌ ရှေးရှုမထင်သော သတိရှိသည်ဖြစ်၍နေလျက် နှစ်ပါးသောဗောဇ္ဈင်တို့ကို မပွားစေမူ၍ အတုမရှိမြတ်သော သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိလတ္တံ့။ဤသို့သော အကြောင်းသည် မရှိ။

ခပ်သိမ်းသော အပြစ်မှကင်းသော အမှတ်မဲ့ တပါးပါးသော ရဟန်းသည်ငှင်း, ပုဏ္ဏားသည်ငှင်း စိတ်ကို ညစ်ညူးစေတတ်သော ပညာ၏ အားနည်းခြင်းကို ပြုတတ်သော ငါးပါး အပြားရှိသော နီဝရဏတို့ကိုပယ်၍ လေးပါးသော သတိပဋ္ဌာန်တို့၌ ရှေးရှုထင်သော သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ပွားစေ၍ အတုမရှိ မြတ်သောသစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိလတ္တံ့။ဤသို့သော အကြောင်းသည် ရှိ၏၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းဟုတ်သည်, မဟုတ်သည်၌ ပိုင်းခြားသောအားဖြင့် သိတတ်သော အကြင် ဉာဏ်သည်ရှိ၏၊ထိုဉာဏ်သည် ဌာနာဌာနကောသလ္လဉာဏ်မည်၏။ ။[ပဌမ။]

သဗ္ဗတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါဉာဏ်

၂။ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော အရာသို့ရောက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကုန်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏၊ ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏၊ ချုပ်တတ်သောသဘောရှိကုန်၏၊ အချို့သော သတ္တါတို့သည် နတ်ရွာသို့လားရကုန်၏၊အချို့သော သတ္တဝါတို့သည် အပါယ်သို့ လားရကုန်၏၊ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် သေကုန်လတ္တံ့၊ယခုလည်းသေကုန်ဆဲ၊အသက်၏ အဆုံးကို လွန်သောသူ မည်သည်မရှိ၊ထိုသို့သေကုန်သော သတ္တဝါတို့တွင် မကောင်းမှုကို ကျင့်ကုန်သော သူတို့သည် ကံအားလျော်စွာ အပါယ်လေးပါးသို့ လားရကုန်လတ္တံ့၊ ကောင်းမှုကို ကျင့်ကုန်သော သူတို့သည် ကံအားလျော်စွာ နတ်ရွာသို့လားရကုန်လတ္တံ့၊ အကြင်သူတို့သည် ကံကုန်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် မဂ်ကို ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဖြစ်စေ၍ တဏှာနှသယ၏ ပြတ်ခြင်း

ကြောင့် အာသဝေါတရားဖြစ်ခြင်းအကြောင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ ငြိမ်းပြီးသော ဆီမီးသည် တဘန်မထွန်းလင်းသကဲ့သို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏၊ ထိုကောင်းမှု,မကောင်းမှုနှစ်ပါးတို့တွင် အကြြင်ဘဝသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်သည်ရှိ၏၊ ထိုအကျင့်သည် **သဗ္ဗတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါ** မည်၏၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်သည် ရှိ၏၊ ထိုအကျင့်သည် **အတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါ** မည်၏၊ ဤအကျင့်၌ အကြောင်းအားဖြင့်,အရာအားဖြင့်,ပိုင်းခြားသောအားဖြင့် သိတတ်သော အကြြင်ဉာဏ်သည် ရှိ၏၊ ထိုဉာဏ်သည် **သဗ္ဗတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါ**ဉာဏ်မည်၏။ ။[ဒုတိယ။]

အနေကဓာတု,နာနာဓာတုဉာဏ်

၃။ ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် သဗ္ဗတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါသည် အနေ-ကဓာတုလောကမည်၏၊အတ္ထဂါမိနီပဋိပဒါသည် နာနာဓာတုလောကမည်၏၊ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်—

၁။ အနေကဓာတုလောကသည် အဘယ်နည်း ဟူမူကား—စက္ခုဓာတ်,ရူပဓာတ်, စက္ခုဝိညာဏဓာတ်၊ သောတဓာတ်, သဒ္ဒဓာတ်,သောတဝိညာဏဓာတ်၊ ဃာနဓာတ်,ဂန္ဓဓာတ်, ဃာနဝိညာဏဓာတ်၊ ဇိဝှါဓာတ်, ရသဓာတ်, ဇိဝှါဝိညာဏဓာတ်၊ ကာယဓာတ်, ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်, ကာယဝိညာဏဓာတ်၊ မနောဓာတ်,ဓမ္မဓာတ်, မနောဝိညာဏဓာတ်၊ပထဝီဓာတ်,တေဇောဓာတ်,အာပေါဓာတ်,ဝါယောဓာတ်,အာကာသဓာတ်,ဗျာပါဒဓာတ်,ဝိဟိံသာဓာတ်, နေက္ခမဓာတ်,အဗျာပါဒဓာတ်, အဝိဟိံသာဓာတ်, ဒုက္ခဓာတ်, ဒေါမနဿဓာတ်, အဝိဇ္ဇာဓာတ်, သုခဓာတ်, သောမနဿဓာတ်, ဥပေက္ခာဓာတ်, ကာမဓာတ်, ရူပဓာတ်,အရူပဓာတ်,နိရောဓဓာတ်,သင်္ခတဓာတ်, အသင်္ခတဓာတ်, နိဗ္ဗာနဓာတ်၊ ဤအလုံးစုံသည် အနေကဓာတုလောကမည်၏။

၂။ နာနာဓာတုလောကသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား-စက္ခုဓာတ်သည် တပါး, ရူပဓာတ်သည် တပါး,စက္ခုဝိညာဏဓာတ်သည် တပါး၊ သောတဓာတ်သည် တပါး, သဒ္ဒဓာတ်သည် တပါး,

သောတ ဝိညာဏဓာတ်သည် တပါး၊ (လ) သင်္ခါရဓာတ်သည် တပါး,နိဗ္ဗာနဓာတ်သည် တပါး၊ ဤအလုံးစုံသည် နာနာဓာတု လောကမည်၏။

ဤအနေကဓာတု, နာနာဓာတု လောက နှစ်ပါး၌ အကြောင်း အားဖြင့်,အရာအားဖြင့်, ပိုင်းခြားသောအားဖြင့် သိတတ်သော အကြင်ဉာဏ်သည်ရှိ၏၊ ထိုဉာဏ်သည် **အနေကဓာတု နာနာဓာတုဉာဏ်** မည်၏။ ။[တတိယ။]

နာနာဓိမုတ္တိကတာဉာဏ်

၄။ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် အနေကဓာတုနာနာဓာတု လောကအားဖြင့်အကြင်,အကြင်သို့သဘောရှိသောဓာတ်ကိုသတ္တဝါတို့သည် နှလုံးသွင်းကုန်၏၊ ထိုသို့သော ဓာတ်ကိုသာလျှင် ဆောင်ရွက်ကုန်၏၊ နှလုံးသွင်းကုန်၏၊အချို့သောသူတို့သည်ရူပါရုံကိုနှလုံးသွင်းကုန်၏၊အချို့ သောသူတို့သည် သဒ္ဒါရုံကို နှလုံးသွင်းကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် ဂန္ဓာရုံကို နှလုံးသွင်းကုန်၏၊ အချို့သောသူတို့သည် ရသာရုံ,ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာ ရုံကို,အချို့သောသူတို့သည် ဓမ္မာရုံကိုနှလုံးသွင်းကုန်၏၊အချို့သောသူတို့ သည် မိန်းမကိုနှလုံးသွင်းကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် ယောကျာ်း ကိုနှလုံးသွင်းကုန်၏၊ အချို့သောသူတို့သည် စွန့်ကြဲခြင်းကို နှလုံးသွင်း ကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် အယုတ်ကို နှလုံးသွင်းကုန်၏၊ အချို့ သောသူတို့သည်အလတ်ကို, အချို့သောသူတို့သည် အမြတ်ကို, အချို့ သောသူတို့သည် နတ်တို့ကို, အချို့သောသူတို့သည် လူတို့ကို နှလုံးသွင်း ကုန်၏၊အချို့သောသူတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို နှလုံးသွင်းကုန်၏။

ဤသို့ နှလုံးသွင်းခြင်း၌ အကြောင်းအားဖြင့်, အရာအားဖြင့်, ပိုင်း ခြားသောအားဖြင့်သိတတ်သောအကြင်ဉာဏ်သည်"ဤသည်လျှင်ကျွတ် ထိုက်သောဝေနေယျတည်း၊ဤသူသည်ဝေနေယျမဟုတ်၊ဤသူသည် နတ် ရွာသို့ လားအံ့သောသူတည်း၊ဤသူသည် ဒုဂ္ဂတိသို့ လားအံ့သောသူ တည်း" ဤသို့ သိတတ်၏၊ ထိုဉာဏ်သည် နာနာဓိမုတ္တိကတာဉာဏ်မည် ၏။ ။[စတုတ္ထ။]

ဝိပါကဝေမတ္တတာဉာဏ်

၅။ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် ထိုသူတို့သည် နှလုံးသွင်းနှင့်လျော်စွာဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုထိုသို့သော စွဲလမ်းခြင်းကို စွဲလမ်းကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ခြောက်ပါးပြားသောကံကိုဆောက်တည်ကုန်၏၊အချို့သောသူတို့သည် လောဘ၏အစွမ်းဖြင့်,အချို့သောသူတို့သည် ဒေါသ၏အစွမ်းဖြင့်, အချို့သောသူတို့သည် မောဟ၏အစွမ်းဖြင့် ကံကိုပြုကုန်၏၊ ဤကံသည် မည်းသောကံမည်၏၊ မည်းသောအကျိုးရှိ၏၊ အကြင်ကံကို သဒ္ဓါ၏အစွမ်းအားဖြင့်,ဝီရိယ၏အစွမ်းအားဖြင့်,ပညာ၏အစွမ်းအားဖြင့်ပြု၏၊ထိုကံသည်ဖြူသောကံမည်၏၊ဖြူသောအကျိုးရှိ၏၊ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်-အကြင်ကံကို လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့်, ဒေါသ၏အစွမ်းအားဖြင့်, သဒ္ဓါ၏အစွမ်းအားဖြင့်,ဝီရိယ၏အစွမ်းအားဖြင့်ပြု၏၊ဤကံသည်မည်းသော,ဖြူသော အကျိုးရှိ၏၊ မည်းသော,ဖြူသောကံမည်၏၊ အကြင်ကံကို ဝီရိယ၏ အစွမ်းအားဖြင့်,ပညာ၏အစွမ်းအားဖြင့်ပြု၏၊ ထိုကံသည် မမည်း, မဖြူ သောကံမည်၏၊မမည်း,မဖြူသောအကျိုးရှိ၏၊ ထိုကံသည်မြတ်သောကံမည်၏၊ ချီးမွမ်းအပ်သောကံမည်၏၊ ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံကုန်ခြင်း၄ါ ဖြစ်တတ်၏၊ စွဲလမ်းအပ်သော ကံသည်ကား-လေးပါးတည်း၊ လေးပါးဟူသော်ကား—

၁။ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်၌ ချမ်းသာသော,နောင်ဘဝ၌ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိသောကံကို ဆောက်တည်စွဲလမ်းခြင်းသည်ရှိ၏။

၂။ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်၌ဆင်းရဲသော,နောင်ဘဝ၌ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိသောကံကို စွဲလမ်းဆောက်တည်ခြင်းသည် ရှိ၏။

၃။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ဆင်းရဲသော, နောင်ဘဝ၌လည်း ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိသောကံကို စွဲလမ်း ဆောက်တည်ခြင်းသည် ရှိ၏။

၄။ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်၌ ချမ်းသာသော, နောင်ဘဝ၌လည်း ချမ်းသာသော အကျိုးရှိသောကံကို စွဲလမ်း ဆောက်တည်ခြင်းသည်ရှိ၏။

ဤသို့သဘောရှိသော အကြင်ကံကိုစွဲလမ်းခြင်းကို ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကုသိုလ်ကံကို စွဲလမ်းသည်ဖြစ်၍ ဆည်းပူး၏၊ အကျိုးကိုမပေးသေး

သောကံကို အကျိုးပေးစိမ့်သော၄ါ ရှေးရှုဖြစ်စေ၏၊ငြိုးငွေ့ခြင်းဖြင့်သွား ခြင်း၄ါမထိုက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမတော်မမူ၊ အဘယ်သူတို့ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား–ဒေဝဒတ်,ကောကာလိက, လိစ္ဆဝိမင်းသားဖြစ်သော သုနက္ခတ္တတို့ကဲ့သို့တည်း။

ဒေဝဒတ် အစရှိသည်တို့မှ တပါးကုန်သော အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မှားသော အမြင်၌မြဲကုန်၏၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဆည်းပူးအပ်သေ အကုသိုလ်ကံသည် ရှေးဦးစွာ ပြည့်စုံခြင်းသို့မရောက်သေး၊ရှေး၌ပြည့်စုံခြင်းသို့ရောက်၏၊ ရှေး၌ အကျိုးကိုဖြစ်စေအပ်၏၊ ရှေး၌ဆုံးမအပ်သော အဖြစ်ကိုလွန်၏၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်မဂ်၌ဆုံးမတော်မမူ၊ အဘယ်တို့ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား–ဝေါဝတိကစွာသားပုဏ္ဏ, ကုက္ကုရဝတီပြည်သား အစေလကတို့ကဲ့သို့တည်း။

ဤပုဂ္ဂိုလ်အား အကုသိုလ်ကို ဆောက်တည်ခြင်းသည် ပြည့်သည်ရှိသော်လည်း မဂ်ကိုမဖြစ်တတ်၊ ရှေး၌ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ရှေး၌ အကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်၏၊ ရှေး၌မဂ်ကိုဆုံးမ၏၊ ရှေး၌ဝေနေယျအဖြစ်ကို လွန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မဂ်၌ ဆုံးမတော်မူ၏၊ အဘယ်သူကဲ့သို့နည်းဟူမူကား–ရှည်သော အသက်ရှိသော အရှင်အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ကဲ့သို့တည်း။

မုဒု, မဇ္ဈ, အဓိမတ္တအဖြစ်သည်ရှိ၏၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင်-မုဒုကား အာနေဥ္စာဘိသင်္ခါရမှကြွင်းသော လောကီကုသိုလ်သင်္ခါရတည်း၊ အဓိမတ္တကား လောကုတ္တရာကုသိုလ်သင်္ခါရတည်း၊ ဤသင်္ခါရတို့သို့ အကြောင်းအားဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ဆိတ်သောအကြင်ဉာဏ်သည်လည်းရှိ၏၊ ဤကံသည် မျက်မှောက်၌ ခံစားအပ်သော အကျိုးရှိ၏၊ ဤကံသည် ဒုတိယဘဝ၌ ခံစားအပ်သောအကျိုးရှိ၏၊ဤကံသည်တတိယဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ခံစားအပ်သောအကျိုးရှိ၏၊ ဤကံသည် တိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ ခံစားအပ်သော အကျိုးရှိ၏၊ ဤကံသည် ပြိတ္တာဘုံ၌ ခံစားအပ်သောအကျိုးရှိ၏၊ ဤကံသည်အသုရကာယ်ဘုံ၌ ခံစားအပ်သောအကျိုးရှိ၏၊ဤကံသည် ငရဲဘုံ၌ခံစားအပ်သော အကျိုးရှိ၏၊ဤသို့ အတိတ်, အနာဂတ်,ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ကံကိုဆောက်တည်ခြင်းတို့ကို

အကြောင်းအားဖြင့်သိတတ်သော ဉာဏ်သည်လည်းရှိ၏၊ ထိုဉာဏ်သည် **အကျိုး၏ထူးပြားသောအဖြစ်ကိုသိတတ်သောဉာဏ်မည်၏။** ။[ပဉ္စမ။]

ကိလေသဝေါဒါနဝုဋ္ဌာနဉာဏ်

၆။ ဤသို့လျှင် ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ဆောက်တည်အပ်ကုန်ပြီးသော ကံတို့ကိုစွဲလမ်းကုန်ပြီးသော ဝိမောက္ခတို့ကို,သမာဓိတို့ကို ဤကံသည် ကားညစ်ညူးသောကံတည်း၊ဤကံသည်ကား ဖြူစင်သောကံတည်း၊ဤကံ သည်ကားကိလေသာမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သောကံတည်း၊ ဤ သို့ကားညစ်ညူး၏၊ဤသို့ကား ဖြူစင်၏၊ ဤသို့ကား ကိလေသာမှထ၏၊ဤ သို့သိတတ်သောဉာဏ်သည် **အနာဝရဏဉာဏ်မည်၏၊** ဤသို့အစရှိသည် ဖြင့် သိတတ်သောဉာဏ်သည် **ခပ်သိမ်းသောဈာန်, ဝိမောက္ခ, သမာဓိ, သမာပတ္တိတို့၏ညစ်ညူးခြင်း,ဖြူစင်ထမြောက်ခြင်း၌သိသောဉာဏ်မည်၏။** ။ [ဆဋ္ဌမ။]

[ခုနစ်ခုမြောက်ဇာနိန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်၏အခြင်းအရာကိုအောက်၌ ဆိုခဲ့ပြီ၊ ရှစ်ခုမြောက်ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ ဉာဏ်၏အခြင်းအရာကိုလည်း အောက်၌ဆိုခဲ့ပြီ၊ ကိုးခုမြောက် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၏ အခြင်းအရာကိုလည်း အောက်၌ ဆိုခဲ့ပြီ။]

သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ နီးစွာသော အကြောင်းဖြစ်သော **အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တော်** နှင့်တကွ ဆယ်ပါးသောဉာဏ်သည် ဒသဗလဉာဏ်မည်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဒသဗလဉာဏ်နှင့်လည်းပြည့်စုံတော်မူ၏။

၇၂။ အာဝေဏိကဗုဒ္ဓဓမ္မ ၁၈-ပါးကိုပြခြင်း

တဆယ့်ရှစ်ပါးကုန်သော တပါးသော ရဟန္တာ သာဝကတို့နှင့် မဆက်ဆံသော အသီးဖြစ်သော အာဝေဏိကဗုဒ္ဓဓမ္မ မည်သည်ကား–

၁။ မြတ်စွာဘုရားအား အတိတ်အဘို့၌ မပိတ်မပင်သောဉာဏ် တော်နှင့်ပြည့်စုံ၏။

၂။ အနာဂတ်အဘို့၌ မပိတ်မပင်သော ဉာဏ်တော်နှင့်ပြည့်စုံ၏။

၃။ ပစ္စုပ္ပန်အဘို့၌ မပိတ်မပင်သောဉာဏ်တော်နှင့်ပြည့်စုံ၏။

၄။ ဤသုံးပါးသောတရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အား အလုံးစုံသောကာယကံသည် ဉာဏ်တော်လျှင်ရှေ့သွား ရှိ၏၊ ဉာဏ်တော်သို့အစဉ်လိုက်၏။

၅။ အလုံးစုံသောဝစီကံသည် ဉာဏ်တော်လျှင် ရှေ့သွားရှိ၏၊ ဉာဏ်တော်သို့အစဉ်လိုက်၏။

၆။ အလုံးစုံသော မနောကံသည် ဉာဏ်တော်လျှင် ရှေ့သွားရှိ၏၊ ဉာဏ်တော်သို့ အစဉ်လိုက်၏။

၇။ ဤ ၆-ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဆန္ဒ၏ ယုတ်သောအဖြစ်သည် မရှိ။

၈။ တရားဟောခြင်း၏ယုတ်သောအဖြစ်သည် မရှိ။

၉။ လုံ့လ၏ယုတ်သောအဖြစ်သည် မရှိ။

၁၀။ ပညာ၏ယုတ်သောအဖြစ်သည် မရှိ။

၁၁။ ဝိမုတ္တိဉာဏ်၏ယုတ်သောအဖြစ်သည် မရှိ။

၁၂။ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန၏ယုတ်သောအဖြစ်သည် မရှိ။

၁၃။ ဤတဆယ့်နှစ်ပါးသောတရားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောမြတ်စွာဘုရားအား မြူးတူးလိုသဖြင့် ပြုခြင်းသည် မရှိ။

၁၄။ အဆောတလျင်ပြုခြင်းသည် မရှိ။

၁၅။ ဉာဏ်ဖြင့်မတွေးဆခြင်းသည် မရှိ။

၁၆။ လျင်စွာပြုခြင်းမည်သည် မရှိ။

၁၇။ အကျိုးမရှိသောစိတ်၏ဖြစ်ခြင်းမည်သည် မရှိ။

၁၈။ မသိသောအညာဏုပေက္ခာမည်သည် မရှိ။

ဤ ၁၈-ပါးကုန်သော အာဝေဏိက ဗုဒ္ဓဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

၇၃။ အစိန္တေယျလေးပါးကိုပြခြင်း

အစိန္တေယျ လေးပါးဟူသည်ကား—၁-ရူပအစိန္တေယျ, ၂-ဉာဏအစိန္တေယျ, ၃-ဝစနအစိန္တေယျ, ၄-ဣဒ္ဓိအစိန္တေယျ—ဟူ၍ လေးပါးတည်း၊ ထိုလေးပါးတို့တွင်-ရူပအစိန္တေယျသည် ရူပ,ရူပဝိလာသ, ရူပအစိန္တေယျ-ဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏၊ ဉာဏအစိန္တေယျသည် ဉာဏ, ဉာဏဝိလာသ,ဉာဏအစိန္တေယျ-ဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏၊ဝစနအစိန္တေယျသည်ဝစန,ဝစနဝိလာသ,ဝစနအစိန္တေယျ-ဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏၊ ဣဒ္ဓိအစိန္တေယျသည် ဣဒ္ဓိ,ဣဒ္ဓိဝိလာသ, ဣဒ္ဓိအစိန္တေယျ-ဟူ၍ သုံးပါးအပြားရှိ၏၊ ထိုအစိန္တေယျ-လေးပါးတို့တွင်—

၁။ ရူပ ဟူသည်ကား—၃၂-ပါးသောယောက်ျားမြတ်တို့၏လက္ခ-ဏာတော်ကြီး, ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်,တလံမျှလောက်သော အရောင်တော်, ထိပ်တော်၏အထက်၌ အစုဖြစ်၍ ထင်သောရောင်တော်အတွေဟုဆိုအပ်သော ကေတုမာလာ မှန်ကင်းပန်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ကိုယ်တော်သည် ရူပ မည်၏။

ရူပဝိလာသမည်သည်ကား-အကြင်အခါ၌ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်ပရိသတ်တို့၏အလယ်၌ နေတော်မူသည်ဖြစ်အံ့၊ မာရ်နတ်ပရိသတ်တို့၏အလယ်၌ နေတော်မူသည်လည်းဖြစ်အံ့၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်တို့၏အလယ်၌ နေတော်မူသည်လည်းဖြစ်အံ့၊ ထိုပရိသတ်တို့၌ တစုံတယောက်သော နတ်၏ဒင်း, မာရ်၏ဒင်း, ဗြဟ္မာ၏ဒင်း, ကိုယ်၏အရောင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ရောင်ကိုနှိပ်စက်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ လွှမ်းမိုး၍ တည်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ရောင်သည်သာလျှင် ထိုအလုံးစုံကုန်သော နတ်, သိကြား, မာရ်, ဗြဟ္မာတို့၏ကိုယ်ကိုနှိ့ပ်၍နှိပ်စက်၍တည်၏၊ထို့ကြောင့်—

န ကောစိ ဒေဝေါ ဝဏ္ဏေန၊ သမ္ဗုဒ္ဓဿ ဝိရောစတိ။
သဗ္ဗေ ဒေဝေ အဓိဂ္ဂယှ၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါဝ ဝိရောစတိ။ ။
ဟူ၍ ဆရာတို့ ဆိုကုန်၏။

အနက်။ ။ကောစိဒေဝေါ၊ တစုံတယောက်သောနတ်သည်။ဝဏ္ဏေ-န၊ အဆင်းဖြင့်။ သမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားထက်။ နဝိရောစတိ၊ မတင့်တယ်။ သဗ္ဗေဒေဝေ၊ ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို။ သမ္ဗုဒ္ဓေါဝ၊မြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင်။ အဓိဂ္ဂယှ၊ အလွန်ထူး၍။ ဝိရောစတိ၊ တင့်တယ်၏။ ။ဤသို့ တင့်တယ်ခြင်းသည်လျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ရူပဝိလာသမည်၏။

ရူပအစိန္တေယျ ဆိုသည်ကား—သဒ္ဓါကြည်ညိုကုန်သော နတ်လူတို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားအဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မိမိတို့အသက်ရှိသမျှကာလပတ်လုံးတည်၍ ရှုကုန်သော်လည်း ရောင့်ရဲခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ တခါတရံအလိုတော်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည်

၁၈-တောင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်တော်ဖြင့် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့်တကွ မုန်ညင်းသီးခွံအတွင်း၌ ရပ်တော်မူ၏၊စင်္ကြံသွားတော်မူ၏၊ လျောင်းတော်မူ၏၊ ထိုမှတပါးလည်း တသန်း, နှစ်သိန်း, သုံးထောင်, လေးရာ့, ငါးဆယ်ယူဇနာအချင်းရှိသော တခုသော စကြဝဠာတိုက်ကို ကိုယ်တော်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းတော်မူလိုသည်ရှိသော် ဖုံးလွှမ်းတော်မူနိုင်၏၊ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည်မုန်ညင်းသီးခွံအတွင်း၌ရပ်, သွား, ထိုင်, လျောင်းတော်မူခြင်းသည်ကား မုန်ညင်းသီးကို ကြီးအောင်ဖန်ဆင်းတော်မူသည်လည်းမဟုတ်၊ မုန်ညင်းသီး၏ အတွင်း၌ ဆံ့ရုံမျှ ကိုယ်တော်ကိုငယ်အောင် ဖန်ဆင်းတော်မူသည်လည်း မဟုတ်၊ အလိုတော်ရှိတိုင်းသာ ဖြစ်သတည်း။

အဘယ်အခါ၌ ကိုယ်တော် ကြီးစွာ ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား— အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောအံ့သောငှါ တာဝတိံသာသို့ ကြွတော်မူ၍ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်ဖျာသို့ မြတ်စွာဘုရား ကပ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းကြံ၏၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဤကျောက်ဖျာ၌ ဝါဆိုတော်မူအံ့သည်ထင်၏၊ မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူသောအခါမှစ၍ ဤကျောက်ဖျာသည် စေတီတိုက်နှင့် တူသည်ဖြစ်၏၊ တပါးသောသူသည် လက်မျှတင်ထားအံ့သောငှါ မဝံ့သည်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်သည် လူတို့လက်ဖြင့် တဆယ့်ရှစ်တောင်သာ ရှိ၏၊ ဤကျောက်ဖျာသည် အလျားမှယူဇနာ ၆၀, အနံမှ ၅၀,အထုအားဖြင့် ၁၅-ယူဇနာရှိ၏၊ ဤမျှလောက်ကြီးသော ကျောက်နေရာ၌ မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူသဖြင့် မတင့်တယ်၊ကြီးစွာသောကျောက်ဖျာ၏အလယ်၌ နှံစုတ်ငှက်ငယ် နားသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏" ဟုကြံ၏။

ထိုသိကြားမင်း၏ အကြံကိုသိ၍ ထိုကျောက်ဖျာ၌ ထိုင်တော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသောကျောက်ဖျာကို ဖုံးလွှမ်း၍ ဒုကုဋ်တော်ကို ဖြန့်တော်မူ၏၊ ထိုသို့ဖြန့်သည်ကိုမြင်၍ "ဒုကုဋ်တော်သည်ကား ကြီး၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား အနည်းငယ်သောအရပ်၌သာ နေတော်မူလတ္တံ့"ဟု သိကြားမင်းကြံပြန်၏၊ ထိုသိကြားမင်း၏ အလိုကို သိတော်မူ၍ အလုံးစုံသောကျောက်ဖျာကို ထက်ဝယ်ခွေတော်မူ၏၊ အတွင်း၌ကဲ့သို့ပြု၍ ငယ်လှစွာသော အင်းပျဉ်၌ ထိုင်နေသော

ပံသုကူဆောင်သော မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ အလုံးစုံသောကျောက်ဖျာကို ဖုံးလွှမ်း၍ ထိုင်နေတော်မူ၏၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ကြီးသောကျောက်ဖျာသည် မြတ်စွာဘုရားထိုင်ခြင်းငှါ မလောက်သကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ဤ၌လည်း ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်ဖျာ ကြီးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ကိုယ်တော်ကို ကြီးအောင် ဖန်ဆင်းတော်မူသည်လည်း မဟုတ်၊ ကျောက်ဖျာကို ငယ်အောင် ဖန်ဆင်းတော်မူသည်လည်း မဟုတ်၊ အလိုတော်ဖြင့်သာ ပြီးသတည်း။

သိကြားမင်းလည်း ထိုသို့မနေလောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ကိုမြင်၍ ပြင်းစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မသင့်သောအရာကို ငါကြံမိချေသည်၊ မြတ်စွာဘုရားကို သည်းခံစေအံ့-ဟု ခြေတော်၌ ဦးဖြင့်ဝပ်၍ မိမိ၏အပြစ်ကို ထင်စွာလျှောက်ကြား၍ သည်းခံစေ၏။

ဝတ္ထုတပါးလည်း—ရာဟု အသုရိန်သည် ကိုယ်အရပ်၏ပမာဏဖြင့် ယူဇနာ လေးထောင့်ရှစ်ရာကြီးမြင့်၏၊ထိုရာဟု အသုရိန်သည် ငါနှင့်တူ၍ ကြီးမြင့်သော အတ္တဘောကိုယ်၏အဖြစ်မည်သည်မရှိ-ဟူ၍ ထင်မှတ်၏၊ ထိုအသုရိန်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူ၍ ကြီးသောကိုယ်၏ အဖြစ်မည်သည်မရှိ-ဟူ၍ ပြောဆိုကုန်သော နတ်,ဘီလူး အစရှိသည်တို့၏အထံမှ ကြား၏၊ထိုအသုရိန်သည်"ငါသည် ထိုအကြောင်းကို စူးစမ်းအံ့သော ငှါ အပ်၏၊ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါသွားအံ့"ဟု ကြံ၍လာ၏၊ထိုအသုရိန်၏လာခြင်းကို သိတော်မူ၍ ဣရိယာပုထ်လေးပါးတို့တွင် အဘယ်ဣရိယာပုထ်သည် နိမ့်သနည်း-ဟု ကြံတော်မူ၍ လျောင်းခြင်းဣရိယာပုထ်သည် နိမ့်၏-ဟု သိတော်မူ၍ ထိုအသုရိန်သို့ ရှေးရှုခြေဘဝါးတော်ကိုပြု၍ လျောင်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ယူဇနာ လေးထောင်, ရှစ်ရာ အရပ်မြင့်သော ထိုရာဟု အသုရိန်သည် မိမိ၏အရပ်ဖြင့် မြင်ကောင်းသောကောင်းကင်၌ ခြေဘဝါးတော်ဖျားကိုရပ်၍ ရှုသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား ခြေဘဝါးတော်ကို မမြင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသောထိတ်လန့်ခြင်းကိုရ၍ ဆယ်ခုသော လက်သည်းအပေါင်းတို့ဖြင့် တောက်ပသော လက်ဆယ်ချောင်းကို ထိပ်၌တင်၍ "ရှင်ပင်ဘုရား····သနားခြင်းရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရားသည် သနားသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ အကျွန်ုပ်အား ထင်ရှားပြတော်

မူပါ”ဟု တောင်းပန်၏၊ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေရာ၌ နေတော်မူလျက် ထင်ရှားပြတော်မူ၏၊ ရာဟု အသုရိန်သည် ချမ်းသာစွာ ထိုင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အလုံးစုံသောကိုယ်တော်ကိုမြင်ရ၏၊ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်သည် ဤမျှဟူ၍ မကြီးအပ်, ဤမျှဟူ၍ မသိအပ်, ဤမျှဟူ၍ မနှိုင်းယှဉ်အပ်,ဤမျှဟူ၍ မဆိုအပ်၊ ဤသို့လျှင် ကြီးအပ်သော အရာကို လွန်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် **ရူပအစိန္တေယျ**မည်၏။

အဘယ်သို့ ရူပဝိလာသအဝေဒိယ ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား–အကြင် ရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိသော ရဟန္တာတပည့်တို့သည်၎င်း, နတ်,ဗြဟ္မာ အစရှိသည်တို့သည်၎င်း မံသစက္ခု,ဒိဗ္ဗစက္ခုတို့ဖြင့် ရှုကုန်သော်လည်း အထွတ်သို့မရောက်နိုင်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် ဤသို့လည်း ဖြစ်၏၊ဤသို့လည်းဖြစ်၏-ဟူ၍ တပါးမက များလှစွာသော ဥဒါဟရုဏ်ကို တပါးမကသော ဥပမာဖြင့်ဆောင်၍ ပညာဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်အံ့ သော်ငြါ မတတ်နိုင်သောအထွတ်သို့ရောက်၏၊ဤသို့ဒိဗ္ဗစက္ခု,မံသစက္ခု, ပညာစက္ခုတို့၏ အရာကို လွန်သောကြောင့် **ရူပဝိလာသအဝေဒိယ** မည်၏။

အဘယ်သို့ ရူပဝိလာသ အတုလိယ မည်သနည်းဟူမူကား– ဆည်း ဆာရောင်ဖြင့်ဆိုအပ်သော အရာသောအထွတ်တို့မှထွက်သော လျှပ် စစ်နွယ်တို့ဖြင့်ရံလျက် တောက်ပသော မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် မြေ အပြင်၌ သွားခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတောင် ကဲ့သို့ သဘောရှိသည်-ဟူ၍ ဆိုသော သူ၏စကားသည် မတင့်တယ် မလျောက်ပတ်သည်ဖြစ်၏၊အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူတုံအံ့၊ထိုသို့သဘော ရှိသော မြင်းမိုရ်တောင်အရာ တို့သည်၎င်း, အထောင်တို့သည်၎င်း, အသောင်းတို့သည်၎င်း,အသိန်းတို့သည်၎င်း မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော် တစိတ်ကိုမျှလည်း နှိုင်းယှဉ်အပ်သောဥပမာတို့သည် မဖြစ်ကုန်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား–ထိုတောင်တို့တွင် မြင်းမိုရ်တောင် တခုသည် တခုသောစကြဝဠာတိုက်၌သာ အလင်းကိုပြုနိုင်ရာ၏၊ တခု တခုသောစကြဝဠာ၌ နတ်နှင့်တကွသောလူတို့သည် မျက်စိတို့ကိုပြည့်စေ ၍ ရှုကုန်ရာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တခုသောထက်ဝယ်ဖြင့် နေတော်မူ လျက် ကိုယ်တော်၏အရောင်ကိုနှံ့စေ၍ စကြဝဠာတထောင်-ဟု ဆို

အပ်သော သဟဿိလောကဓာတ်ကိုရင်း, တသောင်းသော မဇ္ဈိမလောကဓာတ်ကိုရင်း,စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်း-ဟု ဆိုအပ်သော တိသဟဿိမဟာသဟဿိ လောကဓာတ်ကိုရင်း ကိုယ်တော်၏ အရောင်ကို နှံ့စေနိုင်ရာ၏၊ တပြိုင်နက် အလင်းကိုပြုနိုင်ရာ၏၊ထိုကုဋေတသိန်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ နတ်နှင့်တကွသော လူတို့သည် အသက်ရှိသမျှကာလ ပတ်လုံး ရှုကုန်သော်လည်း မြင်ခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်ရာ၊ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းသည် ဥပမာ၏အရာကိုလွန်သောကြောင့် **ရူပဝိလာသအတုလိယမည်၏**။

အဘယ်ကဲ့သို့ ရူပဝိလာသ အဝါစိယမည်သနည်း ဟူတုံအံ့၊အလုံးစုံသော လောက၌ ရဟန်းပညာရှိ - ပုဏ္ဏားပညာရှိတို့သည်ရင်း,နတ်-ဗြဟ္မာအစရှိသည်တို့သည်ရင်း,ဂါထာအရာတို့ဖြင့်ရင်း,ဂါထာအထောင်တို့ဖြင့်ရင်း, ဂါထာအသောင်းတို့ဖြင့်ရင်းထိုမြတ်စွာဘုရားသခင်အဆင်းတော်တင့်တယ်ခြင်းကို ဆိုကုန်သော်လည်း ဆုံးခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ရာ၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် စကား၏ အရာကို လွန်သောကြောင့် **ရူပဝိလာသအဝါစိယမည်၏**။

ဉာဏအစိန္တေယျ

၂။ ဉာဏ, ဉာဏဝိလာသ, ဉာဏအစိန္တေယျ သုံးပါးတို့တွင် ဉာဏ-ဟူသည်ကား-အဘိညာဉ်, သမာပတ္တိဉာဏ်, သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ ဤသုံးပါးသည် **ဉာဏမည်၏**၊ အလုံးစုံသော ဉာဏ်တို့သည် ဤဉာဏ်တော်သုံးပါး၌ ပေါင်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုဉာဏ်တော် သုံးပါးတို့တွင် ဥပေက္ခာ, ကေဂ္ဂတာနှင့်ယှဉ်သော ရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်ကြိယာစိတ်၌ ယှဉ်သောဉာဏ်သည် အဘိညာဉ်မည်၏၊ ထိုရူပါဝစရဈာန သမာပတ္တိဉာဏ်, ဖလသမာပတ္တိဉာဏ်, နိရောဓသမာပတ္တိဉာဏ်သည် သမာပတ္တိဉာဏ်မည်၏၊ အဆုံးမရှိသော လောကဓာတ်တို့၌ အဆုံးမရှိသော သတ္တဝါ သင်္ခါရတရားလျှင် အာရုံရှိသော ကာမာဝစရ သောမနဿသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ် ကြိယာစိတ်နှင့် ယှဉ်သော ဉာဏ်သည်ရင်း, ကာမာဝစရ ဥပေက္ခာသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ် ကြိယာစိတ်နှင့် ယှဉ်သော ဉာဏ်သည်ရင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်မည်၏။

ထိုဉာဏ်၏ ဉာဏဝိလာသ ဟူသည်ကား-အရှင်သာရိပုတ္တရာ,အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ဉာဏ်တော်ဖြင့် အောင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုဆောင်ရွက်နိုင်သဖြင့် ဉာဏ်တော်၏ တင့်တယ်ခြင်းသည်လျှင် **ဉာဏဝိလာသ**မည်၏။

ဉာဏအစိန္တေယျဟူသည်ကား-အတိုင်း မသိသော စကြဝဠာတို့၌ အတိုင်းမသိသော သတ္တဝါတို့၏ စိတ်နှလုံးတို့ကို ပိဿာ,တောင်းတင်း, စဉ်း,ချိန်ခွင်တို့ဖြင့် ချိန်ချင့်ပြီး၍ သိသကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို အကြွင်းမရှိ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိခြင်းသည်လည်း ဉာဏအစိန္တေယျ မည်၏၊ ယမိုက်ပြာဋိဟာ ပြတော်မူသော အခါ, နတ်ပြည်မှသက်တော်မူသောအခါ, အဘိဓမ္မာ ဒေသနာကိုဟောတော်မူသောအခါတို့၌ ဉာဏ်တော်၏ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း **ဉာဏအစိန္တေယျ** မည်၏။

၃။ ဝစန, ဝစနဝိလာသ, ဝစနအစိန္တေယျ သုံးပါးတို့တွင် ဝစန ဟူသည်ကား-ပကတိလူတို့တခွန်းကို တရာ့နှစ်ဆယ့်ရှစ်ခွန်းမိုနိုင်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော စကားတော်သည် **ဝစန**မည်၏၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးဟူသည်ကား—

ဝိဿဋ္ဌော စ သုဝိညေယျော၊မဉ္ဇု စ သဝနီယတာ။

ဗိန္ဒု စ အဝိသာရီ စ၊ ဂမ္ဘီရော စ နိန္နာဒိတာ။ ။

အနက်။ ။ဝိဿဋ္ဌောစ၊သန့်ရှင်းသောအဖြစ်၎င်း။သုဝိညေယျောစ၊ ကောင်းစွာသိသာသော အဖြစ်၎င်း။မဉ္ဇုစ၊ သာယာသောအဖြစ်၎င်း။ သဝနီယတာစ၊ နာဘွယ်ရှိသောအဖြစ်၎င်း။ ဗိန္ဒုစ၊ လုံးသောအဖြစ်၎င်း။ အဝိသာရီစ၊ မပြန့်သော အဖြစ်၎င်း။ ဂမ္ဘီရောစ၊ နက်နဲသော အဖြစ်၎င်း။ နိန္နာဒိတာစ၊ ပဲ့တင်ထပ်သောအဖြစ်၎င်း။ ဣမာနိ၊ ဤရှစ်ပါးတို့သည်။ ဃောသဿ၊ အသံတော်၏။ အင်္ဂါနိ၊ အင်္ဂါတို့တည်း။

[ဤသည်လျှင် အသံတော်၏ အင်္ဂါရှစ်ပါးတည်း။]

ဝဓနဝိလာသဟူသည်ကား-မြတ်စွာဘုရားသည် မာဂဓဘာသာဖြင့် တရာ့တပါးသောလူမျိုးတို့အား တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ထိုထိုသို့သော များစွာသော လူမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ ဘာသာဖြင့် နားဝင်နှင့်ကုန်လေပြီး၍ မိမိတို့၏ ဝိပဿနာဉာဏ်, ပါရမီဉာဏ်အလျောက် သရဏဂုံ, ပဉ္စသီ, အဋ္ဌင်္ဂီ, ဒသသီ, သောတာပန်, သကဒါဂါမိ တည်ခြင်းသည် **ဝစနဝိလာသမည်၏။**

တနည်းလည်း-မြတ်စွာဘုရားသည် လူ, နတ်, မာရ်, ဗြဟ္မာပရိသတ်တို့၏အလယ်၌နေတော်မူလျက် အစ၏ကောင်းခြင်း, အလယ်၏ကောင်းခြင်း, အဆုံး၏ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အနက်နှင့်တကွဖြစ်သော သဒ္ဒါနှင့်တကွဖြစ်သော ခရုသင်းပွတ်သစ်အဆင်းနှင့်တူသော စင်စစ်ပြည့်စုံသောတရားကို ဟောတော်မူ၏၊စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကိုပြတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ရဲရင့်တော်မူသည်သာဖြစ်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည်ငှင်း, ပုဏ္ဏားသည်ငှင်း, သိကြားသည်ငှင်း, နတ်သည်ငှင်း, မာရ်သည်ငှင်း, ဗြဟ္မာသည်ငှင်း ထိပါးသောစိတ်ရှိသည်မဖြစ်၊ စင်စစ်သော်ကား-များစွာသော နတ်တို့သည် တရားကိုကြား၍ ရွှင်သောစိတ်ရှိကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကုန်၏၊ နှစ်လို့ဝမ်းမြောက်ကုန်၏၊ တရားတော်ကိုဆင်ခြင်ခြင်းငှါ ခံ့ကုန်၏၊ အရိယမဂ်ကိုရခြင်းသို့, သစ္စာကိုထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ဤသည်လျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား **စကား၏တင့်တယ်ခြင်းမည်၏။**

ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ဝစနအစိန္တေယျ ဟူသည်ကား-အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ လိမ်မာကုန်သော ဆုံးမအပ်ကုန်သော ရဲရင့်ကုန်သော စေတောပရိယဝသီဘော်သို့ ရောက်ကုန်သော အဘိညာဉ်အားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ပဋိသမ္ဘိဒါတို့၌ လိမ္မာကုန်သော လေးယောက်သော တပည့်သားတို့သည်လာကုန်၍ ထိုတပည့်သားရဟန်းတို့သည် နံပါးလေးဘက်တို့၌နေကုန်၍ လေးပါးသော ပြဿနာတို့ကိုမေးကုန်ရာ၏၊ ထိုလေးယောက်သော သူတို့သည် တယောက်သည် တယောက်ကိုမပန်မူ၍ တယောက်သည် တယောက်အား ခွင့်မပေးမူ၍ တပြိုင်နက်တည်းသောခဏ၌ တယောက်သော သူသည်ကား-ကာယာ

နုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့်မေးရာ၏၊ တယောက်သောသူသည် ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့်, တယောက်သောသူသည် စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့်, တယောက်သောသူသည် ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဖြင့် မေးကုန်ရာ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လေးပါးသော ပြဿနာတို့ကိုဖြေကုန်ရာ၏။

အဘယ်သို့ ဖြေသနည်း ဟူမူကား-အကြင်အခြင်းဖြင့် တထွာနှင့်လက်လေးသစ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ထန်းပင်၏ အရိပ်သည်ဖြစ်ရာ၏၊ အက္ခဏဝေဓိလေးသမားသည် ထိုထန်းပင်ရိပ်၏အတွင်းဘက်၌ ရပ်၍ မြှားကိုလွှတ်ရာ၏၊ ထိုလွှတ်အပ်သော မြှားသည် အကြင်မျှလောက်သော ခဏဖြင့် ထိုအရိပ်ကိုလွန်ရာ၏၊ ထိုမျှလောက်သော ခဏဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသောပြဿနာတို့ကို ဖြေဆိုတော်မူရာ၏။

တနည်းကား-သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို တယောက်, သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးကိုတယောက်, ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကိုတယောက်, ဣန္ဒြေငါးပါးကိုတယောက်, ဗိုလ်ငါးပါးကိုတယောက်, ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးကိုတယောက်, မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို တယောက်၊ ဤသူခုနစ်ယောက်တို့သည် ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့၏ အထူးကိုမေးကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့၏မေးခြင်းသော်ကား-ရှေ့နောက်ရှိရာ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဖြေတော်မူသည်ကား-မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက်တည်း ဖြေတော်မူရာ၏။

တနည်းသော်ကား-သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကိုလေးယောက်, သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးကို လေးယောက်, ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို လေးယောက်, ဣန္ဒြေငါးပါးကိုငါးယောက်, ဗိုလ်ငါးပါးကို ငါးယောက်, ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးကို ခုနစ်ယောက်, မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ရှစ်ယောက်၊ ဤသုံးကျိပ်ခုနစ်ယောက်သောသူတို့သည်ဗောဓိပက္ခိယတရားသုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့၏ အထူးကိုမေးကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ မေးခြင်းသည်ကား-ရှေ့နောက်ရှိရာ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဖြေတော်မူသည်ကား-တပြိုင်နက်တည်း ဖြေတော်မူ၏၊ ဤဖြေတော်မူခြင်းသည်လျှင် **ဝေနေအစိတ္တေသယျ**မည်၏။

၄။ ဣဒ္ဓိဝိလာသ,ဣဒ္ဓိအစိန္တေယျ သုံးပါးတို့တွင် ဣဒ္ဓိဟူသည်ကား-ရေကိုမီး, မီးကိုရေဖြစ်စေခြင်းငှါ ဘန်ဆင်းတော်မူနိုင်သော ဥပေက္ခေ

ကဂ္ဂတာတည်းဟူသော **ဈာန်အင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့် ယှဉ်သော** ရူပါဝစရ စတုတ္ထဈာန်ကြိယာစိတ်နှင့်ယှဉ်သော ဉာဏ်သည် **ဇာနိမည်၏။**

ဇာနိဝိလာသဟူသည်ကား-အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့ဘန်ဆင်းသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ထက် လွန်ကဲသော တန်ခိုးပြာဋိ ဟာ၏ တင့်တယ်ခြင်းသည်သာလျှင် **ဇာနိဝိလာသမည်၏။**

ဇာနိအစိန္တေယျဟူသည်ကား-မြေကပင်နေတော်မူ၍ ယူဇနာလေး သောင်းနှစ်ထောင်မြင့်သောယုဂန္ဓိုရ်တောင်၏ ထိပ်နှင့်မျှသော ကောင်း ကင်၌ သွားသော နေ,လတို့ကို အလိုတော်ရှိသည် ရှိသော် လက်ဖြင့် သုံးသပ်တော်မူနိုင်၏၊ ခြေတော်ဖြင့် သော်လည်း တင်တော်မူနိုင်၏၊ ထိုသို့တင်နိုင်ခြင်းသည် **ဇာနိအစိန္တေယျမည်၏**၊ဤအစိန္တေယျလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

တဆယ့်လေးပါးသော ဗုဒ္ဓဉာဏ်ဟူသည်ကား-ဒုက္ခေဉာဏ်,ဒုက္ခသ မုဒယေဉာဏ်,ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါယဉာဏ်,မဂ္ဂေဉာဏ်-ဟူသော ဗုဒ္ဓဉာဏ်၄-ပါး၊ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် ၄-ပါး၊ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်, အာသယာနုသယဉာဏ်, ယမကပါဋိဟာရိယဉာဏ်, မဟာကရုဏာ သမာပတ္တိဉာဏ်,သဗ္ဗညုတဉာဏ်,အနာဝရဏဉာဏ်၊ဤတဆယ့်လေးပါး သော ဉာဏ်တို့သည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်မည်၏။ [ဤဉာဏ်တို့၏ အခြင်းအရာကို အောက်၌ဆိုခဲ့ပြီ၊]ဤတဆယ့်လေးပါးသော ဉာဏ်တို့နှင့်ပြည့်စုံတော်မူ၏။

[စတုစတ္တာလီသဉာဏ်, သဗ္ဗညုတဉာဏ်, တေသတ္တတိ ဉာဏ်တော်တို့ ၏ သရုပ်ကို ပဋိသမ္ဘိဒါ မဂ်အစရှိသောကျမ်းတို့၌ လာသည်ကို မှီ၍သိ အပ်၏။]

၇၄။ သတ္တသတ္တတိဉာဏ်တော်ကိုပြခြင်း

သတ္တသတ္တတိဉာဏ် ဟူသည်ကား-ဇာတိ-ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ဇရာမရဏဖြစ်၏၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ ဇာတိမရှိသည် ရှိသော် ဇရာမရဏမဖြစ်၊ လွန်လေပြီးသော အခွန့်၌လည်း ဇာတိအကြောင်း ကြောင့် ဇရာမရဏဖြစ်၏-ဟူ၍ သိသောဉာဏ်၊ ဇာတိမရှိသော် ဇရာမရ ဏမဖြစ်၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ အနာဂတ်အခွန့်၌လည်း ဇာတိကြောင့် ဇရာမရဏဖြစ်၏၊ ဇာတိမရှိသော် ဇရာမရဏမဖြစ်၊ ဤသို့သိသော

ဉာဏ်၊ အကြင်ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်သည် ရှိ၏၊ ထိုဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်သည် ကုန်တတ်သော သဘောရှိ၏၊ ကင်းတတ်သော သဘောရှိ၏၊ ချုပ်တတ်သော သဘောရှိ၏၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ ဤသို့အားဖြင့် ဇာတိဟူသော အင်္ဂါ၌ ဉာဏ်ခုနစ်ပါး, ထို့အတူဘဝ၌ ခုနစ်ပါး, ဥပါဒါန်အင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, တဏှာအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, ဝေဒနာအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, ဖဿအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, သဠာယတနအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, နာမရူပအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, ဝိညာဏအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, သင်္ခါရအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး, အဝိဇ္ဇာအင်္ဂါ၌ ခုနစ်ပါး၊ ဤသို့ခုနစ်ပါးတဆယ့်တလီကို ပေါင်းသော် **ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးသောဉာဏ်တော်ဖြစ်သတည်း။**

ဇာတိပစ္စယာဇရာမရဏံ– အစရှိသည်ဖြင့် ဉာဏ်ခုနစ်ပါးကိုပြခြင်းသည် အန္တဒီပကနည်းဖြင့် ပြသတည်း၊ ထို့ကြောင့် ဘဝအစရှိသော အောက်အင်္ဂါဆယ်ပါးတို့၌လည်း ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိဖြစ်၏၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ ဘဝမရှိသော် ဇာတိမဖြစ်၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ လွန်ခဲ့လပြီးသော အဓွန့်၌လည်း ဘဝကြောင့် ဇာတိဖြစ်၏၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ ဘဝမရှိသော် ဇာတိမဖြစ်၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ အနာဂတ်၌ ဘဝကြောင့် ဇာတိဖြစ်၏၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ ဘဝမရှိသော် ဇာတိမဖြစ်၊ ဤသို့သိသောဉာဏ်၊ အကြင်ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်သည် ရှိ၏၊ ထိုဉာဏ်သည် ကုန်တတ်, ကင်းတတ်, ချုပ်သော သဘောရှိ၏၊ ဤသို့သိသော ဉာဏ်အားဖြင့် ဘဝ၌ ခုနစ်ပါး ဖြစ်သည်၊ ထို့အတူ အောက်, အောက်သော အင်္ဂါတို့ကိုလည်းသိလေအပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ဆယ့် ခုနစ်ပါးသော **သဗ္ဗသဗ္ဗတိဉာဏ်တော်နှင့်လည်း** ပြည့်စုံတော်မူ၏။

ပဉ္စမတွဲ ပြီးပြီ။

ဆွသင်္ဂါယနာတင်စာတော်

ကမ္ဘာစသည်	၁။ ဒီပင်္ကရာ	၂။ ကောဏ္ဍည	၃။ မင်္ဂလ	၄။ သုမန	၅။ ရေဝတ	၆။ သောဘိတ	၇။ အနောမဒဿီ	၈။ ပဒုမ	၉။ နာ
၁။ ကမ္ဘာ	၄-သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁-သိန်းထက်	၃–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၁–သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၁–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၁–သင်္ချေနှင့် ၁–သိန်း
၂။ ပြည်တော်	ရမ္မဝတီ	ရမ္မဝတီ	ဥတ္တရ	မေခလ	သုဓညဝတီ	သုဓမ္မ	စန္ဒဝတီ	စမ္ပက	ဓညဝတီ
၃။ ခမည်းတော်	သုဒေဝ	သုနန္ဒ	ဥတ္တရ	သုဒတ္တ	ဝိပုလ	သုဓမ္မ	ယသဝါ	အသမ	သုဒေဝ
၄။ မယ်တော်	သုမေဓာ	သုဇာတာ	ဥတ္တရာ	သိရိမာ	ဝိပုလာ	သုဓမ္မာ	ယသောဓရာ	အသမာ	အနောမာ
၅။ ပြာသာဒ်သုံးဆောင်	ဟံသ,ကောဉ္စ, မယူရ	သုစိ,သုရုစိ,သုဘ	ယသဝါ,သုစိမာ, သိရိမာ	စန္ဒ,သုစန္ဒ,ဝဋံသ	သုဒဿန,ရတနဂ္ဃိ, အာဝေဠ	ကုမုဒ,နာဠိနိ, ပဒုမ	သိရိ,ဥပသိရိ,ဝဍ္ဎ	နန္ဒ,ဝသု,ယသုတ္တရ	ဇိတ, ဝိဇိ အဘိရာ
၆။ ကြင်ရာတော်	ပဒုမာ	ရုစိဒေဝီ	ယသဝတီ	ဝဋံသိကာ	သုဒဿနာ	မဏိလာ	သိရိမာ	ဥတ္တရာ	ဝိဇိတသေန
၇။ သားတော်	ဥသဘက္ခန္ဓ	ဝိဇိတသေန	သီဝလ	အနူပမ	ဝရုဏ	သီဟ	ဥပဝါဏ	ရမ္မ	နန္ဒုတ္တရ
၈။ စည်းစိမ်စံနှစ်	၁၀-သောင်း	၁၀-သောင်း	၉-ထောင်	၉-ထောင်	၆-ထောင်	၉-ထောင်	၁၀-သောင်း	၁၀-သောင်း	၉-ထောင်
၉။ နိက္ခမယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်	မြင်းယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်	ခြေလျင်
၁၀။ ဒုက္ကရစရိယာ	၁၀-လ	၁၀-လ	၈-လ	၁၀-လ	၇-လ	၇-ရက်	၁၀-လ	၈-လ	၇-ရက်
၁၁။ ဗောဓိပင်	ညောင်ကြတ်	နဲပင်	ကံ့ကော်ပင်	ကံ့ကော်ပင်	ကံ့ကော်ပင်	ကံ့ကော်ပင်	ဖောက်ကြံ့ပင်	ကြောင်လျှာပင်	ကြောင်လျှာ
၁၂။ လက်ျာရံထေရ်	သုမင်္ဂလ	ဘဒ္ဒ	သုဒေဝ	သရဏ	ဝရုဏ	အသမ	နိသဘ	သာလ	ဘဒ္ဒသာလ
၁၃။ လက်ဝဲရံထေရ်	တိဿ	သုဘဒ္ဒ	ဓမ္မသေန	ဘာဝိတတ္တ	ဗြဟ္မဒေဝ	သုနေတ္တ	အနောမ	ဥပသာလ	ဇိတမိတ္တ
၁၄။ အလုပ်အကျွေး	သာဂတ	အနုရုဒ္ဓ	ပါလိတ	ဥဒေန	သမ္ဘဝ	အနောမ	ဝရုဏ	ဝရုဏ	ဝါသေဋ္ဌ
၁၅။ လက်ျာရံထေရီမ	နန္ဒာ	တိဿာ	သီဝလာ	သောဏာ	ဘဒ္ဒါ	နကုလာ	သုန္ဒရီ	ရာမာ	ဥတ္တရာ
၁၆။ လက်ဝဲရံထေရီမ	သုနန္ဒာ	ဥပတိဿာ	အသောကာ	ဥပသောဏာ	သုဘဒ္ဒါ	သုဇာတာ	သုမနာ	သုရာမာ	ဖဂ္ဂုနီ
၁၇။ ဉာဏ်တော်	အတောင်–၈၀	၈၈–တောင်	၈၈–တောင်	အတောင်–၉၀	အတောင်–၈၀	၅၈–တောင်	၅၈–တောင်	၅၈–တောင်	၈၈–တော
၁၈။ အသက်တမ်း	အနှစ် ၁–သိန်း	အနှစ် ၁–သိန်း	အနှစ် ၉-သောင်း	အနှစ်၉-သောင်း	အနှစ် ၆-သောင်း	အနှစ် ၉-သောင်း	အနှစ်၁-သိန်း	အနှစ်၁-သိန်း	အနှစ်၉–ေ
၁၉။ စေတီ	၃၆-ယူဇနာ	၇–ယူဇနာ	ယူဇနာ–၃၀	၄-ယူဇနာ	စေတီအများ	စေတီအများ	၂၅–ယူဇနာ	စေတီအများ	၄–ယူဇနာ
၂၀။ ဘုရားအလောင်း	သုမေဓာရသေ့	ဝိဇိတာဝီ စကြာမင်း	သုရုစိပုဏ္ဏား	အတုလနဂါးမင်း	အတိဒေဝပုဏ္ဏား	(သုဇာတပုဏ္ဏား) အဇိတ	ဘီလူးစစ်သူကြီး	ခြင်္သေ့မင်း	ရသေ့ရဟန်း
[မှတ်ချက်]	ဤစာအုပ်တွင်ဖြစ်စေ	အခြားစာအုပ်တွင်	ဖြစ်စေ ဤဇယား	ကွက်နှင့် မညီညွတ်	သော အမည်နာမ	စသည်များ တွေ့ရှိ	ပါလျှင် မှုကွဲဟူ၍	မှတ်ယူရာသည်။	

ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်နှင့်အညီ ပြဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်ဇယား

၁၀။ ပဒုမုတ္တရ	၁၁။ သုမေဓ	၁၂။ သုဇာတ	၁၃။ ပိယဒဿီ	၁၄။ အတ္ထဒဿီ	၁၅။ ဓမ္မဒဿီ	၁၆။ သိဒ္ဓတ္ထ	၁၇။ တိဿ	၁၈။ ဖုဿ	၁၉။ ဝိပဿီ
ကမ္ဘာ၁-သိန်းထက်	ကမ္ဘာ၃-သောင်းထက်	ကမ္ဘာ၃-သောင်းထက်	၁၁၈-ကမ္ဘာထက်	၁၁၈-ကမ္ဘာထက်	၁၁၈-ကမ္ဘာထက်	၉၄-ကမ္ဘာထက်	၉၂-ကမ္ဘာထက်	၉၂-ကမ္ဘာထက်	၉၁-ကမ္ဘာထက်
ဟံသဝတီ	သုဒဿန	သုမင်္ဂလ	သုဓည	သောဘဏ	သရဏ	ဝေဘာရ	ခေမက	ကာသိက	ဗန္ဓုမတီ
အာနန္ဒ	သုဒတ္တ	ဥဂ္ဂတ	သုဒတ္တ	သာဂရ	သရဏ	ဥဒေန	ဇနသန္ဓ	ဇယသေန	ဗန္ဓုမာ
သုဇာတာ	သုဒတ္တာ	ပဘာဝတီ	စန္ဒာ	သုဒဿနာ	သုနန္ဒာ	သုဖဿာ	ပဒုမာ	သိရိမာ	ဗန္ဓုမတီ
နရဝါဟန,ယသ, ဝသဝတ္တိ	သုစန္ဒ,ကဉ္စန, သိရိဝဍ္ဎ	သိရီ,ဥပသိရီ,နန္ဒ	သုနိမ္မလ,ဝိမလ, ဂိရိဂုဟ	အမရဂိရိ,သုဂိရိ, ဝါဟန	အရဇ,ဝိရဇ, သုဒဿန	ကောက, သုပ္ပလ, ကောကနုဒ	ဂုဟာသေလ, နာရိသယ,နိသဘ	ဂရုဠပက္ခ,ဟံသ, သုဝဏ္ဏဘာရ	နန္ဒ,သုနန္ဒ,သိရိမာ
ဝသုဒတ္တာ	သုမနာ	သိရိနန္ဒာ	ဝိမလာ	ဝိသာခါ	ဝိစိကောဠီ	သောမနဿာ	သုဘဒ္ဒါ	ကိသာဂေါတမီ	သုဒဿနာ
ဥတ္တမ	ပုနဗ္ဗသု	ဥပသေန	ကဉ္စနာဝေဠ	သေလ	ပုညဝဍ္ဎန	အနူပမ	အာနန္ဒ	အနူပမ	သမဝတ္တက္ခန္ဓ
၁-သောင်း	၉-ထောင်	၉-ထောင်	၉-ထောင်	၁-သောင်း	၈-ထောင်	၁-သောင်း	၇-ထောင်	၉-ထောင်	၈-ထောင်
ပြာသာဒ်ယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	မြင်းယာဉ်	ရထားယာဉ်	မြင်းယာဉ်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်	မြင်းယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်
၇-ရက်	၁၅-ရက်	၉-လ	၆-လ	၈-လ	၇-ရက်	၁၀-လ	၈-လ	၆-လ	၈-လ
ဆပ်သဖူးပင်	ကျည်းပင်	ကြံခတ်ဝါးပင်	ဇောက်ကြို့ပင်	စကားပင်	သံသတ်ပင်	မဟာလှေကားပင်	ပိတောက်ပင်	ကြက်ဆူပင်	သခွတ်ပင်
ဒေဝလ	သရဏ	သုဒဿန	ပါလိတ	သန္တ	ပဒုမ	သမ္ဗလ	ဗြဟ္မဒေဝ	သုရက္ခိတ	ခဏ္ဍ
သုဇာတ	သဗ္ဗကာမ	သုဒေဝ	သဗ္ဗဒဿီ	ဥပသန္တ	ဖုဿဒေဝ	သုမိတ္တ	ဥဒယ	ဓမ္မသေန	တိဿ
သုမန	သာဂရ	နာရဒ	သောဘိတ	အဘယ	သုနေတ္တ	ရေဝတ	သမင်္ဂ	သဘိယ	အသောက
အမိတာ	ရာမာ	နာဂါ	သုဇာတာ	ဓမ္မာ	ခေမာ	သီဝလာ	ဖုဿာ	စာလာ	စန္ဒာ
အသမာ	သုရာမာ	နာဂသမာလာ	ဓမ္မဒိန္နာ	သုဓမ္မာ	သဗ္ဗနာမာ	သုရာမာ	သုဒတ္တာ	ဥပစာလာ	စန္ဒမိတ္တာ
၅၈-တောင်	၈၈-တောင်	အတောင်-၅၀	အတောင်-၈၀	အတောင်-၈၀	အတောင်-၈၀	အတောင်-၆၀	အတောင်-၆၀	၅၈-တောင်	အတောင်-၈၀
အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ်၉-သောင်း	အနှစ် ၉-သောင်း	အနှစ် ၉-သောင်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၉-သောင်း	အနှစ် ၈-သောင်း
၁၂-ယူဇနာ	စေတီအများ	၃-ဂါဝုတ်	၃-ယူဇနာ	စေတီအများ	၃-ယူဇနာ	၄-ယူဇနာ	၃-ယူဇနာ	စေတီအများ	၇-ယူဇနာ
ဇဋိလမင်း(သုရင်္ဂ)	ဥတ္တရလုလင်	စကြဝတေးမင်း	ကဿပပုဏ္ဏား	သုသီမရသေ့	သိကြားမင်း	မင်္ဂလရသေ့	သုဇာတမင်း	ဝိဇိတာဝီမင်း	အတုလနဂါးမင်း

သုသီမ ရသေ့

၂၀။ သိခီ	၂၁။ ဝေဿဘူ	၂၂။ ကကုသန်	၂၃။ ကောဏာဂုံ	၂၄။ ကဿပ	၂၅။ ဂေါတမ
၃၁–ကမ္ဘာထက်	၃၁–ကမ္ဘာထက်	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ
အရုဏဝတီ	အနောမ	ခေမာဝတီ	သောဘဝတီ	ဗာရာဏသီ	ကပိလဝတ်
အရုဏ	သုပ္ပတီတ	အဂ္ဂိဒတ္တ	ယညဒတ္တ	ဗြဟ္မဒတ္တ	သုဒ္ဓေါဒန
ပဘာဝတီ	ယသဝတီ	ဝိသာခါ	ဥတ္တရာ	ဓနဝတီ	မဟာမာယာ
သုစန္ဒက,ဂိရိ, ဝသဘ	ရုစိ,သုရုစိ, ရတိဝဍ္ဎန	ကာမ, ကာမဝဏ္ဏ, ကာမသုဒ္ဓိ	တုသိတ,သန္တုသိတ, သန္တုဋ္ဌ	ဟံသ,ယသ,သိရိနန္ဒ	ရမ္မ,သုရမ္မ, သုဘ
သဗ္ဗကာမာ	သုစိတ္တာ	ရောစိနီ	ရုစိဂတ္တာ	သုနန္ဒာ	ဘဒ္ဒကစ္စာနာ
အတုလ	သုပ္ပဗုဒ္ဓ	ဥတ္တရ	သတ္ထဝါဟ	ဝိဇိတသေန	ရာဟုလ
၇–ထောင်	၆–ထောင်	၄–ထောင်	၃–ထောင်	၂–ထောင်	၂၉–နှစ်
ဆင်ယာဉ်	ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	မြင်းယာဉ်
၈–လ	၆–လ	၈–လ	၆–လ	၇–ရက်	၆–နှစ်
သရက်ဖြူပင်	အင်ကြင်းပင်	ကုက္ကိုပင်	ရေသဖန်းပင်	ပညောင်ပင်	ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင်
အဘိဘူ	သောဏ	ဝိဓုရ	ဘိယျသ	တိဿ	ကောလိတ
သမ္ဘဝ	ဥတ္တရ	သဉ္ဇိဝ	ဥတ္တရ	ဘာရဒွါဇ	ဥပတိဿ
ခေမင်္ကရ	ဥပသန္တ	ဗုဒ္ဓိဇ	သောတ္ထိဇ	သဗ္ဗမိတ္တ	အာနန္ဒ
သခိလာ	ရာမာ	သာမာ	သမုဒ္ဒါ	အနုဠာ	ခေမာ
ပဒုမာ	သမာလာ	စမ္ပာ	ဥတ္တရာ	ဥရုဝေဠာ	ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ
အတောင်–၇၀	အတောင်–၆၀	အတောင်–၄၀	အတောင်–၃၀	အတောင်–၂၀	၁၆–တောင်
အနှစ်၇–သောင်း	အနှစ်၆–သောင်း	အနှစ်၄–သောင်း	အနှစ် ၃–သောင်း	အနှစ် ၂–သောင်း	အနှစ်–၁၀၀
၁–ယူဇနာ	စေတီအများ	၁–ဂါဝုတ်	စေတီအများ	၁–ယူဇနာ	စေတီအများ
အရိန္ဒမမင်း	သုဒဿနမင်း	ခေမမင်း	ပဗ္ဗတမင်း	ဇောတိပါလ လုလင်	

သာသနာရေး ဦးစီးဌာန သို့
အရှင်ကောဝိဒ မှ
လှူဒါန်းပါသည်။

THE HANTHAWADDY PRESS